

LORI WICK

Promisiune pentru ziua de mâine

life
PUBLISHERS

Promisiune
pentru ziua de mâine

LORI WICK

Promisiune
pentru ziua de mâine

Originally published in English under the title: *Promise Me Tomorrow*
Copyright © 1997 by Lori Wick
Published by Harvest House Publishers,
Eugene, Oregon 97402, U.S.A.
www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2012 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359-177 636, Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Florin Mermeze*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

Promisiune pentru ziua de mâine / Lori Wick - Oradea : Life, 2012

ISBN 978-973-7908-59-9

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

Această carte este dedicată mătușii mele,

Doris Wallace.

E minunat să mă știu atât de iubită.

*Îți mulțumesc pentru încurajarea și grija ta.
Datorită ție, lumea mea este un loc mai bogat.*

Mulțumiri

Viața este o aventură extraordinară, pe care cei ce îmi sunt dragi mi-o fac zi de zi mai frumoasă. Îl laud pe Dumnezeu pentru următorii oameni și doresc să-mi împărtășesc sentimentele pe această pagină.

Matthew, există o mamă mai binecuvântată decât mine? Nu cred. Îți mulțumesc că ești un fiu cordial, minunat. Îți mulțumesc că râzi la toate glumele mele, că te tunzi, și pentru felul tău de a fi. Zâmbetul tău sincer înmoaie întotdeauna inima mea. Te iubesc.

Abigail, raza mea de soare. L-am implorat pe Dumnezeu să nu-mi dea o fată care să-mi semene, dar sunt atât de bucuroasă că El nu m-a ascultat. Ești prețioasă mai presus de cuvinte. Îți mulțumesc pentru acele zâmbete candid și pentru zilele nenumărate de distracție. Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpa mea.

Micuța mea biserică de familie, ce clipe de neuitat avem! Mă rog să continuăm să creștem împreună și să ne veghem unul pe altul pentru anii care vin. Vă mulțumesc pentru dragostea, credințioșia și exemplul vostru pentru mine.

Manitou, Colorado

10 aprilie 1897

Katherine Alexa Taggart, „Rusty” („Ruginia”) cum îi spuneau familia și prietenii, luă cu blândețe mâna fetei în mâna ei și îi zâmbi micuței care o privea cu niște ochi plini de adorare.

– Vom întârzia dacă nu ne grăbim, îmboldi ea copilul. Chiar și atunci când se grăbea, Rusty se mișca cu grație și calm. Era o fată zveltă, dar nu înaltă, cu puțin peste un metru și jumătate. Părul ei, o umbră misterioasă a poreclei ei, îi atârna bogat pe spate. Uneori părea prea greu pentru gâtul ei subțire.

– O, Rusty, iată-te, zise mătușa Sammy O'Brien de îndată ce o văzu pe holul ce dădea din dormitorul fetițelor. Tara este gata de culcare?

– Da, doamnă. Știam că vom întârzia, așa că i-am spus o poveste pe când era în cadă.

– Bine ai gândit. Tara, vino cu mine, o rugă Sammy cu blândețe. Fetița o apucă pe Rusty de mână, care se înclină ca s-o îmbrățișeze și să-i dea un sărut. O privi în timp ce fetița se cărăbănea la culcare. Rusty aruncă o privire înspre încăperea spațioasă ce cuprindea 30 de paturi cu aproape tot atâtea fete orfane. Câteva au salutat-o, altele i-au făcut cu mâna. Rusty le-a făcut și ea cu mâna și le-a suflat câteva săruturi înainte să se îndepărteze.

Era destul de obosită ca să adoarmă, dar s-a gândit că i-ar prinde bine o mică cină. Știind că ziua ei s-a încheiat, a coborât scările, a trecut de bucătărie și sufrageria imensă și s-a îndreptat spre locuințele particulare pe care le împărțea cu mătușa, unchiul

și cei trei verișori ai ei, Eileen, Nolan și Renny O'Brien. În mod surprinzător, unchiul Paddy era deja acolo.

– Băieții trebuie să se fi culcat destul de repede în seara asta, comentă ea.

– Da, într-adevăr. Le-am spus că bunicul O'Brien vine în vizită luna viitoare și că acum ar cam fi vremea să deprindă un comportament cât mai bun.

Paddy vorbea despre tatăl său, Cormac O'Brien, care locuia și lucra ca supraveghetor de mină în Georgetown. Paddy și Sammy se cunoscuseră în Georgetown, și deși îi despărțeau câțiva ani, ei frecventaseră aceeași școală veche cu o singură încăpere. Acolo s-au cunoscut și în cele din urmă s-au căsătorit când Sammy a împlinit 18 ani. Acum conduceau împreună Orfelinatul de copii din Fountain Creek, locuind, cum era și normal, în incinta lui.

Orfelinatul era o construcție uriașă cu două nivele, care avea dormitoare pentru cel puțin 60 de copii și destule camere de dormit mai mici în care încăpeau 15 membri ai personalului. Locuințele particulare, ce cuprindeau o mică bucătărie, o sufragerie și un salonaș împreună cu două camere de dormit, erau jos, în spatele conacului. Rusty împărțea cea mai mare dintre aceste două camere cu cei trei verișori ai ei, în timp ce Paddy și Sammy o ocupau pe cealaltă. Există loc pentru Rusty într-una din camerele personalului de la etaj, dar în majoritatea timpului fiecare prefera modul de organizare existent. Rusty i-a dat lui Paddy o mână de ajutor, și amândoi au pus masa. Eileen, cea mai mare din grupa copiilor de 14 ani, a venit să ajute și ea.

– Cum a fost la școală astăzi? o întrebă verișoara ei.

– A fost bine. Vocea ei era destul de gravă în timp ce puneă furculițele și cușitele pe masă. Am greșit la pronunțarea pe litere a unui cuvânt.

– Care dintre ele? vru să știe tatăl.

Tânăra adolescentă ezită. Bunicul va face o criză dacă va afla. Ea suspină teatral.

– Este vorba de Irlanda.

Paddy râse cu poftă.

– Nu vom spune, o asigură el, dar continuă să chicotească.

– Nu este amuzant, papa. Tonul Eileeniei era îndurerat. Nu știu la ce m-am putut gândi.

El încă râdea când Sammy interveni.

– Ei bine, sună amuzant, comentă ea în timp ce se apucă de treabă. Luă o caserolă din cuptor și o puse pe masă. Rusty puse repede un vas cu marmeladă lângă ea.

– Este amuzant, replică Paddy după ce își salută soția cu un sărut, dar mi-e teamă că Eileen nu va aprecia dacă o povestesc.

– Ce să povestești? întrebă Nolan care tocmai intra. El era copilul mijlociu al lui O'Brien, în vârstă de 11 ani. Fratele lui, Renny, care avea 10 ani, îl urmă îndeaproape.

– E secret, îl informă verișoara lui, făcându-i cu ochiul. Nolan îi făcu și el cu ochiul și întrebă:

– Ce avem în seara aceasta? Interesul lui principal era mâncarea, și dacă avea mâncare nu-l interesau secretele.

– Caserolă cu brânză și ciuperci, îl înștiință mama lui. Te-ai spălat pe mâini și pe față?

Băiatul încuviință.

– Și tu, Renny?

– Da, mamă, răspunse el în timp ce-și luă locul la masă.

– Cred că Renny are o idee bună, comentă Paddy, iar restul familiei i se alătură, găsindu-și fiecare locul. Exista spațiu din plin, dar fiecare avea locul preferat. Îndată ce se așezară, și fără să fie nevoie de îndrumare, capetele se plecară iar Paddy mulțumi lui Dumnezeu pentru mâncare.

– Tată din ceruri, ne-ai binecuvântat atât de mult și Îți mulțumim. Așa de mulți oameni sunt lipsiți de hrană, dar farfuriile noastre vor fi pline în seara aceasta. Îți mulțumim pentru fiecare persoană din jurul acestei mese și pentru copiii minunați care dorm la etaj. Te rugăm să găsești un cămin pentru fiecare și până atunci să binecuvântezi îngrijirea lor de către noi. În Numele Tău sfânt mă rog. Amin.

În minutele următoare, vasele au trecut din mână în mână, iar farfuriile s-au umplut și pentru un timp fiecare a mâncat în liniște. Renny s-a necăjit puțin cu un cuțit mai vechi, așa că mama lui l-a ajutat să taie pâinea cum trebuia. Familia mănăcă repede. La o vârstă când îi era mereu foame, Nolan termină înaintea restului familiei, punându-și furculița de o parte și terminând laptele din pahar. Pe urmă se uită la sora lui.

– Hei, Eileen, zise el pe un ton relaxat, i-ai spus lui papa că astăzi ai pronunțat greșit Irlanda?

Eileen oftă, lăsând să-i cadă fruntea în mână. Paddy se puse din nou pe râs.

— Ți-am spus că am primit astăzi o scrisoare din partea lui Chase?

— Nu, nu cred. Sammy era așezată pe marginea patului lor, Paddy fiind deja sub pături. Ea își aranja unghiile cu o pilă lungă și acum se uita la el. Sper că nu e nimic rău.

— Nu, deloc. Voia să știe cum merg lucrurile și dacă ar putea ajuta cu ceva. Mi-a adus aminte că ne-a ajutat cu vreo doi ani în urmă, ducând copii la noile lor cămine. Nu s-a exprimat și nu a spus-o deslușit, dar pot spune că i-ar plăcea să fie rugat din nou.

Când Sammy se uită la el, ochii lui erau fixați pe tavan. Te gândești, nu-i așa, Paddy?

— Da, mă gândesc, recunosc el. Știu că Rusty poate aborda finalizarea unui plasament. De fapt, eu cred că ea este mai capabilă decât alții care fac aceasta de mai mult timp, dar acest plasament este în Kurth. Mă îngrijorez cu privire la călătoria și siguranța ei. El se opri și zise cu blândețe: Știi, ea a fost foarte protejată.

— Da, și sunt bucuroasă că a fost, dar știu ce vrei să spui.

Pentru o clipă soțul și soția se uitară fix unul la altul.

— Nu-mi pot aduce aminte, continuă Sammy. A dus Chase copiii de unul singur sau a însoțit una dintre femeile noastre?

— Să vedem, replică Paddy îngândurat. A însoțit un grup mai întâi, iar pe urmă a luat copii pe cont propriu cealaltă dată—doi băieței.

— Prin urmare crezi că ar fi dispus s-o ia pe Rusty și copiii Parks?

— Da, cred.

Sammy încuviință.

— Ce a zis Rusty când i-ai spus că ea îi va duce? A fost încântată?

— Nu i-am spus. Eram pe punctul s-o chem în birou când Lane mi-a adus corespondența. După ce am citit scrisoarea lui Chase, m-am gândit că acesta ar putea fi un plan mai bun.

— Ei bine, în acest caz Rusty nu va fi afectată; ea va fi încântată în orice situație.

— Ne-am înțeles atunci, declară Paddy. Îi voi spune lui Rusty mâine dimineață și îi voi trimite o scrisoare lui Chase.

Nu au mai zis nimic pe această temă, dar soțul și soția se gândeau amândoi la aceasta. Sammy s-a urcat în pat și s-a apropiat să primească un sărut de la soțul ei. În timp ce își așeza capul pe pernă, ea se întreba ce va crede Rusty despre Chase McCandles. Pe partea cealaltă a patului, Paddy se întreba și el dacă era un lucru înțelept să-l lase pe Chase la mila lui Rusty Taggart.

– Vă aduceți aminte de oamenii care au fost aici, bărbatul și femeia care au vorbit cu voi? îi întreabă Sammy pe Lizzy și Thomas Parks.

Thomas a încuviințat, dar Lizzy părea nesigură. Într-adevăr, Thomas era membrul mai tânăr al acestei echipe frate-soră, dar el avea mai multă siguranță de sine poate pentru că își aducea aminte mai puțin de situația îngrozitoare din care fuseseră scăpați.

– Femeia avea părul negru și v-a dat fiecăruia câte un măr, informă Rusty. Mai țineți minte?

Copiii încuviințară, dar zâmbetul care acoperi toată fața lui Thomas la menționarea mărului nu se observă și pe fața lui Lizzy.

– Ei sunt familia Davidson, și ei vor ca voi să locuiți împreună cu ei, zise Sammy cu blândețe. Ei vor ca voi să deveniți copiii lor.

– Pentru totdeauna? întreabă Thomas.

– Exact. Ei locuiesc la o fermă și au cai și vaci. Domnul Davidson tocmai ne-a scris și a zis să vă spunem că ei au un câine și o pisică cu pui mici.

Sammy tăcu o clipă, dând timp copiilor să înțeleagă cum stau lucrurile, dar Rusty interveni în discuție.

– Voi merge cu voi, zise ea cu entuziasm.

– O, mătușă Rusty! În sfârșit, Lizzy rostise câteva cuvinte. Vei rămâne cu noi!

Rusty privi nesigură la plăcerea din ochii fetei și apoi la mătușa ei, știind că ar fi trebuit să tacă. Dar privirea lui Sammy era răbdătoare iar vocea ei era blândă în timp ce se adresă din nou copiilor.

– Mătușă Rusty va merge cu voi, Lizzy, și va rămâne cu voi pentru câteva zile, dar nu va rămâne pentru totdeauna. Vreau să vă spun că dacă sunteți prea speriați ca să rămâneți cu domnul și doamna Davidson, aveți voie să vă întoarceți acasă împreună cu Rusty.

Sammy și Paddy nu ofereau această opțiune altor copii pe care i-au plasat, dar cazul lui Lizzy era diferit. Lizzy încă își aducea aminte că a fost închisă într-o cameră timp de mai multe zile și că a primit mâncare doar când cineva și-a adus aminte de ea.

– Ei, cum sună aceasta? întrebă Sammy.

– Eu vreau să merg, replică Thomas nerăbdător. Vreau să văd pisicuțele.

– Le vei vedea, îl asigură Sammy. Dar tu, Lizzy? Vrei să vezi pisicuțele?

Ea încuviință rușinoasă, cu un mic zâmbet pe față.

– Vom călători cu trenul? vru să știe Thomas.

– Da, răspunse Rusty. Așa-i că va fi distractiv? Vom călători cu trenul de aici până la Colorado Springs, unde vom face cunoștință cu domnul McCandles. El ne va însoți pentru restul călătoriei cu trenul și apoi până la familia Davidson. Ei locuiesc la o fermă în Kurth. Vom călări pe cai sau vom lua o trăsură. Așa-i că sună formidabil?

Entuziasmul lui Rusty era contagios, și chiar ochii lui Lizzy începură să arate un oarecare interes.

– Așa... vocea lui Sammy îi aduse din nou cu picioarele pe pământ, dar în tonul ei se simțea satisfacția. Ea și Rusty tocmai se rugaseră cu privire la această întâlnire, iar inima ei era acum foarte ușoară văzând cât de bine decursese. Veți merge amândoi cu mătușa Rusty și veți începe să vă adunați lucrurile. Veți mai rămâne aici în weekend și o parte din săptămâna următoare, iar joi veți pleca cu mătușa Rusty. Cum sună aceasta?

– Pot să-mi iau tăblița? întrebă Lizzy nesigură. Îi plăcea școala și își iubea învățătoarea, pe domnișoara Linley, și într-un fel inimioara ei știa că n-o va mai vedea din nou. A lua tăblița pe care o folosea în fiecare zi la școală era un lucru foarte important pentru ea.

– Mi se *permite* să-mi iau tăblița, o corectă Sammy automat. Și da, ți se permite, desigur. De fapt, dacă o cunosc pe mătușa Rusty așa cum cred că o cunosc, ea o va avea la îndemână pe tren cu ea așa încât să vă puteți juca pe drum.

Zâmbetul mare de pe fața lui Rusty le spunea că va fi întocmai aceasta, și știind că vor fi bineveniți, amândoi copiii și-au pus brațele în jurul ei. Privindu-i, Sammy simți un fel de nod în gât. Aceasta nu era o slujbă în care să fii cu inima deschisă, dar

Sammy nu cunoștea pe nimeni care să se comporte mai bine cu copiii decât nepoata ei. Deși doar puțin mai mare ca un copil, ea era aproape adorată de cei mici din orfelinat. Era probabil și pentru aspectul ei încântător, dar nu numai atât. Maniera lui Rusty era atât de autentică, atingerea ei atât de ușoară și blândă. Când vorbea, se uita direct în ochii fiecărui copil. Pe lângă toate acestea era amuzamentul. Rusty avea mereu o glumă sau o mutrișoară amuzantă, iar copiii era atrași în mod natural spre ea.

Copiii Parks au îmbrățișat-o și pe Sammy, iar Rusty i-a luat ca să găsească un cufăr gol prin pod. Sammy a rămas pe loc. Aducerea unui cufăr era o treabă atât de obișnuită, iar Sammy nici nu avea nevoie să fie pe aproape ca să le audă hohotele de râs pe care Rusty știa să le stârnească prin felul ei de a fi.

Colorado Springs

Dacă nu apar întârzieri, suna cea de-a doua jumătate a scrisorii, Katherine și copiii ar trebui să fie în stația de tren din Colorado Springs la amiază în ziua de joi. Nu cred că ai făcut cunoștință cu nepoata noastră, Katherine Taggart, prin urmare caută o persoană micuță cu păr roșcat. Copiii, o fetiță și un băiat, au opt respectiv cinci ani și sunt amândoi bruneți. Katherine are toate detaliile și documentele și este foarte pricepută, dar nu a călătorit mult pentru plasamente.

Dacă copiii rămân și par bine acomodați, Katherine va călători la Boulder. Ea a făcut drumul acesta de multe ori, așa că dacă poți avea grijă ca ea să schimbe trenul în Colorado Spring, ți-am fi recunoscători. Știind că o însoțești tu, inimile noastre vor fi liniștite.

Scrisoarea ta nu putea sosi la un timp mai potrivit. Sper doar că înștiințarea privind această călătorie nu este prea din scurt. Dacă există vreo problemă cu sincronizarea, voi merge eu însumi cu Katherine. Dacă nu primesc vești de la tine voi presupune că totul este în regulă și că îi vei aștepta joi pe Katherine și pe copii. Mulțumesc, Chase. Vino în vizită de îndată ce poți.

*Dumnezeu să te binecuvânteze,
Padriac O'Brien*

Chase McCandles citi cu atenție scrisoarea încă o dată, o puse pe birou, și întinse mâna după calendar. Ziua de joi era foarte potrivită. Avea afaceri afară din oraș la începutul lunii următoare,

și dacă această călătorie ar dura câteva zile sau chiar o săptămână, el considera că nu se va interfera deloc cu programul lui.

Făcu câteva însemnări și pe urmă se ridică în picioare, părăsind biroul ce dădea în salonul spațios. De acolo umblă prin foaietul din față, în josul unui scurt hol și în final înspre camera pentru micul dejun. Era goală. Sperase să-l găsească pe fiul său, Quintin, și pe bona lui Quintin, doamna Harding. Chase avea mult de lucru, așa că în loc să alerge în căutarea lor, se întoarse în biroul său fără să observe măcar pentru o clipă împrejurimile minunate.

Vila în care locuia, cunoscută în jurul orașului ca Briarly, era uriașă. Dacă Chase McCandles ar fi avut ceva de spus despre ea, ar fi avut grijă să fie funcțională și nimic mai mult, dar deoarece ea aparținuse părinților lui și fusese de asemenea delectarea inimii mamei lui, amplasarea și mobilierul încântător făcuse din casă un loc al căldurii și al confortului. Chase nu o vedea în felul acesta, însă. El locuise în ea atât de mult încât o lua ca pe ceva de la sine înțeles.

Pe drumul înapoi la birou, el observă o servitoare care lustruia rafturile din bibliotecă ce se situa de partea cealaltă a salonului, exact în fața biroului. Păși în fața ușilor duble franțuzești și se opri.

– Kimberly? o chemă el în felul lui liniștit.

– Da, domnule?

– Când o vezi pe doamna Harding, vrei să-i spui că doresc să-mi văd fiul?

– Bineînțeles, domnule. Veți fi în biroul dumneavoastră?

– Toată dimineața.

Kimberly încuviință ascultătoare, dar Chase se îndepărtase, mintea lui revenind deja la treburile zilei.

– Ești curat pe mâini? Doamna Harding se uită la mica făptură de care avea grijă, și care, auzind întrebarea își ridică mâinile pentru control.

– Mâncăm acum? întrebă el. Doamnei Harding îi plăceau tot timpul mâinile curate dar nu obișnuia să le verifice decât dacă era timpul ca Quintin să mănânce sau să-și vadă tatăl; el spera că era vorba de prima variantă.

– Nu, tatăl tău dorește să te vadă.

Vestea aceasta nu a fost salutată cu un zâmbet de anticipare; de fapt, Quintin era destul de indispus. În fiecare zi era chemat în birou și primea o scurtă pauză din orarul tatălui său, pe care în cea mai mare parte nu-l înțelegea. Adesea tatăl îi spunea că urma să meargă într-o călătorie. Din respect, Quintin nu întreba niciodată unde mergea sau când se va întoarce, dar uneori tatăl îi oferea chiar el informația.

– Vino cu mine, zise doamna Harding în felul ei aspru. Quintin o urmă, cu o mină serioasă. Ușile duble de la birou erau deschise, iar Quintin cunoștea rutina. Simțind că doamna Harding se retrăgea, el se opri în prag și așteptă ca tatăl lui să-l remarce. Cel mai în vârstă dintre cei doi McCandles își avea capul aplecat peste niște hârtii în fața lui, iar lângă cotul lui se afla un morman de dosare. Au trecut aproape 60 de secunde înainte să ridice privirea și să-l remarce pe fiul său.

– Intră, Quintin, zise el imediat cu o voce plăcută, dar expeditivă. Copilul cu ochi și păr de culoare închisă păși înainte și s-ar fi oprit în fața biroului mare de lemn, dar tatăl lui își întoarse scaunul în lateral, și Quintin știu că trebuie să treacă și să stea în picioare lângă genunchii tatălui său.

– Trebuie să plec într-o călătorie. Plec joi, zise Chase fără să irosească timpul.

Quintin se uită fix la el în tăcere.

– Voi fi plecat pentru câteva zile, poate o săptămână. Vei fi cuminte, vei asculta de doamna Harding?

– Da, domnule.

– Foarte bine, zise Chase în timp ce își puse mâna pentru scurt timp pe umărul lui Quintin. Era singurul lor contact fizic. Acum poți alerga și te poți juca.

– Da, domnule, răspunse Quintin respectuos și se îndepărtă, dar desigur nu alergă; nu era permis în casă. Cât despre joacă, el avusese deja timpul de joacă alocat de doamna Harding pentru acea dimineață.

Manitou

– Sunt toate pregătite pentru mâine dimineață? o întrebă Paddy pe Rusty cu un braț în jurul umerilor ei.

– Așa cred. Cât de mult vrei să rămân?

Paddy se gândi o clipă având fața concentrată și pe urmă, încă ținând-o pe după umeri, o întoarse și o luă în biroul lui.

– Cred că ar trebui să-ți citesc ceva. Paddy ocoli biroul și se așeză. Rusty se așeză și ea în fața biroului.

– Aceasta este ultima scrisoare pe care am primit-o din partea domnului Davidson, începu el. El scrie: „Este oare o nebunie să dorești ceva atât de mult? Am spus «La revedere» la așa de mulți copilași fără să-i cunoaștem niciodată pe vreunul dintre ei cu adevărat. Dacă Lizzy și Thomas vin și nu vor să rămână, acesta va fi cel mai dureros lucru dintre toate. Va trebui să am mare grijă la impactul asupra soției mele. Voi vedea fețele lor și voi miroși pielea lor, dar pe urmă va trebui să mă uit după ei cum pleacă. Există momente când mă întreb cum pot face toate aceasta, dar trebuie să am speranță și trebuie să mă încred în Dumnezeu. Iubim acești copii ca și când i-am fi avut de la naștere. Mă rog doar ca ei să ne dea o șansă.”

Paddy își săltă capul. Rusty își apropie mâinile de gură, iar ochii ei erau închiși. Îi ținu închiși, iar după o clipă unchiul ei începu să se roage.

– Tată din ceruri, Îți mulțumim pentru darul pe care l-ai dat lui Rusty, acest dar de a lucra cu copiii. Ei o iubesc și sunt iubiți la rândul lor. Te rog binecuvântează familia Davidson. Îți mulțumim că i-ai adus la noi. Am dori să avem o sută de alte cupluri asemenea lor. Știu că ei îi vor iubi pe Lizzy și Thomas. Numai să se lase Lizzy iubită. Dă-i lui Rusty multă înțelepciune, Doamne, ajut-o să știe cât trebuie să rămână acolo. Știu că familia Davidson ar ține-o și o lună, dar lucrul acesta nu este necesar. Știu, Doamne, că ea va fi înțeleaptă. Ajut-o să apeleze la Chase dacă are nevoie de sfat și dă-i și lui înțelepciune. Îți mulțumim pentru tot ce ai în plan, Doamne Isuse. Binecuvântează-ne întreaga zi și în zilele care vor urma. Amin.

– Amin, repetă Rusty. Ea ridică apoi privirea spre unchiul ei și rămase în tăcere câteva clipe. Când vorbi din nou, zise: Am visat noaptea trecută despre domnul McCandles. De ce crezi că s-a întâmplat?

– Deoarece încă nu ai făcut cunoștință cu el, iar lucrul acesta este întotdeauna puțin incomod.

– Există ceva ce ar trebui să știu?

– Nu există niciun motiv de îngrijorare, dacă aceasta vrei să spui. El nu este un tipul jovial, dar este amabil, și știu că în grija lui nu ți se va întâmpla nimic rău. S-ar putea să constăți la început că nu este prea vorbăreț, dar dacă ai nevoie de ajutor, trebuie doar să i-l ceri.

Rusty încuviință. Era suficient. Într-adevăr, nu conta pentru ea pe cine trimiteau s-o însoțească cât timp ea era în stare să facă slujba așteptată. Lizzy și Thomas erau amândoi atât de drăguți, dar ei nu se puteau abține să nu fie agitați și emoționați. Ea însăși era puțin emoționată. Kurth era mai departe decât călătorise vreodată până atunci. Copiii care erau plasați atât de departe de Manitou erau mai greu de verificat, iar Rusty voia ca toate să meargă bine.

După ce se asigură că unchiul ei terminase cu ea, Rusty ieși din birou. Ea nu avea sarcini de îndeplinit seara și știa că toți copiii erau culcați, dar urcă totuși scările. Merse prima dată la camera fetițelor și se îndreptă spre patul lui Lizzy. Părul fetei era negru, contrastând cu fața de pernă albă. Fără s-o deranjeze, Rusty îngenunchie lângă pat și se rugă în liniște.

Tată din ceruri, ce fetiță minunată ai creat în persoana lui Lizzy Parks. Este atât de specială. Iubesc zâmbetul ei, și iubesc modul sfios în care mă privește. Ajută familiei Davidson să știe cum s-o facă să se simtă iubită. Ajută-i să acționeze treptat așa încât ea să nu se alarmeze. Ea a părut agitată de când a primit vestea săptămâna trecută, și eu știu că ea este foarte înspăimântată, dar a sosit timpul. Așa cum bine știi, de dimineață pornim la drum. Tot ce Lizzy a cunoscut, se va schimba. Ea nu mă va mai avea, nu o va avea nici pe domnișoara Linley, dar Te va avea pe Tine, Doamne. Te rog să-i aduci aminte de aceasta pe tot parcursul drumului.

Îți mulțumesc, Tată, pentru unchiul Paddy. Îți mulțumesc că a știut să ceară înțelepciune pentru mine. Am așa mare nevoie de aceasta. Nu mă descurc singură. Ajută-mă să știu ce să fac și să fiu suficient de curajoasă ca să duc misiunea aceasta la îndeplinire.

Rusty se ridică apoi în picioare și se aplecă să netezească părul lui Lizzy. Fetița se mișcă, dar nu se trezi. Rusty se îndreptă spre ușă apoi coborî la camera băieților. Cineva din personalul care lucra pe timp de noapte îl ducea pe unul dintre băieți la baie, dar Rusty se furișă în liniște spre locul unde știa că era Thomas. Din nou, îngenunchie și se rugă.

Thomas îmi face inima bucuroasă, Doamne. Este atât de plin de viață și de bucurie. Îți mulțumesc că este prea mic ca să-și amintească tot ce Lizzy n-a uitat nici până astăzi. Îți mulțumesc că el își iubește sora și că Lizzy se simte consolată când el este aproape. Nu este greu de înțeles de ce familia Davidson s-a îndrăgostit de acești copii, sau de ce sunt neliniștiți, dar Te rog ajută-le să acționeze cu grijă. Ajută-l pe Thomas să nu...

Rusty se opri. Aproape că Îl ruga pe Dumnezeu să nu-l lase pe Thomas să se adapteze prea repede, dar era lucrul acesta cu adevărat bun?

Încerc să-Ți spun ce să faci, Doamne, și îmi depășesc rolul. Dar mi-e teamă că Thomas va iubi familia Davidson, în vreme ce Lizzy va vrea să se întoarcă aici, și vom fi cu toții nefericiți. Ajută-mă să las această grijă în mâna Ta.

Rusty se ridică din nou pe picioare. Atinse părul de culoare închisă de pe capul lui Thomas așa cum făcuse cu părul lui Lizzy și se furișă și ieși în liniște pe ușă, inima ei continuând să încredințeze situația în grija lui Dumnezeu și cerându-I să lucreze în chip minunat cu privire la copii. Era atât de cufundată în rugăciune încât aproape că trecu pe lângă verșorul ei fără să-l vadă.

– Rusty, șopti Renny.

– O, Renny, îmi pare rău. Nu m-am așteptat să te văd aici, sus.

– Mama vrea să te vadă.

– Foarte bine.

Rusty îl însoți pe scări în jos și o găsi pe Sammy în bucătărie.

– Renny mi-a zis că vrei să mă vezi.

– Da. Înainte să pleci am nevoie de acele rapoarte pe care le-ai completat.

– Le-am dat lui Paddy.

– Bine. Vreau de asemenea să știu cum mai ești. Ești emoționată, agitată sau și una și alta?

– Cred că și una și alta. Tocmai m-am rugat pentru copii și de asemenea pentru mine. Este normal să mă îngrijoreze o astfel de situație.

Sammy încuviință.

– Îmi aduc foarte bine aminte de unele din primele mele plasamente. Cel mai dificil e atunci când sosești într-o familie și lucrurile nu se petrec așa cum ai crezut.

– M-am gândit la aceasta, recunosc Rusty, dar familia Davidson nu mi-a lăsat această impresie.

– Nu, nici mie. Dacă Lizzy va rămâne, eu spun că acesta va fi un răspuns la rugăciune și chiar mai mult decât atât.

– Cred că ai dreptate.

Rusty îi dădu lui Sammy o mână de ajutor la ultimele detalii din bucătărie și pe urmă se duse în mica încăpere de zi. Sammy începu să pună copiii la culcare. Rusty însăși se făcu comodă într-unul din scaunele tapisate, dar în mintea ei se învâlmășeau multe gânduri. Se întreba ce vor aduce următoarele câteva zile. De asemenea, se întreba încă o dată cum arăta Chase McCandles și apoi își aduse aminte că nu va trebui să aștepte multă vreme. Trenul spre Colorado Springs pornea în dimineața următoare, la 9:10.

Colorado Springs

Chase umbla prin gara de dimensiuni considerabile, ochii lui examinând mulțimea în căutarea unui persoane cu păr roșcat. Se gândea că nu are cum să nu-i găsească pe domnișoara Taggart și pe copii, dar că ei trebuiau să fie puțin în întârziere. Înconjură încă o dată stația, cu geanta într-o mână, cu ochii cercetând atent. Atunci o observă, sau cel puțin se putea să fie femeia care credea el. Dar de ce se părea că venea din oraș?

Nu credea că ei își planificaseră să vină cu o noapte înainte, dar femeia și copiii pe care îi urmărea cu privirea veneau în mod clar dinspre oraș. Într-adevăr, copiii aveau în mâinile lor mici bețe cu bomboane.

Chase se mai uită câteva minute și pe urmă decisă că ei trebuiau să fie. Paddy descrisese femeia ca o persoană scundă cu păr roșcat, și nu lipsea nici părul, nici statura de proporții reduse. Ei veniră direct înspre platformă, și în timp ce Chase privea, Rusty citea orarul trenului și pe urmă începu să cerceteze ea însăși mulțimea. El se apropie imediat.

– Domnișoara Taggart?

– Da. Rusty își înălță capul și zâmbi, cu vocea ei plină de viață ca întotdeauna. Sunt Katherine Taggart. Oameni îmi spun Rusty. Dumneavoastră trebuie să fiți domnul McCandles. Sper că nu v-am făcut să așteptați. Trenul a ajuns mai devreme, iar noi am decis să ne plimbăm puțin prin oraș. Copiii nu au fost niciodată aici în Colorado Springs și a fost distractiv.

Chase nu mai zise nimic. Pe moment se simți incapabil să vorbească. Fusese avertizat în scrisoarea lui Paddy cu privire la mărimea ei și cu privire la culoarea părului, dar unchiul fetei nu

zisese nimic cu privire la ochii ei. Nu întâlnise niciodată vreo persoană ai cărei ochi să aibă culoarea violetelor care creșteau în fiecare vară în curtea lui. Nu, nu era așa; erau mai închisi la culoare decât violetele. Purpurii—avea ochi purpurii care scânteiau când vorbea. Chase, care de obicei nu prea băga de seamă înfățișarea oamenilor, găsea că ochii ei erau frumoși.

— Sunteți domnul McCandles, nu-i așa? Vocea ei acum nesigură străpungea dezordinea din gândurile lui. Domnule McCandles?

— Da, își reveni Chase și îi întinse mâna. Este o plăcere să vă cunosc, domnișoară Taggart.

Ea îi zâmbi și dădu mâna cu el.

— Copiii! Rusty vorbi oficial, ca să le atragă atenția. Lizzy și Thomas Parks, faceți cunoștință cu domnul McCandles. El ne va însoți până la Kurth.

Chase privi la copii, dându-și seama că uitase de prezența lor. El se uită acum cum se întindea mânuța lui Thomas, dar Lizzy își ținea capul aplecat.

— Încântat de cunoștință, Thomas.

— Mulțumesc, domnule.

— Și aceasta este Lizzy?

Thomas încuviință, dar Lizzy încă nu-și ridica privirea. Chase deschise gura ca să mai spună ceva, dar trenul lor era anunțat.

— Fountain, Makepeace, Kurth și Pueblo—pleacă acum la linia 14.

— O, e pentru noi! spuse Rusty copiilor. Dați-mi geanta voastră acum; mergem într-acolo. Veniți pe aici.

Îi îndrumă cu pricepere, iar Chase își aduse aminte că în scrisoare se spunea despre ea că nu a călătorit departe. Ceva nu era corect. Ea pur și simplu nu avea nevoie să fie însoțită. Pentru o clipă el consideră prezența lui inutilă. În definitiv, ea părea capabilă și foarte relaxată de una singură, dar pe urmă el mai observă ceva. Deși nu avea darul de a-i observa pe oameni, nu se putea abține să nu vadă că fata atrăgea atenția. Ea nu făcea nimic pentru a realiza aceasta; doar mergea plină de grație cu copiii ce se găseau în ambele părți, dar capetele bărbaților se întorceau din toate direcțiile.

Știind că o însoțești tu, inimile noastre vor fi liniștite. Doar un singur rând din scrisoarea lui Paddy O'Brien revenea în mintea lui Chase. Despre aceasta vorbea prietenul lui.

– Aveți vreun loc preferat, domnule McCandles? Rusty se opri lângă tren și se întoarse spre însoțitorul ei. Ea era obișnuită să-și poarte singură de grijă. Dacă nu era atentă, putea uita că el se afla acolo ca să o ajute.

Auzindu-i vocea, Chase își forță gândurile să revină în prezent.

– Oriunde vă simțiți comod tu și copiii, îi spuse el sincer, și atunci își dădu seama că ea ducea două genți.

– Dă-mi voie să le iau eu pe acestea. Chase le luă din mâna ei, ținând toate cele trei mânere, a lui și ale ei, într-o mână mare.

– Mulțumesc, zise ea simplu și arată drumul înspre vagon. Traversă coridorul cu copiii după ea și alese două locuri față în față.

– Cred că acestea sunt bune, zise ea cu acel zâmbet larg din nou pe față. Tu șezi aici, Thomas, făcu ea semn îndreptându-l spre locul de la fereastră, iar tu Lizzy ia acest loc lângă mine. Vrei la fereastră?

Lizzy încuviință sfoasă, iar Rusty îi mângâie părul când micuța trecu prin fața ei pentru a se așeza pe locul de la fereastră.

Chase simți dintr-o dată că ochii lui Rusty erau fixați asupra lui.

– Îmi pare rău, domnule McCandles. Nu v-am întrebat, poate ați fi dorit locul de la fereastră.

– Locul din margine este foarte bun, o asigură el și ridică gențile ca să le așeze deasupra.

Rusty se așeză în scaunul de lângă Lizzy și se aplecă să privească pe fereastră împreună cu copiii.

– Ce face omul acela? vru să știe Thomas.

– Te rog să nu arăți cu degetul, Thomas. Transportă bagaje care să meargă pe tren.

– Noi nu avem atât de multe, zise Lizzy privind cu îngrijorare către furgonul plin cu containere.

– Nu, noi călătorim cu bagaje puține. Rusty își păstră vocea scăzută. Puținele lucruri pe care le aveau copiii erau un oarecare motiv de îngrijorare. Ei bine, dacă se putea conta pe asigurările date lui Paddy de către familia Davidson, copiii nu aveau să ducă lipsă niciodată. Domnul Davidson era un fermier de succes, o persoană respectată în orașul Kurth.

Din marginea ei, Rusty urmări mișcările lui Chase care se așezase, și se întoarse să vorbească cu el. Totuși, privirea ei alunecă

dincolo de el, iar ea observă mai mulți oameni întorși pe locurile lor, holbându-se la ea. Erau trei tineri care ședeau împreună, bine îmbrăcați și dichisiți, dar se holbau ca și când tocmai ar fi coborât din vârful muntelui. Rusty ar fi vrut să privească în spatele ei, dar locul lor era ultimul din vagon.

Chase, care o urmărise el însuși pe Rusty, știu pe dată că ceva o speriasse. El se uită în timp ce ea întoarse capul spre fereastră, dar privirea ei se opri cu teamă asupra copiilor. Chase se întoarse încet. El era mai solid și mai în vârstă decât tinerii care priveau în direcția lor, iar când ei l-au văzut întorcându-se și-au schimbat poziția și au privit în față. Unul dintre ei a încercat să mai arunce o privire, dar Chase încă îl fixa, așa că s-a întors rapid și acesta. Când Chase a privit din nou către Rusty, a înțeles că ea observase toată scena.

– Vă mulțumesc că ne însoțiți, domnule McCandles, zise ea cu blândețe, privind o clipă în ochii lui. N-aș vrea să li se întâmple ceva copiilor.

Chase încuviință, dar mintea lui rătăci din nou la scrisoare. *Știind că o însoțești tu, inimile noastre vor fi liniștite.* Ea se gândise că acei bărbați le-ar fi putut face rău copiilor; teama ei fusese pentru copii. Inima lui Chase suspină. Era clar că fata aceasta avea nevoie de protecție.

– Suntem pe aproape? întrebă Thomas emoționat, luându-și arareori ochii de la geamul trenului.

Rusty încuviință din cap și zâmbi când văzu bucuria lui, dar o observă în același timp și pe Lizzy care își ținea mâna pe stomac. Fetița era tot mai înspăimântată pe măsură ce trecea timpul.

– Cred că avem nevoie de tăbliță, anunță Rusty.

– Unde este? întrebă Lizzy, aducându-și aminte de ea și sperând că nu o uitaseră în Manitou.

– Cred că este în geanta mea.

– Ți-o dau, se oferă Chase cu vocea aceea profundă și liniștită cu care ea începuse să se obișnuiască. Rusty îl urmări. Grijă și amabilitatea lui pentru ei nu puteau trece neobservate dar, așa cum spusese Paddy, el nu era vorbăreț.

– Geanta aceasta? Chase îi întinse lui Rusty un ghiozdan.

– Cealaltă.

El găsi geanta cu pricina fără multă vorbă și fără grabă, rămânând în picioare, depărtându-le puțin pentru echilibru, așteptând ca ea să găsească tăblița, astfel încât să poată pune cutia la locul ei în plasa de bagaje de deasupra.

– Mulțumesc, domnule McCandles, îi zise ea cu un zâmbet iar el încuviință din cap, fără vreo altă vorbă, în felul lui liniștit. Chiar dacă știa că este tăcut, Rusty spera că nu făcuse nimic care să-l supere pe însoțitorul lor, dar până când acești copii nu erau instalați confortabil în casa Davidson, nu era momentul potrivit să încerce să afle.

– Bine, zise ea încet îndreptându-se spre copii, voi face un desen, iar voi trebuie să ghiciți ce este. Vreau un răspuns cât mai specific.

– Ce înseamnă specific? vru să știe Lizzy, privind-o cu sprâncenele coborâte, în nota ei obișnuită de îngrijorare.

– Înseamnă că trebuie să fiți exacti. Dacă desenez o pasăre, trebuie să spuneți ce fel de pasăre, nu doar o pasăre.

– Cum ar fi un măcăleandru? clarifică Thomas.

– Exact, răspunse ea, zâmbindu-i.

Uitându-se la ea, Chase avu un sentiment de uimire cel puțin a zecea oară. Era deosebită cu copiii. Avea imediat un joc sau o poveste pentru ei, iar ei se uitau la ea ca și când fiecare vis al lor devenea realitate. Ea îi atingeă adesea, iar când le vorbea se uita întotdeauna în ochii lor. Pentru prima dată în viață, Chase se întreba dacă el îl privea în ochi pe Quintin când vorbea cu el.

– Știu ce este, strigă Thomas. Este ceasul din holul orfelinatului.

– Foarte bine, îl laudă ea. Să mai fac un desen sau vreți să încercați voi unul?

– Vreau să încerc. Thomas nu avu nevoie să se gândească de două ori. Rusty îi dădu tăblița și creta și așteptă împreună cu Lizzy. Thomas își vârâ buza lui mică între dinți în timp ce se concentra la tăbliță. În final, el prezentă un desen. Acum era timpul ca Rusty și Lizzy să-și muște buzele în concentrare.

– Un vultur? îndrăzni Rusty.

– Nici gând! zise el satisfăcut, iar Rusty se uită din nou. Fața lui Lizzy era la fel de nesigură, așa că Thomas întoarse tăblița spre Chase.

– Știți?

Chase înțelegea acum de ce fetele nu aveau idei, și credea că știe răspunsul.

– Este un cal? ghici Chase.

– Ce fel de cal? Mătușa Rusty le ceruse precizie, iar băiatul o lua în serios.

– Un armăsar sălbatic?

Thomas se uită la el cu admirație.

– Exact.

– Dă-mi voie să văd. Lizzy întinse mâna după tăbliță. O, da. Văd acum.

– Așa este, căzu de acord și Rusty. Văd și eu. Privirea ei reveni la însoțitorul lor, iar ea îi oferă un zâmbet larg. Sunt impresionată, domnule McCandles, îl felicită ea.

Chase nu comentă, dar ochii lui străluceau amuzați iar colțurile gurii i se ridicară puțin. Pentru prima dată de când îl văzuse, lui Rusty i se păru frumos. Cu părul și ochii lui de culoare închisă, ceva ce ea a considerat întotdeauna atrăgător, el avea o înfățișare cu totul nouă atunci când zâmbea, una plăcută în acest caz.

– Trenul încetinește, zise Lizzy, apropiindu-se de Rusty ca să-i apuce mâna.

– Așa este. Rusty puse un braț în jurul fetei. Cred că trebuie să fim foarte aproape.

– Nu a durat foarte mult, se întoarse ea, părând puțin trădată.

De fapt, durase ceva vreme, dar Rusty totuși spuse:

– Ei bine, trebuie să ajungem la ferma lor, Lizzy. Aceasta mai poate lua ceva timp.

– Ai îndrumările cu tine? întrebă Chase.

– Da. Vreți să le vedeți?

– Te rog.

Rusty începu să se ridice dar, ca mai înainte, Chase o reținu și se ridică el însuși. Din nou căutară geanta potrivită, dar trenul intra acum în stație, așa că după ce scoase harta, Chase nu mai puse geanta sus ci o lăsă pur și simplu jos, la picioare.

– Vi se pare clară? întrebă Rusty în timp ce el studia hârtia.

– Da. Cred că vom avea nevoie și de o trăsură, nu doar de cai. Rusty încuviință.

– Unchiul meu a anticipat această posibilitate și a trimis banii.

– Voi închiria trăsura, zise Chase, aproape absent.

– Se poate să fie nevoie de câteva zile, începu Rusty, dar se opri brusc când ochii lui Chase se ridicară ca să-i întâlnească pe ai ei.

– Voi avea eu grijă de aceasta, zise el. Vocea lui era liniștită și blândă ca întotdeauna, dar Rusty nu se împotrivi; el se uita la ea prea atent.

Vorbește foarte puțin, frumos—mai ales când zâmbește—și îi place să-și impună voința. Rusty punctă în mintea ei aceste atribute. Unchiul ei i-a spus că nu avea de ce să se îngrijoreze în ce-l privea pe acest bărbat, dar în mod clar Chase McCandles era mai mult decât un însoțitor îmbrăcat bine. Rusty se trezi cu dorința ca Paddy să-i fi dat ceva mai multe detalii.

Kurth

Gara din Kurth era mult mai mică decât cea din Colorado Springs, dar și în ea au coborât câțiva oameni— printre ei, Chase, Rusty și copiii. Coborând din tren, copiii se ținură foarte aproape de Rusty, iar ea, simțindu-se ca și când pornea într-o nouă aventură, privi în jur pentru o clipă și pe urmă începu plimbarea cu pași mari înspre oraș.

Chase rămase în preajma ei, cu gențile în mâini, amuzat. Micuța domnișoară Taggart arăta de parcă îi fusese aruncată în cale o provocare, iar ea voia să fie la înălțimea momentului.

Umblau doar de câteva minute când Rusty se opri brusc. Copiii își ridicară privirile spre ea în timp ce aceasta se uita fix la stradă.

- L-am uitat pe domnul McCandles.
- Este în spatele nostru, îi zise Thomas.

Rusty se întoarse și îl văzu oprit la doar un metru în spatele ei. Acum în ochii lui nu era doar amuzament; zâmbetul lui era uriaș.

– Am uitat de dumneavoastră, zise ea. Făcu ochii mari când își dădu seama că este supravegheată, mai ales când văzu modul în care el avea grijă de bagajele lor.

- Sunt chiar aici, o asigură el cu amabilitate.
 - Nu am vrut să fac aceasta.
 - E în regulă. Sunt bucuroși că știi unde este compania de transport.
 - De fapt nu știi, recunosc eu.
- Chase clipi.
- Încotro te îndreptai?

Rusty ridică din umeri.

– Kurth nu este atât de mare. Eram sigură că dacă merg înaintea pe la drum, voi da de ea.

Mergând în urma ei, el se gândi o vreme la modul în care procedase ea, ca apoi să concluzioneze pentru sine că aceasta era probabil cea mai bună metodă.

– Cum ați fi procedat? întrebă ea, aducându-și aminte că Paddy i-a zis că el era acolo ca să o ajute.

– Probabil în același fel.

Rusty zâmbi ca și când i s-ar fi făcut un compliment, se întoarse și își continuă drumul în josul străzii. Chase se abținu cu greu să nu râdă. Aruncându-i doar o privire, copiii o urmăriră îndeaproape. El avu impresia că ei ar fi fost dispuși s-o urmeze chiar și pe vârful de munte.

Rusty se îndreptă înspre zona comercială a orașului, privirea ei urmărind ambele laturi ale drumului. Copii își mișcau și ei capetele spre stânga și spre dreapta, dar interesul lor era orașul în sine. Kurth era un oraș plăcut ce avea, se pare, toate atracțiile.

– Putem intra acolo? îi surprinse Lizzy pe amândoi adulții cu întrebarea. Rusty privi și înțelese că fetița observase niște articole într-o galanterie. Agățată de un mic manechin, era o rochie de fetiță.

– Nu cred că avem timp, Lizzy, dar așa că-i drăguță?

– Da. Vocea ei era visătoare, iar Chase constată surprins că în el se trezise dorința de a-i cumpăra rochița.

– Mie nu-mi plac rochiile, comentă Thomas, privind nemulțumit că se opriseră puțin din drum.

– Ei bine, nu te vom obliga să porți rochiță, îi zise Rusty cu simplitate și porni mai departe. După câțiva pași, observară parcare a companiei de transport. Era peste stradă, și de data aceasta Rusty își aduse aminte să nu mai uite de Chase. El venea tăcut din urmă, cărând gențile. Rusty părea să fie pe deplin în controlul situației până descoperiră că biroul companiei era gol. Ușile erau deschise, dar nu era nimeni acolo. Își aduse aminte de Chase, de astă dată mai repede ca înainte. Ea se întoarse imediat spre el, dar el privea la un semn postat sus pe ușă.

– Revenim la 2:30, citi el, iar Rusty îi urmări privirea.

– Cât este ceasul acum? întrebă ea.

El își consultă ceasul de buzunar.

– Este 2:20.

Rusty încuviință și aruncă o privire în jur. Chiar după ușa se găsea o bancă lungă. Copii, vom aștepta aici. Vă este frig?

– Nu, mătușă Rusty, a fost răspunsul lor, iar ea văzu că amândoi începuseră să se moleșească.

– Haideți acum. Ea își păstra vocea vioaie. Am să stau între voi ca să putem vorbi.

Fascinat, Chase o urmări cu privirea. El era obișnuit să facă lucrurile în felul său propriu și să conducă. Era captivant s-o vezi consultându-l atât de rar și să poarte pe deplin răspunderea pentru copii. Ultima femeie de la orfelinat pe care el o însoțise se întorcea spre el la fiecare întrebare ce ieșea din gura copiilor. Ei plasaseră patru băieți cu acea ocazie, iar întrebările fuseseră interminabile. Chase îi urmă pe Rusty și pe copii înăuntru, puse gențile lângă bancă, și rămase în picioare ca să privească afară spre stradă.

– Foarte bine, Thomas, vom începe cu tine. Sunt convinsă că familia Davidson știe despre tine, dar să ne asigurăm că ai toate informațiile. Spune-mi numele tău complet.

– Thomas Joseph Parks.

– Câți ani ai?

– Cinci.

– Care este ziua ta de naștere?

– Nu știu.

– Cred că este 5 iulie, dar va trebui să verificăm.

– 5 iulie.

– Ai dreptate. Acum cu privire la tine, Lizzy. Dă-mi numele tău complet.

– Elizabeth May Parks.

– Foarte bine. Câți ani ai?

– Opt.

– Și ziua ta de naștere.

– 10 decembrie.

– Vrei să ți se spună Lizzy sau Elizabeth?

– Lizzy.

– Bine. Vom avea grijă ca domnul și doamna Davidson să afle de preferința ta.

– Care este numele tău întreg, mătușă Rusty? Întrebă Thomas.

– Katherine Alexa Taggart, îi răspunse ea cu plăcere.

Ochii băiețelului se măriră.

– Cat („pisică” în engleză – n. trad.).

La acest cuvânt Rusty se întoarse ca să descopere că Chase privea în jos spre ea. Ea nici măcar nu fusese conștientă că el era de față.

– Unchiul meu Robert îmi spune așa, zise ea cu blândețe, nesigură dacă trebuia să răspundă sau nu.

Privirea lui îi examina trăsăturile.

– Este o exagerare.

– Exagerare? Întrebă ea, nesigură.

De data aceasta ochii lui o măsurară rapid din creștet până în tălpi.

– Aș spune că ai mai mult mărimea unei pisicuțe.

Ochii lor se întâlniră preț de câteva clipe, iar pe urmă privirea lui Chase se întoarse la stradă. Lui Rusty i-ar fi plăcut să zăbovească puțin ca să priceapă ce implica acest comentariu, dar Lizzy folosi acel moment pentru a-și sprijini capul de brațul ei. Rusty mai avea o treabă de făcut.

– Cred că ar fi un timp potrivit să ne aranjăm puțin, zise Rusty în timp ce se ridică în picioare. Ea scotoci în geanta ei până găsi un pieptene și apoi îi examinează sumar pe copii. Le verifică mâinile și fețele, și deși nu erau fără pată, erau acceptabile. Își dorea o oglindă ca să-și aranjeze propriul păr când auzi pe cineva vorbind din stradă.

– Scuzați-mă, domnule. Caut o femeie tânără, cu doi copii. Cineva din stația de tren mi-a zis că au venit în această direcție.

Fără să vorbească, Chase privi spre ea. Rusty puse repede pieptenele de o parte și se îndreptă spre intrarea dublă.

– Sunteți domnișoara Taggart? o întrebă imediat un bărbat ce ședea pe bancheta unei trăsurii mari.

– Da, eu sunt.

– Sunt Douglas Davidson. I-ați adus pe Lizzy și pe Thomas?

Întrebarea era deja rostită când Thomas se uită pe furiș. Rusty simți un nod în gât când văzu ochii omului înduioșându-se.

– Bună, Thomas. Ți-ai adus surioara?

Thomas nu putea decât să se uite fix la el.

– Lizzy, vino, o rugă Rusty cu blândețe pe fetiță, și deși cuvintele erau rostite cu bunătațe, Lizzy nu se grăbi să asculte. Ea apucă mâna întinsă de Rusty și încercă să se ascundă în dosul rochiei sale. Totuși, în clipa în care avu mâna fetiței, Rusty se

îndreptă spre trăsură, prinzând cu mâna liberă umărul lui Thomas și aducându-l și pe el.

Douglas coborî din trăsură cu pălăria în mână. Era un bărbat mare, aranjat de oraș, dar în mod clar un om obișnuit cu munca grea.

– Thomas, Lizzy, vă aduceți aminte de domnul Davidson?

Thomas încuviință cu capul, dar ochii lui Lizzy rămaseră plecați.

– Hai acum, Lizzy, unde sunt manierele noastre?

Fetița ridică scurt privirea, își plecă ochii, și încuviință.

– Ce mai faceți? întrebă Douglas cu bunătate, iar Rusty, văzând că copiii nu aveau de gând să răspundă, vorbi cu glas tare:

– Suntem bine.

– Cum a fost pe tren?

– Fascinant, zise Rusty cu sinceritate. Am văzut atât de multe peisaje.

Deși Rusty era cea care răspundea, ochii fermierului erau îndreptați spre copii. Era evident faptul că era mișcat aproape până la lacrimi. Ea îl urmări cum el își muta privirea pentru a-și controla emoțiile și știu îndată că Douglas îl observase pe Chase care stătea și acum în spatele lor. Rusty aproape că gemu când își dădu seama că uitase din nou de el.

– Domnule Davidson, zise Rusty cu grație, vrând să se corecteze pentru încă o încălcare a bunelor maniere. Dânsul este domnul Chase McCandles. Ne-a însoțit azi pe copii și pe mine.

Chase veni în față și dădu mâna cu Douglas.

– Îmi face plăcere, domnule McCandles. Am auzit de dumneavoastră. Sper că aveți în plan să veniți cu noi la fermă.

– Numai dacă nu vă deranjează. Eu pot rămâne aici în oraș.

– Vă rog, îl invită Douglas cu căldură. Avem mult spațiu și va fi plăcerea noastră să ne vizitați.

– Mulțumesc.

– Puteți veni acum? îl întrebă el pe Chase care se uita doar la Rusty.

– Da, răspunse Rusty numaidecât. Bagajele noastre sunt chiar aici.

– Atunci vă rog să veniți. Zâmbetul lui Douglas îi cuprinse pe toți, dar ochii lui erau asupra copiilor. Veniți la ferma noastră; soția mea va fi încântată.

– Eu știu unde sunt bagajele noastre, îi spuse Thomas, recăpătându-și în cele din urmă glasul.

– Chiar? Ei bine, atunci arată-mi-le și hai să le luăm.

Thomas arătă cu mândrie drumul, iar Lizzy, deși n-o lăsa pe Rusty de mână, se întoarse să îi urmeze.

Chase profită de acel moment ca să șoptească blând:

– Iar ai uitat de mine...

Ochii lui Rusty arătau un regret sincer.

– Așa este, și îmi pare atât de rău.

În ochii lui se citea încântarea. Se bucura evident că o prinsese pe picior greșit. Rusty își ridică bărbia, vrând să-i arate că înțelege că el se distrează pe seama ei. Poate că ar fi și zis ceva, dar tocmai atunci Douglas se întoarse împreună cu Thomas, aducând bagajele.

– Îmi pare rău că nu am cealaltă trăsură, cea cu două bănci, se scuză Douglas. Roata era stricată. Dar am adus o pătură.

– Copiii și cu mine ne vom simți bine în spate, îl asigură Rusty.

– Voi sta eu în spate, se offeri imediat Chase. Tu urcă lângă domnul Davidson.

Rusty simți mâna lui Lizzy strângând-o pe a ei și înainte ca Chase să se poată întoarce, ea își puse mâna cu blândețe pe mâneca lui. El se uită în jos spre ea, iar ea își aduse aminte că lui îi plăcea să-și impună voința. Totuși, Rusty era hotărâtă să rămână pe poziție.

– Eu voi călători împreună cu copiii.

Chase își deschise gura ca să-i spună altceva, dar ea se îndrepta deja spre partea din spate a trăsurii. Douglas pusese gențile înăuntru și făcu un salt deasupra pentru a se asigura că pătura era bine întinsă. Copiii veniră în spatele lui Rusty, iar ea întinse mâinile ca să-i ajute, dar bărbații erau deja acolo. Douglas își întinse mâinile după Lizzy iar Chase îl saltă cu ușurință pe Thomas.

Rusty își reținu cu greu un țipăt când se simți dintr-o dată ea însăși ridicată de pe picioare. Fără să-i ceară permisiunea și spre supărarea ei, Chase o luase în brațe și o pusese în trăsură. Întorcându-se, ea privi în jos și constată că privirea lui o fixa din nou; la rândul ei, Rusty îl privea cu ochi mari.

– Mulțumesc, zise ea fără să respire, dar el continua să o privească. Din nou, ea se întreba ce putea fi în mintea lui, dar se socoti că e mai înțelept să se întoarcă și să se alătore copiilor pe pătură. Așa făcu, și după ce bărbații mai aruncară o privire să se asigure că toți sunt bine instalați, porniră la drum. Copiii se strângeau lângă ea, iar Rusty putea să simtă tensiunea din trupurile lor. În timp ce trăsura se porni pe străzile orașului și apucă pe un lung drum prăfuit către răsărit, ea începu să se roage.

Casa de la ferma familiei Davidson era ca o oază în deșert. Înaltă și albă, având o tindă mare care etala multe vase cu flori. Copiilor le dispăruse parțial frica și se îngrămădeau acum spre marginea trăsorii ca să privească în timp ce se apropiau.

Bărbații vorbiseră pe tot parcursul călătoriei și ceva din pacea copiilor provenea din ascultarea acestei conversații. Chase crescuse cu câteva grade în ochii lui Rusty pentru întrebările lui bine gândite, legate de interesul copiilor. Vor avea fiecare camera proprie? Cât de apropiați erau vecinii lor? Și cât de apropiată era școala? Rusty îi urmărise pe copii ascultând și chiar își simți inima înduioșată văzând plăcerea de pe fețele lor și privirile de încântare pe care le schimbau între ei.

Ei se găseau acum în curte, și în timp ce Rusty privea, o femeie ieși din casă. Rusty o văzuse pe doamna Davidson la orfelinat, dar nu și pe soțul ei. Nu era greu să-ți aduci aminte de ea. Ea avea părul negru, bogat și un zâmbet care-i lumina în ochi înainte să-i apară pe buze. Acum, în timp ce îi privea pe copii, zâmbea și cu ochii și cu gura.

– Bună, le strigă ea în timp ce ieșea din tindă. Cum a fost călătoria?

– Frumoasă, îi răspunse soțul ei, oprind trăsura. El și Chase coborâră împreună de pe bancă, iar Douglas se apropie de copii cu un zâmbet larg. Lizzy se trase imperceptibil înapoi, dar gestul nu-i scăpă lui Douglas. În loc să întindă mâna după copii, el se opri în partea laterală a trăsorii.

– V-ați simțit bine aici, în spate? Întrebă el simplu.

– Ne-am sprijinit de mătușa Rusty, îi spuse Thomas.

– Nu-i așa că a fost bine că a stat împreună cu voi?

Doamna Davidson apăru în clipa aceea și stătu lângă soțul ei. Exista ceva cordial și încurajator la ea. Rusty se simți imediat atrasă spre ea.

– Vă aduceți aminte de soția mea? întrebă domnul Davidson.

– Bună, Lizzy. Bună, Thomas, le zise ea zâmbind. Cum a fost pe tren?

– Am stat la fereastră, o informă Thomas.

– Într-adevăr? Acela este și locul meu favorit. Acum, înainte să intrați, dați-mi voie să vă spun câteva lucruri. Tonul ei era amabil și autoritar, foarte asemănător cu tonul lui Rusty, iar copiii îi sorbeau fiecare cuvânt. Mie îmi puteți spune Jessie, iar domnului Davidson îi puteți spune Doug. Aveți fiecare câte un dormitor, dar dacă vreți să dormiți împreună, se poate. Am încercat să facem totul comod pentru voi, și dacă aveți nevoie de ceva trebuie doar să cereți. Ea se opri și le zâmbi din nou. Sunteți gata să intrați înăuntru?

Thomas încuviință și se ridică la marginea trăsorii pentru a fi ajutat. Lizzy se întoarse spre Rusty.

– Vii și tu, mătușă Rusty?

– Bineînțeles că vin. Tu mergi în față, iar eu voi veni în urma ta.

Rusty privi cu uimire la Lizzy care își ridică brațele pentru a părăsi trăsura. Douglas o coborî cât se poate de natural și o lăasă din brațe pe fetiță de îndată ce atinse pământul. Rusty o urmări cum se îndepărtează împreună cu Thomas și cu adulții. Lizzy nici nu privise în urmă. Chase ocolise trăsura și privea și el.

– Ai văzut fețele lor? întrebă ea cu un ton blând. Deja îi iubesc. Lizzy trebuie să rămână aici. Orice ar fi, ea și Thomas trebuie să rămână.

– Domnul va lucra până la capăt. Vocea profundă a lui Chase ajunse la urechile ei, iar ea se uită la el cu o expresie de mulțumire. El o ajută să coboare din trăsură și apoi luă toate gențile. Îi făcu semn lui Rusty s-o ia înainte și îi urmară pe ceilalți înăuntru.

Rusty găsi casa fermierilor la fel de călduroasă și confortabilă precum erau oamenii care locuiau acolo. Ea era acum afară iar Chase venea și el în urma ei, când Jessica Davidson se apropie cu o voce gravă.

– Îmi pare atât de rău, domnișoară Taggart. Am fost așa de încântată de copii încât v-am lăsat să ședeți în trăsură.

– Este în regulă. Nici nu am observat, eram preocupată urmărind-o pe Lizzy.

– A venit numaidecât cu noi. Jessie murmură aceste cuvinte cu o față plină de speranță.

– Am remarcat. A zis ceva de mine?

– Nu. Doug i-a întrebat imediat dacă vor să vadă pisicuțele, și amândoi au spus că vor. I-a dus afară pe ușa din spate, înspre șură.

Inima lui Rusty se înălță. Aveau parte de un început extraordinar.

– Apropo, eu sunt Rusty, zise ea în timp ce îi întindea mâna.

– Jessie, răspunse femeia mai în vârstă în timp ce dădeau mâna. Mă bucur atât de mult să vă avem.

– Jessie, dansul este domnul McCandles.

Chase îi întinse mâna.

– Vă rog să-mi spuneți Chase.

– Vă mulțumesc că i-ați adus pe Rusty și pe copii, îi zise Jessie cu inima în priviri.

– Plăcerea e de partea mea. Sunt copii minunați.

– Și noi credem la fel. Veniți sus, și am să vă arăt camerele voastre. Aveți bagajul copiilor?

– E la mine, spuse Chase, urmând-o pe Rusty în timp ce Jessie le arăta drumul spre scări.

– Nu au foarte multe lucruri, Jessie, simți Rusty nevoia să explice.

– Nici nu mi-am închipuit altfel, răspunse Jessie. Se găseau în vârful scărilor, iar ea îi conduse în josul holului. Am cumpărat câteva lucruri—nu multe—nu am vrut să-i copleșesc. Dar indiferent ce se întâmplă, doresc ca ei să poarte hainele pe care le-am cumpărat.

Rusty încuviință. În circumstanțe similare, și ea ar fi simțit la fel.

– Rusty, aceasta va fi camera ta. Lizzy este de aceeași parte cu tine, iar Thomas este vizavi de ea. Logodnicul tău va fi vizavi de tine.

Atât Rusty cât și Chase se opriră și priviră la gazda lor. Jessie trecuse puțin de ei, așa că îi trebui o clipă ca să vadă că amândoi deveniseră foarte tăcuți.

– Este vreo problemă? întrebă ea atentă. Am înțeles eu greșit? Sunteți deja căsătoriți?

Rusty clipi, vrând să fie cât mai amabilă în această situație jenantă. Ea încă pregătea un răspuns când Chase replică:

– De fapt, nu suntem căsătoriți, și oricât de atrăgătoare o consider pe domnișoara Taggart, nu suntem nici măcar logodiți.

– Vă rog să-mi iertați presupunerea, se scuză ea politicos, dar mintea ei era în încurcătură, iar acum trebuia să se străduiască să-și ascundă confuzia și jena. Nu, nu-i spusese nimeni asta. Era mai mult modul în care ea îl observase pe Chase că o tratează pe Rusty; mai exact, modul în care el se uita la ea. De când intraseră în casă, el o urmărise. Jessie își dădu abia acum seama că Rusty nici măcar nu fusese conștientă de cercetarea lui atentă. Având în vedere diferența de înălțime dintre ei, era foarte ușor ca Chase să urmărească subtil fiecare mișcare a micuței femei. Rusty însă, ar fi trebuit să-și întoarcă capul în sus doar pentru a-l privi.

– Ați spus că aceasta este camera domnișoarei Taggart? întrebă Chase ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Da, răspunse Jessie, ușurată să audă vocea lui sunând atât de natural.

– Voi pune geanta înăuntru, îi zise el lui Rusty, iar ea îi mulțumi politicos. El păși ușor în camera ei doar cât să lase bagajul, ieșind apoi pentru a da lui Jessie geanta copiilor.

– Vrei să te ajut cu lucrurile lor, Jessie? o întrebă Rusty pe femeia mai în vârstă, dar Jessie dădu din cap că nu, zâmbind tandru, cu ghiozdanul în brațe.

– Cred că le voi aranja eu însămi. În felul acesta voi ști ce au. Ea ezită. Nu știu cum va merge de data asta, Rusty. Vrei să-i vezi acum pe copii?

– Nu. Dacă ei sunt fericiți acolo unde sunt, îi voi lăsa să mă caute.

– În regulă. Dacă vreți să vă răcoriți în timp ce eu am grijă de îmbrăcămintea copiilor, haideți amândoi la parter ca să vă ofer ceva rece de băut.

– Sună minunat, mulțumesc.

– Mulțumesc, repetă Chase.

Atât Chase cât și Rusty o urmară pe Jessie pe hol, și atunci Rusty se uită la tovarășul ei de călătorie. Nu-și putu reține un zâmbet.

– Mi-a scăpat o glumă? întrebă el detașat, privind-o în ochi.

– Nu, răspunse ea, părând foarte amuzată. Mă gândeam doar cât de binecuvântat ești că nu mă ai cu adevărat ca soție.

– Ar fi lucrul acesta atât de rău? întrebă el zâmbind.

Rusty dădu comic din cap.

– O soție care uită mereu că are un soț. Nu! Asta nu merge deloc, domnule McCandles. Apoi îi aruncă un zâmbet vesel, intră în camera ei și închise ușa.

Chase intră și el în camera lui, gândindu-se cât de diferită era ea de femeile pe care le cunoștea în Colorado Springs. Niciuna dintre ele nu s-ar gândi să facă haz pe seama lui, dar după o cunoștință de doar câteva ore, Rusty Taggart îl tachina. Era o fascinație. De fapt, el era atât de preocupat la acest gând încât a trecut ceva timp până să închidă ușa, și chiar mai mult ca să-și dea jos haina. Se îndreptă spre lighean și se spală în grabă.

– Sunt așa de moi, îi zise Thomas lui Lizzy, care îl urmărea încrămențită. Pisicuțele urcau pe paie și chiar pe Thomas, dar pisicuțele, fermierul cel bun, șura, de fapt, întregul loc—Lizzy... era speriată că totul era prea frumos ca să fie adevărat.

– Vrei să iei una? Doug îi oferi o pisicuță, dar ea dădu din cap că nu.

— Aceasta toarce, îi zise Thomas surioarei lui, iar Lizzy se aplecă să asculte. Ea zâmbi puțin, și urmărind-o, Doug știu că dacă ea pleca, el va fi mult afectat. La gândul acesta, aproape că îi venea să plângă, dar ca și mai devreme când îi întâlnise, evită emoțiile îndreptându-și atenția spre alte lucruri.

— Acum, aceasta neagră—el ridică o pisicuță, are părul aproape la fel de frumos ca al tău, Lizzy.

Lizzy își duse mâna la păr.

— Are aceeași culoare, zise ea cu uimire.

— Cred că ai dreptate. Poate ar trebui să-i dai un nume la această pisicuță, întrucât semănați. Te poți gândi la un nume?

Sprânceană ei micuță se lăsă în jos doar pentru o clipă.

— Betsy.

— Betsy?

Lizzy încuviință. Cândva o auzise pe mătușa Sammy spunând că numele mamei ei era Betsy, iar de atunci lui Lizzy îi plăcuse acest nume.

— Betsy este un nume frumos. Nu m-aș fi gândit niciodată la el.

— Să-i dau un nume la aceasta? întrebă Thomas cu privire la pisicuța din brațele lui.

— Cred că ar trebui, Thomas. Ce crezi, Lizzy?

— Da, Thomas, îl îndemnă ea, luând aproape absentă pisicuța neagră pe care i-o întindea Doug. Dă un nume acestei pisicuțe, ca să nu se simtă neglijată.

— Este o pisicuță? Thomas se uită cu mâhnire la Doug.

— Cred că acela este un motănel.

— O, ce bine! El nu-și ascundea preferințele în această chestiune. Nu voiam o pisicuță.

— Eu doream o pisicuță.

— De ce, Lizzy? se încruntă Thomas la ea.

— Pentru că atunci Betsy ar avea o soră.

— Frații sunt mai buni, proclamă Thomas și se întoarse la sarcina lui de a numi motănelul. Lizzy privi la Doug și găsi ochii lui ațintiți asupra ei.

— Eu am o soră, îi zise el. De fapt, am două surori și doi frați.

Ochii lui Lizzy se măriră. Eu îl am doar pe Thomas, dar el nu merge încă la școală.

— Îți place școala?

— Îmi place domnișoara Linley.

- Învățătoarea ta?
- Lizzy încuviință.
- Numele învățătoarei de aici este domnișoara Kay. Este foarte drăguță.
- Vom merge la școală? Îngrijorarea era din nou pe fața ei.
- Doug nu era sigur cum să răspundă; optă pentru sinceritate:
- Numai dacă rămâneți.
- Lizzy încuviință. Știa cum stau lucrurile. Dacă nu voia, se putea întoarce la Manitou împreună cu mătușa Rusty.
- Să intrăm acum? Întrebă Doug, dar nu făcu nicio mișcare ca să se ridice. El se întinsese pe fân de îndată ce intraseră în șură, iar felul lui de a fi îi făcea pe copii să se simtă ca și când aveau tot timpul din lume.
- Putem lua pisicuțele?
- Mă tem că nu, îi zise el lui Thomas. Jessie are reguli cu privire la astfel de lucruri, dar dacă nu mă înșel, ea ne-a pregătit suc de mere sau citronadă, și aceasta sună grozav de bine pentru mine.
- Vino, Thomas, zise Lizzy când auzi de băutură. Până să spună Doug, ea nu se gândise că îi este sete.
- Ne putem întoarce mai târziu? se asigură Thomas.
- Desigur.
- Doug se ridică cât era de lung și se uită cum amândoi copiii stăteau în picioare privind în sus spre el.
- Ești mare, nu se putu abține Thomas să nu comenteze.
- Thomas Parks, nu e politicos, îl dojeni sora lui. Ce ar spune mătușa Rusty?
- Băiețelul își lăsă capul în jos.
- Este în regulă, Lizzy. Vocea lui Doug era blândă.
- Thomas îi aruncă o privire pe furiș, iar Doug le zâmbi la amândoi.
- Veniți, îi încurajă el. Mi-e sete. Să mergem la bucătărie.

- A fost o masă minunată, spuse Rusty către gazdă. Mulțumesc foarte mult, Jessie.
- Cu plăcere.
- Mulțumesc, Jessie, zise și Lizzy.
- Toți șase ședea în tinda mare din față. Cîna era încheiată, soarele cobora pe cer, iar căldura zilei pălea repede. Rusty ședea

în balansoar, Thomas era la picioarele ei mângâind cu mânuțele lui câinele lui Davidson, Tina. Lizzy era pe o băncuță lângă balustradă, studiind subtil gazdele. Chase era în leagăn, iar Doug și Jessie aveau scaune. Pe moment, ochii lui Rusty erau îndreptați spre Thomas care, după ce o remarcă, avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege ce aștepta ea de la el.

– Mulțumesc pentru cină, zise el femeii cu păr negru și zâmbi când ea îi făcu cu ochiul. Thomas era complet inconștient de educația celor doi bărbați care trebuiau să-și ascundă surâsul. Amândoi își aduceau aminte de acele zile din copilărie. Hrana trebuia consumată, nu comentată, și de îndată ce ai mâncat te îndreptai spre alte lucruri. În cazul lui Thomas, aceasta însemna să acorde atenție câinelui negru de rasă labrador care stătea lângă el.

După ce primi răspunsul pe care îl căuta, Rusty își lăsă ochii să cutreiere din nou zona. La mare distanță, puteau fi văzute câteva case. Se auzeau niște vaci, dar în cea mai mare parte, ele erau doar puncte mici ce rățăceau pe întinderea terenului împrejmuit. Era un loc liniștit, și încă o dată Rusty îl rugă pe Dumnezeu să-i ajute pe acești copii să rămână. Gândurile cu privire la ei o determinară să se întoarcă și să-i studieze pe fiecare.

Seara trecuse foarte bine, dar copiii erau obișnuiți să plece devreme la culcare, iar Rusty putu să vadă că ei începeau să se moleșească. Ea era convinsă că ei aveau să se adapteze la programul urmat de familia Davidson, dar până îi va lăsa în grija lor, copiii erau în seama ei.

– Lizzy, Thomas, începu ea pe un ton pe care ei îl cunoșteau bine. A fost o zi lungă.

– Trebuie, mătușă Rusty? o surprinse Lizzy cu întrebarea.

– Nu în clipa asta, dar în curând.

Lizzy păru mulțumită, ochii ei privind acum la distanță.

– Lizzy, vezi acea clădire? întrebă Doug. El o urmărea.

Fetița încuviință.

– Aceea e școala.

Lizzy își mușcă buza.

– Măine acolo vor fi copiii toată dimineața, dar după-amiază vor pleca acasă. Cred că ar trebui să mergem să vizităm școala.

Ochii lui Lizzy zburară la Rusty.

– Ei, ce zici, spuse Rusty cu blândețe. Nu sună a distracție? Crezi că ar trebui să mergem cu toții? o întrebă Rusty pe micuța dată în grija ei. Sau vrei să mergi doar cu Doug?

– Cu toții.

– Vom planifica aceasta. Nu uita să-i mulțumești lui Doug pentru ofertă.

Lizzy privi din nou la acest bărbat.

– Mulțumesc, Doug.

– Plăcerea e de partea mea. Vom avea o zi plină de distracții la fermă, vom merge călare pe cai și alte animale, iar după-amiaza vom merge cu toții la școală.

– Vom merge călare pe cai? Thomas auzise doar această porțiune din plan.

– Desigur. Nu poți locui la o fermă fără să știi să călărești.

Lucrul acesta era suficient să-l facă să uite de câine. Se apropie de Doug, și stând în picioare lângă scaunul lui, cu trupul lui micuț aplecat, Thomas întrebă:

– Caii sunt mari?

– Unii sunt destul de mari, alții sunt mai mici, dar îmi închipui că la vârsta de cinci ani toți par destul de mari.

– Sunt frumoși?

– Cel pe care vei călări tu este foarte frumos.

– Și al lui Lizzy?

– Și al lui Lizzy. Și calul ei e frumos.

În timp ce avea loc această conversație, Rusty prinse privirea lui Jessie. Din doar câteva gesturi, Jessie înțelese ce vrea să-i transmită, iar când Doug și Thomas epuizară subiectul despre cai, Jessie se ridică în picioare.

– Este timpul să mergem la culcare acum, zise ea copiilor. Ei se ridicară în picioare și se îndreptară automat spre ea. Doug se ridică și el ca să-i însoțească.

– Nu vii, mătușă Rusty? se opri Lizzy când văzu că Rusty rămăsese locului.

– Cred că Doug și Jessie vor să vă instaleze.

– Dar dacă nu ne putem găsi lucrurile?

– Jessie a aranjat totul, așa că ea știe unde sunt.

Lizzy păru încă nesigură.

– Hai să-ți spun ceva, sugera Rusty, știind că era nevoie de o concesiune. Dacă ai nevoie de mine, poți să rogi pe Doug sau Jessie să mă cheme. Dacă nu, ne vedem mâine dimineață.

– Vei fi aici?

– Da, voi fi, îi spuse Rusty și mângâie tandru micul ei obraz. Sărută-mă acum, și dacă nu chemi după mine, te voi vedea abia mâine. Camera mea este chiar lângă a ta.

Brațele subțiri ale lui Lizzy înconjurară gâtul ei și o îmbrățișară strâns. Urmă Thomas, care o îmbrățișă și o sărută pe Rusty și își frecă nasul de nasul ei. Ea își încrucișă ochii și îl făcu să râdă, iar pe urmă amândoi copiii se îndreptară spre Doug și Jessie, care așteptau lângă ușă.

– Copii... zise Rusty cu blândețe. Amândoi se întoarseră imediat.

– Noapte bună, domnule McCandles, scandară ei în cor.

– Noapte bună, Lizzy; noapte bună, Thomas, le zise el cu un zâmbet.

Într-o clipă, dispărură.

Din locul lui, Chase o auzi pe Rusty suspinând.

– Merge bine, comentă el.

– Și eu cred la fel. Va fi greu de știut cât de mult timp trebuie să rămânem.

– Ți-e teamă că dacă pleci prea repede, Lizzy va vrea să se întoarcă cu tine?

– Exact. Vreau s-o văd așezată, dar nu pot interveni aici.

– Poate că data viitoare când întreabă dacă mai rămâi, ar trebui să-i dai o zi precisă când vrei să pleci.

Ea se uită la el cu atâta uimire încât el trebui să-și ascundă un zâmbet.

– E o idee extraordinară. Vocea ei ar fi trebuit să-l insulte, dar el o găsi amuzantă.

– Sunt atât de bucuros că sunt de folos uneori.

Rusty își duse mâna la gură, dar ochii ei râdeau și acum.

– M-am purtat atât de groznic față de tine, zise ea râzând puțin. Trebuie că mă consideri cea mai necioplită femeie din tot statul.

– Nu doar din tot statul—din întreaga țară, îi zise el, solemn.

Rusty nu-și stăpâni râsul. Chase îi ascultă sunetul. Nu era ușor, liniștit sau feminin ca femeia însăși. Era puternic, nestăpânit și suna ca o delectare pură. Urmărind-o, Chase nu era deloc surprins de faptul că era atât de adorată de copii.

– Am o cămașă de noapte nouă. În visele lui Rusty se insinua vocea unei fete. Ochii căpșorului cu păr roșcat se deschisera încet. Stând lângă ea pe pat erau copiii Parks. Purtau pijamale noi și amândoi apăreau de parcă stăteau să pleznească de mândrie.

– De unde le-ai primit pe acestea? întrebă ea somnoroasă.

– Jessie le-a avut pentru noi. Ochii lui Lizzy erau plini de încântare. Ne așteptau în camerele noastre, aseara.

– Iar eu am ghete, adăugă Thomas.

– E bine, răspunse Rusty, încercând încă să se trezească. Ce minunat.

– Adu-ți aminte, mătușă Rusty, că astăzi vom călări.

– N-am uitat, zise ea acoperindu-și un căscat. Ziua precedentă o solicitase mai mult decât se așteptase ea. Astăzi se resimțea, cu siguranță.

– Vrei să mai dormi, mătușă Rusty? întrebă Lizzy cu o voce îngrijorată.

Rusty clipi. Gândul ei era și acum la somn.

– Thomas, vino, decise sora lui. Mătușă Rusty are nevoie să mai doarmă.

Rusty le zâmbi, gândindu-se că era deja prea târziu, dar greșea. Abia ieșiseră copii, că în două minute ea adormi din nou.

– Bună dimineața, le spuse Jessie copiilor de îndată ce închiseră ușa lui Rusty. Tocmai venise de jos și era încântată să-i vadă pe hol.

– Bună dimineața, zise Thomas, dar Lizzy părea rușinoasă.

– Vă e foame? întrebă Jessie, aplecându-se în fața lor.

– Mie mi-e foame, o informă Thomas.

– Ce-ar fi să veniți să mâncați?

Când copiii ezitară, ea întrebă:

– Ați dori s-o așteptați pe mătușa Rusty?

– Ea va dormi ceva mai mult, îndrăzni să spună Lizzy, după ce decise în sinea ei că lucrul acesta era important.

– Foarte bine pentru ea. Voi, copii, sunteți atât de atenți.

Lizzy era încântată de compliment, chiar dacă nu-l înțelegea întru totul.

– Vă plac clătitele cu sirop de fructe de pădure?

Lizzy și Thomas se uită unul la altul și pe urmă din nou la Jessie. Amândoi încuviințară.

– Ei bine, veniți, îndemnă doamna Davidson și se ridică în picioare.

Ei încă ezitau.

– Trebuie să ne îmbrăcăm? reuși să spună Lizzy în final.

– În dimineața aceasta nu este timp. Clătitele sunt fierbinți și gata de mâncat.

De data aceasta Lizzy nu se putu abține. Ea zâmbi la această femeie care era ca un vis devenit realitate. Jessie se întoarse ca să le arate drumul, iar Thomas o luă de mână, dar Lizzy simțea că plutea, tot drumul până la bucătărie.

Chase ședea în camera lui, cu Biblia deschisă la cartea Faptele Apostolilor, dar nu citea. Mintea lui era și acum la seara precedentă când Doug și Jessie îi instalaseră pe copii și se întorseseră în tindă. Când se părea că Lizzy și Thomas dormeau duși și nu mai aveau nevoie de Rusty, Doug și Jessie au început să pună întrebări lucrătoarei de la orfelinat.

Ei cunoșteau unele detalii privind viața lui Lizzy și Thomas, dar nu pe toate. Acum aflau că acesta era cel de-al doilea plasament al copiilor; primul fusese inițiat de un membru al familiei. După ce Betsy Parks a murit, mătușa ei îi dăduse pe copii, pe atunci de un an, respectiv patru ani, unei familii din Matheson. Familia l-a adorat pe copilăș până a început să aibă doi ani și să fie activ. Între timp, Lizzy împlinise cinci ani. Când nu o forțau să curețe podeaua și să spele vasele, o închideau într-o cameră cu fratele ei, care plângea de foame.

Până când cuplul respectiv nu a fost surprins într-o încăierare pornită de la beție, autoritățile nu au fost conștiente de copii și de faptul că trebuie să facă ceva. Ei au fost dați în grija Orfelinatului pentru Copii Fountain Creek. Aceasta fusese cu doi ani în urmă. Chase putea auzi și acum vocea liniștită a lui Rusty în timp ce explica situația. Jessie își ducea mâna la ochi, iar Doug, un bărbat foarte simțitor, nu făcea nimic pentru a-și opri lacrimile care-i curgeau pe față. Având și acum în minte pe Doug și fețele copiilor, Chase începu să se roage.

Nu e de mirare, Doamne, că Lizzy este înfricoșată. A fost atât de neglijată și rănită. La orfelinat a fost hrănită și îngrijită, dar ea nu are nicio garanție că la fel stau lucrurile și aici. Ajut-o să vadă ce loc minunat este acesta. Ajută inimii ei tinere să se încreadă în Tine, la fel cum se încrede în domnișoara Taggart, că n-o vei lăsa într-un loc unde ar suferi.

Chase își simți inima ușurată. El îi spusese lui Rusty că Domnul va duce aceasta la bun sfârșit, dar cu cât ajungea să-i cunoască pe Lizzy și pe Thomas mai bine, cu atât dorea mai mult aceasta pentru ei. Era ușor de înțeles presiunea ce apăsa pe umerii lui Rusty. Totuși, Chase trebuia să se ghideze după înțelepciunea proprie și să aibă încredere.

Citi Biblia pentru un timp și chiar o lăsă deschisă la locul unde se opri, dar stomacul lui mârâia, și chiar i se păru că i-a auzit și pe copii pe hol. Îmbrăcat și bărbierit deja, își luă jacheta și se aventură pe hol și apoi în jos, pe scări.

Rusty se simțea odihnită dar destul de flămândă și se întreba cât o fi ceasul când ieși din cameră. Nu mai știa dacă copiii intraseră în cameră să o vadă, sau doar visase. Odată ajunsă la parter, se îndreptă spre bucătărie, iar pe drum observă ceasul cu pendula din camera de zi. Rusty se opri brusc. Era 9:20. Nu putea fi adevărat! Auzi zgomot de pași în urma ei și se întoarse. Chase stătea acolo în picioare de parcă tocmai intrase din tindă.

– Ceasul acela arată 9:20. Nu-i adevărat, nu-i așa?

Chase scoase din vestă un ceas de buzunar auriu.

– Al meu arată 9:25, dar poate că este mai înainte puțin.

Rusty rămase gură căscată.

– Nu pot să cred că am dormit așa de mult.

– Ieri ai lucrat din greu.

– Nu așa din greu, îl contrazise ea. Ce ar spune Paddy? Se așteaptă de la mine să lucrez.

– Ei bine, eu cred că dacă ar putea vedea cât de bine o duc copiii, ar aproba din plin acțiunile tale.

– I-ai văzut în dimineața aceasta? Rusty uită cu totul de sine.

– Da, i-am văzut. I-am urmărit chicotind când lua micul dejun—Doug și Jessie au avut grijă de acesta—și pe urmă îmbrăcându-se ca să poată merge călare pe cai.

– Acolo sunt și acum?

– Da. Jessie mi-a spus s-o chemăm când vrei să iei micul dejun.

– O, nu, protestă Rusty. Nu vreau să-i deranjez. Mă voi descurca singură.

Chase încuviință.

– Știu că ea a lăsat cafeaua caldă.

– Mulțumesc, zise Rusty și se îndreptă spre bucătărie.

Chase o urmă și constată că Jessie lăsase mai mult decât cafea pentru cei întârziați. Stând calde pe sobă, într-o farfurie, se găseau clătite. Untul și siropul erau și acum în mijlocul mesei, iar Chase, care fusese îndemnat să se simtă în familia Davidson ca la el acasă, chiar deschise cuptorul și găsi niște felii de șuncă. Doar după cinci minute, Rusty se simți de parcă participase la un banchet.

Chase turnă cafea pentru amândoi și pe urmă i se alătură la masă.

– Te-ai hotărât în ce zi vrei să plecăm?

– Cred că ar trebui să ne întoarcem luni la prima oră. Nu m-am uitat la mersul trenurilor, dar poate Doug și Jessie știu când pleacă primul tren.

– Eu am mersul trenurilor, zise el liniștit. El o urmări cum se așează într-o parte și îl studia ca pe o curiozitate.

– Viața ta este foarte planificată, nu-i așa, domnule McCandles?

– Da.

– Tânjești vreodată după o pauză în rutină?

– Nu.

Ea îl privi ca pe unul care venea de pe o altă planetă, dar asta nu făcea decât să-l amuze pe Chase.

– Ai fost întotdeauna, să zicem, impetuoasă? dori să știe el la rândul lui.

Rusty încuviință, cu fața încă gânditoare.

– Da, și asta mă pune în încurcătură uneori.

Pot crede aceasta, gândi Chase. Dar cu glas tare, el zise doar atât:

– Ai învățat din unele dintre greșelile tale?

– Da și nu, ridică ea ușor din umeri. Vezi, încurcătura nu este ceva ce planifici. Aceasta se întâmplă pur și simplu.

Aceasta era o afirmație atât de caracteristică pentru stilul oamenilor năvalnici, încât Chase nu-și putu reține zâmbetul. Văzând aceasta, Rusty reflectă la ce tocmai declarase și se recunoscuse pe ea însăși.

– Tocmai mi-am dat seama ce am spus.

Chase se simți acum liber să râdă degajat. Era cât se poate de adevărat. Ea era schimbătoare. El era sigur că ea ar fi numit aceasta amuzament, dar Chase nu credea că putea admite atât de mult *amuzament* în viața lui. Toată averea lui s-ar fi redus la nimic, iar tranzațiile s-ar fi spulberat.

Conversația putea continua pe aceeași temă, dar Lizzy năvăli în cameră chiar atunci.

– Te-ai trezit, o, mătușă Rusty, te-ai trezit! Trebuie neapărat să-l vezi pe Thomas. E călare pe cal!

– Vin chiar acum, îi zise ea, cu un entuziasm pe măsură. Ai călărit și tu? Întrebă ea în timp ce se ridica.

– Nu încă. Mi-a fost frică.

– Ei bine, vino. Rusty o ținea acum de mână. Trebuie să văd acest lucru minunat.

Năvăliră afară, uitându-l din nou pe Chase. Dar el nu avea obiecții. Chiar îi prindeau bine câteva momente de unul singur. În timp ce Rusty se ridica, Chase fusese pe punctul de a-i spune să șadă și să mănânce. Abia atinsese mâncarea. Dar se opri se la vreme, amintindu-și că ea nu era un copil, și nu se cuvenea s-o trateze în acel fel.

El se gândi la lucrurile pe care le observase pe parcursul călătoriei până acum și dădu încet din cap. A o lăsa pe ea să conducă această operațiune impunea o putere de stăpânire extraordinară. Rostind o rugăciune după ajutor ca să-și aducă aminte tot ce hotărâse deja, el se ridică și le urmă pe Rusty și Lizzy înspre pășune.

– Sper că nu vă deranjăm, domnișoară Kay, se scuză Doug în timp ce arăta drumul în școală în acea după-amiază la ora 4:00, foarte mulțumit s-o vadă pe învățătoare încă prezentă. Am vrut să vizităm școala după plecarea copiilor.

– Sunt atât de încântată că ați îndrăznit să veniți, domnule Davidson. Vă rog să intrați. Ea privi micul grup cum intra. Aveți oaspeți cu voi! Domnișoara Kay știa că familia Davidson încercau să înfieze, dar ea nu voia să arate copiilor că știe aceasta. Le zâmbi tuturor.

– Domnișoară Kay, spuse Doug arătând drumul până la jumătate pe culoarul din mijloc. Ea este domnișoara Taggart iar el, domnul McCandles. Și aceștia sunt: Lizzy Parks și fratele ei, Thomas Parks.

– Sunt bucuroasă să vă cunosc pe toți, zise domnișoara Kay cu căldură adulților. Apoi se întoarse ca să acorde atenție copiilor. Ea este Lizzy?

Fetița încuviință.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise ea încet. Tu trebuie să ai în jur de opt ani.

Lizzy își mușcă buza, dar zâmbetul i se ivi pe față.

– Am avut dreptate?

Din nou fetița răspunse cu o încuviințare din cap.

– Iar tu ești Thomas?

– Thomas Parks.

– Ei bine, Thomas Parks, cred că trebuie să ai cinci sau șase ani. Am dreptate?

– Am cinci ani. Încă nu merg la școală. Merg Lizzy pentru amândoi.

Domnișoara Kay zâmbi plină de încântare.

– Lizzy trebuie să fie foarte isteată.

Thomas încuviință, foarte serios.

– Ea poate să citească.

Învățătoarea păru impresionată în mod favorabil și se întoarse spre Lizzy, care se străduia să nu pară prea încântată.

– Lizzy, ți-ar face plăcere să intri în clasă împreună cu mine? Îți pot arăta unde sunt lucrurile, iar tu îmi poți spune lucrurile pe care le ai la școala ta.

– Am o tăbliță, recunosc fetița. Inima domnișoarei Kay se înduioșă când realiză cât curaj își făcuse micuța ca să spună chiar și atât.

- E minunat. Ai adus-o cu tine?
- Este la casa fermei.
- E în regulă. Să începem de aici de lângă tablă.

Domnișoara Kay o trase de o parte pe Lizzy, iar Thomas le urmă. Aceasta situație îi dădu lui Rusty posibilitatea să vorbească cu Jessie.

- Cum te simți? Întrebă tânăra femeie.
- Emoționată. Vreau atât de mult să le placă.

Rusty înțelegea foarte bine; ea citise aceasta în ochii femeii în ultimele 24 de ore.

- Vom pleca luni, o informă Rusty. Dacă Lizzy nu mă întreabă despre asta până la ora de culcare, voi intra în camera ei și îi voi spune.

- Și dacă ea vrea să plece cu voi?

Doug se apropie să audă și el. Rusty putea auzi și acum scrisoarea pe care i-o citise Paddy, una care i-a frânt inima, dar trebuia să fie onestă.

- Atunci îi voi lua pe amândoi înapoi împreună cu mine, zise ea cu blândețe, iar plasamentul va fi reexaminat. Eu simt că îi veți avea pe acești copii, Jessie, și știu că acesta este un demers dificil de făcut, dar s-ar putea să nu dea rezultate numaidecât. Au existat situații în care noii părinți au trebuit să vină și să locuiască în apropierea orfelinatului pentru un timp, să zicem câteva zile sau o săptămână. S-ar putea să fie și cazul vostru.

- Acesta este un lucru bun de reținut, Jess, zise soțul ei cu tandrețe, punându-și un braț împrejurul ei. Simplul fapt că pleacă nu înseamnă că nu-i putem avea în cele din urmă.

Jessie încuviință, fața ei fiind și acum plină de speranță. Ea îi mulțumi lui Rusty cu o mână pe brațul ei și pe urmă se alătură copiilor și domnișoarei Kay. Doug o însoți. Rusty rămase mai în urmă, la fel ca și Chase, pentru tot restul vizitei. Înainte de a pleca, îi chemă din nou pe copii, cu multă blândețe. Ei se întoarseră repede și o priviră pe învățătoare.

- La revedere, domnișoară Kay. Mulțumim, zise Lizzy.
- Mulțumim, îndrăzni și Thomas să spună, imediat după ea.

Urmărind în tăcere toată scena, Chase simți o revărsare ciudată de mândrie în piept. Copiii erau minunați, dar domnișoara Taggart era cea care îl fascina. Eticheta și manierele îi veneau atât de natural, iar așteptările ei de la copii erau satisfăcute

fără nemulțumire sau ezitare. Cineva, foarte posibil Rusty, petrecuse ore în șir instruindu-i pe acești copii. El era deosebit de impresionat, atât de impresionat încât aproape că uită propriile lui maniere și se îndreptă spre ieșire fără să-i mulțumească domnișoarei Kay. Își aduse aminte însă, chiar înainte să iasă pe ușă.

Domnișoara Kay îl urmări plecând, neștiind când a întâlnit ultima oară un astfel de bărbat. Chase, însă, nu remarcă admirația ei; el încă se gândea la Rusty Taggart.

– Eu am să spăl vasele în seara aceasta, îi anunță Rusty pe comeseni de îndată ce masa era încheiată.

– Tu ești musafira noastră, protestă Doug, dar Rusty insistă.

– Nu contează, vreau să ajut.

Jessie era pe punctul să protesteze și ea, dar Doug observă ce urmărea Rusty și atrase atenția soției lui.

– Poate Lizzy și Thomas ar dori să meargă la plimbare, se offeri Doug. Am putea vedea niște viței dacă ne-am duce prin pășune.

– Putem? o întrebară copiii pe Rusty.

– Avem voie, îi corectă ea, și aceasta depinde de Doug și Jessie.

Copiii se uitară la adulți, iar Thomas chiar merse lângă Jessie.

– Nu am văzut niciodată...

– Viței, îl ajută Jessie cu bunătate. Mergem să vedem dacă putem găsi niște viței?

Copiii se ridicară, Lizzy neavând nicio reținere.

– V-am stârnit interesul, Chase? se offeri Doug.

– Mulțumesc, dar eu am văzut niște viței în plimbarea mea de azi, așa încât cred că voi rămâne aici și o voi ajuta pe domnișoara Taggart.

Cei patru plecară, copiii aproape sărind de încântare, iar Rusty merse să stivuiască vasele, tacâmurile și paharele pe servanță. Chase își dădu jos jacheta, o agăță pe spătarul unui scaun și își suflecă mânecile. Era pe vârful limbii lui Rusty să-l întrebe dacă spălase vreodată un vas în viața lui, dar se abținu. Totuși, mimica o trădă.

– Da, am spălat vase.

– Nu am întrebat aceasta, lămuri ea repede, ochii ei purpurii mărindu-se cu o inocență prefăcută.

– Dar ai vrut, o tachină el.
Acum ea avea un zâmbet pe buze.
– Așa este.
– Speli sau ștergi?
– N-are importanță.
– Câteva dintre oalele acestea sunt destul de mari; mai bine spăl eu.

Rusty luă prosopul mare de vase și zise: Sunt mai puternică decât par.

Chase puse o mână în jurul antebrațului ei. Degetele lui îl acopereau aproape în întregime.

– Voi crede aceasta când o voi vedea, comentă el.

– Ai mâini mari.

– Este adevărat, așa se poate spune, în comparație cu ale tale.

Ea nu-l putea contrazice la acest punct, așa că îl privi direct și pe urmă își mută privirea la cratiță.

– Înțeleg că vrei să îmi sugerezi că am vorbit destul.

– Nu am spus aceasta, se apără ea din nou, cu un zâmbet pe față, dar de data aceasta ei se apucară de lucru în mod serios. Pentru un timp au existat puține discuții. Chase era la fel de iscusit la faptă ca și la vorbă, lucra repede și eficient. În mod clar făcuse acest gen de muncă înainte. Rusty usca lucrurile, punea vasele deoparte când le găsea locul și lăsa restul pe masa proaspăt spălată. La un moment dat Chase se întoarse s-o întrebe ceva pe Rusty și constată că ea se uita în gol.

– Ești bine?

– Da, răspunse ea imediat și luă farfuria pe care el i-o oferea. Într-adevăr, nici ea nu știa ce era cu ea. În timp ce lucrau, existaseră câteva momente în care Rusty se simțise tulburată în apropierea lui Chase. Reacția ei față de acest bărbat o surprinsese. Nu-l găsea vorbăreț, dar acum că o cunoștea mai bine, el vorbea destul de mult. Chiar o tachina puțin.

– Domnișoară Taggart?

Rusty tresări auzindu-și numele. Se uită la Chase. El o studia atent, cu o față neliniștită.

– Ești sigură că ești bine?

– Așa cred, răspunse Rusty și încercă să nu pară stânjenită. Poate sunt doar puțin obosită.

– Le pot termina eu pe acestea, îi spuse el. Mergi și șezi în tindă. Odihnește-te puțin.

– Suntem aproape gata, zise ea și se întoarse la șters, dar Chase nu avea să se dea bătut.

– Am zis ceva nepotrivit? întrebă el.

– Nu, îi spuse Rusty, și de data aceasta ochii ei mari erau convingători. Te asigur, nu.

– Poate nu ar fi trebuit să sugerez că plecăm luni de aici. Vom rămâne, dacă consideri că copiii au nevoie de mai mult timp. Nu am vrut să exercit presiuni asupra ta.

– Domnule McCandles, zise ea cu sinceritate. Aceasta a fost o sugestie foarte bună. Îmi convine să plecăm luni, chiar dacă copiii se întorc cu noi. Mulțumesc că te interesezi de mine, dar eu sunt bine.

Chase continuă să se uite la ea, ezitând desigur să abandoneze subiectul, dar Rusty luă un vas din grătarul de lemn ce servea la uscare, îl frecă cu cârpa ei, și merse mai departe ca și când totul era bine. Ea nu încerca să-l amăgească pe Chase, dar nici nu era pregătită să vorbească despre ce simțea.

O clipă mai târziu, Chase știu că și el va trebui să abandoneze subiectul. Mimica ei îi spunea că nu va obține mai mult. El începu o conversație pe teme generale, și în momentul acela Rusty înțelese ce anume o supăra.

El îi spunea întotdeauna domnișoară Taggart. Rusty știu dintr-o dată că ea dorea să ajungă să-l cunoască mai bine pe acest bărbat, dar se părea că el prefera să rămână la un nivel mai profesional. Rusty era interesată de lucrurile pe care i le spunea Chase, dar numai cu jumătate de inimă. Cealaltă jumătate se ocupa de faptul că el nu părea să vrea ca relația lor să devină mai personală iar motivul, când ea îl cunoștea pe acest bărbat doar de două zile, era cel ce-o supăra atât de mult.

– Asta se uită direct la noi, exclamă Lizzy apucând mâna lui Jessie fără un gând mai dinainte. Cred că îi place de noi.

– Și eu cred la fel, se declară de acord Jessie, nesimțind nevoia de a-i arăta fetei că nu era ea, ci el.

– Îmi doresc să pot atinge una, recunosc Thomas.

— Cred că se poate, îi zise Doug și, smulgând o mână de iarbă, îl convinse pe taurul cel tânăr să se apropie de gard. Totuși, el nu veni prea aproape, iar în clipa în care Thomas începu să se miște spre tăuraș, acesta zbieră ca un copilaș și se îndepărtă fugind. Privirea plină de dezamăgire a băiețelului era intensă. Doug îl legănă pe băiat în brațele lui.

— Este în regulă, zise el, uitându-se în ochii negri ai lui Thomas. Vor mai fi ocazii.

— Măine?

— Posibil.

— Va mai fi mătușa Rusty aici și mâine? întrebă Lizzy.

— Ce-ar fi să o întrebî când ne întoarcem înapoi acasă? sugeră Jessie și începu să se roage.

Lizzy păru mulțumită cu aceasta, așa că nu se grăbiră înapoi. De fapt, ei merseseră mai mult de o oră când au ajuns în cele din urmă în tindă și i-au găsit pe Chase și Rusty șezând pe aceleași scaune ca și în seara precedentă.

La început, nu au existat discuții despre nimeni—copiii erau prea încântați de vaci ca să vorbească despre altceva—dar curând după aceea, Jessie îi informă că era vremea de culcare. Copiii veniră în față ca s-o sărute pe Rusty, iar Lizzy puse într-o doară întrebarea:

— Mătușă Rusty, vei fi aici mâine?

— Da, Lizzy. Voi fi aici până luni.

— Ce zi este astăzi?

— Este vineri. Așa că voi fi aici mâine toată ziua și duminică toată ziua, și voi pleca luni dis-de-dimineață.

Fetița se gândi o clipă și pe urmă zise:

— Vom merge și noi împreună cu tine?

— Doar dacă vreți, Lizzy. Vocea ei era blândă în timp ce mâna ei mângâia căpșorul cu păr negru. Aveți voie să vă întoarceți la orfelinat împreună cu mine dacă așa vreți.

Lizzy avea nevoie să se gândească la aceasta, așa că nu zise nimic. Thomas, de altă parte, vru ca mătușa lui, Rusty, să știe cum simțea el:

— Eu vreau să rămân.

— Sunt bucuroasă că mi-ai spus, Thomas. Vom continua să vorbim despre aceasta și vom face ce este cel mai bine pentru fiecare.

– Eu vreau ca și Lizzy să rămână.

– Bineînțeles că vrei, răspune Rusty, prefăcându-se că ignoră cuplul neliniștit care aștepta lângă ușă. Fie veți rămâne amândoi, fie vă veți întoarce amândoi împreună cu mine, și nu vreau să vă îngrijorați cu privire la aceasta. Totul va fi bine. Rusty se întoarce din nou spre Lizzy.

– Lizzy, mâine dimineață îți voi spune cum stau lucrurile și vom găsi un loc liniștit unde să putem vorbi. Poți să-mi spui ce simți cu privire la aceste lucruri. E bine așa?

Lizzy încuviință.

– Nu vreau să te îngrijorezi despre aceasta la noapte. Vreau să urci treptele, să îmbraci cămașa de noapte cea nouă și să dormi foarte bine toată noaptea. Poți face asta?

– Nu cred că pot să rămân. Vocea lui Lizzy tremura, dar vocea lui Rusty era calmă.

– Foarte bine. Sunt bucuroasă că mi-ai spus, dar a fost o zi lungă, și vom aștepta dimineața înainte să discutăm despre aceasta.

Lizzy încuviință, fața ei risipindu-și neliniștea. Amândoi copiii o salutară cu „noapte bună” și merseră în camerele lor. Rusty părea complet normală pe dinafară, dar Chase știa mai bine; ea nu le spusese copiilor să-i ureze și lui „noapte bună”.

– Ești tulburată, zise el după câteva momente de liniște.

– Sunt, puțin. Vocea ei era blândă, iar ochii ei priveau la orizont. Sunt pregătită să fac tot ce Lizzy are nevoie, dar mă gândeam că ar trebui să-i acordăm mai mult timp.

– Prin urmare, crezi că ar trebui totuși să plecăm luni?

– Da, cred, și încă apreciez că ai sugerat aceasta. Un copil de opt ani nu trebuie să ia atât de multe decizii, dar cazul lui Lizzy este diferit. Nu o pot lăsa aici dacă va fi înspăimântată și nefericită.

– Prin urmare, crezi că așa ar putea fi?

Rusty își întoarce capul și se uită la el pentru prima oară.

– Nu, nu cred asta, recunosc eu ea. Cred că ne va simți lipsa mie și altora de acasă. Mă gândesc că vor fi lacrimi, dar știu în inima mea că acesta este căminul pentru acești copii; vor fi mai fericiți decât au fost vreodată în viață. Totuși, mătușa mea i-a spus că nu trebuie să rămână dacă nu vrea, iar eu trebuie să respect aceasta.

– Cred că faci ceea ce trebuie făcut, îi zise Chase, nu pentru că voia să-i liniștească gândurile, ci pentru că era adevărat. Sammy O'Brien stabilise cu înțelepciune principiile, iar Rusty trebuia doar să le ducă la îndeplinire.

Rusty continuă să-l privească. Era plăcut de știut că cineva credea că ea se afla pe calea cea bună. Chiar atunci auzi mișcări înăuntru și se pregăti pentru revenirea celor doi Davidson. Era sigură că Jessie e supărată. Greșea.

– Rusty, începu Doug de îndată ce-și ocupaseră locurile în tindă, să știi că înțelegem pe deplin poziția ta. Știm că trebuie să-i iei pe copii dacă Lizzy vrea să meargă, dar vrem să știi de asemenea că ne rugăm ca ea să se răzgândească. Îl rugăm pe Dumnezeu să facă o minune în inima ei micuță și s-o ajute să înțeleagă că acesta este locul ei.

– Înseamnă că ne rugăm pentru același lucru, le zise Rusty, gândindu-se cât de bun a fost Dumnezeu cu ei toți. Nu vreau să spun că anunțul ei nu m-a tulburat, dar de când ați plecat am continuat să mă rog tocmai pentru această minune.

– Îți mulțumesc, îi zise Jessie, aproape să-i dea lacrimile.

– Cum s-au petrecut lucrurile la etaj?

– Foarte bine, le zise Doug, dându-i soției lui un moment ca să se liniștească. Au fost la fel de încântați ca în seara trecută de noua lor îmbrăcăminte de noapte, și chiar am primit o îmbrățișare din partea lui Lizzy. Mi-a mulțumit că am dus-o la școală.

– Eu nu am primit o îmbrățișare, adăugă Jessie, dar amândoi mi-au zămbit sfios când i-am sărutat și le-am zis că-i iubesc.

Pieptul lui Rusty se ridică cu un suspin.

– E minunat. De dimineată voi vorbi cu Lizzy. Ceva îmi spune că s-a răzgândit.

– Aceasta s-ar putea întâmpla de mai multe ori în următoarele două zile, adăugă Chase.

– Cred că ai probabil dreptate, căzu de acord Doug. Dar vom continua să ne rugăm, și așa cum ai zis, Rusty, simplul fapt că pleacă nu înseamnă că totul s-a terminat.

Era atât de plăcut să vezi familia Davidson tratând aceasta dintr-o perspectivă practică. Decizia lui Rusty nu s-ar fi schimbat dacă ei ar fi fost nerezonabili, dar ar fi făcut lucrurile mult mai penibile.

Soarele coborî până când se făcu prea întuneric ca să mai rămână în tindă. Jessie îi rugă pe toți să intre pentru cafea, și sfârșiră ziua în jurul mesei din bucătărie, jucând cărți. Deși copiii erau și acum în mintea fiecăruia, subiectul rămânerii lor a fost abandonat pentru seară, oferind un sfârșit liniștit unei zile deja minunate.

— Vreau să rămân, îi zise Lizzy lui Rusty, și destul de surprinzător, era prima oară când spunea aceasta. Sâmbăta și cea mai mare parte a duminicii zburaseră, iar în acele zile Chase și Rusty au văzut întâmplându-se un miracol. Lizzy Parks se îndrăgostise de familia Davidson. Ea vorbea de îndată ce i se adresa cineva—nu-și mai pleca ochii sau capul—și mergea bucuroasă în brațele lui Doug și Jessie ori de câte ori ei și le întindeau spre ea.

Acum era duminică seara, iar Rusty conducea ultimul ei interviu. Ea vorbise deja cu Thomas, care nu se răzgândise cu privire la rămânere. Așa cum plănuiise, Rusty vorbise cu Lizzy sâmbătă dimineața, iar atunci fetița fusese hotărâtă să se întoarcă la Manitou. Spunându-i că nu avea să încerce s-o convingă să renunțe la decizia ei, Rusty o întrebă acum pe Lizzy care era ultimul ei cuvânt. Cu ochii strălucind de pace, Lizzy îi spuse că avea să rămână la fermă.

— Lizzy, îmi vei lipsi. Rusty simți că putea fi sinceră. Dar știu cât de mult vei iubi locul acesta.

— Le place de noi, îi zise ea lui Rusty. Iar Jessie mi-a spus că te putem vizita câteodată.

— Desigur că puteți. Va fi o bucurie. Și gândește-te la școală, Lizzy. Domnișoara Kay este atât de drăguță.

— Este. Voi avea banca mea.

Rusty o trase în brațele ei și o ținu aproape. Cu alți 53 de copii care o așteptau la Manitou, era greu de înțeles că ea va simți lipsa acestei fetițe. Și totuși, era adevărat. Se dădu înapoi și o privi în ochi.

— Să mergem să le spunem celorlalți?

Lizzy încuviință, și ele se aventură înspre tinda din față. Betsy, micuța pisică neagră, merse tiptil spre ele, iar Lizzy o ridică în brațe. Luptându-se cu emoțiile care îi copleșeau inima, Rusty se lăsă să alunece într-un scaun și o trase pe Lizzy și pisicuța aproape de ea.

– Lizzy are ceva ce vrea să vă spună, zise Rusty cu blândețe. Spre ușurarea tuturor, Lizzy nu irosi timpul. Fetița se uită la Doug și apoi la Jessie.

– Vreau să rămân.

Lacrimile curgeau fără oprire. Jessie își duse mâna la față, iar Doug își închise ochii împotriva atacului emoțiilor. Ochii lui Lizzy zburară la ochii lui Rusty.

– Îți aduci aminte, începu Rusty cu blândețe, ziua aceea când mătușa Sammy ți-a înmănat tăblița și a zis că vei merge la școală?

– Am plâns atunci.

– Într-adevăr, ai plâns. La fel stau lucrurile cu Doug și Jessie. Ei sunt atât de fericiți că rămâi încât nu pot face altceva decât să plângă.

Lizzy încuviință și se întoarse ca s-o privească pe Jessie. Jessie îi oferă un zâmbet plâns, iar Lizzy îl întoarse.

– Lizzy, vino aici, zise ea cu bunătate, iar după o clipă ea era în brațele lui Jessie.

– Și eu rămân, exclamă Thomas, care șezuse foarte liniștit pe tot parcursul acestui schimb de cuvinte.

– Bineînțeles că rămâi! îi zise Doug zgomotos și îl strânse în brațe. Bineînțeles că rămâi. Voi avea nevoie de ajutor cu vițeei, iar pisicuțele ți-ar simți atât de mult lipsa dacă ai fi plecat. Și, înainte să știi, vei merge și tu la școală.

– Voi avea o tăbliță?

– Da, vei avea. Chiar a ta.

Thomas își examinează surioara. Lizzy privea și ea la el. Cei mari priveau, în timp ce copiii erau învăluiți într-un zâmbet de delectare pură. Doug își simți gâtul înfundat din nou. El își întoarse fața și își puse obrazul pe părul lui Thomas. Era mult prea minunat ca să fie adevărat.

Oricât de mult ar fi dorit să-l țină în brațe pe acest copil ore în șir, simți o ușurare când Jessie anunță, după puțin timp, că era ora de culcare. Doug îi duse pe amândoi copiii pe spate în mijlocul veseliei generale, iar după ce ei plecară, Rusty se simți

prea emoționată ca să mai scoată vreun cuvânt. Ochii ei se închiseră în fața unui aflux de lacrimi.

M-ai ascultat, Tată, ai făcut o minune în inima ei. Ți mulțumesc, Doamne; Ți mulțumesc din adâncul inimii.

Privind-o din locul unde era așezat, Chase rămase tăcut. Rugăciunile lui erau foarte asemănătoare.

– Consider că eu și copiii ar trebui să vă petrecem până la tren.

– Ești sigură, Jessie? Întrebă Rusty, în timp ce îngrijorarea îi cobora sprânceana. Ea și Doug se întorseseră după ce îi culcaseră pe copii, iar ea se grăbise să-i spună lui Rusty ce avea în minte.

– Da. M-am gândit mult la aceasta, și Doug este de acord. Ea se opri doar pentru o clipă. Am în minte această imagine oribilă în care îl văd pe Doug luându-vă pe amândoi mâine dimineață și pe copii și pe mine rămânând aici în tindă privind cum plecați. Mi-e așa de teamă că unul dintre ei se va întoarce spre mine și îmi va spune că vor să plece și ei. Și aici voi privi praful trăsorii fără să pot face nimic cu privire la aceasta.

Trenul este mai decisiv. Doug și cu mine vom fi împreună în timp ce vă vedem plecând. Copiii, mai exact Lizzy, ar putea să nu fie tocmai în largul lor, dar noi patru putem rămâne în oraș și să petrecem plăcut ziua. Îi putem lua pe copii la bancă și să stabilim conturi pe numele lor, așa cum am visat întotdeauna. Apoi ne vom opri la școală pe drum spre casă și vom discuta cu domnișoara Kay despre timpul cel mai potrivit când Lizzy ar putea începe. Nu vreau să-i cumpăr pe copii, dar cred sincer că este mai bine așa.

Rusty se trezi privind la Chase.

– Cum pot să mă pun cu așa ceva?

– Nu cred că poți, îi zise el lui Rusty, complimentând-o pe Jessie în același timp. Este o idee excelentă.

– Nu ne-ai spus încă programul trenului, domnule McCandles, își aduse aminte brusc Rusty. La ce oră trebuie să plecăm?

– Trenul de dimineață pornește la 8:25.

– În regulă. Cred că ar trebui să-l luăm pe acela. Vă convine? Întrebă Rusty, întorcându-se spre gazdele ei.

– Bineînțeles, o asigură Doug. Oricând.

Conversația se îndreptă spre pregătirile finale. Rusty avea certificatele de naștere ale copiilor și le aduse din camera ei, împreună cu unele hârtii de la orfelinat pe care Doug și Jessie trebuiau să le semneze. Nu era târziu când Doug o întreabă dacă totul era stabilit, dar Rusty, după ce verifică din nou totul, se duse la culcare cu inima încă plină de mulțumiri. Oricât de obosită era, nu adormi numaidecât, dar lucrul acesta era bun. Treaba era terminată, iar ea mai avea ceva în inimă. Ea folosi următoarele câteva minute ca să se roage pentru fiecare copil ce se afla încă la orfelinat în Manitou. Ea parcurse cu rugăciunea lista de fete, dar adormi undeva între Bradley Coffers și Jimmy Kettlesen.

Chase crezuse că ea va începe să plângă, dar aceasta nu s-a întâmplat. Era liniștită. Și-au găsit locurile, și-au aranjat gențile, dar ea nu plânse. Ochii ei erau uscați chiar și după ce trenul porni și ea le făcu semn copiilor de la fereastră. Nu dădea semne că ar fi plângăreață, dar dintr-un anume motiv Chase încă aștepta lacrimi.

Chiar dacă vedea altceva, el totuși o întreabă:

– Ești bine?

– Da. Vocea ei era blândă, ochii priveau înainte. Mi-a prins bine să-i văd pe copii că au fost încântați, iar Lizzy și-a mușcat buza o singură dată. A fost bine, de asemenea, să vezi acea strălucire în ochii lui Jessie Davidson.

– Păreau fericiți.

Timp de câteva minute, niciunul nu mai zise nimic. Zilele trecute începeau să se estompeze. Fuseseră văzute și discutate atât de multe lucruri; erau aproape prea multe de reținut. Rusty hotărî că nici nu voia să încerce. Se întoarse spre însoțitorul ei și îl găsi șezând liniștit.

– Mă vei considera nepoliticoasă dacă voi citi un timp?

– Deloc, îi zise el cu amabilitate. Am niște hârtii peste care trebuie să mă uit. Cartea ta este în geantă?

– Da.

El aduse geanta ei, pe care ea o păstră apoi la picioare, cât și mapa lui cu hârtii, și amândoi se apucară serios de citit. Trecură în tăcere aproape 45 de minute, după care stomacul lui Rusty mârâi. Ea tresări puțin și se uită la Chase. Bărbatul zâmbea.

– Cred că am uitat să iau micul dejun, spuse ea.

Chase doar încuviință. El observase cât de atentă era ea la copii când luau micul dejun, lăsându-și farfuria neatinsă, dar își adusese aminte de hotărârea lui de a nu o trata ca pe un copil.

– Nu ne-a pus Jessie ceva de mâncare?

– O, da, se luminează Rusty. Uitasem. Scotocind în geanta ei, ea descoperi pachetul cu mâncare și îi oferi ceva lui Chase. El refuză. În acest timp Rusty remarcă faptul că el pusese de o parte hârtiile.

– Ți-ai încheiat munca? întrebă ea înainte să muște dintr-un corn pe care Jessie îl umpluse cu carne de vită și brânză.

– Da. Nu e ceva urgent.

– Nu te-am întrebat niciodată, domnule McCandles—în ce gen de afaceri ești implicat?

– În principal în investiții și dezvoltări imobiliare.

– Ceva anume?

– Este o gamă largă, îi spuse el întrebându-se dacă ea știa că el era un donator la orfelinat. Dețin proprietăți în câteva orașe din stat, dar cele mai multe sunt în Colorado Springs.

– Și întotdeauna duci multe hârtii cu tine?

– Nu, dar se apropie o întâlnire și m-am gândit că aș putea avea nevoie să mă uit peste ele.

– Cu cine te vei întâlni?

– Un fermier din Pueblo.

– Pueblo? Fața lui Rusty arăta frământarea ei. Păi, am trecut prin apropiere. Puteai să mergi direct la întâlnire.

Chase se trezi clipind. După părerea lui, ea nu era în siguranță călătorind singură, dar el nu-i putea spune direct aceasta. De fapt, când ei vor fi ajuns la Springs el va trebui s-o trimită mai departe singură—dar gândul acesta îl făcea să se simtă foarte stânjenit.

– Sper că rămânerea mea până azi nu a dat lucrurile peste cap.

– Deloc. El se uită cu ochi mari în jos spre ea, descoperind dintr-o dată că profilul ei era foarte atrăgător.

– Ești sigur că nu dorești ceva de mâncare? Jessie ne-a pus din belșug.

– Sunt sigur. Mulțumesc.

– Am crezut că te uiți fix la sandvișul meu, îi spuse ea cu o mică ridicare din umeri și un zâmbet.

Chase își aminti din nou de inocența ei.

— Nu, eu am avut un mic dejun copios. Jessie este o bucătăreasă deosebită, zise Chase pentru a-și lua gândul de la despărțirea de ea ce urma în Colorado Springs. Totuși, acest gând îl deranja.

— Da, este, căzu Rusty de acord cu el. Dar Chase abia o auzi.

— Iei trenul spre Boulder când ajungem, corect? El nu putea abandona subiectul.

— Da. Diseară voi fi acasă.

— Acasă la părinții tăi?

— Da. Zâmbetul ei era dulce. Nu i-am văzut de la Crăciun.

— Ai frați?

— Trei. Două surori și un frate.

— Dă-mi voie să ghicesc—tu ești cea mai tânără?

Rusty zâmbi.

— Nu, eu sunt cea mai în vârstă. Dar tu?

— Eu sunt singur la părinți.

Rusty se întoarse spre el.

— Mai trăiesc părinții tăi?

— Mama trăiește. Ea a locuit în Springs, dar s-a mutat în Texas cu vreo șase ani în urmă, când s-a recăsătorit.

Deși asculta, Rusty puse gustarea de o parte, mișcările ei fiind foarte adecvate și elegante. Ele îi aminteau lui Chase de felul ei de a fi cu copiii. Gândul îl făcu să zâmbească. Rusty alese acel moment ca să-l studieze.

Preț de câteva clipe, Rusty privi atentă la fața lui. El îi zâmbea, cu ochi plini de bunătate, iar Rusty nu-și putea lua privirea de la el. Chase îi susținu privirea, dar nu comentă. Ea încă îl studia.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă el, cu vocea blândă așa încât ea să nu se simtă rușinată de faptul că se uita prosteste la el.

— Mă gândeam la tatăl tău.

— Tatăl meu? Sprânceană lui se ridică.

Rusty încuviință.

— Cred că trebuie să fi fost foarte simpatic, îi zise ea, cu ochi tineri și sinceri.

Lui Chase îi luă o clipă să înțeleagă că fusese complimentat, dar astfel de lucruri îi erau atât de străine încât nu avea habar ce trebuie să spună.

– Te deranjează dacă mă întorc acum la cartea mea, domnule McCandles? întrebă ea cu blândețe.

– Deloc. Vocea lui Chase era la fel de blândă.

Rusty o ridică și întoarse imediat la pagina la care se oprise. Chase o urmări o clipă și apoi își mută atenția la celelalte persoane din vagon. Minteă lui, însă, era concentrată și acum în întregime la femeia de lângă el.

Makepeace

La scurt timp după aceea, trenul intră în stația Makepeace. Întrucât Chase și Rusty călătoriseră doar cu puțin mai mult de o oră, niciunul nu simțise nevoia să se ridice sau să-și întindă picioarele. Când trenul porni din nou, gândul fiecăruia alunecă la destinația spre care se îndrepta. Totuși, nu aveau cum să prevadă problemele tehnice. În câteva secunde, un pocnet metalic puternic răsună în gară, apoi trenul se cutremură și se opri. Conductorul veni anunțând că va fi o întârziere și îi rugă pe toți pasagerii să debarce și să-și ia cu ei bagajele de mână. Chase și Rusty s-au conformat, firește, adunându-și gențile și îndreptându-se spre ușă. Era o stație mică, cu un peron scurt. Alți peste douăzeci de pasageri li se alăturară, câțiva cu copii, alții singuri, toți ducându-și bagajele.

– Nu ar trebui să dureze mult, prieteni, dar vă puteți învârti prin oraș, le strigă conductorul de la fereastra trenului. Vom fluiera de mai multe ori ca să vă anunțăm.

– Să ne plimbăm prin oraș? întrebă Chase, după ce luă geanta lui Rusty din mâna ei.

– Cred că mi-ar plăcea. Nu am fost niciodată în Makepeace.

Cei doi porniră. Rusty își lăsă ușor capul pe spate, încântat de soarele care îi lumina fața și gândindu-se că ar trebui probabil să-și găsească boneta. Înainte să se poată hotărî dacă ar trebui s-o scoată din rucsac, erau la marginea unei alei împădurite și umbrite.

– Seamănă puțin cu Kurth, nu-i așa? comentă Rusty.

– Cred că ai dreptate. Amplasarea este similară. Am observat de fiecare dată că poți afla foarte multe despre un oraș privind la

magazinul lui universal. Să încercăm? Chase arătase într-acolo cu capul, iar Rusty își ridică privirea ca să vadă *Ganzer's Emporium*. Jos erau doar două uși, așa că Rusty încuviință iar ei continuară, trecură pe lângă un atelier de sicrie și un oficiu de cadastru înainte să se oprească la ușa din față a *Ganzer*.

Chase ținu ușa, iar Rusty păși înăuntru și zâmbi. Domnul McCandles avusese dreptate. Acesta nu era doar un magazin unic, cu un conținut foarte ordonat și curat, dar era și foarte mare.

– Ce zici, să ne despărțim și să revenim apoi să schimbăm impresii în, să zicem, treizeci de minute?

Chase nu făcu niciun efort să-și oprească zâmbetul. El înțelegea că ea privea aceasta ca pe o aventură de explorare și cucerire.

– Cred că e o idee deosebită. După treizeci de minute, ne revedem aici, lângă ușă?

Rusty încuviință, se întoarse, și începu să se îndepărteze, dar vocea însoțitorului ei o opri.

– Domnișoară Taggart?

Rusty se răsuci.

– Dacă auzi fluierul trenului și nu mă poți găsi, mergi înainte spre stație, dar nu urca în tren fără mine.

– Dacă pierdem trenul?

– Vom încerca să prindem altul mai târziu.

Știind deja care trebuie să fie răspunsul, ea zise:

– Ai și acum programul, nu-i așa?

Chase bătu ușor buzunarul de la haină, iar Rusty zâmbi larg. Ea porni apoi spre partea din spate a magazinului, cu intenția să-și croiască drum spre partea din față. Nu ajunsese prea departe. Descoperi mai întâi jucăriile, care îi atraseră imediat atenția. Un clown pe băț, o cutie muzicală, patine cu role și de asemenea patine pentru gheață, cărți, animale împăiate, mici camioane și trenulețe de jucărie. Ea luă în mână aproape fiecare jucărie, imaginându-și amuzamentul pe care l-ar avea copiii la orfelinat, și în acest proces, uită cu totul de timp. Chase o găsi după mai mult de 30 de minute, acționând clownul distractiv pe băț, cu fața concentrată, și pentru ochii lui, foarte tânără.

– Pare amuzant, zise el cu amabilitate.

– Da. Copiii ar fi încântați, răspunse Rusty, punând-o la loc cu ezitare, dar aș avea nevoie de cel puțin douăzeci ca să-i

mulțumesc pe toți, așa că nu cred că voi încerca. Ea se uită în cele din urmă la el. Înțeleg că pentru tine nu prezintă interes.

– De ce spui aceasta?

– Pentru că te-ai întors repede.

– Au trecut aproape patruzeci de minute. Vocea lui era foarte blândă și dulce, dar Rusty îi clipi.

– Chiar?

Chase încuviință, abia reținându-și zâmbetul. Ai ieșit măcar din acest culoar?

– Nu. Înfațișarea ei era atât de comică încât însoțitorul ei chicoti.

– Detest faptul că trebuie să întrerup, dar poate că ar trebui să verificăm situația trenului.

– Desigur, se declară de acord Rusty, dar înăuntrul ei fremăta de ciudă. *El este un om ocupat, Rusty. El nu poate irosi întreaga zi ca să te ducă pe tine acasă.* Faptul că nu era vina ei că s-au împotmolit în Makepeace nu-i veni în minte până îl însoți în tăcere de la magazin înapoi la stația de tren. Nimic nu se schimbaseră; trenul lor încă avea probleme. Totuși, gândul că irosea timpul lui McCandles o făcu pe Rusty să se simtă și mai rău. Chase alege acel moment ca să privească în jos spre ea și confundă expresia ei destul de încordată, cu oboseala. Ea nu părea genul de femeie care obosește ușor, dar plasarea copiilor fusese un eveniment încărcat de emoție pentru ea, era convins el, și putea explica cu ușurință de ce ar fi putut fi obosită.

– Am o idee. Ce-ar fi să ducem gențile noastre la hotel, să-l rugăm pe administrator să aibă grijă de ele, iar noi să luăm masa? sugerează Chase.

Rusty era gata să spună că ea mâncase deja, dar își aduse aminte în ultimul moment că însoțitorul ei nu mâncase.

– Sună foarte bine, căzu ea de acord și își potrivea cu bucurie pasul după mersul lui Chase. În cincisprezece minute erau așezați comod la o masă, având în față căni mari cu cafea fierbinte. La vederea meniurilor, Rusty hotărî că se putea mulțumi cu o plăcintă cu fructe de pădure.

– Altceva nimic? întrebă însoțitorul ei.

– Nu. Am mâncat unul dintre sandvișurile trimise de Jessie.

– Ai dreptate.

– Ce vei lua?

– O friptură de vită mi se pare o idee bună.

Și într-adevăr a fost. Deoarece era încă puțin devreme, sala de mese a hotelului nu era încă aglomerată, așa încât comanda lor veni repede. Discutară despre o varietate de lucruri, Chase punându-i lui Rusty multe întrebări cu privire la orfelinat. Ea își iubea munca, așa că era ușor să-i răspundă. Timpul de masă trecu repede.

Chase refuză desertul. După ce termină ultima ceașcă de cafea, plăti pentru mâncare și îi zise lui Rusty: Cred că mă voi întoarce și am să verific cu privire la tren. Vrei să aștepti aici?

– Nu am nimic împotrivă să rămân aici, dar dacă ei sunt gata de plecare, va trebui să faci tot drumul înapoi pentru mine.

Chase clătină din cap.

– Ei nu au fluierat deloc, și chiar dacă sunt gata, plimbarea îmi va face bine. Vrei să-ți aduc geanta ca să poți citi?

– Da, te rog.

El îi aduse geanta de la recepție, iar Rusty se gândi, nu pentru prima oară, că domnul McCandles era într-adevăr deosebit de amabil. Chase se îndreptă apoi spre gară. Rusty scoase din geantă *The Red Badge of Courage* (Insigna roșie a curajului) și doar după câteva paragrafe era cufundată în lectură.

– Nu vă pot promite că vom porni trenul astăzi, zise mecanicul. Chase ridică sprâncenele în semn de mirare.

– Ce s-a întâmplat?

– Unul dintre dispozitivele de acționare s-a rupt. Ruptură completă. Încercăm în continuare să dăm de urma lăcătușului. E plecat la una dintre ferme.

– Dar cum rămâne cu celelalte trenuri?

– Care celelalte trenuri?

– Cele de pe orar?

– Noi suntem orarul, aceeași garnitură, de două ori pe zi, dacă nu se strică ceva. Omul ridică din umeri.

Chase îi mulțumi cordial, părăsi repede platforma și se întoarse direct la recepția hotelului. Rezervă două camere pentru noapte, înainte să vină lângă Rusty.

– Ce au spus? întrebă ea de îndată ce el ocupă scaunul de vizavi.

– Că s-ar putea să nu plecăm astăzi.

– O, domnule McCandles, îmi pare atât de rău. Cum afectează aceasta planurile tale de afaceri?

Chase dădu din cap.

– Nu pentru mine mă îngrijorez. Tu sperai să fii deseară cu familia ta.

Rusty ridică din umeri.

– Nu este atât de urgent. După plasarea copiilor, nu am un orar exact, sunt mai degrabă în timpul meu liber. Familia mea oricum nu era sigură în ce zi voi sosi. Nu este absolut nicio problemă.

Dar niciunul nu era convins. Chase credea că Rusty dorea să ajungă acasă mai mult decât lăsa să se înțeleagă, iar Rusty credea că domnul McCandles era doar politicos cu privire la urgența tranzacțiilor lui.

– Am rezervat două camere pentru noi aici la hotel, continuă Chase.

– Dar ce se întâmplă dacă trenul poate pleca?

– Vom auzi fluierul, dar conductorul nu părea optimist. În felul acesta, nu vom aștepta după ei toată noaptea. Chase îi explică ce spusese conductorul și o întrebă apoi pe Rusty dacă dorea să meargă pentru un timp la camera ei.

– Presupun că da, replică Rusty, mulțumitoare pentru faptul că la orfelinat, unde lucrurile se puteau schimba în orice clipă, ea a învățase să se adapteze la orice situație ar fi apărut. Se ridică în picioare, iar Chase îi ridică geanta. Cu manierele lui atât de bune, el o însoți sus pe scări, îi deschise ușa, puse jos geanta, verifică închizătoarea ferestrei, se uită în toaletă, și îi înmână cheia.

– Sunt în camera 15 dacă ai nevoie de mine.

– Mulțumesc pentru tot, domnule McCandles. Ai... ezită Rusty, vreau să spun, trebuie să cobor ca să plătesc pentru cameră?

– Am avut eu grijă de aceasta, o asigură el cu blândețe.

– Am bani pentru cheltuieli de călătorie, îi aduse ea aminte.

– Așa am vrut eu, a fost plăcerea mea.

– Ai avut grijă și de trăsura din Kurth.

– Nu, Doug a venit după noi, iar noi nu a trebuit să închiriem vreo trăsură.

– O, ai dreptate.

– Prin urmare, totul este în regulă? întrebă el, privind-o cu atenție.

Rusty nu era sigură, dar abandonează subiectul cu o mică încuviințare a capului. Unchiul ei anticipase fiecare nevoie și trimisese o sumă serioasă de bani așa încât ea să poată avea grijă de urgențe, dar probabil că nu-i comunicase aceasta și tovarășului ei de călătorie.

Rusty îl conduse pe Chase până la ușă și îi mulțumi din nou. Apoi ea închise intrarea, se asigură că era încuiată, și se sprijini de ea. O examinare rapidă a camerei îi spuse că era ordonată și curată, dar mintea ei rătăci în altă parte în timp ce se întreba cât timp vor trebui să aștepte acolo. Nu o îngrijora propria inconveniență, era vorba de McCandles. Oare putea să existe o altă modalitate de a ajunge la Colorado Springs, una la care ea nu se gândise? Se așază pe marginea patului gândindu-se la alternative.

Rusty se trezi brusc. Nu-și aducea aminte când s-a întins pe pat, dar trebuie s-o fi făcut. Nu avea habar cât timp trecuse, dar ceva o trezise. Fluierul! Auzise fluierul trenului.

Bucuroasă că nu se deranjase să-și despacheteze lucrurile, Rusty apucă geanta, luă cheia și ieși pe ușă. Se duse direct la camera 15 și bătu la ușă, dar nu primi niciun răspuns. Bătu din nou, ceva mai tare de data aceasta, și chiar strigă încet, dar domnul McCandles nu era înăuntru. Crezând că a plecat la stația de tren, Rusty coborî scările înspre recepția hotelului.

– Este vreo problemă, doamnă? dori să știe proprietarul.

– Nu, domnule. Sunt o pasageră a trenului și cei de la tren au spus că vor fluiera, prin urmare nu mai am nevoie de cameră. Rusty puse cheia în fața lui pe tejghea.

– A fluierat cineva, doamnă?

– Da. Dormeam, așa că nu știu dacă a fost primul sau ultimul fluierat. Ar fi bine să mă grăbesc, adăugă ea cu un zâmbet.

– Jared, îl chemă omul pe un altul de la tejghea, tu ai auzit fluierul trenului?

– Eu nu.

Primul bărbat se uită din nou la Rusty.

– Nici eu nu l-am auzit, doamnă.

– Oh...

Rusty păru atât de nedumerită, încât el îi oferă o sugestie.

– Poate ar trebui să lăsați geanta și să mergeți doar ca să verificați, sau mai bine, voi trimite pe cineva să verifice.

– În mod normal auziți bine de aici fluierul trenului?

– Da, bineînțeles.

Rusty păru nehotărâtă pentru o clipă; ea fusese atât de sigură cu privire la sunet.

– Îmi voi lăsa geanta la dumneavoastră, zise ea în cele din urmă, și cheia mea. Dacă trenul este gata mă voi grăbi înapoi și îmi voi lua bagajulul.

– E în regulă. O voi pune chiar aici în spatele teșghelei.

– Domnul McCandles v-a predat cheia lui? El a avut camera numărul 15.

Bărbatul controlează cutia.

– Nu, doamnă, nu e nicio cheie.

– E în regulă. Mulțumesc.

Oricât voia Rusty să creadă că fluierul nu sunase, ea tot își simțea inima bătând ceva mai repede în timp ce plecă de la hotel și se îndreptă spre gară. Lucrurile păreau destul de calme. Poate că doar visase sunetul fluierului. Cu pași mari, atât cât reușea, Rusty parcurse distanța destul de repede, doar ca să vadă, cu mult înainte să ajungă la peron, că lucrurile erau întocmai cum le lăsase. Încă se lucra la tren, iar peronul era aproape gol. Rusty clătină din cap. Ea *visase* acel fluier. Zâmbind de propriile pozne, ea se întoarse și se izbi de cineva care probabil că se proțăpise direct în spatele ei.

– Scuzați-mă, zise Rusty pășind mai departe. Ea își întoarse capul și văzu în fața ei un bărbat înalt, cu barbă, ochii lui sălbatici privind urât la ea de sub niște sprâncene stufoase. Rusty încercă un mic zâmbet, dar bărbatul părea atât de dezagreabil încât ea se hotărî să nu mai vorbească. Cu mișcări subtile ea îl ocoli grăbită și se înapoie la hotel. Aceasta îi aducea aminte de ceva. Ea era o străină în acest oraș, nu o lucrătoare locală la orfelinat sau fiica administratorului școlii. Cel mai bine era să se întoarcă la hotel și să rămână acolo.

Chase își încheie mica misiune de care se apucase și se îndreptă prin holul hotelului spre scări. Dacă trenul nu putea pleca, el avea să găsească un colț plăcut unde să ia masa împreună cu Rusty în acea seară. Era un loc mic cu decor simplu și avea să constituie o schimbare plăcută față de hotel.

– Domnule McCandles? Vocea managerului hotelului îl opri. Chase se întoarse și se apropie.

– V-a găsit acea doamnă?

– Domnișoara Taggart?

– Da, persoana pentru care ați rezervat cealaltă cameră. A crezut că a auzit fluierul și a mers să verifice cu privire la tren.

– Nu, nu am văzut-o. Spui că a plecat de la hotel și nu s-a întors?

– Așa este. Cheia ei este și acum în cutie.

– Mulțumesc. Dacă revine și nu dă de mine din nou, spune-i te rog să aștepte aici, la hotel.

– Așa am să fac, domnule.

Cu inima bătând ceva mai puternic în piept, Chase se întoarse prin ușile duble fin prelucrate și ieși în stradă. El merse direct la stația de tren, întrebându-se ce o făcuse pe Rusty să creadă că a auzit fluierul. Makepeace nu era atât de mare. Era sigur că fluierul trenului putea fi auzit în tot orașul.

Nu găsi nici urmă de ea în stație. Chase rătăci în jur o vreme și pe urmă porni încet înapoi spre hotel, căutând-o tot drumul. Makepeace era liniștit și pașnic după toate indiciile, dar dacă așa stăteau lucrurile, atunci de ce creștea ritmul inimii lui Chase cu aproape fiecare pas? El se rugă, făcând totul pentru a-și pune încrederea în Domnul pentru siguranța lui Rusty cât și pentru a-și folosi logica, și sperând tot timpul că ea se găsea deja în siguranță înapoi la hotel.

Intențiile lui Rusty erau bune. Ea începuse să meargă repede înapoi spre hotel, dar nu luase în considerare lucrurile interesante pe care le-ar putea vedea în oraș. La o oarecare distanță în drum spre hotel se gândi să vadă dacă Makepeace avea un orfelinat. Ar fi fost așa de amuzant să-l viziteze. Se interesă la bibliotecă, doar ca să descopere dezamăgită că orașul nu avea un loc pentru orfani. Dar vitrinele încântătoare ale magazinelor o atraseră repede. Înainte să-și dea seama, irosise aproape o oră. Când dintr-o dată pricepu că fusese plecată pentru prea multă vreme, simți o remușcare. Ea știa că hotelul era dincolo de un grup de clădiri, așa încât în loc să ocolească, alege să scurteze drumul mergând printre case. Exista o cărare mică între un magazin de pantofi și prăvălia de pălării, așa că Rusty apucă pe ea. Hotelul era vizibil de îndată ce lua colțul. Ceea ce ea nu plănuise era un grup de tineri adunați în spatele clădirii. Rusty îi observă și se opri brusc, dar ei o văzuseră deja.

Chase ajunsese la camera lui, închise ușa și rămase în mijlocul covorașului. Rusty nu se întorsese, și în mod sigur nu avea s-o găsească aici, dar el trebui să-și adune gândurile. El nu o cunoștea pe Rusty foarte bine, dar nu era greu de închipuit că se abătuse de la drum. În mod sigur, după ce s-a dus să verifice cu privire la tren, a decis să facă altceva. În definitiv, ei nu făcuseră niciun plan ca să se întâlnească; nici nu promiseseră că vor rămâne în camerele lor. Ea s-a simțit liberă să arunce o privire prin oraș.

Chase se întreba de ce era neliniștit. Probabilitatea ca ea să pătească ceva rău nu era mare, dar exista un risc, și din acest motiv el nu se putea odihni până nu făcea verificări. Să se uite prin oraș sau să stea pur și simplu pe coridor și s-o aștepte? Simțindu-se neliniștit și nesigur, el merse la fereastră. Inima i se smuci în piept când văzu un cap cu păr roșcat strălucitor. Nu-i luă mult până să identifice al cui era. Fără să-i mai pese să încuie ușa după el, Chase porni spre hol, alergă pe trepte în jos, și ajunse afară, pășind de parcă alerga.

– Hei, bună, o salută pe Rusty unul dintre tineri în timp ce grupul se strânse în jurul ei.

Știind că aproape orice i-ar fi încurajat, Rusty încuviință cu un aer regal și începu să treacă de ei, ținându-și umărul drept aproape de zidul clădirii. Dar nu ajunse departe. Unul dintre ei păși în fața ei, iar ea se opri.

– Scuzați-mă. Vocea lui Rusty era blândă, dar hotărâtă. Aș vrea să trec.

– Dar de ce atâta grabă?

Bărbia lui Rusty se ridică în aer. Ea făcu o mișcare ca să-l ocolească dar dintr-o dată constată că un altul era lângă umărul ei.

– Nu vedem prea des păr de felul acesta. Bărbatul din fața ei vorbise din nou.

Rusty simți pe cineva mișcându-se în spatele ei și consideră prudent să-și sprijine spatele de clădire. Privirea lui Rusty cuprindea grupul. Văzu că erau patru, toți stând prea aproape și holbându-se la ea ca și când nu ar fi văzut niciodată o femeie. Erau cu toții tineri și bine îmbrăcați, probabil de vârsta ei, dar

Rusty era prea înspăimântată ca să spună multe. Obrajii ei păliră, făcând ca ochii ei să pară uriași și vulnerabili.

– Vă rog să nu stați atât de aproape, șopti ea. Mă speriați.

Spre marea ei uimire, ei se dădură cu toții înapoi cu câțiva centimetri.

– Trebuie să mă întorc la hotel.

– Nu locuiești aici? Întrebă unul, apropiindu-se din nou.

Rusty doar dădu negativ din cap și se strecură de-a lungul zidului. Inima i se strânse de groază când toți se mișcară împreună cu ea. *Nu mă vor lăsa să trec. Doamne, ce să spun? Ce ar trebui să fac?*

– Aici erai!

Toate cele cinci capete se întoarseră la sunetul unei voci profunde, de bărbat.

Bărbații își schimbă pozițiile, iar ochii lui Rusty se fixară în ochii lui Chase McCandles. Ea începu să tremure din creștet până în tălpi.

– Nu te mai găseam, zise Chase cu o voce plăcută în timp ce se apropia, părând relaxat în toate privințele ca la o plimbare de duminică. Bună ziua, domnilor, salută Chase grupul și primi salutarile lor. Chiar și cel mai înalt trebuia să se uite în sus la el. Ochii lui Chase se întâlneau cu ochii lor înainte să privească din nou la Rusty.

– Am avut o misiune de îndeplinit. Și tu trebuie să fi avut una.

– Am fost să verific cu privire la tren, rosti Rusty cu o voce slabă.

Bărbații se mișcară ca să-l privească în față pe Chase, dar erau și acum aproape de Rusty.

Chase încuviință.

– Ce ai aflat?

– Nu merge încă.

Chase aprobă cu o mișcare a capului, cu ochii mai vigilenți decât păreau.

– Atunci am face mai bine să ne întoarcem la hotel.

Rusty încuviință, dar nu se putea mișca. Ea încremenise pe loc, cu inima bătând ca a unei păsări prinsă într-o cursă. Pe drept cuvânt, vocea domnului McCandles era mai aspră decât auzise ea vreodată, și acum o speria puțin chiar și pe ea. Picioarele lui Rusty tremurau atât de tare, încât ea nu știa dacă o vor ține.

– Vino aici, Katherine. Vocea lui avea o notă de poruncă. Era suficientă ca s-o impulsioneze pe Rusty să se îndepărteze de perete. Când se apropie, Chase îi oferi brațul, iar Rusty își puse mâna la încheietura cotului său.

– O zi bună, domnilor, grăi el peste creștetul capului ei în timp ce porni înapoi pe drumul pe care venise.

Rusty nu putea spune când au părăsit noroiul cărării și au pășit înspre alea împădurită. Ea își ținu mâna ferm agățată de brațul lui McCandles și încercă să nu plângă. Se uită drept înainte și se gândi că dacă ar putea doar să ajungă la camera ei, s-ar putea întinde pe pat. Aproape că intră în panică atunci când își dădu seama că însoțitorul ei nu o ducea în camera ei. Chase intră în hotel și porni spre hol. Vocea înceată a lui Rusty ajunse la el plină de spaimă.

– O, vă rog, domnule McCandles. Vă rog dați-mi voie să merg în camera mea. Vă implor. Vă rog să-mi permiteți să merg în camera mea.

Chase o luă de mâna ce fusese agățată de brațul lui. Îi puse cealaltă mână pe umăr și se înclină în jos ca să vorbească cu ea, continuând să umble.

– Nu pot vorbi cu tine dacă te duc în camera ta. Există un mic salon în spatele holului. Vom vorbi acolo.

Spre dezamăgirea lui Chase, în salon se găsea un bărbat, dar aceasta nu-l opri. O așeză pe Rusty într-un scaun care să-i permită să fie cu spatele la cameră. El își luă un scaun și îl trase în fața ei ca s-o poată privi. Celălalt bărbat se ridică să plece, iar Chase îi mulțumi din priviri. Când ușa se închise din nou, Chase se întoarse spre Rusty. Ochii ei erau larg deschiși, ațintiți spre perete.

– Ești bine?

– Da, doar puțin speriată. Rusty își duse mâna la gură. Tremura violent.

– Ce ți-au spus?

– Doar că le place părul meu. Rusty se uită la el. Au stat atât de aproape, și nu-mi dădeau voie să trec. Am crezut că am auzit fluierul, iar tu nu erai în cameră. Am crezut că voi pierde trenul. Îmi pare rău, domnule McCandles. Îmi pare așa de rău.

– Este în regulă. Lacrimile ei erau prea mult pentru Chase. Fără permisiune, el o apucă de mână. Nu te mai îngrijora pentru aceasta, Katherine. S-a terminat.

Rusty nici măcar nu-l auzi.

– Cred că adormisem. Încercam să găesc o modalitate să te fac să ajungi acasă, și eram atât de sigură că am auzit fluierul. Era atât de puternic, că m-a trezit. Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

– Este în regulă, repetă el. Ar fi trebuit să-ți spun că am să plec de la hotel. Nu te mai îngrijora acum, gata, a trecut.

Rusty inspiră adânc și încercă să-i urmeze sfatul. Privirea ei alunecă din nou la perete. Existau atâtea lucruri pentru care trebuia să fie mulțumitoare. Fusesse înspăimântată și totuși nu fusesse rănită. Domnul McCandles venise exact când avea cea mai mare nevoie de el. Doar oprindu-se cu gândul asupra acestor lucruri, simțea mângâierea Domnului.

– Cred că voi merge acum la camera mea, zise ea, dar pe urmă se uită la Chase. În toate acestea, am pierdut noi fluierul trenului?

– Nu, și fiind atât de târziu astăzi, aș dori oricum să rămânem și să luăm un tren mâine. Nu te vei simți mai comod și mai în siguranță deseară în camera ta?

– Ba da.

– Bine. Cred că ar trebui să luăm masa cam într-o oră. E bine pentru tine?

– Nu sunt sigură că-mi va fi foarte foame.

– Ai vrea mai degrabă să servești ceva în cameră?

Rusty se gândi la aceasta, dar dădu din cap.

– Nu. Aș avea astfel prea mult timp de gândire. M-am făcut înțeleasă?

– Pe de-a întregul.

Rusty se ridică și Chase împreună cu ea. Ea porni spre ușă, dar apoi se opri.

– Nu ți-am mulțumit. Ai venit chiar atunci când am avut nevoie, și am uitat să spun: mulțumesc. Din nou, ochii i se umplură de lacrimi. Chase era foarte mișcat dar se gândi că cel mai bine era să rămână liniștit. Avea dreptate. Rusty se stăpâni și ieși pe ușă. Chase luă cheia și geanta ei, și o conduse la camera ei, spunându-i că el va fi în camera lui dacă avea nevoie de ceva și că o va chema la masă într-o oră.

Rusty era gata când Chase bătu la ușa ei în seara aceea și îl urmă în liniște pe hol. El nu avusese ocazia să-i spună că luau masa în afara hotelului, dar Rusty nu zise nimic în timp ce el o conducea spre ușă. De fapt, ea era atât de tăcută încât Chase începu să se îngrijoreze.

– Ai reușit să te odihnești puțin? întrebă el în timp ce porniră de-a lungul străzii.

– Da, mulțumesc.

Chase ar fi reușit să primească un răspuns mai elaborat. El se rugă în gând ca după masă s-o poată face să se deschidă mai mult. Deocamdată, însă, el o lăsă să meargă în tăcere alături de el.

Restaurantul „La Bunica” te făcea să te simți ca acasă. Era mic și curat, iar mesele din mijlocul încăperii cât și tapițeria erau decorate în toate culorile fețelor de masă striate și a diferitelor flori. Un bărbat îi îndrumă spre un separeu și le întinse meniurile.

– Crezi că ți-ar prinde bine orice am lua? întrebă Chase fără să-și deschidă măcar meniul.

– Așa cred. E puțin cam rece în seara asta, așa că orice mâncare fierbinte mi-ar face bine.

Chase nu considera deloc că e frig, dar zise:

– Acesta pare să fie un loc unde putem găsi o ciorbă bună. Să-i întreb ce fel de supă servesc?

– O, da, te rog.

Chase făcu semn ospătarului care se întoarse cât ca le ia comanda de cafea și să îi informeze că ciorba era de fasole cu șuncă.

– Sună tentant? întrebă el cu un zâmbet.

– Da, o porție mare.

Chase făcu comanda și pe urmă se uită la însoțitoarea lui în timp ce ea privea în gol. Aproape că putea să-i citească gândurile, dar dorea ca ea să le exprime. El o putea încuraja mult. De fapt, era hotărât să nu-i scape din vedere, chiar dacă aceasta însemna s-o ducă tot drumul spre casă până la Boulder. Când văzu că durerea îi umbrea privirea, el știu că trebuia să-i vorbească.

– Încă te mai frământă cele întâmplate astăzi, Katherine?

Ea se întoarse ca și când abia acum îl vedea.

– Nu, nu chiar. M-am gândit la aceasta, desigur, dar în afară de o sperietură zdravănă, nu am pățit nimic rău.

Lui Chase îi venea greu s-o creadă. Însăși ținuta ei arăta tulburare și durere. El o urmărise zile întregi în acțiune cu copiii, și ea nu era aceeași. Tânăra plină de viață, gata să farmece întreaga lume, dispăruse. Ceva era foarte rău, și nu era greu de ghicit ce anume. În speranța că i se va deschide, el începu să-i pună blând întrebări, nădăjduind s-o vadă relaxându-se.

– Ai ceva planuri speciale când ajungi acasă?

– Nimic specific. Probabil multe vizite împreună cu familia și prietenii—poate ceva cumpărături.

– Cât timp vei fi acasă?

– Cam o săptămână.

La puțin timp după aceasta li se aduse mâncarea, și pentru o vreme rămaseră tăcuți. În micul salon de la hotel, Rusty pomenise ceva despre încercarea de a-l face să ajungă acasă. Chase era curios cu privire la aceasta, cât și cu privire la motivul pentru care ajunsese ea pe cărăruie, dar ea era încă atât de tăcută și distantă încât el se simțea stânjenit să întrebe.

– Aveam nevoie de hrana aceasta, zise Rusty în timp ce se relaxă printr-un oftat, după ce consumase aproape toată supa și chiflele. Lăsată de capul meu, cred că nu aș fi mâncat nimic. Mulțumesc, domnule McCandles.

– Cu plăcere. Dorești desert?

– Nu, mulțumesc, dar îmi doresc să mă culc devreme. Știi cu siguranță că vom porni mâine dimineață?

– Da. Reparațiile fac progrese. Au fost avariate câteva piese, așa că va fi necesară aproape toată noaptea pentru rezolvarea lucrurilor.

Rusty încuviință. Dorea cu disperare să ajungă acasă la Boulder. Simțea că aprecia incidentul de azi, așezându-l în perspectivă și

nelăsând ca emoțiile ei s-o ia razna, dar avea înăuntru o durere teribilă ca să-și vadă familia, durere ce o putea atribui doar tulburării din ziua de azi.

– Să ne întoarcem la hotel?

– Da, te rog. A fost o zi lungă și sunt destul de obosită.

Chase nu încercă să o angajeze într-o discuție ci doar o conduse înapoi la camera ei, se asigură că ușa ei era bine închisă și îi zise că va fi în camera lui dacă ea va avea nevoie de el. Nu avu nevoie. Ea se îmbracă de culcare de îndată ce zgomotul pașilor lui se stinse pe hol și, în câteva secunde după ce se acoperi cu paturile, adormi.

Chase era și acum îngrijorat. El o chemase pe Rusty la ora 8:00, chiar dacă aveau deja bilete. Dar în afară de manifestarea surprizei că ei călătoreau acum cu vagonul-restaurant de clasa întâi, ea era la fel de tăcută și palidă cum fusese în seara precedentă. Chase nu avea nicio intenție s-o necăjească, dar ceva îi zicea că ea nu spunea totul. El se rugă cu privire la discuția pe care urma să o inițieze și găsi ocazia chiar după ce trenul plecă din stația Makepeace și un ospătar veni ca să ia comenzile pentru micul dejun. Rusty nu ceru altceva decât cafea.

– Ești sigură? o întrebă Chase când rămaseră din nou singuri.

– Da. Nu mi-e foame.

– Katherine—vocea lui Chase era blândă, dar suna hotărâtă în același timp. Am impresia că nu ai fost complet onestă cu mine. Ce ți-au spus acei bărbați de ești atât de tulburată? Cred că te-ai putea simți mai bine dacă ai vorbi despre aceasta.

– O, domnule McCandles, îmi pare rău, zise Rusty cu regret. Nu mă mai gândesc la acel episod, dar am fost cel mai îngrozitor tovarăș de călătorie. Ea se opri o clipă și pe urmă recunoscu: Ca să fiu sinceră, nu mă simt foarte bine. Mă doare teribil capul.

– O, Katherine, zise Chase cu compasiune, trebuia să fi spus ceva înainte de plecare. Am fi putut consulta un doctor și să procurăm ceva pentru tine.

– E în regulă. Constat doar că vreau să dorm.

– De ce nu dormi?

Rusty ezită, puternic tentată. Ea nu călătorise niciodată la vagon de clasa întâi, iar eleganța era copleșitoare. Materialul din

care era confecționat scaunul ei era o catifea fină, canapeaua avea o câptușeală groasă, și ea le avea pe toate la îndemână. Chase era așezat în fața ei la o masă mică, iar la spatele lor erau pereți ce ajungeau la tavan, formând o cabină. Era un loc deosebit de retras. Dacă doar nu i-ar fi fost atât de frig.

– Așează-ți capul în acel colț, zise Chase cu blândețe. Nimeni nu va fi deranjat câtuși de puțin.

Rusty ar fi încuviințat, dar o durea prea tare. Ea își așeză într-adevăr capul în colț iar ochii ei se uitau fix pe fereastră la imaginile care se succedau. Aceasta nu dură mult timp. Pleoapele ei deveniră grele și în mai puțin de cinci minute dormea adânc. Dar nici somnul nu dură mult. În 15 minute ea era din nou trează, înfrigurată până în măduva oaselor în timp ce privea fix dincolo de masă la scaunul gol al lui Chase cu ochi care străluceau din cauza febrei. El reveni după un moment, iar Rusty se întoarse spre el.

– Nu-i așa că e frig, domnule McCandles?

– Am să-ți aduc o pătură, zise Chase fără să-i răspundă. El făcu semn unui însoțitor de la vagonul de dormit ce tocmai trecea pe culoarul larg și apoi privi din nou la Rusty. Fața ei era albă cu excepția a doi maci în obraji. Chase își consultă ceasul, făcu un calcul în minte, și se rugă să nu existe întârzieri la Fountain înainte să ajungă la Colorado Springs. După o clipă însoțitorul veni cu pătura. Chase o luă și se ridică în picioare. El se aplecă peste Rusty, înfășură pătura strâns în jurul ei, și apoi se așeză lângă ea. Cu o mână trase jaluzeaua la fereastra lor, iar cu cealaltă lăsă perdeaua peste cabina lor. El o auzi pe Rusty suspinând în semiîntuneric.

– Katherine, ai febră, zise el când o auzi clănțănind din dinți. Reazămă-te de mine, și vom încerca să te fac să te încălzești.

Rusty nu avea nici tăria nici voința de a vorbi măcar în timp ce Chase puse un braț în jurul ei și o trase aproape de sine.

– Vom fi în Fountain peste vreo zece minute și în Colorado Springs la o jumătate de oră după aceea.

– Trebuie să fac rost de biletul meu spre casă, reuși ea să spună, dar Chase nu comentă. Ea nu avea puterea să meargă mai departe singură, dar odată cu ultima ei afirmație capul îi căzu fără vlagă pe pieptul lui, iar el nu mai avu ocazia să răspundă.

Colorado Springs

Chase ținu strâns cotul lui Rusty în mână lui în timp ce coborau din tren. Puțina culoare ce fusese pe fața ei se îndepărtase acum de tot, iar ea părea o mică umbră cu păr roșcat. Totuși se ținu pe picioarele ei, în timp ce traversară platforma, și apoi Chase o ridică într-o birjă care-i aștepta.

Călătoria trecuse ca prin ceață pentru Rusty. Ea nu putea spune unde se găsea, nici dacă viața ei ar fi depins de aceasta. Nu-și putea aminti s-o fi durut capul așa cum o durea acum. Tot ce dorea să facă, era să stea întinsă și să doarmă, dar trăsura continua să meargă, iar ei îi era atât de frig! Simți puțină căldură când Chase o strânse în brațe pentru a o duce undeva, dar el continua să se miște și ea nu putea adormi.

Fără să-i ceară voie, Chase o duse peste prag în propria lui casă. Așteptând înăuntru era menajera lui, doamna Whitley.

– Camera de oaspeți, domnule?

– Nu, dormitorul mare.

Doamna Whitley merse repede pe scări, Chase urmând-o îndeaproape. Rusty era conștientă că este transportată dar nu-și putea da seama unde se găsește. Era obosită, iar prin minte continuau să-i treacă gânduri cu privire la Lizzy și Thomas. Când își luase rămas bun de la ei? Erau ei bine?

Picioarele ei atinseră pământul, dar ea abia remarcă; simțindu-se complet dezorientată, ea încerca să-și aducă aminte dacă trimisese vorbă mătușii și unchiului ei. Pe cine putea să întrebe? Ea simți mâini puternice care o sprijineau și se uită în sus ca să-l vadă pe Chase McCandles stând deasupra ei, cu ochii pătrunși de îngrijorare.

– Domnule McCandles, am trimis eu vorbă lui Sammy și Paddy?

Lui îi luă o clipă ca să înțeleagă întrebarea ei.

– Despre Lizzy și Thomas?

– Da.

– Familia Davidson va avea grijă de aceasta.

– O, da. Sprânceană ei se coborî în concentrare. Jessie și Doug. Cum sunt ei?

– Cred că sunt bine. Tu, pe de altă parte, ai nevoie de ceva odihnă.

Rusty se uită din nou în sus la el. El era atât de mare și mângâietor, dar exista ceva ce ea uitase să facă. Poate că dacă ar avea niște hârtie și ceva de scris, i-ar veni în minte.

– Am nevoie de hârtie, începu ea și porni îndepărtându-se de Chase ca să caute prin cameră. În mod sigur trebuia să existe un birou pe undeva.

El puse un braț în jurul mijlocului ei și o aduse înapoi.

– Doamna Whitley te va ajuta să te pregătești de culcare.

– O, ce draguț. Rusty uită într-o clipă de hârtie. Sunt atât de obosită.

– Anunță-mă când este instalată, zise el cuiva dincolo de ea. Rusty se întoarse și văzu o femeie stând în picioare lângă ușă.

– Aceasta este geanta ta, dragă? întrebă femeia pe un ton matern.

– Da, șopti Rusty.

– Pot să-ți caut prin ea?

Rusty stătu liniștită în timp ce geanta ei era scotocită. Ea recunoscuse cămașa de noapte scoasă de doamna Whitley.

– Garderoba este chiar aici, dragă. Doamna Whitley merse în jurul patului și deschise o ușă. Vrei să vii aici și să te schimbi?

Ea intră înaintea lui Rusty în cameră și puse cămașa de noapte pe micuța bancă ce se afla înăuntru, dar Rusty se mișca încet. Doamna Whitley se strecură afară în timp ce ea intra în garderobă.

– Patul tău este pregătit, zise cu blândețe doamna Whitley în timp ce se întoarse la ușă și văzu că Rusty nu făcuse altceva decât să-și ridice cămașa de noapte. Ea stătea în picioare ținând-o în mână.

Melinda Whitley știa din experiență când avea cineva nevoie de ajutor și când ar fi trebuit lăsat singur. Dacă ar fi lăsat-o mai mult pe această tânără femeie, s-ar fi putut prăbuși. Fără să ceară voie, ea începu să-i scoată rochia lui Rusty de pe umeri. Mai tână femeie nu protestă. Melinda lucra în tăcere și eficient, și numaimedecât Rusty era îmbrăcată pentru noapte. După ce termină, doamna Whitley puse o mână blândă pe spatele lui Rusty și o îndrumă înspre pat. Odată ajunsă sub pături, femeia se ridică deasupra ei și vorbi:

– Cred că domnul McCandles ar dori să te vadă, dragă. Te deranjează dacă vine la noi pentru o clipă?

– Nu, doamnă, șopti Rusty.

Rusty se uită la ușa ce se deschise. Chase intră și veni imediat spre ea. Doamna Whitley reveni și ea lângă pat și stătu în picioare la căpătâi. Mai preocupat de Rusty decât de decență, Chase se așeză chiar pe marginea saltei.

– Te simți confortabil?

– Da. Este aceasta casa dumneavoastră, domnule McCandles?

– Da. Aceasta este Briarly.

– Prin urmare, mă găsesc în Colorado Springs?

– Da, și ești în siguranță în casa mea. Nimeni nu te va deranja. Vreau să dormi cât de mult dorești.

– Mulțumesc.

Ca și când permisiunea era tot ce avea nevoie, Rusty închise ochii. Înainte ca Chase să se ridice de pe saltea, respirația ei se liniști iar trăsăturile i se relaxară. Chase se ridică în picioare și ieși în tăcere din cameră. Doamna Whitley îl urmă și închise ușa camerei lui Rusty.

– Am fost blocați ieri în Makepeace, îi explică Chase menajerei, și cred că s-a îmbolnăvit de ceva chiar ieri seară. Nu mi-am dat seama că era bolnavă până am ajuns din nou în tren, azi dimineață.

– Pielea ei este atât de caldă. Vocea femeii în vârstă era plină de compasiune. A fost bolnavă la stomac?

– Nu cred. Vei putea să-ți faci treburile în liniște astăzi?

– Da, domnule. Îi voi atenționa pe toți și voi deschide puțin ușa de la camera ei ca să o pot auzi dacă are nevoie de ceva.

– Mulțumesc. Nu ezita să vii după mine, dacă pot ajuta cu ceva.

– Bineînțeles, domnule.

Cei doi stăteau în picioare în palierul larg, de mărimea unei camere în partea de sus a scărilor. Vocile lor rămaseră liniștite, cu toate că ușa lui Rusty era închisă. Ei pleară curând după aceea, Chase la biroul lui ca să lucreze la corespondență, iar doamna Whitley către etajul superior, la dormitoarele personalului, într-un efort de a-i avertiza pe toți servitorii că trebuie să păstreze liniștea. Briarly era o casă uriașă, iar ea era decisă să se asigure că toți locatarii se vor conforma.

Rusty dormi toată ziua. Doamna Whitley trecuse din când în când pe la ea, dar Rusty nu auzise nimic. Când se trezi era trecut de ora 4:00. În sfârșit îi era cald, și își aduse aminte unde era. Încă o durea capul, dar ea se gândea că ce a fost mai rău a trecut.

Nu-mi pot aduce aminte de când n-am mai avut așa o durere de cap, se gândi ea în sine, dar pe urmă își dădu seama că prea multa gândire îi producea suferință. Era întinsă confortabil, sperând că ar putea adormi din nou, când intră doamna Whitley.

– Ești trează, zise blând femeia mai în vârstă. Cum te simți?

– Încă destul de slabă, mă tem.

Doamna Whitley zâmbi și se mută la masa aflată aproape de patul lui Rusty. Ți-am adus niște ceai cu vreo 20 de minute în urmă. Ceainicul este și acum destul de fierbinte. Dorești puțin?

– Mi-e sete.

Imediat femeia îi turnă în ceașcă, adăugând zahăr și un pic de lapte cald.

– Te vei restabili numaidecât, zise ea înainte ca să-i dea lui Rusty o ceașcă de ceai și să se asigure că se poate descurca.

Ceaiul era cald și dulce. Rusty suspină.

– Mulțumesc. Mi-e jenă să vă spun că nu vă rețin numele.

– Bineînțeles că nu-l reții, dragă. Sunt doamna Whitley, iar domnul McCandles mi-a spus că tu ești domnișoara Taggart.

– Toți îmi spun Rusty (Ruginia).

Menajera surâse.

– Datorită părului tău. Este cu adevărat minunat, să știi.

Rusty zâmbi amabil, deși se simțea din nou obosită.

– Acum, ce zici de ceva mâncare, domnișoară Taggart? Pot să-ți aduc ceva de mâncare, vrei să încercăm?

– Nu cred că pot face față, doamnă Whitley, dar vă mulțumesc.

Doamna Whitley luă ceașca din mâna lui Rusty care se întinsese să o pună la loc. O băuse doar pe jumătate. O privire către Rusty îi spusese că aceasta se moleșea din nou. Domnul McCandles ceruse să fie chemat când Rusty era trează, dar ea știa că până ajunge în biroul lui și până urcă el scările, musafira lor avea să adoarmă din nou, așa că nici nu încercă măcar. Și avea dreptate. Rusty adormi după doar câteva minute, și de data aceasta dormi tot restul zilei și toată noaptea.

Rusty se trezi încet, având în trup o senzație dureroasă, dar în câteva clipe înțelese că durerea de cap îi trecuse. Se întinse puțin, dar chiar și acesta era un efort. Se simțea precum o pisică răsfățată, dar apoi observă ceva, și trândăvia îi dispăru. În cadrul ușii deschise, stătea un băiețel. Ea se împinse în sus pe pernă ca să-l vadă mai bine.

Mic și subțirel, el o privea serios cu ochii lui negri. Părul îi era neted, de culoare închisă. Purta pantaloni scurți cu bretele și o cămașă cu mâneci lungi. Rusty se gândi că băiatul putea avea în jur de cinci ani. Avea de asemenea impresia că el ar putea fugi dacă i-ar vorbi, dar trebuia să încerce.

– Bună dimineața, zise ea cu blândețe.

El se holbă la ea. Rusty se împinse ceva mai sus pe pernă, ridicându-și păturile ca să-i țină de cald.

– Vrei să intri?

La auzul acestei întrebări, el fugi. Rusty își puse mâna la gură pentru a-și ascunde râsul. Ochii lui deveniseră atât de mari, ca și cum i s-ar fi sugerat să mângâiească pereții. Rusty stătea întinsă, gândindu-se pentru o clipă la el. Nu dură mult până când el reveni.

– Te-ai întors, zise Rusty cu amabilitate băiețelului. Intră. De data aceasta, tonul ei era suficient de ferm. Băiețelul înaintă. Când ajunse lângă pat, Rusty îi vorbi din nou.

– Numele meu este Katherine Alexa Taggart. Vrei să-mi spui numele tău?

El se uită fix la ea, cu fața sinceră, cu ochii curioși, dar nu scoase niciun cuvânt.

– Știi, începu Rusty din nou, că eu lucrez cu copii? Eu iubesc copiii—de toate vârstele. Ce vârstă ai?

– Patru ani, zise el, blând.

– Ești foarte mare pentru patru ani. Ți place să citești cărți și să te uiți la poze?

El încuviință foarte solemn.

– Ai vreo preferință?

El încuviință din nou, iar Rusty îi zâmbi. Era zâmbetul care fermeca întotdeauna. Nu era ceva ce ea încerca să facă, dar în ciuda părului ei împrăștiat și a feței ei încă palide, zâmbetul lui Rusty strălucea în ochii ei și încălzea inima celui ce îl privea.

– Ei, Quintin, dragă, aici erai, îl chemă doamna Whitley în timp ce intra în cameră. Doamna Harding te caută, dragă.

– Quintin! Ochii lui Rusty se măriră de încântare. Acesta este numele tău?

Din nou încuviințarea.

– Vrei să-mi spui numele tău complet?

El nu răspunse.

– Hai să ți-l încep eu. Quintin...

– Quintin James McCandles.

– Ce minunat, zise Rusty și vorbea serios. Domnul McCandles avea un fiu! Acum spune-mi, Quintin James McCandles, ce îți place să faci cel mai mult?

Băiețelul se sprijini acum de pat, iar Rusty zâmbi în taină când văzu modul în care el se relaxa. Relația aproape imediată era tocmai lucrul pe care ea îl spera.

– Îmi plac păsările, îi spuse el. Doamna Harding îmi dă voie să văd păsări.

– Unde le vezi? întrebă Rusty. Doamna Whitley stătea liniștită lângă pat, dar acest băiețel înduioșase inima lui Rusty iar ea nu putea să-l lase să scape.

– Avem păduri. Mergem acolo.

– Ai un gen preferat de pasăre?

Era pe punctul să răspundă când o voce aspră de femeie strigă de pe hol.

– Quintin, vino imediat la mine!

– La revedere, zise cu blândețe băiețelul și se întoarse repede să plece.

Rusty îi făcu semn cu câteva degete și zâmbi. Deținătoarea vocii de pe hol nu-și făcu apariția, dar Quintin era deja plecat.

– Cum ai dormit, dragă? întrebă doamna Whitley. Rusty nu desluși niciun semn că o deranjase să aștepte.

– Am dormit bine. Sunt și acum puțin slăbită, dar durerea de cap a trecut.

– Sunt bucuroasă să aud asta. Ești gata pentru micul dejun?

Rusty deschise gura să răspundă când cineva bătu la ușă. Ambele femei se întoarseră să-l vadă în prag pe Chase McCandles. El intră, purtând pantaloni și pantofi negri și o cămașă albă, aspră. Cuprinzând dintr-o privire trăsăturile palide ale lui Rusty, emoțiile îl inundară pe Chase, dar el le controlă abil. Și deoarece erau la Briarly, el procedă în modul său obișnuit, care însemna să-și asume pe deplin răspunderea.

– Bună dimineața, Katherine. I-ai spus doamnei Whitley ce dorești pentru micul dejun?

– Chiar acum nu-mi este foame, mulțumesc.

– Foarte bine. Vreau s-o iei ușurel astăzi. *Toată* ziua, adăugă el cu fermitate. Poți să servești masa aici în cameră. Doamna Whitley va avea grijă de aceasta.

După această afirmație el se întoarse spre ușă. Plecă fără alt cuvânt, iar doamna Whitley, cu fața inexpressivă, îl urmă. Rusty își mușcă buza în timp ce se uită la cadrul ușii, acum liber.

Rusty, fetișo, trebuie să ajungi acasă astăzi. Ai depășit limita ospitalității aici. Nu va fi ușor, dar du-te doar la tren și poți dormi tot drumul până acasă. Odată luată decizia, Rusty împinse cu grijă la o parte păturile. Era încă slăbită. *Probabil am nevoie de mâncare*, se gândi ea în sine. În orice caz, era timpul să plece acasă.

Biroul lui Chase nu-i oferea o vedere a scărilor, dar el tocmai își aduse aminte de o carte din bibliotecă de care avea nevoie. În timp ce traversa sufrageria ca s-o găsească, el o văzu pe Rusty coborând treptele. Era îmbrăcată, deși părul nu-i era periat, iar fața ei era și mai palidă decât fusese mai devreme. Uitând de carte, Chase veni în foaiorul spațios în același timp în care ea ajungea în partea de jos a scărilor.

– O, domnule McCandles, începu ea blând. Cred că ar trebui să plec. Știi că sunteți supărat pe mine, și înțeleg având în vedere neplăcerea prin care a trebuit să treceți. Cred că ar trebui să nu mai stau, să mănânc ceva și să prind trenul de azi. Este încă devreme, și deseară aș putea fi acasă.

– Katherine, începu Chase, cu vocea foarte blândă, dar ea nu terminase.

– Apreciez tot ce ați făcut, domnule McCandles, dar dacă îmi arătați unde este bucătăria, voi mânca și îmi voi face bagajele, și pe urmă vă voi mai deranja încă o singură dată pentru a mă însoți la gară.

– Ți-am spus că am trimis o telegramă părinților tăi? zise brusc Chase.

Rusty se uită fix la el.

– Am trimis de asemenea vorbă lui Paddy la orfelinat, continuă Chase într-un stil familiar. Îmi cer scuze că nu ți-am spus. Am vrut ca ei să știe că am lăsat copiii în familia Davidson, dar că am ajuns să întârziem. Se opri ca să vadă cum primea ea cuvintele lui. Ea îl privea cu atenție, dar părea încă nesigură. Le-am spus părinților tăi că te voi însoți personal acasă la tine pe vineri, dar dacă vrei să mergi acum, te voi duce. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți în plus. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Rusty își deschise gura ca să vorbească, dar nu ieși niciun cuvânt. Poate nu era atât de puternică pe cât crezuse. Dintr-o dată, se simți din nou obosită. Fiind doar la o mică distanță unul de altul, Chase putea s-o vadă cum tremura. Aceasta era în întregime vina lui. Inima i se strângea când se gândea că ospitalitatea lui fusese atât de precară. Mișcându-se cu grijă, el trase un scaun bogat ornamentat de lângă peretele sufrageriei, atât cât ea să poată ajunge la el. Rusty se cufundă în scaun, recunoscătoare.

– Îmi pare atât de rău, Katherine. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți nedorită.

Ea se uită în sus la el.

– Nimeni nu mă numește Katherine.

– Vrei să spui că eu sunt cineva?

– Aceasta era remarca veselă de care avea nevoie. După ce râse puțin, ea se uită în jurul uriașei camere de zi.

Chase o urmări pentru o clipă.

- Ce ai dori să faci acum? o întrebă el.
- Să şed doar. Ți-e frig?
- Nu chiar, dar holul este întotdeauna expus curențului de aer.

Rusty se întoarce să privească spre ușa din față. Era la o oarecare distanță, dincolo de o arcadă lucrată cu grijă. Niciodată nu văzuse ceva asemănător.

- Vrei să vii în salon? se oferă Chase. Soarele dimineții intră prin bovindou. Cred că îl vei considera mult mai confortabil.

Rusty se ridică, dar nu fără efort. Ea se întreba dacă odată ajunsă acasă va trebui să-și petreacă toată săptămâna în pat. În realitate, ținând cont de această întârziere, ea nu era sigură că mai avea o săptămână.

Chase o conduse imediat pe Rusty afară din camera de zi. Tânăra cu păr roșcat nu era pregătită pentru încăperea în care intra. Era uriașă și absolut minunată. În altă situație, ea ar fi exclamat în maniera ei exuberantă, dar acum dorea doar să se țină pe picioare.

- Pe aici, o încurajă Chase. Tonul lui era normal, dar el era foarte îngrijorat. Vrei să te faci comodă aici? El o îndreaptă spre un scaun mare, supratapisat. Chase observă că ea încă tremura.

- Cred că ai nevoie de o plapumă, zise el în timp ce ea se cufunda în perne. Doamna Whitley, care zăbovisese în spate întrucât o văzuse pe Rusty în camera de zi, veni în față, cu o cuvertură groasă în mână. Ea o luase dintr-un dulap de sub scări îndată o auzi pe Rusty întrebându-l pe Chase dacă îi este frig.

- Pe aici. Chase înfășură plapuma în jurul musafirei lui.
- Ai spus că le-ai scris părinților mei? întrebă Rusty, cu o față nelinistită. Le-ai spus că sunt bine?

- Categoric.
- Mulțumesc, domnule McCandles.
- Cu multă plăcere. Acum, ai dori ceva fierbinte de băut?
- Pe fața ei se citi o ușurare.
- Sună bine.
- Cafea? Ceai?
- Rusty părea nesigură.
- Cacao fierbinte?
- Din nou expresia de ușurare.

– Da, vă rog, dar nu am nevoie să fiu servită de nimeni, domnule McCandles. Pot merge la bucătărie să mi-o prepar.

Chase șezu pe divanul de la picioarele ei, blocând-o efectiv în scaun. El își întinse picioarele lui lungi și își puse neglijent brațele pe genunchi. Rusty ar fi trebuit să se târască peste el ca să plece, iar el știa că ea nu avea să facă aceasta.

– Doamna Whitley ți-o va aduce, zise Chase simplu. Doamna Whitley părăsise camera în clipa când Rusty zisese „da, vă rog”, iar dacă Chase își cunoștea bine oamenii așa cum credea că îi cunoaște, menajera avea să fie înapoi în mai puțin de zece minute nu doar cu o ceașcă aburindă de cacao, ci și cu niște pâine prăjită și briose.

– Ți-e mai cald?

– Da. Casa ta este minunată.

– Mulțumesc. El o privi în timp ce ea se uita în jurul camerei. Era încă atât de palidă, cu niște ochi mai mari ca oricând în fața ei acum uscățivă. Doamna Whitley reveni înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi din nou.

– Haide, începu ea așa cum făcea de obicei, intrând cu o tăviță pentru a o pune lângă scaunul lui Rusty. Văzând intenția ei, Chase se ridică ca să mute o măsuță de partea cealaltă. Doamna Whitley puse o tăviță deasupra ei, zâmbind.

– Mi-am luat libertatea să vă pregătesc ceva de mâncare, domnișoară Taggart. Sub acest șervețel este pâine prăjită cu unt, iar în farfuria aceasta sunt briose. Vasul acesta conține un sufleu de șuncă, copt în dimineața aceasta. Dacă nu poți mânca ceva din aceasta, nu te îngrijora. Bucătăreasa planifică un prânz splendid.

– Doamnă Whitley, este atât de frumos. Vocea lui Rusty era moale din cauza uimirii. Realmente nu m-am așteptat să mă serviți.

– Ești o musafiră la Briarly, domnișoară Taggart, zise ea cu simplitate. Plăcerea e de partea noastră.

– Mulțumesc, zise Rusty cu gingășie.

Doamna Whitley îi surâse și merse în drumul ei. Rusty ridică ceașca cu ciocolată fierbinte, remarcând că menajera lăsase și un ceainic, probabil cu mai multă cacao. Ea luă o înghițitură și se uită la Chase, care își ocupase din nou locul pe divan.

– N-am știut că voi fi tratată ca o prințesă.

Cuvintele ei avură cel mai ciudat efect în pieptul lui Chase. El simți că i se strânge inima în timp ce se uita la ea, știind cât de bolnavă a fost pe tren și apoi gândindu-se cum fusese înconjurată de acei bărbați. *Doamne, trebuie s-o duc pe această fată în siguranță acasă*, se rugă Chase, gândindu-se că motivul emoției lui era frica. *Până nu o văd acasă în siguranță cu familia ei, nu voi putea să mă odihnesc.*

– În ce zi ai spus că vom pleca?
 – Vineri dimineata. E bine pentru tine?
 – Da, dar mă gândesc cu privire la programul tău. Nu mi-ai spus că trebuie să mergi la Pueblo?
 – Trebuie, dar nu este urgent.
 – Nu vreau să te rețin, zise Rusty în timp ce întindea mâna după o brișă. Ea îi oferă farfuria lui Chase.

– Am mâncat, mulțumesc.
 – Ce încerc să spun, continuă ea, simțind că-i este mult mai cald și în consecință mai bine, este că pot merge singură acasă. Voi pleca mâine sau vineri, iar tu poți...

El dădea deja din cap în semn de dezaprobare.

– Te rog să nu-mi ceri să fac aceasta, interveni el, cu vocea moale din cauza emoției înăbușite. Ei urmau să aibă o luptă serioasă dacă ea insistă să ajungă singură acasă. Chase pur și simplu nu putea accepta aceasta după ce a văzut-o înconjurată de bărbații aceia și apoi atât de bolnavă.

– Îmi pare rău că am dat impresia că sunt nerecunoscătoare, domnule McCandles. Mă gândeam doar la întâlnirile tale de afaceri.

– La drept vorbind, proiectul Pueblo *poate* să aștepte. Când te voi vedea în Boulder, voi rămâne în oraș până luni. Am dorit de ceva vreme să cercetez o anumită proprietate acolo. Înțelegi prin urmare că voi fi implicat în continuare în afaceri.

El înțelese imediat că spusese lucrul corect. Ea părea foarte ușurată și chiar luă vasul mic cu suflor în el. El o urmări încercând o mușcătură.

– O, e bun. Ai gustat din el, domnule McCandles?
 – Nu-mi aduc aminte, zise el sincer.
 – O, e atât de bun. Vrei puțin?
 – Nu, mulțumesc. Chase își stăpâni râsul. Era atât de obișnuită să aibă grijă de oameni încât îi venea greu să mănânce în fața lui.

Înțelegând greșit privirea lui, Rusty se simți stânjenită. Credea că ea îi stricase toată dimineața.

– Nu mai zic nimic acum. Te-am reținut destul de la muncă.

– Nu e nicio problemă, Katherine. Mă bucur că te simți mai bine. De fapt, eu sunt probabil cel care ar trebui să plece, ca tu să poți mânca. Dacă ai nevoie de ceva, voi fi în biroul meu, iar dacă nu sunt acolo, cineva din personal este de obicei destul de aproape. Cere tot ce dorești.

– Mulțumesc, replică Rusty, studiindu-și gazda. Din locul unde era așezată, el părea foarte înalt traversând salonul înspre biroul său, lăsând ușile duble deschise în timp ce luă loc în spatele mesei lui de scris. Masa lui de scris era vizibilă dinspre salon, dar el își ținu privirea asupra muncii lui. Rusty îl urmări doar pentru o clipă și apoi își lăsă ochii să rătăcească din nou prin încăperea minunată.

Era atât de frumoasă, decorată în toate nuanțele de verde și culoarea piersicii. Cineva a avut un gust excelent. Probabil doamna McCandles, dar în timp ce venea acest gând, Rusty își dădu seama cumva că nu era o doamnă McCandles—cel puțin nu acum. Dacă ar fi, doamna Whitley nu ar dirija totul. Rusty își aminti că nu era treaba ei și se întoarse la cercetarea încăperii.

Bovindoul la care se referise Chase mai devreme era punctul focal. Cu geamuri de sticlă de la podea la tavan și o deschidere de cel puțin trei metri, el lăsa soarele înăuntru într-un mod magnific. Cea mai mare parte a mobilierului era orientat în jurul lui.

Scaunul lui Rusty era unul dintre cele patru cu țesătură asortată. Scaunul ei și încă unul erau pe partea unui sofale lungi de nuanță verde. Celelalte două scaune stăteau cu spatele la fereastră. Divanele se găseau în fața fiecărui scaun supratapisat, dar în fața canapelei era o masă mare pentru cafea, fasonată dintr-un lemn de culoare închisă despre care Rusty credea că este mahon. Un șemineu mare acoperea un perete interior și numeroase rafturi de cărți și suporturi de plante erau perfect plasate. Numai într-o cameră spațioasă ca aceasta puteau încăpea așa de multe piese mari.

Rusty continua să mănânce și să cerceteze locul în același timp. Abia după ce gustă din briose își dădu seama cât de mare îi era foamea. De asemenea, faptul că mâncarea era delicioasă îi

prinse bine. După ce a mâncat tot ce a putut și a băut două cești de ciocolată, ea se surprinse căscând.

Ești exact ca un copilăș, Rusty. Primești puțină mâncare, și ești gata pentru un pui de somn.

Dojana nu-i folosi însă la nimic. Încă obosită și înfășurată în plapumă, cu stomacul foarte plin, ea simți că ochii îi sunt biruiți de somn. Întrebându-se de ce ar trebui să lupte cu acesta, ea își lăsă capul să se odihnească de spătarul scaunului. În decurs de zece minute, adormise buștean.

În birou, Chase se forțase să nu privească afară la Rusty. Când în cele din urmă îi aruncă o privire, ea dormea adânc. El plănuise s-o verifice mai târziu, dar când văzu că ea dormea, rămase pe loc. Chiar și așa, trecu ceva vreme înainte ca Chase să poată reveni la munca lui.

– Domnișoară Taggart? Rusty își auzi numele strigat la doar câteva clipe după ce deschise ochii. Privi spre locul de unde venea sunetul și o văzu pe doamna Whitley stând în preajmă. Ți se pare binevenită o baie caldă, dragă?

Rusty îi zâmbi.

– O baie caldă este excelentă.

– M-am gândit că s-ar putea să fie. Vino cu mine.

Rusty se ridică, observând în acest timp că tăvița și masa dispăruseră. Ea ridică plapuma care fusese întinsă peste ea, ignorând afirmația doamnei Whitley că cineva se va ocupa de ea. Rusty o împături cu grijă și o puse pe brațul scaunului. Pe urmă se întoarse ca s-o urmeze pe menajera de la Briarly.

Doamna Whitley îi arătă drumul spre o scară și pe urmă spre un grup mai mic de trepte care duceau sus la un nivel de mijloc. În această parte a vilei existau mai multe încăperi, dintre care una era o cameră de baie, fin lucrată. Părinții lui Rusty avuseseră multă vreme o baie interioară, dar ea nu se compara cu mobilierul minunat al acestei încăperi. De asemenea, baia părinților ei nu avea boilerul ei propriu care să aducă apă caldă doar prin învârtirea unui robinet.

– Haide, dragă, ți-o voi porni eu și îți voi explica cum funcționează. Mă voi duce în camera ta și îți voi aduce haine curate. Ușa nu se încuie, dar te asigur că nimeni nu te va deranja din clipa în care va fi închisă.

– Mulțumesc, zise Rusty suficient de calmă, dar când femeia mai în vârstă ieși, ea își scoase hainele cât de repede putu, jenată la gândul că ar putea fi prinsă dezbrăcată stând în picioare lângă cadă. Cada nu era plină încă, dar Rusty intra totuși în ea. Apoi

își dădu seama că nu era nevoie să se grăbească. Doamna Whitley nu se repezea înăuntru. O serie de săpunuri și spume de baie se găseau pe un raft jos, deasupra căzii. Când doamna Whitley se strecură din nou înăuntru cu lucrurile lui Rusty, tânăra era înconjurată de clăbuci de săpun, cu părul șamponat, iar apa era atât de plină de baloane de spumă încât nici măcar nu-și putea vedea picioarele. Reglând apa caldă și cea rece după dorință, ea petrecu o oră minunată cufundată, durerile ieșind din trupul ei cu o ușurare binecuvântată.

Când Rusty ieși în cele din urmă din baie, ea se simți complet refăcută. Îmbrăcată în rochia ei de zi de culoare deschisă cu cordon violet, Rusty coborî scările spre palierul cu dormitoarele principale. Nu erau multe pentru o casă atât de mare, dar dormitorul ei era minunat. Ea trecu pragul, fără să fie surprinsă deloc că găsea încăperea într-o ordine desăvârșită. Chiar și hainele ei, călcate și spălate, erau atârinate în dulap. Se așeză pe un scaun lângă șemineu, remarcând absentă că șemineele păreau să fie peste tot în vilă.

Doamnă, nu știu dacă ar trebui să rămân aici. Mă simt suficient de bine ca să călătoresc. Știu că aș putea merge acasă chiar mâine, dar ce are aceasta de-a face cu programul domnului McCandles? Nefiind la îndemână niciun răspuns, Rusty șezu pentru un timp în camera ei și se gândi la ce ar fi trebuit să facă. Ea era încă așezată, părul ei uscându-se într-o abundență de bucle în jurul feței și în jos pe spate, când o găsi Chase.

– Ai căzut pe gânduri? Întrebă el de la intrare.

– Nu, sunt doar bucuroasă că mă simt mult mai bine. Ea se ridică în picioare. De fapt, încerc să mă decid dacă ar trebui să plec mâine sau nu.

Chase încuviință, cu fața impasibilă.

– Masa este servită. Poate că discutarea detaliilor și puțină mâncare te vor ajuta să te decizi.

– Poate că da. Mulțumesc, răspunse Rusty cu eleganță. Ieșind pe ușă, ea i-o luă înainte înspre palier și în jos pe scări. Odată ajunși jos, Chase o îndrumă prin prima ușă. Sufrageria era aproape la fel de mare ca salonul. Rusty era din nou impresionată de mobilierul minunat. Ușile franceze se deschideau înspre o verandă mare.

Ușile erau mărginite de o parte și de alta de dulapuri cu vase de porțelan din același lemn ca și masa. Pe alt perete era un șemineu. O intrare laterală părea că duce înapoi la salon.

– Cum este aceasta? întrebă Chase în timp ce ținu un scaun pentru musafira lui.

– Mulțumesc, zise ea în timp ce se așeză, netezindu-și fusta și măsurând cu privirea lungimea mesei. Ei erau la un capăt al unei mese de sufragerie din cireș masiv care avea 20 de locuri, sau mai degrabă Chase era la capătul ei. Rusty era așezată la colț de el. În clipa în care Chase se așeză, în fața lui Rusty fu pusă o salată. Ea se uită recunoscătoare spre tânărul ospătar aflat lângă cotul ei și constată că ochii lui erau fixați asupra ei, cu gura ușor deschisă.

– Mulțumesc, zise ea cu blândețe, dar el doar stătea și se uita.

– Ai o salată și pentru mine, Rick? întrebă liniștit Chase, cu o notă de umor în glas.

– O, da, domnule. Rick își aminti care-i era datoria, dar parcă mergea cu încetinitor, având ochii fixați la Rusty în timp ce-l servea pe Chase. Nimeni însă nu zise nimic mai mult în această privință. Chase așteptă ca Rick să plece din cameră și pe urmă își aplecă fruntea. Rusty făcu la fel.

– Doamne, Îți mulțumesc pentru această mâncare. Binecuvântează-ne în ziua aceasta. Amin.

Rusty întinse mâna după șervețelul ei, și luă prima dintre mai multe furculițe, cu un gând în minte: *Dacă așa arată prânzul, se poate să nu am o ținută adecvată pentru cină.*

– Îmi pare rău de comportamentul lui Rick. Este tânăr.

– Înțeleg că nu aveți des musafiri.

– Nu de talia ta.

Rusty mestecă și înghiți salata, dar nu întinse mâna după mai mult.

– Ce ai vrut să spui cu asta?

Chase se uită la ea. Nu era supărată, doar curioasă. El se hotărî să fie nepoliticos și să răspundă la întrebarea ei cu o întrebare.

– Nu te consideri atrăgătoare, Katherine?

Rusty clipi.

– Ce are aceasta de-a face cu discuția noastră?

– Are totul de-a face. Acesta este motivul pentru care Rick s-a uitat fix la tine, o informă el calm. Apropo, el este fiul doamnei Whitley.

Rusty se uită la ușa pe unde dispăruse acel tânăr și pe urmă din nou la Chase. Și el se opri din mâncat și se uită acum fix la ea. Rusty simți cea mai incredibilă năvală de emoții. Părea că el ar fi complimentat-o, dar nu era nimic cald sau personal în tonul sau exprimarea lui. Rusty se întrebă de ce o deranja aceasta. Dar, dintr-o dată, înțelese.

– Ar trebui să-i cer scuze lui Rick? Ochii ei erau destul de mari.

– Pentru ce? întrebă Chase încurcat.

– Pentru un comportament inadecvat.

Chase era uluit.

– Katherine, ce am spus de te-a făcut să crezi că acțiunile tale au fost nepotrivite?

– Ei bine, răspunse ea încet, cu fața palidă, ai spus că mă consider atrăgătoare, și am presupus că ți se pare că flirtez.

Ochii lui Chase se închiseră. Cum a putut ea să înțeleagă greșit? El își deschise ochii pentru a încerca să-și repare greșeala, dar cineva intrase în spatele lui. Din modul în care ea își lăsă în jos privirea și își puse mâinile în poală, el deduse că trebuia să fie Rick.

– Am venit prea repede, domnule? întrebă Rick, observând că abia se atinseseră de salatele lor.

– Nu, Rick, e foarte bine. Doar lasă-le și lasă și salatele. Ne vom descurca.

– Da, domnule.

Rick lucră liniștit și eficient, dar Rusty nu observă aceasta. Ea își păstră capul plecat în tot acest timp, riscând o privire pe furiș numai când fu sigură că au rămas singuri. Rick fiind plecat, ea se uită din nou la Chase.

– Ar fi trebuit să spun ceva?

– Nu, desigur că nu. Nu ai făcut nimic inadecvat, iar dacă am sugerat altceva, te rog să mă ierți.

– Dar el s-a uitat fix, începu Rusty.

– Are cincisprezece ani, aproape șaisprezece. La vârsta lui, fetele sunt foarte atrăgătoare. În plus, presupun că nu ești cu mult mai în vârstă decât el. Tu cât ai, șaptesprezece, optsprezece?

– Nouăsprezece.

Chase încuviință. Ea era mai în vârstă decât crezuse el, dar aceasta nu conta. Ceea ce conta era că ea părea să se simtă mai bine cu privire la această situație.

– Ești sigur că nu am făcut nimic deplasat?

– Foarte sigur. Rochia îți vine foarte bine, iar el a remarcat. Asta e tot ce s-a întâmplat.

Rusty încuviință, simțindu-se puțin incomfortabil pentru că a provocat o astfel de scenă. Faptul că acesta a fost în primul rând comentariul lui Chase, și că el nu abordase foarte bine situația, nu îi trecu defel prin minte.

Pentru un timp mâncară în tăcere, iar Rusty trebui să admită că mâncarea merita toată atenția lor. Un sos de ulei degresat fusese stropit peste salata ei, iar Rusty știu că nu gustase niciodată ceva asemănător. Mâncarea aceasta era delicioasă. Felul principal era carne de vită fiartă înăbușit, atât de fragedă încât Rusty nu avea nevoie de cuțit. Vârfuri de sparanghel cât și morcovi erau așezați pe părți, la fel ca în cazul unei grămăjoare de cartofi băuți care aveau un gust picant de usturoi. Rusty mănca cu poftă, nefiind deloc nemulțumit de faptul că McCandles era tăcut pentru o vreme. Era extrem de satisfăcută când se relaxă, dar și încântată să vadă că Rick aduce desertul. El tocmai umpluse din nou ceștile cu cafea și le oferì plăcinte când Chase îi reaminti lui Rusty de subiectul plecării ei.

– Îmi poți spune de ce dorești să pleci mâine?

Rusty își înclină capul într-o parte, jenată.

– Am senzația că v-am incomodat și am fost așa o pacoste. Mă simt cu adevărat bine. Sunt sigură că pot ajunge singură acasă—Rusty se opri când Chase îi acoperi câteva clipe mâna cu mâna lui. El voi să-i aducă aminte că nu trebuia să meargă acasă singură—în nicio circumstanță—dar adoptă o altă tactică.

– Dacă chiar te simți bine, aș putea avea nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul meu?

– Da. Am un fiu, începu Chase.

– L-am cunoscut în treacăt.

– Chiar? Bine. Bona lui, doamna Harding, are o programare pentru mâine la un consult dentar. Este primul lucru de dimineață, și aceste programări înseamnă de obicei o poveste de câteva ore,

dacă nu o zi întreagă. Știu că ești nerăbdătoare să-ți vezi familia, iar dacă vrei să pleci mâine, te voi duce. Dar dacă pot profita de faptul că ești aici, ar fi de mare ajutor. El se opri doar pentru o clipă. Pentru Quintin este o zi lungă ca s-o petreacă singur, și mă tem că până după-amiază nu va avea mai nimic de făcut.

– Și dorești să am grijă de el?

Vocea ei nu trădă niciunul dintre sentimentele ei. Chase nu avea habar dacă mersese prea departe sau nu.

– Doar dacă poți, încheie el liniștit și așteptă.

– Dar eu nu cunosc programul lui.

Chase dădu din cap, dezaprobat.

– Nu contează. Are doar patru ani, de fapt, cinci luna viitoare, dar în principiu are nevoie de cineva care să stea cu el și să se asigure că nu pățește nimic rău.

Dar tu? Această întrebare se ivi în mintea lui Rusty, dar nu era treaba ei să o spună.

– Și atunci vom pleca vineri, așa cum am planificat? Ea înțelegea acum că el avea să vină cu ea, orice s-ar fi întâmplat.

– Da.

– Voi fi bucuraoasă să petrec ziua de mâine împreună cu Quintin, zise ea simplu.

– Mulțumesc, răspunse Chase cu sinceritate. El se gândise că vor pleca de dimineață dar era încântat că ea avea să mai stea o zi. În mod sigur, Quintin se va bucura de prezența ei.

Se întoarseră la desertul lor pentru câteva clipe, apoi Chase zise: Îmi dai voie să-ți pun două întrebări cu privire la ce s-a întâmplat în Makepeace?

– Desigur.

– Cum ai ajuns în spatele clădirii?

– Pur și simplu am luat-o pe o scurtătură. Nu mi-am închipuit că cineva ar fi acolo în spate.

Chase încuviință, dar tăcu o clipă.

– Ai spus că erau două întrebări, îi aminti Rusty.

– O, da. Ai spus de asemenea ceva despre nevoia de a găsi o modalitate de a ajunge acasă. La ce te-ai referit?

Sprânceană lui Rusty se coborî datorită concentrării, dar pe urmă încuviință cu capul.

— Era cu privire la acea defecțiune a trenului. M-am gândit că ar fi de folos dacă aş putea găsi o modalitate prin care să te întorci aici așa încât să-ți poți continua afacerile. Asta s-a întâmplat când moțaiam și am crezut că am auzit fluierul trenului.

Chase încuviință și zâmbi. Ea era cu adevărat o persoană deosebit de dulce, dar era și amuzantă.

— De ce am impresia că cineva râde de mine? Întrebă Rusty, cu bărbia ridicându-se puțin.

— Nu râde nimeni de tine. Mă întreb doar dacă îți iei vreodată timp liber.

— Adică?

— Tu simți nevoia să ai grijă de fiecare, și mă întrebam dacă iei vreodată o zi liberă. Trebuie să fie o muncă epuizantă.

Rusty rămase o clipă cu gura deschisă, dar apoi o închise cu un plescăit și încercă să nu zâmbească privind la fața încă distrată a lui Chase. Cu o mică înclinare a bărbiei, ea își puse șervețelul pe masă și se ridică în picioare.

— Vrei te rog să-mi spui, domnule McCandles, cine a făcut această mâncare minunată? Aș dori să-i mulțumesc.

Fără să țină cont de decență, Chase se ridică în picioare, dar în timp ce privea în jos la Rusty—era cu treizeci de centimetri mai înalt decât corpul ei mic—se simțea amuzat. Ea întâlnește privirea lui dar nu permise zâmbetului din ochii ei să meargă mai departe.

— Intrarea spre bucătărie este pe acolo, zise el, indicând ușa din spatele lui. Sunt sigur că Rick sau doamna Whitley vor fi aproape ca să primească mulțumirile.

— Mulțumesc, replică ea cu o încuviințare grațioasă, ca o regină, înainte să meargă pe drumul ei.

Chase se întoarse ca s-o privească, dar Rusty nu se uită înapoi. El dădu foarte încet din cap, întrebându-se în tot acest timp dacă mai întâlnise vreodată o persoană ca ea.

Trecuseră câteva ore când Chase o găsi pe Rusty pe verandă, cu o carte deschisă în poală. Ochii ei erau la fereastră și la verdeța de afară când auzi zgomotul pașilor lui.

– De ce credeam eu că tu trași acum un pui de somn? comentă Chase de îndată ce se așeză pe un scaun în fața ei.

– Bună întrebare. De ce *ai* crede aceasta?

– Ieri erai destul de bolnavă, îi aduse el aminte în mod inutil. Sprâncenele lui Rusty se ridicară.

– Acum, cine are grijă de cine, domnule McCandles?

Chase râse de faptul că fusese prins, dar continua să o fixeze cu privirea.

– Încă sunt de părere că este o idee bună. Vocea lui era foarte fermă. Ești destul de palidă.

– Știi, nu-i așa, că îți place să-ți impui voința?

Chase clipi mirat, gura lui deschizându-se puțin.

– Presupun că ai dreptate, zise el, tonul lui spunându-i lui Rusty că el nici nu se gândise la aceasta.

Rusty privi amuzată când îl văzu deschizându-și gura ca să spună mai multe, poate să se apere, dar doamna Whitley intră tocmai atunci pe ușă.

– Îmi pare rău, domnule, dar a venit un bărbat care dorește să vă vadă. El spune că e vorba de terenul arabil pe care l-ați anunțat în vederea arendării.

– Mulțumesc, doamnă Whitley. Spune-i că vin imediat.

– Foarte bine, domnule.

Chase se ridică în picioare și se scuză, dar Rusty își păstră locul. Ea nu era suficient de obosită pentru un pui de somn, dar se simțea puțin leneșă. Boarea răvășea paginile cărții din poalea

ei, și ea se întoarse la lectura ei. *Ceva mai târziu, își zise ea, voi face o plimbare în jurul Briarly. Așa, ca să împrăștiem pânzele de păianjen.*

Chase îl însoți pe oaspetele lui până la ușă și se întoarse în foaier unde o găsi pe menajera lui trecând. Avea o carte în mână, aceea pe care o citea Rusty. El întrebă despre ea:

– Presupun că domnișoara Taggart se odihnește.

– Nu, domnule, nu este așa. A băut un pahar cu suc de mere și pe urmă a ieșit pe ușa bucătăriei. I-am spus că e frig, dar ea a refuzat un pardesiu.

Sprâncenele lui Chase se ridicară, dar zise doar atât:

– Mulțumesc.

Doamna Whitley nu păru deloc surprinsă să-l vadă întorcându-se și mergând cu pași mari spre bucătărie. Ea rămase pe loc, și doar după câteva secunde auzi deschiderea și închiderea ușii din spate. Abia atunci se îndreptă spre scări cu un braț de rufe și cu un zâmbet deplin pe față.

Chase ieși din casă pe ușa bucătăriei și apucă pe aleea lungă spre grajdul de cai. Nu-și închipuia că Rusty intrase în grajd, așa că își roti privirea peste pământurile netede pline de iarbă până o observă la marginea pădurilor. Afară era rece, așa că își scoase jacheta în timp ce mergea pentru a i-o oferi lui Rusty. Nevrând s-o sperie, Chase își dresă glasul în timp ce se apropia, dar ea nu se întoarse până când el vorbi.

– Iată, zise el liniștit în timp ce se ivi în spatele ei. Ia haina mea.

– Acum îți va fi frig ție, comentă ea chiar în timp ce el îi pune haina pe umeri.

– Este adevărat. Hai să intrăm în șură. Cel puțin vom scăpa de vânt acolo, înăuntru.

Rusty începuse să-și scoată haina ca să i-o dea lui, dar Chase o mută din nou pe umerii ei și o îndrumă cu o mână pe spatele ei.

– Știi că recidivezi, nu-i așa? Vocea ei era delicată.

– La ce te referi?

– La a-ți impune voința.

Chase zâmbi, dar nu negă aceasta. Odată ce pășiră în limitele călduroase ale șurii, el întrebă:

– Ești întotdeauna atât de încăpățânată cu privire la lucruri care sunt în mod clar spre binele tău?

– Ce vrei să spui? Ea stătu privind în sus spre el.

– Vreau să spun că după ce am vorbit pe verandă, am crezut că vei trage un pui de somn, iar acum îți ofer haina mea pentru că e frig, și nu o vrei.

– Explicația este foarte simplă, domnule McCandles, te asigur, zise Rusty, cu o privire înțelegătoare. *Te-am* scăpat de frig nevrând să îmbrac jacheta ta, iar cât privește somnul, pur și simplu nu am avut nevoie de somn.

Ea părea atât de realistă încât Chase ar fi vrut să râdă din nou. Dar văzu cum privirea ei se îngustase și realizează că nu este bine să râdă.

– Cred că ești nerăbdătoare să ajungi acasă, zise el dintr-o dată și cu multă bunătate. Privind-o, lui încă i se părea puțin cam palidă. Aceasta îl făcea nesigur cu privire la rugămintea lui ca ea să lucreze a doua zi. Este atât de greu să fii bolnav când mai ești și departe de casă.

Fără vreun motiv clar, ochii lui Rusty se umplură de lacrimi. Văzându-le, Chase își simți inima zdrobită. El se uită cum se vărsa o lacrimă și cum se rostogolea în jos pe obrazul ei. Se stăpâni să nu o ia în brațe.

– Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, zise el, liniștit.

– Nu m-ai făcut—vreau să spun, nu tocmai. Dar dintr-o dată mi s-a părut ca și când nu i-am văzut de ani de zile.

Chase încuviință.

– Cred că înțeleg, Katherine. Poate ar trebui să mergem mâine la Boulder așa încât să-i poți vedea cât mai curând. Pot face alte planuri cu privire la Quintin.

Rusty dădu din cap și își șterse obrazii.

– Abia aștept să stau o zi cu băiețelul tău. Vineri este o zi potrivită pentru plecare.

Chase se uită fix la ea pentru un moment. Era o persoană uimitoare. Într-o clipă se uita fix la el cu ochi mari și inocenți, întrebându-se dacă s-a comportat inadecvat față de Rick. În clipa următoare înfrunta tachinarea lui, cu bărbia ridicată. Acum, cu lacrimi în ochi, era de acord să rămână o zi în plus și să aibă grijă

de fiul lui. Chase se trezi tânjind s-o îmbrățișeze sau să pună un braț în jurul ei dar știu că lucrul acesta nu era necesar; ea se controla destul de bine. În loc de o îmbrățișare, Chase îi șterse delicat obrazul cu dosul degetelor.

– Ai pierdut o lacrimă, explică el mulțumit să vadă că ea nu reacționează și nu pare ofensată. Ai dori să vezi grajdul meu?

– Da, te rog, zise Rusty, recunoscătoare pentru ocazia de a face altceva. Ai mulți cai?

– Șase, dar doar trei sunt pentru călărit. Toți sunt frumoși; sunt foarte încântat de ei.

Chase îi arată drumul către boxe, și în timp ce mergeau el fluiera ușor. Ca prin farmec, din două boxe apărură trei capete. Niște ochi inteligenți îi urmăriră apropiindu-se, iar cei doi cai din aceeași boxă aproape luară poziția pentru încălecare.

– O, zise Rusty încântată în timp ce se opriră în fața primei boxe. Este minunat.

Chase lovi cu palma gâtul unui cal negru uriaș și îl prinse de nas când acesta începu să cotrobăie după zahăr.

– Acesta este Shelby. Vocea lui Chase era plină de o plăcere evidentă. Este mare, dar este foarte blând.

Rusty își puse mâna pe botul lui fin.

– E splendid. Îl ai de la naștere?

– Nu, doar de câțiva ani. L-am cumpărat de la frații Cameron din Wisconsin. Grajdurile lor sunt unele dintre cele mai frumoase din Vestul Mijlociu. Și acestea sunt de sex feminin, de fapt sunt gemene—el arată drumul spre cealaltă boxă—sunt Rain (Ploaie) și Snow (Zăpadă). Ele sunt minunate pentru călărit dar sunt puțin prea obișnuite să fie împreună. Le-am cumpărat din regiunea asta și le-am instruit să fie blânde. Iepele îi căutară și ele partea din față a vestei.

– Și după cum poți vedea, le răsfăț pe toate cu zahăr. Acum le-am câștigat încrederea.

Rusty zâmbi. Iepele erau la fel de frumoase ca Shelby, amândouă dereșe cu pete de culoare albă sub zulufii din fruntea lor.

– Cât de des călărești?

– Încerc să ies cel puțin o dată pe săptămână, dar dacă călătoresc lucrul acesta este imposibil. Am pe cineva care le antrenează când eu nu pot, așa încât să nu fie neglijate.

Rusty rămase în spate în timp ce el le dădea zahăr. Chase continuă prin a-i arăta ceilalți cai, un ponei de ham gras cu numele de Dobbins, și pe urmă o pereche potrivită de murgi, Marley și Flynn, caii de trăsură de la Briarly. Rusty se bucură să-i vadă, dar îi venise în minte Quintin, și era gata acum să se întoarcă în casă. Chase păru sensibil la aceasta și sugeră să se întoarcă.

– Nu l-am prea văzut pe Quintin în preajmă, comentă Rusty. Sper că nu e bolnav.

– Nu, dar e miercuri, și miercurile după-amiaza merge împreună cu doamna Harding la sala de lectură.

Rusty încuviință, dar nu zise nimic. Ar fi dorit să-și întrebe gazda în ce zi a săptămânii își lua el însuși fiul. Se întoarseră spre casă, și odată aflați înăuntru, se despărțiră.

Chase nu era în preajmă când se servi masa, iar Rusty nu merse la Quintin, deși presupunea că se întorsese de la bibliotecă. Ea mănca singură și apoi merse devreme în camera ei, gata de culcare. Era o casă mare, frumos decorată, dar ea nu se simțea acasă. Cineva făcuse focul în șemineul din camera ei, așa că ea se culcă cu mare plăcere în pat și se uită fix la tăciunii aprinși.

În 48 de ore voi fi acasă, îi zise ea Domnului când ochii deveniră prea obosiți ca să citească. *Îl voi vedea pe tăticu și o voi îmbrățișa pe mama.* Gândindu-se cum va fi acea îmbrățișare, Rusty dădu de o parte acest gând, aducându-și aminte că plânsese destul pentru ziua aceea. Stinse lampa după doar câteva minute. Somnul o cuprinse aproape imediat.

Rusty se întorcea în camera ei din baie când observă copilul ce-i fusese dat în grijă. El se îndrepta pe scări în jos, fără s-o fi văzut, dar se opri când ea îl strigă cu bunătate.

– Bună dimineața, Quintin James McCandles.

– Bună dimineața.

Rusty îi făcu semn cu un deget. El veni direct la ea. Îi plăceau pantalonii de culoare bleumarin pe care îi purta el, și de data aceasta avea o mică jachetă asortată peste cămașa lui de un albastru deschis.

– Ai aflat, șopti ea, înclinându-se suficient pentru a face să pară o conspirație, că vom petrece ziua împreună?

Quintin încuviință, cu ochii îndreptați spre fața ei.

– Mi-a spus doamna Harding.

– Ei bine, ai aflat de asemenea că ne vom distra *foarte* mult?

Quintin își mușcă buza și zâmbi, fremătând de încântare.

– Unde te duceai?

– Doamna Harding mi-a spus să merg să iau micul dejun.

– Bine, nu te rețin. Voi veni și eu jos de îndată ce voi fi gata.

– Ca să iei micul dejun?

– Da.

El îi zâmbi din nou, iar Rusty îl mângâie cu mâna pe păr. Ea văzu adorarea din ochii lui și simți că s-a îndrăgostit și mai mult de el. Era atât de dulce, iar pielea lui era asemenea cremei proaspete. Rusty era pe punctul să-i spună că putea merge jos când stomăcelul lui mârâi. Ea se uită mirată în timp ce el părea tulburat, aproape înspăimântat.

– Bine, acum. Rusty trecu în fugă pe lângă el și râse. Cred că mori de foame.

Quintin nu știa ce să creadă despre ea. Doamna Harding era foarte strictă cu privire la zgomote, chiar și zgomotele pe care nu le poți controla. Rusty înțelese foarte repede că el nu considera această situație amuzantă. Își puse din nou mâna pe părul lui moale.

– Du-te, Quintin, și ia micul dejun, îl îndemnă ea cu bunătate. Vin și eu imediat.

– Foarte bine, zise el, oferindu-i un zâmbet nesigur. Rusty îi surâse și urmări umerii lui mici relaxându-se în timp ce mergea în drumul lui. Întorcându-se în camera ei, închise ușa și se sprijini de ea, întrebându-se în liniște ce îi va aduce această zi.

Locul de servire a mesei arăta așa cum se întâmpla întotdeauna la acest moment al zilei, cu excepția că doamna Harding nu era prezentă. Având doar jumătate din mărimea sufrageriei, camera era mai confortabilă, cu ferestre pe doi pereți și patru servante pe care se aflau vase și oale frumoase. Ca în aproape toate celelalte încăperi în care intrase, exista și un mic șemineu de piatră. Sub ferestrele din față se afla un bufet, și în acea clipă era plin cu gustări minunate.

Chase, care ședea la masă, cu un ziar în mână, se ridică în picioare și o salută pe Rusty de îndată ce aceasta intră. Rusty răspunse la salut, dar apoi merse direct la Quintin, care ședea deja cu o farfurie plină în fața lui.

– Aceasta arată atât de bine, zise ea în timp ce se aplecă peste farfuria lui.

– Vrei o mușcătură? Fața lui era aprinsă de încântare.

– Da! declară ea, și luă o mușcătură din fâșia lungă de costiță pe care el i-o întindea. O, vai, zise ea dramatic, cu gura plină, fără să se jeneze. Este delicioasă! Trebuie să-mi iau și eu o porție.

– Am să te ajut.

– Vrei? Mulțumesc.

Quintin se ridică în picioare și apucă mâna lui Rusty. Bufetul încărcat cu mâncare era doar la cinci pași distanță, dar ea acceptă să fie condusă. Quintin era pe punctul să-i arate lui Rusty unde erau așezate farfuriile când aruncă o privire la masă. Când văzu fața tatălui său, se opri.

Chase nu-și mai ocupase locul. Stătea în picioare, cu ziarul uitat acum atârându-i între vârfurile degetelor, și holbându-se la fiul său. Văzând o mină atât de străină, Quintin lăsă repede bufetul și se furișă înapoi la locul lui.

— Îmi dați voie, vă rog, mă scuzați puțin, domnule?

Vocea lui părea să-l smulgă pe Chase din transă.

— Desigur, Quintin—este în regulă.

Rusty se strădui din greu să nu i se vadă emoția pe față. Quintin reveni lângă ea, dar privirea lui era abătută. El îi arătă farfuriile și apoi vasul suflat cu argint în care se găsea costița.

— Ești atât de dulce ca să mă ajuți, Quintin. Cred că mă pot descurca acum. Ce-ar fi să te întorci la locul tău? Voi veni cu farfuria mea și voi sta chiar lângă tine.

— Doamna Harding stă de cealaltă parte a mesei.

— Bine, foarte draguț din partea ei. Rusty privi de parcă aceasta era cea mai bună veste pe care o primise. Quintin îi zâmbi și făcu așa cum i s-a spus, furișându-se din nou în scaunul lui. Rusty veni repede lângă el, atentă să nu ia mai mult decât putea mânca. De data aceasta Chase nu observă cât de puțină era mâncarea din farfuria ei. El era încă prea ocupat încercând să înțeleagă schimbarea din fiul lui.

— Ai gustat din ouăle acestea, Quintin? Întrebă Rusty.

— Da.

— Așa-i că sunt bune? Rusty își puse încă o furculiță în gură și se uită în sus ca să-l vadă pe Chase stând și acum în picioare. Sprânceana ei se coborî îngrijorată. El zisese că ea putea face lucrurile în felul ei, nu-i așa? Conta cu adevărat unde ședea ea la masă? Nu-l putea crede atât de tipicar. Chase remarcă expresia ei și își ocupă repede locul, ochii lui întorcându-se la ziar, dar mintea lui era preocupată.

— Cine face cafeaua aceasta? îl întrebă Rusty pe copil.

— Bucătăreasa. Ea pregătește ouăle și de asemenea costițele.

— Costița, îl corectă ea automat. Ei bine, nu am consumat niciodată o costiță atât de bună. Ea se întoarse ca să ia o gură de cafea. Vrei să guști?

— Cafea? Fața lui sugera că îi propunea o infracțiune.

— Da, zise Rusty râzând. Eu pun cremă și zahăr, și devine foarte bună.

Quintin luă ceașca oferită, sorbi, apoi sorbi din nou. Rusty râse.

– Ce ți-am spus?

Toată masa a decurs în felul acesta, iar Rusty s-ar fi distrat ca niciodată dacă n-ar fi surprins din când în când câte o privire de la Chase. El nu vorbea, dar ea aproape că putea simți dispoziția lui. Nu era tocmai dezaprobare, dar Rusty dorea s-o poată defini.

– Știi ce vom face după micul dejun?

– Ce?

– Vom merge să ne uităm după păsări.

– Joia?

Rusty se uită la el.

– Să nu-mi spui că toate păsările pleacă din oraș joia?

– Nu, zise el chicotind.

– Ei bine, ar face mai bine să nu plece pentru că vom merge să le vedem.

– Există cuiburi, îi zise Quintin încântat. Eu știu unde sunt câteva.

– Abia aștept. Ai terminat, Quintin?

– Da, domnișoară Taggart.

– Foarte bine, să mergem la bucătărie, să mulțumim bucătăresei și doamnei Whitley, și pe urmă ne vedem de drum.

Băiețelul se încruntă. Nu fac niciodată aceasta.

– Ce nu faci?

– Nu merg la bucătărie să-i mulțumesc bucătăresei.

Sprâncenele lui Rusty se ridicară a mirare.

– Nu-i nimic, vom merge astăzi, zise ea blând, întrebându-se cum putea o bonă atât de instruită ca bona lui Quintin să scape din vedere această etichetă simplă. Mâncarea aceasta nu apare ca prin farmec. Ea necesită multă muncă. Rusty se ridică în picioare, iar Quintin făcu la fel. Ei înconjurară masa ca să iasă, dar pentru a nu știu câta oară Rusty constată că ochii lui Chase erau fixați asupra ei.

– Quintin, fugi te rog în față. Te voi ajunge din urmă.

– Bine.

– V-am înțeles eu greșit, domnule McCandles? întrebă Rusty de îndată ce rămaseră singuri.

– Cu privire la ce?

– Cu privire la modul în care abordez astăzi lucrurile. Păreți că dezaprobați felul cum a decurs micul dejun. V-am distrus masa cu sporovăiala noastră?

– Cătuși de puțin, o asigură Chase. Pot afirma că lui Quintin îi place foarte mult de tine, și aceasta mă face să mă întreb dacă nu a pierdut ceva din distracția vieții lui.

Rusty păstră cu înțelepciune tăcerea. În schimb, ea zise:

– Ei bine atunci, sper că se va distra cu mine astăzi.

– Deja s-a distrat.

Rusty îi mulțumi cu o mică înclinare a capului și își luă rămas bun de la el. Numai atunci Chase își dădu seama că el șezuse în timp ce ea stătuse în picioare. Dădu din cap și încercă din răputeri să se concentreze la ziar. Era posibil ca o femeie micuță să-i demoleze atât de total gândirea și viața? De când o cunoscuse, el nu știa ce i se întâmplă.

Trebuie doar s-o vad acasă, își zise el, nu pentru prima oară. Nu am încheiat slujba pe care am început-o, și până nu fac aceasta voi fi mereu distras.

După ce luă aceste câteva minute pentru a se convinge pe sine, Chase urcă treptele spre camera lui. Folosise ceva timp în acea dimineață devreme ca să-și citească Biblia, dar la drept vorbind, ultimele câteva zile fuseseră atât de ocupate încât el știa că nu era suficient. Acum tânjea să citească Scripturile și să încredințeze ziua în mâna lui Dumnezeu. Închise ușa, mulțumitor că nu avea nimic presant în această zi și putea lua tot timpul de care avea nevoie.

– Îl vezi? Întrebă Quintin. Vezi cuibul?

– Da. Este vechi, dar în stare bună.

Cei doi exploratori cutreierară prin păduri cea mai mare parte a dimineții. Era puțin frig, puțin noroios, dar au avut o zi minunată.

– Vrei să ți-l dau jos?

– Nu am voie să le iau din copac.

– Foarte bine, zise calm Rusty, gândindu-se că dacă mai aude o dată aceasta, va începe să țipe. Dacă băiețelul ar fi fost mai mare, ea l-ar fi întrebat direct ce *are voie* să facă. Îi veni în minte dintr-o dată că nu făcuse cunoștință cu doamna Harding. Cum arată o

femeie care poate trăi după un set de reguli atât de strict? Cu siguranță, la orfelinat existau reguli—nu ar fi putut supraviețui fără ele—dar ele erau doar principii călăuzitoare. Regulile nu erau o chestiune de viață și de moarte.

– Ești supărată? întrebă Quintin, iar Rusty se cutremură.

– Nu, nu sunt. Ai crezut că sunt?

– Fața ta arată de parcă ai fi supărată.

Gândindu-se absentă că acest copil avea un vocabular extraordinar, Rusty coborî de pe buturuga pe care stătuse în picioare și îl luă pe Quintin în brațe. Ea făcuse aceasta din când în când toată dimineața, iar acum el îi întorcea îmbrățișările.

– Nu sunt supărată deloc, dar există momente când nu înțeleg lucrurile. Totuși, zise ea înainte ca el să poată întreba ce voia ea să spună, mi-am dat seama că îl iubesc pe Quintin McCandles. Rusty zâmbi în ochii lui și apăsă un sărut pe fruntea lui. Brațele micuțe o înconjurară din nou, iar inima lui Rusty se simți și ea îmbrățișată.

– Mi-e foame, declară ea. Ce-ar fi să vedem dacă putem primi ceva de mâncare?

– Este vremea prânzului?

– Nu sunt sigură cât e ora. Mergem să aflăm?

Quintin, care era dispus să facă orice sugera Rusty, încuviință și o apucă de mână. Rusty începu un cântec stupid și îl învăță pe tânărul domn McCandles acest cântec. Ei se îndreptară spre casă, fără multă grabă, complet inconștienți că prânzul era pe masă așteptându-i de ceva vreme.

Deși Quintin și însoțitoarea lui de o zi nu au ieșit prea mult din mintea lui, Chase a reușit într-adevăr să facă ceva treabă în biroul lui. El scrisese câteva scrisori și trimisese vorbă unui bancher din Boulder, aducându-i aminte că avea să-l întâlnească vineri dimineața. Sosise și o scrisoare din partea mamei lui, care îi spunea că ea și tatăl lui vitreg aveau să-i facă o vizită în vara aceea. Chase o puse deoparte întrebându-se ce ar crede ei despre Katherine Taggart. El știa fără multă gândire asupra acestei chestiuni că mamei lui îi va plăcea de ea după prima întâlnire.

Chase începu să-i răspundă la scrisoare și atunci își dădu seama că îi era foame. Ieși din birou pentru prima dată în acea zi

și găsi încăperea micului dejun goală, cu farfuriile curate, așezate și acum pe masă, fără vreun semn că cineva ar fi servit masa. Merse în bucătărie să afle ce se întâmplă.

– Doamnă Whitley, i-ai văzut pe Quintin și pe domnișoara Taggart?

– Nu, domnule, nu i-am văzut. Am pus masa de prânz, dar poate că ea nu a înțeles timpul.

Chase își consultă ceasul de buzunar. Era aproape 13:30. Își spuse că nu trebuie să nu se îngrijoreze.

– Voi merge să arunc o privire în jur. Ea spunea că vor să vadă pășările.

– Probabil pădurile, domnule, adăugă bucătăreasa. Doamna Harding îl duce întotdeauna pe Quintin acolo.

Chase tocmai mulțumea femeii, când ușa bucătăriei se deschise. Toți ochii se întoarseră să-i vadă pe Rusty și Quintin intrând pe ușă.

– Suntem murdari puțin cu noroi, zise ea cu un zâmbet. Ar trebui să ne lăsăm aici încălțămintele?

– E în regulă, răspunse doamna Whitley în timp ce veni în față. Bucătăria era domeniul personalului, și niciodată nu-i venise în minte să se consulte cu domnul McCandles.

– Mulțumesc, zise Rusty cu sinceritate și începu să-l ajute pe Quintin cu încălțămintea lui. Ea observă în acest timp un lighean și un prosop, și îl îndrumă pe băiat să-și spele mâinile, iar când el termină făcu și ea la fel. Observă că ochii lui erau întrucâtva măriți și își închipui că probabil a încălcat fiecare regulă din carte.

– Bine acum, să-ți vad fața. Ai puțin noroi pe obraz. L-am șters. Cum este fața mea?

– Ai puțin noroi pe bărbie.

Ea ridică prosopul.

– L-am șters?

– Da.

Odată cu aceasta Rusty puse jos prosopul și se îndreptă spre grup. Chase, doamna Whitley și bucătăreasa se uitau toți fix la ea. Rusty luă mâna lui Quintin pentru a-l liniști și îi cuprinse pe toți cu zâmbetul ei.

– Ne e puțin foame, doamnă Whitley. Vreți să ne dați o gustare, orice?

– Desigur, domnișoară Taggart, dar dacă preferați, masa de prânz este gata când doriți.

– Prânzul! Ai auzit, Quentin? Totul este gata pentru noi. Cât e ora? îl întrebă ea pe Chase, care nu rostise niciun cuvânt în timpul acestui schimb de vorbe.

– Aproape 1:30, zise el calm.

– Nu e de mirare că ne e foame, zise ea zâmbindu-i lui Quentin și apoi privind la menajeră. Trebuie să-mi cer scuze. Doamnă Whitley, nu cumva încetineala noastră v-a îngreuiat munca?

– Deloc, răspunse menajera. Puteți mânca oricând doriți și puteți sta la masă cât vă place.

– Ce spui bucătăresei și doamnei Whitley, Quentin?

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, rostră ele în cor, și cu aceasta, Rusty și Quentin ieșiră grăbiți din bucătărie. Ei trecură pe lângă Chase pe drum, dar nu se opriră să vorbească. Rusty nu știa dacă el li se va alătura sau nu la prânz. El avea aceeași expresie ciudată pe care a avut-o în timpul dimineții, dar întrucât Rusty se consultase deja cu el, ea nu simți nevoia să-l întrebe din nou dacă totul era în ordine. Dincolo de aceasta, îi era foame, și pentru moment nu se mai gândi la altceva.

termină. Lui Rusty îi venea rău. Ea consumase deja cea mai mare parte din mâncare, dar restul rămase neatins.

Se gândise la acest incident tot restul zilei. Fusese o ușurare să ia o cină liniștită cu Quintin și apoi să petreacă restul serii îmbăindu-l și citindu-i în camera lui. Ea nu era furioasă pe domnul McCandles, dar nici nu știa ce să-i spună. Se părea că el nu știa mai mult. Era posibil? Rusty nu putea înțelege aceasta, dar trebuia să admită că la 19 ani ea nu văzuse totul. Dintr-o dată își dădu seama că spatele începea s-o doară și realizează că se întinsese ca o scândură: întinsă direct pe spate și la fel de țeapănă. Ea se răsuci pe o parte, rostogoli încă o pernă pe pat, și se rugă.

În loc să-Ți mulțumesc pentru o zi minunată cu Quintin, stau culcată aici și mă plâng și mă agit. El nu a primit creșterea pe care am primit-o eu, Doamne, sau cel puțin creșterea copiilor de la Fountain Creek, dar Tu ești și acum în control. Quintin este bine hrănit și îngrijit, iar dacă vrei mai mult pentru el, Tu vei purta de grijă. Rusty începu să se roage lui Dumnezeu să aducă o nouă soție în viața domnului McCandles, dar se opri. Nu știa de ce, dar nu se putea hotărî să ceară aceasta ...

Sunt doar obosită, Doamne, și mă comport prosteste. Ajută-mă să-mi aduc aminte că Tu ești suveran și că Tu ne iubești pe toți foarte mult, mai mult decât putem noi înțelege. Îți mulțumesc pentru timpul minunat pe care l-am petrecut aici la Briarly și pentru grija extraordinară din partea personalului. Și Îți mai mulțumesc, Tată ceresc, că mâine seară voi fi în Boulder. Amin.

Acestea fiind zise, Rusty se hotărî să meargă la culcare. Ea rămase întinsă până când trupul ei se relaxă încă o dată, și undeva între întrebarea ce va îmbrăca pe drum spre casă mâine pe tren și întrebarea dacă va avea ocazia să-și ia rămas bun de la Quintin, adormi.

Rusty avu un mic dejun bogat și chiar citi câte ceva din ziar. Ea se trezise mai devreme decât toți în afară de doamna Whitley și bucătăreasă, așa că ele o serviră și chiar îi înmănară ziarul domnului McCandles. Era la a treia ceașcă de cafea când Chase intră în încăpere.

— Ei, acum, trebuie că ești nerăbdătoare să fii plecată, o tachină el.

– Nu, îi zâmbi ea. Dar pe la 8:30 seara trecută dormeam, și nu am nevoie de atâtea ore. Iată ziarul dumneavoastră. Ea începu să-l împăturească și i-l dădu.

– Păstrează-l. Îl voi citi pe tren.

– Bine. Mulțumesc.

Chase o urmări în timp ce ea deschise din nou ziarul la un anumit loc și continuă să citească. Văzând-o făcând lucrul acesta, el își dădu seama pentru prima dată că asta este ce vâd la el doamna Harding și Quintin în fiecare dimineață. Era uimitor să-și dea seama cât de egoist putea să fie de cele mai multe ori. Nu că o considera egoistă pe Rusty, dar propriile lui acțiuni în aceeași lumină nu îi erau plăcute.

După ce termină articolul pe care îl începuse, Rusty împături și puse de o parte ziarul când Quintin intră în cameră, urmat de o doamnă cochetă, cu păr cărunț.

– Quintin! Rusty se întoarse de la masă cu un zâmbet, cu brațele larg deschise. Băiețelul se lăsă cuprins de ele. Bună dimineața, șopti ea aproape de fața lui. Ai dormit bine?

El încuviință, mai mult decât mulțumit să stea în brațele ei și să privească în sus la ea. Dacă Rusty și-ar fi ridicat privirea la momentul potrivit, ar fi putut vedea mirarea de pe fața doamnei Harding, dar nu dură mult până când expresia de mirare se transformă într-una de plăcere. Deși nu era o persoană caldă, ei îi păsa mult de Quintin și nu dorise altceva decât o îngrijire atentă și fericire pentru el în orele în care fusese absentă în ziua de ieri. Aducându-și aminte că nu făcuse cunoștință cu acest mîșafir la Briarly, doamna Harding se furișă totuși într-un scaun și șezu liniștită, asigurându-se cumva că nu va deranja.

– Ai mâncat? întrebă Quintin.

– Da, și mâncarea a fost foarte bună. Încearcă din șuncă. Este minunată.

– Eu mănânc întotdeauna costiță.

– Poți mânca din ambele? întrebă ea și își încrucișă ochii, făcându-l să râdă.

El ieși pe furiș din strânsoarea ei și merse spre bufet. Chase așteptase să-i capteze atenția și acum făcu prezentările între Rusty și bona lui Quintin.

– Este o plăcere să vă cunosc, doamnă Harding.

– Și pentru mine, domnișoară Taggart. Îți mulțumesc foarte mult pentru că ai avut ieri grijă de Quintin. Ai fost mulțumită de comportamentul lui?

– Absolut. Am fost un timp minunat.

– De când s-a trezit nu a făcut nimic altceva decât să vorbească despre tine.

Rusty se întoarce ca să-i zâmbescă lui Quintin, dar el încă mânca.

– Ai nevoie de ajutor, Quintin? Întrebă doamna Harding, iar Quintin se întoarce ca să răspundă afirmativ.

Ea se ridică pentru a-l servi și apoi își luă locul la masă. Era întocmai cum spusese Quintin: ea ședea dincolo de el. Quintin era la stânga tatălui său, iar doamna Harding era la dreapta. În dimineața aceasta Rusty era la celălalt capăt al mesei, în partea opusă gazdei ei. Rusty se simți dintr-o dată înăbușită. Nu înțelegea cum poate urma cineva aceeași rutină în fiecare zi. Ea știa că uneori era prea impulsivă, dar iarăși, lucrurile erau noi și proaspete pentru ea, deoarece nu lăsa ca rutina să-i dicteze acțiunile. Ea se opri și își mărturisi atitudinea.

Nu am dreptul să critic pe nimeni, Doamne. Nu știu cine mă cred. Eu nu-mi găsesc locul aici. Ai putea crede că sunt o regină din modul în care mă văd pe mine însămi. Ajută-mă, Doamne, să renunț la căile mele pline de mândrie, și să-i iubesc pe alții așa cum Tu o faci.

– În aproximativ 40 de minute trebuie să plecăm la tren. Vocea lui Chase opri rugăciunea ei. Este potrivit pentru tine?

– E în regulă. Voi merge și îmi voi pune restul lucrurilor laolaltă. M-am bucurat să vă cunosc, doamnă Harding.

– Călătorie plăcută spre casă, domnișoară Taggart.

– Mulțumesc. Quintin, se întoarce ea spre băiețel, vei fi în preajmă peste puțin timp?

El se întoarce în mod natural spre bona lui, care zise:

– Cred că putem reuși să fim pe-aproape.

Rusty o văzu pe această femeie mai în vârstă zâmbindu-i lui Quintin. Quintin înapoie zâmbetul și se întoarce ca s-o salute pe Rusty. Chase se ridică în picioare în momentul în care Rusty se sculă și ieși. El doar șezuse când doamna Harding văzu ziarul lui împăturit și i-l înmână. El îi mulțumi dar îl lăsa lângă farfuria lui. Era uimitor cât de repede putea mânca atunci când nu citea.

Dintr-o dată realizează că terminase micul dejun și era pe punctul să plece când își dădu seama că nu-și împărtășise planurile cu Quintin.

– Merg la Boulder, Quintin. O voi însoți pe domnișoara Taggart până acasă. Ți-am spus lucrul acesta?

– Mi-a spus domnișoara Taggart.

– Foarte bine. Ne vedem peste câteva zile.

– Da, domnule.

Întrucât era deja dincolo de Quintin, nu a mai fost nici obișnuita atingere pe umăr. Chase aproape că ieșise când se gândi să ceară și opinia doamnei Harding.

– E în regulă. Ea era mirată că el întrebasese, dar îi răspunse destul de calm. Nu este multă trudă astăzi, iar Quintin și cu mine ne vom descurca bine în absența dumneavoastră.

– Bine. Chase consideră că acest răspuns suna stupid, dar dintr-o dată deveni conștient că el o întrebasese. Încuviință și urcă treptele ca să-și verifice geanta, mintea lui concentrându-se deja la ziua ce-i stătea în față și la întâlnirea de afaceri planificată pentru sâmbătă dimineața.

– Nu doresc să te insult sau să fac presupuneri, începu Chase. El și Rusty se găseau în trăsură în drum spre stația de tren. Rusty se întoarse și privi spre el, cu ochii strălucind de curiozitate, dar el nu intră în amănunte.

– Foarte bine, zise ea încet. Voi ține minte aceasta.

– Ar trebui să te plătesc pentru ziua de ieri?

– O, nu, zise ea râzând. A fost plăcerea mea, și în plus, ai plătit deja pentru camera mea în Makepeace.

– Aceasta este rațiunea pentru care ai făcut-o? Acest gând îl supăra pe Chase dintr-un anumit motiv.

– Nu, zise ea din nou, cu un zâmbet pe față.

Chase se simți ușurat, dar nu recunoscuse aceasta. El ședea în spate și se gândi din nou la scena petrecută în fața ușii când Rusty își luase rămas bun de la fiul său. În timp ce cei mai mulți din personal priveau, ea se plecase pe genunchi în fața lui. Ea nu încercase să șoptească, și în timp ce toți ceilalți ascultau zisese: „Te iubesc, Quintin McCandles.”

Chase se uitase uimit la Quintin care își pusese brațele lui mici în jurul gâtului ei și îi spusese că și el o iubea. În clipa aceea ceva se răscolise în pieptul lui, o emoție pe care nu o putea defini. După câteva secunde, Rusty era din nou pe picioare, salutându-i pe toți și mulțumindu-le pentru ultima oară. Aceasta îi aducea aminte puțin de urările primite la nunta cu Carla, în timp ce ei părăseau Briarly pentru călătoria lor din luna de miere. Chase dădu din cap pentru a risipi imaginea și în acest proces constată că Rusty îl privea.

– Sunteți bine? întrebă ea, cu vocea dulce și preocupată.

– Da, mulțumesc.

Ea îl surprinse punând o mână pe mâneca lui.

– Domnule McCandles, dacă nu doriți să plecați de acasă, pot cu adevărat să ajung la Boulder singură.

– Nu e vorba de aceasta, te asigur, Katherine. Mintea mea era la modul în care pare să se bucure Quintin de tine. Ce spunea Chase era pe jumătate adevărat. Ai făcut o treabă minunată cu el în ziua de ieri.

– Sunt bucuroasă că ești mulțumit. Mai erau o mulțime de lucruri pe care ea dorea să le spună, multe întrebări pe care ea dorea să le pună. Ea alege doar una.

– Are Quintin prieteni cu care poate să se joace?

– Nu, sunt sigur că nu are. Este păcat că vecinii cei mai apropiați de Briarly sunt cu toții mai în vârstă, și apoi e doamna Harding.

Intenția ei a fost să pună o singură întrebare, dar cu o deschidere ca aceasta, era imposibil să nu continue.

– Ea este cea care nu dorește colegi de joacă pentru Quintin?

– Nu tocmai, dar motivul pentru care ea și-a lăsat celălalt serviciu a fost acela că familia respectivă avea foarte mulți copii. Ea preferă să lucreze cu unul, cel mult doi.

– Este de mult timp cu Quintin?

– De când a murit mama lui, cu două luni înainte de a doua zi de naștere a lui.

Rusty deveni tăcută. Într-un fel ea aflate mai mult decât dorea să cunoască. Quintin McCandles era un subiect interesant. Doamna Harding era dispusă să aibă grijă de el pentru că era vorba doar de un singur băiețel, iar tatăl lui îl vedea numai atunci când se întâmpla să fie în aceeași cameră.

Nu e corect, Rusty. Nu ai fost acolo suficient de mult timp ca să știi exact ce se petrece. Dar Rusty nu era în stare să se convingă pe ea însăși. Deși era adevărat că nu văzuse totul, ea credea că observase foarte mult. Faptul că stația de tren devenea vizibilă era o ușurare—ceva ce o făcea să-și ia gândul de la obligația de a-l părăsi pe acel băiețel.

Boulder

Stația de tren de acasă era atât de familiară pentru Rusty încât începu s-o facă din nou să uite că avea un însoțitor. Coborâse din tren, cu geanta în mână, și ajunsese la peron când se opri și se întoarse. Bineînțeles, Chase era doar la câțiva pași în urma ei, cu fața luminată de un zâmbet uriaș. Rusty dădu din cap.

– Nu știi ce se întâmplă cu mine.

– Ești doar nerăbdătoare să ajungi acasă.

– Iar dumneavoastră sunteți foarte binevoitor. Veniți, domnule McCandles. Veniți și faceți cunoștință cu familia mea.

Chase își potrivea mersul alături de ea, surprins de cât de repede putea ea să se miște. Călătoria cu trenul fusese fără întârzieri, și în cea mai mare parte a drumului ei șezuseră în tăcere și citiseră. Chase își dădu seama acum că dorea să cunoască mai multe cu privire la tovarășa lui de călătorie.

– Spune-mi din nou cât timp a trecut de când nu ți-ai văzut părinții.

– De la Crăciun. Au venit la orfelinat ca să petreacă Crăciunul cu noi toți, dar eu nu am fost acasă din toamna trecută.

– Și acesta este locul unde ai crescut?

– Da. M-am născut aici, și până am început să lucrez cu Paddy și Sammy, nu am locuit niciodată în altă parte.

– Iar tatăl tău lucrează în învățământ?

– Da. El a venit ca să predea când Boulder avea o singură școală și avea nevoie de un învățător. Acum avem multe școli, iar tatăl meu este director peste toate. El are o pasiune pentru copii și educația lor.

Lui Chase nu-i venea greu să creadă aceasta. Comportamentul lui Rusty față de copii era fenomenal, iar el știa că ea trebuise să învețe aceasta undeva.

– Mai avem puțin. Sunteți pregătit? îl întrebă Rusty cu o privire tachinatoare.

– Cred că da, deși te miști mai repede decât mi-aș fi închipuit că poți.

Rusty râse.

– Aceasta se datorează îngrijirii a cincizeci de copii în fiecare zi.

– Ceva ce știu că nu-ți place.

Rusty râse din nou dar nu răspunse. Doar după cinci minute, Chase văzu școala, o clădire mai veche dar bine întreținută, iar lângă ea era o casă cu două nivele și multe coridoare. El era sigur că se îndreptau direct spre ea, și avea dreptate.

Se găseau deja pe drumul spre ușa din față când o voce de bărbat zise:

– Bună, dragă!

Rusty se întoarse cu un zâmbet.

– Bună, tati!

Venind din direcția școlii, Clayton Taggart parcurse distanța din doar câțiva pași mari și își luă fiica în brațe. Brațele lui Rusty îi înconjurau gâtul, și clipe îndelungate ei doar se îmbrățișară unul pe altul. Din nou Chase simți o emoție nedefinită, dar neștiind ce să facă cu ea, nesocoti repede senzația ciudată.

– Cum te mai simți? zise el, ținând-o la distanță de un braț.

– Bine. Nu eram sigură că voi reuși să ajung aici, dar acum sunt bine.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am îmbolnăvit, îi zise ea și se strâmbă.

– Arăți puțin trasă la față. În rest totul este în regulă—copiii au fost plasați, totul a decurs bine?

– Da, toate. Să fi văzut cât de fericiți erau. Și acesta—Rusty nu uitase—este domnul Chase McCandles. El ne-a însoțit la Kurth și apoi a avut grijă de mine când m-am îmbolnăvit. M-aș fi dezintegrat, fără el.

– Mă bucur să te cunosc, Chase. Clayton dădu mâna cu el. Mulțumesc că ne-ai telegrafiat și ai avut grijă de Rusty și de copii.

– A fost plăcerea mea, dar fiica dumneavoastră este prea amabilă. Ea a rezolvat aproape totul.

Clayton zâmbi și puse din nou un braț în jurul lui Rusty.

– Intrați. Clare, Les și Dana au mers cu toții în oraș de îndată ce s-a terminat școala, dar mama ta este înăuntru.

Rusty făcu câțiva pași înaintea lor, cu inima bătând de anticipare. Clayton deschise ușa din față și îi conduse înăuntru.

– Tu ești, Clayton? strigă o voce din camera de zi.

– Da.

Cei trei rămaseră liniștiți, iar după o clipă Jackie Taggart intră în cameră.

– Ai terminat munca la școală? întrebă ea.

– Da.

Jackie își înalță capul într-o parte. Ochii ce fuseseră orbiți din adolescență o împiedicau să-și vadă fiica și oaspetele.

– Clayton Taggart, e cineva împreună cu tine? Ea știu că era tachinată.

– Bună, mamă, zise Rusty cu blândețe, iar fața lui Jackie se schimbă imediat.

– O, Rusty, exclamă ea, cu mâinile întinse. O, Rusty, vino la mine. Vino și dă-mi voie să te văd.

Rusty nu mai ezită. Ea traversă repede podeaua și merse în brațele mamei ei. Mâinile lui Jackie se mutară la părul, capul, umerii și spatele ei, „văzându-și” fiica așa cum făcuse întotdeauna, dar Rusty abia remarcă. Ea era din nou în brațele mamei ei, mirosul plăcut al pieii și părului ei ridicându-se ca s-o întâmpine. Acum, nimic altceva nu mai conta.

– Nu ți-a spus, nu-i așa?

Chase se întoarce ca să se uite la gazda lui și constată că tatăl lui Rusty îl urmărea îndeaproape.

– Nu, domnule, nu mi-a spus.

Clayton zâmbi tandru.

– Mama lui Rusty a fost nevăzătoare de când avea 17 ani. Copiii noștri doar așa au cunoscut-o. Ei se gândesc însă prea puțin la aceasta.

Chase se uită din nou la femei și zise:

– Ce minunat că vă are pe dumneavoastră și pe copii. Chase știa că unii nevătători erau puși în cămine sau instituții speciale, separate de familiile lor.

– Ce minunat că noi o avem pe ea, zise Clayton cu blândețe. Chase aruncă o privire la bărbatul mai în vârstă ca să vadă că ochii lui erau ațintiți la soția și fiica lui. Rusty fiind în vârstă de 19 ani, ei trebuie că au fost căsătoriți de mult timp. În mod clar, el era și acum îndrăgostit de ea.

– Vino și fă cunoștință cu soția mea, îl invită Clayton. Jackie, spuse el în timp ce arăta drumul, fă cunoștință cu Chase McCandles. El a adus-o pe Rusty acasă.

Jackie întinse mâna.

– Este o plăcere să vă cunosc, domnule McCandles.

– Plăcerea este în întregime a mea, îi spuse el sincer, văzând într-o clipă de unde își primise Rusty frumusețea.

– Ești înalt, declară ea cu un zâmbet.

– Este într-adevăr, confirmă Clayton. Aș spune că este la fel de înalt ca Robert.

– Robert este unchiul meu, explică Rusty.

– Robert Langley, corect?
 – Da, este adevărat. Sammy trebuie să fi vorbit despre el. Jackie făcu legătura.

– Am o întrevedere cu el mâine dimineață.
 – Ați făcut cunoștință cu el? întrebă Clayton.
 – Nu, dar aștept cu nerăbdare să-l cunosc.
 – Este un om deosebit, zise Jackie cu un zâmbet și sugeră apoi tuturor să se așeze.

Cei patru adulți se mutară în camera de zi și se așezară confortabil. Rusty luă loc lângă șemineu unde trosnea și pocnea focul, degajând căldură în cameră. Ea se uită la părinții ei care ocupau canapeaua lungă. Chase se furișă în balansoar, vizavi de Rusty.

– Cum a fost călătoria voastră pe tren?
 – Nimic deosebit, recunosc Rusty.
 – Aceasta nu spune multe despre compania ta, o tachină tatăl ei.

– Este adevărat, replică Chase cu un zâmbet pe față. Katherine oricum nu-și poate aduce aminte jumătate din timp că sunt cu ea.

– Lucrez la aceasta, domnule McCandles, zise ea, tachinându-l la rândul ei. Am uitat de tine în stația de tren, dar nu când a sosit momentul să te prezint tatălui meu.

– Aceasta sună foarte interesant, zise Jackie.
 – Sunt complet de acord, zise Clayton. Cine ne povestește?
 – Vă spun eu, sări Rusty când Chase își deschise gura. Vedeți, nu a fost niciodată tocmai vina mea. Niciodată ceva ce eu am planificat.

– Niciodată nu este, îi aduse aminte mama ei.
 – Este adevărat, zise Rusty blajin.
 – Dar aceasta nu înseamnă că nu a planificat să planifice, vorbi acum Chase, cu ochii scânteind de umor în timp ce se uita la ea.

– Este adevărat, căzu de acord Rusty, făcând ochi mari în timp ce râdea. Se întâmplă astfel din când în când. Copiii s-au descurcat ceva mai bine la acest punct decât mine.

– Cred că nu înțeleg, zise Clayton. S-au descurcat mai bine în ce privință?

– S-au descurcat mai bine în a-și aminti că domnul McCandles era cu noi.

– O, Rusty, chicoti mama ei, te rog să nu ne spui că ai continuat să-l uiți pe domnul McCandles.

– Mi-e teamă că da.

Părinții ei răsăra de ea—Clayton pentru că putea vedea expresia de pe fața ei, iar Jackie pentru că o cunoștea atât de bine.

– Ținând seama de aceasta, Chase, zise Clayton, trebuie să-ți mulțumim din nou. Se pare că ai fi fost justificat s-o lași pe Rusty să se descurce singură.

– Nu. Chase încă zâmbea, tachinând cu ochii. În definitiv, atunci când ea nu-și aducea aminte că eram acolo, ea lucra din greu ca să aibă grijă de mine.

Rusty râse, cu ochii licărind de plăcere, dar înainte să poată găsi o replică, frații ei se îngrămădiră la ușă.

Dana Taggart în vârstă de paisprezece ani, oferi oaspetelui lor castronul cu piersici și zâmbi rușinoasă când el îi mulțumi. Ea semăna puțin cu Rusty datorită părului ei roșcat, dar Chase își putea da seama că ea avea să fie mult mai înaltă. Clare de șaptesprezece ani, a doua ca vârstă dintre copii, semăna mult cu Clayton. Fratele lui Rusty, Leslie, avea ceva de la fiecare părinte. El avea înfățișarea și statura tatălui său dar avea părul castaniu al mamei lui. Chase nu ar fi mers atât de departe încât să-l numească roșcat cum îl considera Rusty, dar avea în el rugină și lumini aurii chiar mai mult decât părul lui Jackie. Pentru o persoană atentă, copiii Taggart etalau diferite nuanțe de ochi albaștri minunați, deși niciunul nu avea ochii purpurii ca ai lui Rusty, și toți știau să zâmbească imediat.

– În ce zi trebuie să vă întoarceți la Colorado Springs, domnule McCandles? întrebă Jackie.

– Luni.

– Ei bine, sunteți binevenit să rămâneți cu noi, zise ea cu căldură. Avem destul spațiu.

– Mulțumesc. Ospitalitatea dumneavoastră nu m-a tentat, iar mâncarea mă va ispici și mai mult.

– Clare a pregătit cina în seara aceasta, zise ea, cu o mică notă de mândrie maternă în glas.

Chase se întoarse spre Clare.

– Sunt impresionat.

– Mulțumesc, zise ea și îi zâmbi cu un zâmbet caracteristic lui Rusty încât ochii lui se îndreptară imediat spre ea. Rusty nu remarcă, dar surorile ei nu scăpară acest detaliu. Ele își aruncară o privire, ambele murind de nerăbdare să rămână singure cu sora lor ca să descopere dacă era îndrăgostită de acest bărbat. Ele știuseră întotdeauna că Rusty va cuceri un bărbat chipeș, dar niciuna nu-și închipuise că el va fi atât de înalt și fermecător.

– Voi spăla vasele în seara asta, se oferi Rusty.

– Întrucât este seara mea, spuse Leslie cu glas tare, îmi convine de minune.

– Mă poți ajuta, Les, zise ea. În felul acesta pot afla ce mai faci și de asemenea îmi pot evita surorile. Presimt că ele vor să se năpustească asupra mea.

– Vrem doar să știm cum ți-a mers, pretinse Dana, apărându-se și confirmând toate suspiciunile lui Rusty într-o singură frază.

– Sunt convinsă, dar vrei de asemenea să știi dacă au mai venit tineri în biserica din Manitou.

– Au venit? Întrebă Clare, incapabilă să se stăpânească.

– De fapt, da, zise ea cu un zâmbet. Cred că ar trebui să faci foarte curând o vizită.

Rusty și Clare schimbară zâmbete conspirative, dar restul comesenilor rămaseră destul de tăcuți.

– Ai o soră, domnule McCandles? Leslie rupse tăcerea cu o voce comică.

– Nu, nu am.

– Atunci nu ezita să iei una dintre surorile mele.

Chase râse, dar din nou ochii lui se îndreptară spre Rusty. Ea se uita direct la el.

– Dacă aceasta ar face din mine mătușa lui Quintin, aș accepta.

Chase zâmbi, dar în ochii lui se citea ceva serios.

– Cine este Quintin? Întrebă Dana.

– Fiul domnului McCandles. Are aproape cinci ani și este o adevărată păpușă.

Atât Clare cât și Dana mureau de nerăbdare să întrebe dacă Quintin era acasă împreună cu mama lui, dar ele știau să se poarte. Masa se termină curând după aceasta, cu promisiunea că va fi și un desert mai târziu. Rusty și Leslie începură să se ocupe de vase, iar Chase îl întrebă pe Clayton dacă putea vedea școala. Știind că Rusty ar dori să petreacă timp singură cu fiecare,

Jackie le abătu fetelor atenția de la a se alătura lui Rusty și Leslie în bucătărie aducându-le aminte că amândouă aveau lecturi de făcut.

Rusty știu exact ce făcea mama ei și îi mulțumi în liniște. Cu brațele adâncite în clăbuci de săpun, ea începu să vorbească cu fratele ei.

– Ce ați făcut voi, băieții, în oraș?

– Nu multe. Mama avea o listă, iar Dana are o pasiune pentru Justin Sommerfeldt și spera să-l vadă undeva.

– Și tu doar i-ai însoțit în călătorie?

– Cam așa se poate spune.

Ceva în vocea lui captă atenția ei.

– Cine este ea, Les?

El zâmbi, dar nu îi dădu un răspuns direct.

– Tu crezi că știi foarte multe, hai să te vad.

– Bine. Rusty era dispusă să intre în joc. Ea începu să numească nume, unul după altul, dar dădea greș de fiecare dată.

– Kay Ridgeway. Barb Ridgeway.

– Nu, și iar nu îi spuse Leslie.

– Am făcut cunoștință cu ea? Rusty își terminase variantele.

– Toamna trecută.

– Toamna trecută, zise ea blând și oftă. Mă dau bătută, Les. Cine este ea?

– Wilna North.

– Fata care a venit și a locuit cu pastorul și doamna Henley?

– Da.

– Am crezut că a plecat.

– S-a întors.

Rusty zâmbi. Leslie știa de ce putea vorbi cu ea. Ea nu îl tachina niciodată, dacă înțelegea că el vorbea serios.

– Ea știe că ești interesat?

El încuviință; sângele i se urcase în obraji.

– Și este interesată și ea?

De data aceasta el își aplecă capul, iar Rusty înțelese că veștile nu erau bune.

– Ei bine, sper că ea consideră ca un lucru bun când vede ceea ce este evident.

Leslie nu răspunse nici acum. El era încântat de cuvintele sorei lui, dar nu ar fi recunoscut aceasta nici sub amenințarea cu

tortura. După aceste cuvinte, el nu mai avu mult timp ocazia. Clare și Dana li se alăturară în câteva minute.

– Rusty, de ce nu ne-ai spus că ai făcut cunoștință cu Chase McCandles, vru Clare să știe dintr-o dată.

– Da, Rusty, adăugă Dana. El nu este genul de bărbat pe care să uiți să-l menționezi în scrisorile tale.

– Eu mă retrag, declară Leslie. Vasele erau oricum aproape spălate, așa că fetele îl lăsară să plece. Dana ridică prosopul de șters, iar Clare se așeză pe marginea mesei.

– Haide, Rusty, o îndemnă cea mai în vârstă dintre surori. Spune tot.

– Nu sunt multe de spus, declară ea sincer. Îl cunosc pe domnul McCandles doar de o săptămână. El m-a însoțit pentru un plasament la Kurth și pe urmă m-a condus acasă. Cam asta e tot.

– Cum ai făcut cunoștință cu fiul lui?

– M-am îmbolnăvit și am ajuns să stau acasă la el.

Surorile folosiră o clipă pentru a evalua aceasta.

– Cum arată?

– Casa lui? Foarte frumoasă. Are un personal numeros, și au avut mare grijă de mine.

– Ai întâlnit-o pe soția lui?

– A murit cu câțiva ani în urmă.

– El te studiază, Rusty, îi zise Dana, dar Rusty ignoră aceasta, râzând.

– O, Dana, tu ești atât de romantică.

Rusty era întoarsă cu spatele și nu o văzu pe Clare aruncând o privire către Dana. Fata mai mare dădu foarte ușor din cap, iar Dana abandonă cu înțelepciune subiectul.

– Unde e mama? Rusty își scoase șorțul și se întoarse cu fața spre surorile ei.

– În camera de zi. Rusty ieși fără să vorbească, uitând de surorile ei. Dar ele nu uitară de ea. E drept că nu mai vorbiră despre aceasta, dar amândouă știau că ceva se petrecea, chiar dacă Rusty însăși nu avea habar.

– Rusty, tu ești? Întrebă Jackie de îndată ce flica ei intră în camera de zi. Cineva care ar fi privit din afară ar fi putut fi surprins, dar pentru Jackie, recunoașterea pașilor soțului și copiilor ei nu era nimic nou.

– Da, m-am gândit să vin la tine.

– Îmi face plăcere. Rusty se așează pe divan aproape de mama ei. Pentru un timp, tăcură.

– Cum ești, dragă?

– Sunt bine, mamă.

– Ar trebui să fiu îngrijorată cu privire la tine?

– Nu. Totuși, a fost o săptămână interesantă. Marți am fost teribil de bolnavă—am avut o așa de urâtă durere de cap—dar acum știu că sunt bine.

– Sunt bucuroasă. Consideri că ești pe deplin refăcută?

– Nu chiar. Sunt și acum puțin obosită, dar știu că aici mă pot odihni bine.

– E în regulă.

Ele șezură liniștite pentru o clipă înainte ca Jackie să comenteze:

– Am impresia că domnul McCandles constituie o provocare pentru tine.

Rusty zâmbi.

– Îi place să-și impună voința. Ceva ce nu îl las să uite.

– L-ai cunoscut înainte să vă însoțească pe tine și pe copii?

– Nu.

– Ei bine, sunt sigură că v-ați armonizat repede.

– Ne-am armonizat, nu-i așa? La început l-am crezut destul de distant, dar acum constat că se poate vorbi foarte ușor cu el.

Jackie se gândi că fusese bolnavă Rusty și era recunoscătoare că domnul McCandles a fost acolo. Ea nu-și putea imagina cât

de bolnavă fusese Rusty pe tren și uită repede să mulțumească. Când îngrijorarea începu să o pătrundă încet, Jackie începu să se roage. *Doamne, Ți i-am încredințat pe copiii mei de mai bine de 19 ani, și sunt vinovată și acum de a-i fi luat înapoi. Este mult mai greu acum că Rusty este departe, dar mâna Ta este în Manitou ca și în Colorado Springs. Ajută lipsei mele de credință.*

– Nu mai zici nimic.

– Mă gândeam cât de bolnavă ai fost și mă rugam pentru tine.

– Asta ajută, într-adevăr.

– Altceva?

– Mă consider atotcunoscătoare, mamă, recunosc Rusty. Văd ceva ce ar trebui să fie altfel, și gata! Vreau calea lui Rusty, și doar cum vrea ea.

Jackie încuviință înțelegătoare.

– E ceva ce îmi poți spune?

– Mi-e teamă că bârfesc.

– Ei bine, atunci nu îmi spune, dar să știi că mă voi ruga.

– Mulțumesc.

Din nou ele deveniră tăcute, Jackie făcând ceea ce a zis, rugându-se pentru fiica ei, iar Rusty încercând să-l încredințeze Domnului pe Quintin McCandles. Ea nu se gândise constant la el, dar comentariul lui Leslie cu privire la surori o făcuse să tânjească după un rol mai mare în viața lui Quintin.

Și tu crezi că ești alegerea perfectă, Rusty. Crezi că ești persoana de care are el nevoie. Inima lui Rusty oftă. Sunt atât de egoistă, Doamne, că nici măcar nu am vrut să mă rog ca Tu să aduci o altă soție în viața domnului McCandles. Îmi pare rău că m-am comportat astfel. Te rog să-i aduci pe cineva care îl va iubi pe el și pe Quintin, o femeie care Te cunoaște așa încât să poată aduce amuzament și bucurie în viața lor.

– Va fi atât de amuzant să te avem pe aici, îi zise Jackie după câteva clipe.

Rusty îi clipi.

– Ce ai spus?

– Doar că va fi amuzant să te avem acasă pentru câteva zile.

– O, da, replică Rusty în mod inutil, dând din cap.

– Ți-am spus că Sammy ne-a telegrafiat și ne-a spus să ne luăm o întreagă săptămână liberă, indiferent de ziua când soseai?

– Nu, nu mi-ai spus. E minunat.

– La fel ne-am gândit și noi. Ea vrea doar să știe în ce zi ar trebui să te aștepte.

– Foarte bine. Îi voi telegrafia înapoi mâine.

Femeile devin atunci tăcute, bucurându-se de o tăcere caldă, confortabilă care dură până li se alătură restul familiei.

– Așadar, cum erau cei doi Davidson? vru Leslie să știe.

– Foarte amabili, și deosebit de încântați să-i aibă pe acei copii. Nu am crezut că Lizzy va face față, dar au rămas amândoi.

– Ne-am rugat în fiecare seară pentru tine, îi zise Clare surorii ei. Rusty îi mulțumi.

– Au avut loc pentru amândoi ca să stați în casa lor? vru să știe Jackie.

– Da. Casa fermei este foarte spațioasă, cu multe dormitoare. În timp ce Rusty zise aceasta își aduse aminte de felul în care Jessie îi confundaseră cu un cuplu căsătorit. Ea își ridică privirea ca să constate că ochii lui Chase erau fixați asupra ei și zâmbi, știind că gândul lui era la aceeași scenă.

– Cam câte vite ai spune că are? Această întrebare venea din partea lui Clayton.

– Mi-a spus că 2500, completă Chase. Ferma este foarte frumos administrată, și deși el nu spunea aceasta, are probabil cea mai mare cireadă din zonă.

Conversația decurse în felul acesta timp de mai bine de o oră. Era un gen de seară trândavă când fiecare împărtășea cu ceilalți la un moment sau altul. Leslie era foarte interesat de activitatea principală a lui Chase, iar bărbatul mai în vârstă răspunse binevoitor la întrebările lui și puse și el unele întrebări personale. Familia ca întreg a ajuns să-l cunoască ceva mai bine pe Chase McCandles, iar el la rândul lui a devenit foarte impresionat de familia lui Rusty.

– Pari obosită, zise Clayton dintr-o dată ficei lui mai mari. Pentru ochiul lui era ușor să vadă că fusese bolnavă.

– Sunt. Cred că voi merge la culcare.

– Voi urca împreună cu tine, se oferi Jackie. Domnule McCandles, știți care este camera dumneavoastră?

– Da, mi-a arătat Dana.

– Bine. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să ne găsiți pe unul dintre noi.

– Mulțumesc, așa voi face.

Clare și Dana se alătură mamei și surorii lor în timp ce urcau la etaj. Deși obosit, Clayton rămase cu Leslie, care mai avea câteva întrebări pentru Chase. Bărbații vorbiră încă 20 de minute și apoi urcară treptele împreună. Chase constată că patul lui era foarte comod și adormi în câteva minute. Clayton constată că soția lui era trează și cu multe gânduri în minte.

– Clayton? vocea lui Jackie era gravă în timp ce soțul ei se furișă în pat lângă ea.

– Chiar aici, zise Clayton cu blândețe în timp ce se apropia de ea.

– Suntem singuri?

Jackie îl auzi pe soțul ei chicotind în timp ce el zise:

– Cine altcineva ar putea fi aici?

Jackie se ridică pe un cot și atinse cu mâna fața lui Clayton. Era ceea ce făcea întotdeauna, satisfăcând o nevoie de a-l „vedea” când se simțea înflăcărată sau înspăimântată de ceva.

– Ce este, iubire?

– Clayton, știe Chase McCandles că este îndrăgostit de Rusty? îl întreabă ea cu blândețe.

Jackie se trezi dintr-o dată zdrobită în îmbrățișarea soțului ei. El o ținea aproape, întorcându-se pe o parte așa încât s-o poată strânge dragăstos la pieptul lui. Jackie își încolăci brațele în jurul lui și îl ținu strâns. Tăcură un timp.

– Ce auzi? Era o întrebare familiară pentru ea, una pe care o auzise de când erau căsătoriți. Ea depindea de ochii lui, iar el depindea adesea de urechile ei.

– Nimeni nu-i spune Katherine, iar când el o spune, sau i se adresează dintr-un anumit motiv, vocea lui sună ca atunci când tu vorbești cu mine.

Ea simți pieptul lui ridicându-se cu un oftat.

– Vorbește cu mine, Clayton, îl rugă ea. Spune-mi ce ai văzut.

Clayton își lipi buzele de fruntea ei.

– El o urmărește aproape constant. Aș spune că este fascinat, dar nu cred că ar eticheta aceasta dragoste.

- Vede Rusty aceasta?
- Da și nu. Nici ea nu are în minte dragostea, totuși arată interes pentru el. Eu cred că ea are impresia că el o consideră o surioară. Este aproape ca și când ea dorește să fie mai mult, dar ceva o reține.
- Poate că el o vede ca o surioară. Aceasta ar opri orice femeie.
- Poate.
- Pentru o clipă Jackie se gândi la acea seară.
- În mod sigur, ei nu-i este teamă să-l tachineze sau să-i spună ce gândește.
- Rar îi este ei teamă să-i spună cuiva ce gândește. Vocea lui Clayton era uscată.
- Adevărat. Tu crezi că se poate ca ea să fie îndrăgostită și să nu știe aceasta?
- Da, recunosc Clayton, și amândoi deveniră tăcuți.
- Jackie își aducea bine aminte modul în care ea se îndrăgostise de Clayton când s-au cunoscut prima dată. Au fost luni, mai mult de un an, înainte ca el să întoarcă acea dragoste. El o privise ca pe o soră, și din cauza aceasta ea simțea că nu-i putea spune un cuvânt despre sentimentele ei.
- Te va ține povestea aceasta trează la noapte? o întrebă Clayton pe Jackie.
- Nu cred. Ce zici, ar trebui să-i spunem ceva lui Rusty?
- Nu, vom rămâne tăcuți și atenți. Dacă spunem ceva, aceasta ar putea-o face pe Rusty să ridice un zid între ei. Ea este întotdeauna foarte atentă să nu dea o impresie greșită. Vorbele noastre ar determina-o să bată fulgerător în retragere. Și n-ar fi corect pentru niciunul dintre ei.
- Nu cred că aceasta contează atât de mult. Era rândul lui Jackie să ofteze. În definitiv, el se întoarce luni la Colorado Springs, iar ea merge la orfelinat mai târziu în cursul săptămânii. Jackie simți pieptul lui Clayton scuturându-se de râs și zise:
- Ce mi-a scăpat?
- Cred că uiți cât de aproape este Manitou de Colorado Springs. Dacă domnul McCandles al nostru vrea s-o vadă pe Rusty, el poate face aceasta fără prea mare efort.
- Dar lucrul acesta ar fi evident, arată Jackie, și dacă el nu este nici măcar conștient de modul în care simte, nu cred că vizitarea ei, cel puțin nu fără un motiv specific, îi va veni măcar în minte.

Ideea lui Jackie era una foarte logică, iar Clayton luă câteva minute ca să reflecteze asupra ei. Pe când se gândea încă, o simți pe Jackie relaxându-se lângă el. El era mulțumit că posibilitatea ca Chase s-o iubească pe Rusty nu afecta somnul soției lui. Nu la fel stăteau lucrurile cu Clayton. Aceasta era o experiență nouă pentru tatăl lui Rusty, iar el stătea culcat privind fix în întuneric și rugându-se în legătură cu aceasta pentru o vreme.

– La ce oră aveți întâlnirea? îl întrebă Rusty pe Chase în timpul micului dejun. Clayton și ceilalți îndepliniseră diferite îndeletniciri. Numai Rusty, Jackie și Chase erau în bucătărie.

– La ora zece. Vrei, te rog, să-mi mai spui încă o dată unde este banca?

– Pot face ceva mai mult decât atât. Îți pot arăta. Oricum trebuie să merg în suburbii.

– Ei, aceasta este o ofertă pe care nu o pot refuza. Ești liberă de asemenea să vii cu mine la hotel pentru prânz?

Rusty făcu gropițe în obraz în fața lui.

– Numai dacă asiguri prânzul pentru trei persoane. Mama și cu mine mergem la cumpărături.

– Voi considera o onoare să vă însoțesc pe amândouă.

– Să ne însoțești, unde? întrebă Jackie. Ea era în bucătărie împreună cu ei, dar fusese concentrată la lectura ei și nu auzise decât ultima parte.

– Domnul McCandles ne duce la prânz.

– Ce drăguț. Jackie zâmbi, foarte asemenea fiicei ei.

– Katherine îmi va arăta banca de care am nevoie, iar eu îi înapoiez serviciul.

– Cred că profităm de înțelegere, Rusty. Domnul McCandles nu știe cât de mult putem noi mânca.

Chase zâmbi.

– Dacă apetitul dumneavoastră este similar cu cel al fiicei dumneavoastră, doamnă Taggart, nu am motive de îngrijorare.

Jackie râse, iar Rusty gemu.

– Roșești, Rusty? întrebă mama ei.

– Nu-ți spun, îi zise Rusty și se aplecă peste farfuria ei.

Chase studie fața lui Rusty.

– Nu e nicio roșeață, informă el.

– Cum își poartă Rusty părul astăzi, domnule McCandles?

– Jos pe umeri, îi zise el. El nu-l văzuse niciodată altfel și se miră de întrebare.

– Atunci Rusty este singura care știe.

Chase nu făcu niciun comentariu cu privire la această afirmație criptică, dar el o surprinse pe Rusty verificând marginile părului ei, probabil ca să vadă dacă urechile îi erau acoperite. Vizitatorul de la Colorado Springs știu într-o clipă că descoperise un secret de familie, dar se hotărî să nu spună nimic.

Rusty era la fel de fericită să abandoneze subiectul. Ea se ridică după doar câteva minute și se apucă de vase.

– Este o plăcere să vă cunosc, domnule McCandles. Robert Langley dădu mâna cu Chase și îi oferî unul dintre scaunele din biroul său.

– Mulțumesc, domnule. Vă asigur că onoarea este de partea mea. Încerc de câteva luni să ajung aici. Planurile nepotei dumneavoastră de a călători spre casă mi-au dat sprijinul de care am avut nevoie.

– Cum este Cat?

– E bine. Ea și mama ei mi-au arătat ușa dumneavoastră din față, iar eu le-am lăsat la magazinul Universal Squire.

– Soția mea avea planuri să facă astăzi cumpărături. Sper să se întâlnească cu ele.

– Katherine i-a spus mamei ei că avea planuri s-o găsească pe mătușa ei Eddie, orice s-ar întâmpla. Este vorba de soția dumneavoastră?

– Da, este, răspunse Robert cu un zâmbet, nu doar datorită cuvintelor lui Chase, ci și pentru că folosise numele adevărat al lui Rusty. El se întrebă brusc cu privire la relația dintre cei doi. Totuși, nu acesta era motivul pentru care Chase McCandles venise să-l vadă. El respinse din minte gândurile legate de familie, iar cei doi bărbați se apucară serios de afaceri.

– Acest material este atât de fin, zise Jackie. Este de culoare albastră?

– Nu, este purpuriu închis.

– Perfect, zise ea satisfăcută.

– Perfect pentru ce, mamă? întrebă Rusty din nou. Nu te pot ajuta dacă nu îmi spui ce faci.

– Este un secret, Rusty. Poți să întrebi oricât, nu-ți voi spune.

– Dar n-am să spun la nimeni.

– Este un secret față de tine.

– Ei bine, spuse femeia mai tânără complet sinceră, în acest caz nu voi spune nimănui.

Jackie râse dar dădu și acum din cap. Ele continuă să adune bunuri—dantelă, mai mult material, nasturi, o bucățică de mătase—până când Rusty nu mai avu habar ce putea să facă mama ei.

Jackie nu făcea ea însăși toată cusătura, dar pentru o femeie care nu putuse să vadă timp de mai bine de 20 de ani, ea avea și acum un gust remarcabil. Dacă făcea o rochie, Rusty știa că acea rochie avea să fie o frumusețe. Ea știa de asemenea cam la ce stil se gândea mama ei, observând după dimensiunile pe care le tăiase vânzătoarea.

Rusty, însă, nu se aștepta să fie expediată din magazin.

– Cine va căra aceasta? protestă Rusty.

– Tu o poți căra, dar să nu te întoarci până nu este împachetat totul. Acum, șterge-o!

– Te distrezi de minune, nu-i așa?

– Da, așa-i. Nu te mai am mult timp acasă, iar tatăl tău mi-a dat permisiunea să fiu cât de extravagantă doresc. Apropo, cum sunt pantofii tăi?

– Tocmai am cumpărat o pereche.

– Bine. Acum mergi și te uita la mănuși.

De data aceasta Rusty a fost ascultătoare. Ea tocmai trase pe mâini prima pereche de mănuși când se auzi o voce familiară.

– Rusty Taggart! Când ai ajuns în oraș?

– Gary! Rusty se întoarse cu o îmbrățișare pentru Garrett Buchanan. Ce mai faci?

– Splendid. Dar tu?

– Bine. Ce mai face Avril? se interesă Rusty cu privire la soția lui.

– Este bine; de fapt, ea este motivul pentru care sunt aici. Săptămâna viitoare e ziua ei de naștere.

– Spune-i „la mulți ani” din partea mea. Cum sunt copiii?

– Adam și Zach sunt la școală, iar Wesley le simte tare mult lipsa. Deocamdată bebelușul nu-l distrează prea mult.

– Ce nume i-ai dat micuțului?

– Peter.

– Așa e, îmi aduc aminte acum. Ce fac ai tăi?

– Chiar acum sunt într-o călătorie la Denver cu familia Harrington.

– Ce amuzant! Ei fac aceasta în fiecare an, nu-i așa?

– Da. De mai mulți ani, nici eu nu mai știu de câtă vreme.

– Și aud că Wyatt trebuie felicitat. Am crezut că va fi pentru totdeauna un celibatar.

Garrett zâmbi.

– Și el a crezut așa, dar apoi Grace Harrington s-a întors din slujba ei de dascăl în Est, iar el a fost fermecat. Toți ai lui sunt extaziați, iar noi ne amuzăm ca niciodată pe seama lui. De trei luni se împiedică în pereți și se uită în gol.

Rusty râse.

– Bietul Wyatt. Cred că-l tachinezi fără milă.

– Bineînțeles că îl tachinez, zise Garrett fără regret. Îmi aduc bine aminte ce am suportat eu când am cunoscut-o pe Avril.

– Ei bine, Rusty își dădu capul pe spate ca să întâlnească privirea lui, tot ce pot să spun este că Wyatt este binecuvântat între bărbați. Grace este cea mai dulce fată din lume, iar notele ei la școală constituiau obiectul invidiei pentru noi toți. De când a plecat departe, mi-a fost foarte dor de ea. Am zis că vom ține legătura, dar am eșuat teribil amândouă.

– Au aflat Katie și Roz că ești în oraș? Întrebă Garrett referindu-se la surorile lui.

– I-am scris lui Kate, dar nu am văzut-o pe niciuna. Măine la biserică m să le anunț că avem o mică întrunire luni seara.

– Ei bine, sper să ai o ședere plăcută. Cum este munca la orfelinat?

Rusty îi surâse.

– Îmi iubesc munca.

Garrett îi zâmbi la rândul lui. Dragostea lui Rusty pentru copii era bine cunoscută.

Jackie apăru chiar în acel moment, ca să-și caute fiica. Ea schimbă câteva cuvinte cu Garrett, îi trimise de asemenea salutări lui Avril, și cele două femei îl lăsară pe Garrett să-și vadă de cumpărăturile lui.

– Este vremea prânzului?

– Nu chiar. Ți-e foame? se interesă Rusty.

– Puțin. Cum crezi că se înțelege domnul McCandles cu Robert?

– Având în vedere mintea lor care stă doar la afaceri, probabil că foarte bine.

Femeile plecaseră spre ușă și se îndreptau în josul aleii. Jackie îi spusese vânzătorului de la Squire că vor reveni după pachetul lor.

– Crezi că domnul McCandles caută să finanțeze o nouă aventură?

– N-aș putea să spun, dar dacă trebuie să risc o presupunere, aș spune că nu. S-ar putea să existe o nouă aventură, așa cum te-ai exprimat tu, dar nu mi se pare că el are vreo nevoie financiară presantă.

Jackie încuviință, neavând nevoie să știe mai mult. Dincolo de aceasta, ea dorea un moment de liniște ca să analizeze tonul din vocea fiicei ei. Era ea realistă sau exista un ușor ton de resemnare? Rusty își informă după câteva clipe mama că domnul McCandles se apropia de ele. Jackie reflectase destul la tonul lui Rusty, dar nu putea trage vreo concluzie.

– A fost delicioasă, îi zise Jackie lui Chase. Mulțumim foarte mult, domnule McCandles.

Prânzul era terminat. Toți trei erau pe stradă stând în picioare lângă trăsurica pe care Chase o închiriasse în acea dimineață, devreme.

– Mă bucur că v-a plăcut, i-a zis el. Îmi dați voie să vă ajut să urcați în trăsurică?

– Sunteți atât de amabil, domnule McCandles, dar realmente, Rusty și cu mine intenționăm s-o vedem pe sora mea.

– Aș fi fericit să vă duc, se oferi el, dar observă că ele ezitau.

– Nu am avut intenția să vă luăm întreaga zi, domnule McCandles, explică Rusty în final. Noi ne-am rezolvat treburile în oraș, dar s-ar putea să doriți să faceți și dumneavoastră unele cumpărături.

– Cumpărături? El pronunță cuvântul de parcă nu l-ar fi auzit niciodată înainte.

– Da. Aici în Boulder avem niște magazine atrăgătoare.

– Nu mă îndoiesc, dar pentru ce aș face cumpărături? El era încă nedumerit.

– Ei bine, replică Rusty foarte practică, m-am gândit că ați putea fi interesat de un dar pentru Quintin sau pentru cineva din personalul dumneavoastră.

El păru atât de surprins încât Rusty regretă că nu și-a ținut gura. Pentru puțin timp ea reușise să uite ce relație distantă avea el cu fiul său. Acest gând provocă o clipă de regret profund înăuntrul ei. Ei l-ar fi putut lua pe Quintin în această călătorie, dar ea nu se gândise până acum la lucrul acesta.

– Consideri că ar trebui să-i iau ceva lui Quintin? întrebă Chase, văzând foarte repede că, dintr-un anumit motiv, o întristase.

Auzind tonul lui, Jackie trebui să-și rețină un zâmbet. El încerca din răspuțuri să o mulțumească pe Rusty, iar doamna Taggart ar fi pariat că el nu avea habar cum sunaseră cuvintele lui.

– M-am gândit doar că ar fi drăguț, zise Rusty blând, cu ochii în ochii lui.

Chase își cerceta în continuare mintea cu privire la motivul pentru care răspunsul lui o supăraseră. Încă încurcat, el zise:

– Nu sunt convins că s-ar bucura de un dar.

Tonul lui Rusty se schimbă numaidecât.

– Este un băiețel de patru ani, domnule McCandles! Nu-mi pot închipui o jucărie de care nu s-ar bucura! Nu puteai să nu vezi supărarea ei. De data asta Rusty era jignită.

– Sunteți teribil de ocupat în următoarele câteva ore, domnule McCandles? întrebă Jackie cu tact.

– Nu, doamnă Taggart, nu sunt. De fapt, nu am absolut niciun plan.

– Nu pot garanta că suntem cea mai bună companie, dar dacă vă face plăcere să mergeți împreună cu noi la sora mea, Rusty vă poate ajuta să găsiți ceva pentru tânărul dumneavoastră fiu când ne întoarcem prin oraș.

– Nu doresc să vă încurc programul, zise el cu sinceritate.

– N-o să-l încurcați, îi zise ea binevoitoare. Sora mea se va bucura să vă cunoască. Rusty și cu mine ne gândeam să nu vă stânjenim planurile, dar acum că știm că sunteți liber, am fi onorate dacă ne-ați însoți.

Chase își aplecă capul.

– Mulțumesc, doamnă Taggart. O ajută apoi pe femeia mai în vârstă să urce în trăsură. Apoi se întoarse spre Rusty.

– Îmi pare rău că te-am supărat.

Rusty își mușcă buza. Ea detesta faptul că era atât de transparentă.

– Eu sunt cea care trebuie să-și ceară scuze. Realmente nu este treaba mea ceea ce faceți.

Comentariul ei îl necăji pe Chase. Lui îi păsa sincer de ceea ce gândea ea, dar știa că Rusty ar considera ciudat dacă el i-ar fi spus lucrul acesta.

– Cred că femeile sunt mai sensibile la nevoile copiilor decât sunt bărbații, zise el destul de încet. Nu te consideram băgăreață sau autoritară. De fapt, prețuiesc nespus sfatul tău, mai ales când e vorba de Quintin.

Cuvintele lui au însemnat mult pentru inima ei. Chase văzu plăcerea din ochii lui Rusty și simți o mulțumire inexplicabilă observând satisfacția ei. El trimise un zâmbet în direcția ei, îi oferî o mână, și o ajută să-și ocupe locul în trăsurică. Ea îi mulțumi discret, dar el nu răspunse. Chiar și după ce li se alătură și luă frâiele, el simțea încă mâna mică a lui Rusty în mâna lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rusty, zise Patsy Langley, verișoara ei, cu ochii ei tineri larg deschiși. Este minunat!

– Cine? Domnul McCandles?

– Desigur! La cine altcineva mă puteam referi?

Rusty răs. Ea și Patsy erau în bucătărie unde Rusty ceruse un pahar cu apă. Patsy, în vârstă de cincisprezece ani, nu îi însoțise pe frații ei la ziua de curățenie a bisericii, deoarece ea tocmai își revenea după o răceală de primăvară.

– Ce au zis Clare și Dana când l-au văzut?

– Cam același lucru, presupun.

– Te comporți de parcă nici nu ai remarcat, o acuză tânăra fată.

Rusty se uită fix la ea. Ea *remarcase* că Chase McCandles era prezentabil. Ea chiar îi spusese aceasta. Dar ea nu se putea uita la el fără să-l vadă pe Quintin, și aceasta îi tăia entuziasmul. Cum putea un bărbat să fie atât de fermecător și atent cu alții, și totuși să nu știe că fiul său există?

– Rusty, ești bine?

– Da, dădu ea mecanic din cap. Nu era momentul să-și examineze sentimentele pentru chipeșul Chase McCandles. Mă gândeam doar, adăugă ea, dar nu explică. Își luă băutura și se întoarse apoi în camera de zi, cu verișoara ei în urmă. Ceilalți adulți încă discutau. Rusty și Patsy se așezară în mijlocul unei povestiri pe care nu o considerau niciodată plictisitoare.

– Iar Clayton nu a avut habar că locuiești aici? întrebă Chase.

– Așa este, clarifică Jackie. Robert și Eddie mă aduseseră aici din Georgetown, iar noi toți am crezut că Clayton era în Denver.

– Fusese, interveni Eddie, doar până înainte să-l vedem. Neavând copii, Robert și cu mine nu eram implicați în activități școlare. Știam că fusese angajat un nou învățător, dar nu-i auzisem niciodată numele.

– Dar s-a dovedit a fi Clayton?

– Da. Jackie reluă istorisirea cu vocea liniștită datorită amintirii. Îl mințisem într-o scrisoare și îi spusese că mă îndrăgostisem de altcineva. Vă puteți imagina cât de surprins a fost să mă vadă. Nu doar că nu eram implicată cu altcineva, eram oarbă. Robert îl angajase ca să mă mediteze, și așa a început într-adevăr distracția.

Chase nu avu nevoie de mai mult de o clipă ca să înțeleagă că nu fusese deloc distracție.

– În realitate, zise Eddie, a fost distracție de îndată ce Jackie a venit la Cristos și i-a permis lui Clayton să se apropie de ea. El nu a încetat niciodată s-o iubească, și în tot acest timp sentimentele lui nu s-au estompat.

Chase zâmbi. Chiar și el putea recunoaște o întâmplare romantică atunci când auzea una. Iar el văzuse și finalul întâmplării. Îi urmărise pe Clayton și Jackie Taggart împreună. Erau în mod clar la fel de îndrăgostiți astăzi ca și la început.

– Vă mulțumesc că mi-ați povestit, zise Chase, binevoitor.

– Cred că Eddie ar trebui să-și spună povestea, zise Jackie zâmbind. Domnul Langley, un bancher foarte prosper, a primit de fapt o adresă greșită și acolo nu și-a pierdut doar timpul, ci și inima.

Eddie râse, încântată.

– Ei, aceasta sună interesant, aprobă Chase. Trebuie să recunosc că mi-ați stârnit curiozitatea.

– Nu este la fel de complicată ca povestea lui Clayton și Jackie, dar este amuzantă. Luam ceaiul la mătușa mea, iar acest bărbat chipeș a bătut la ușă. Avea adresa greșită. Noi ne-am uitat unii la alții și hai să zicem doar că întâlnirea pentru care plecase de acasă s-a transformat într-o altfel de întâlnire.

Patsy îi surâse mamei ei, iar Eddie îi zâmbi tandru

– Acum, după 23 de ani și cinci copii.... Ea lăsă fraza în aer.

Chase se întoarse și el spre Patsy. Era o tânără încântătoare cu ochi albaștri ca ochii mamei ei.

– Tu ești cea mai tânără?

– Nu, aceea este Bethany.

– Și ea câți ani are? întrebă Chase.
– Treisprezece ani, completă Patsy. Bobby este cel mai mare, și el tocmai a împlinit 20 de ani, urmează Marty de 18 ani, și Christian are 17 ani.

– Trei băieți și două fete. Cred ca e mare distracție.
– De obicei este, dar Chris este un ironic teribil, iar lui Beth îi plac glumele lui de fiecare dată.

– Iar ție nu-ți plac niciodată, zise Eddie liniștit.

Patsy făcu gropițe în obraji.

– Numai câteodată.

– Chris este un ironic, confirmă Rusty, dar la fel este Bobby. Amintiți-vă când ne-a convins că a văzut o fantomă, și că ea a continuat să se arate afară în fiecare seară?

– Da. Patsy era indignată. Și ea s-a dovedit a fi Les! Am stat cu frica în sân o săptămână.

Rusty râse. Clare și Dana au regretat că au pierdut întreaga șaradă, dar nu cred că ele au știut cât de sinistru arăta el cu acea vopsea albă pe față.

– Nu-mi pot aduce aminte cum l-ai văzut, Rusty, zise Jackie ficei ei.

– M-a speriat îngrozitor când s-a întors pe furiș în casă în timp ce eu eram în bucătărie luând o gustare.

– O, este adevărat. Tatăl tău a încercat să-l mustre cu asprime, dar râdea prea tare.

Ascultându-le glumind și răspunzând la glume, Chase se gândi ce privilegiu este să ai pe aproape frați și verișori. El avea câțiva verișori, dar ei erau toți în Vestul Mijlociu. Și acum, pentru întâia oară, se întreba ce familie ar avea Quintin. Chase nu avea planuri de recăsătorire și nu avea frați. Fără nicio anticipare, ochii lui se întoarseră la Rusty. Prosperul antreprenor știu dintr-o dată că dacă ar putea întâlni o femeie precum Katherine Taggart, ar fi tentat să se căsătorească din nou.

Eddie alese exact acel moment ca să-i pună o întrebare lui Chase. Șirul gândurilor lui a fost întrerupt, așa că nu i s-a dat niciodată ocazia să se întrebe de ce considera că avea nevoie de o femeie precum Rusty și nu de Rusty însăși.

– Are el un tren de jucărie? întrebă Rusty.

– Nu știu.

Rusty își mușcă limba. Dacă domnul McCandles ar mai fi spus încă o dată „nu știu”, Rusty se temea că ar putea deveni violentă. Se despărțiseră de familia Langley de mai bine de o oră, și chiar o conduseseră pe Jackie acasă înainte să încerce să cumpere, dar apoi nu înaintaseră în strădania lor. Rusty devenea tot mai frustrată. Ea știa că Chase nu era implicat în viața fiului lui, și știa că nu aveau multe de împărțit, dar oricât de irațional era, ea se aștepta totuși ca el să știe ce jucării avea copilul.

– Ai remarcat *tu* dacă avea un trenuleț? o întreabă Chase pe Rusty.

Ea dădu din cap.

– Am petrecut cea mai mare parte din zi în aer liber și apoi citind cărțile lui. Am remarcat că nu are niciun animal plușat—știi, ceva de îmbrățișat în timpul nopții.

Rusty nu continuă cum ar fi putut deoarece Chase dădea deja din cap.

– Soția mea nu a vrut ca Quintin să devină atașat de jucării. Ea considera că oamenii erau mai importanți. Eu i-am dat instrucțiuni doamnei Harding să schimbe mereu jucăriile lui Quintin.

Lui Rusty îi venea să plângă, dar își zise că nu trebuia să-și piardă cumpătul. Emoțiile ei se agitau chiar la limită, dar ea știu că trebuia să rămână calmă și să gândească limpede cu privire la cumpărături.

– Înțeleg punctul de vedere al soției dumneavoastră, domnule McCandles, replică Rusty cu amabilitate, deoarece această convingere nu era nouă pentru ea. Cred că în multe situații această abordare poate fi înțeleaptă, dar mama lui Quintin este moartă, iar dumneavoastră călătoriți des. Nu pot să nu mă întreb dacă o mică jucărie de îmbrățișat nu este chiar lucrul de care el are nevoie.

Ochii lui Chase fuseseră la articolele de pe rafturi, dar ei reveniră acum la Rusty. Carla fusese fermă cu privire la acest subiect, dar desigur aceasta s-a întâmplat când Quintin era foarte mic. Ce ar spune ea acum? Ce fel de mamă ar fi ea acum?

– Am zis ceva nepotrivit, domnule McCandles?

– Nu. Abia conștient de modul în care îl privea ea, el își dădu seama cât de ciudat trebuie să fi părut comportamentul lui. Nu, nu ai zis. Doar mă gândeam.

Chase întinse mâna după un ursuleț. Era foarte drăguț, dar era făcut din porțelan. În timp ce el îl cântărea în mâinile lui, Rusty îi înmână un cățel plușat. El se uită la ea mirat.

– N-are niciun farmec să dormi cu un urs care dă impresia unei bucăți de sticlă, explică ea. Cățelul se cere mângâiat.

Chase nu-și putu reține zâmbetul. Ea era din nou energică. Făcea o treabă admirabilă în a ascunde aceasta, dar cocoșul din ea ieșea la suprafață. Chase puse la loc ursulețul și luă cățelul cu ambele mâini.

– Acesta nu arată întocmai ca un cățel.

– Spune-mi despre ultimul cadou pe care i l-ai dus lui Quintin, întrebă blând Rusty.

Chase dădu din umeri.

– Nu cred că i-am dus unul vreodată.

– În acest caz, ultimul lucru la care se va gândi el va fi dacă această jucărie seamănă sau nu cu un cățel. Acesta a fost momentul când Rusty observă o altă jucărie plușată—un urs. Fața lui era cam țăfnoasă, dar era drăguț, totuși. Ea îl înmână lui Chase.

– Cred că acesta ar putea fi mai bun. El îi va aduce aminte lui Quintin de tatăl său.

Chase se uită în jos la fața încruntată și încercă să nu zâmbească. Fața era de-a dreptul insultătoare, dar el voia și acum să râdă. Și ursulețul era drăguț.

– Voi cumpăra ursulețul, zise el în cele din urmă, cu vocea uscată. Și nu datorită dispozițiilor mele neplăcute. El îmi va aduce aminte de numeroasele momente în care s-a încruntat cineva la mine pe parcursul acestei plimbări la cumpărături.

Acum era rândul lui Rusty să ascundă un zâmbet. Ea rămase pe interval cu jucăriile în timp ce Chase se îndrepta spre ghișeul din față. Mai existau câteva articole de interes pentru ea. Le examină rând pe rând, dar inima ei nu era la jucării. Rătăci spre capătul rândului, și de acolo putu să-l vadă pe Chase în timp ce acesta plătea vânzătorului.

Dacă verișoara și surorile ei erau un indiciu, Chase McCandles ar trebui să fie bărbatul viselor ei. Rusty stătu în picioare urmărindu-l, cu inima involburată. El va pleca luni, iar ea nu îl va mai vedea probabil niciodată. Chiar acum ea nu putea ști dacă era încântată de aceasta sau nu. Nimeni nu auzi oftatul ei ușor. Când Chase veni lângă ea, Rusty reuși să-și afișeze o mască ce acoperea mulțimea de emoții dinăuntru.

– Cum a fost întâlnirea cu Robert?

– A decurs foarte bine, mulțumesc. Există o bucată de pământ la care mă gândesc, îi explică Chase lui Clayton după cina din seara aceea. Am în minte chiar acum niște case, dar sunt deschis și la alte sugestii. Cumnatul tău îl cunoaște pe omul care posedă terenul și crede că el este interesat în vânzare.

– Te gândești să te muți acolo?

– Nu, asta e doar o speculație. Ca să fiu sincer, nu mă grăbesc. Am avut de asemenea o scurtă întrevedere cu un agent imobiliar din oraș. El studiază problema pentru mine.

– Dar era Robert deschis să-ți finanțeze tranzacția?

Chase ezită, dar pe urmă îi explică.

– În realitate, nu m-am gândit la Robert pentru finanțare. Am aflat că terenul era proprietatea lui. Și prin el l-am cunoscut pe acel agent.

– E minunat, zise Clayton cu sinceritate. Sper că aceasta te va aduce mai des prin zona noastră.

– Da, nu m-ar deranja. Boulder este un oraș minunat.

– Sunt foarte de acord cu tine. Clayton aruncă o privire pe fereastră și comentă despre cât de întuneric se făcea. Întinse mâna după lampa care era așezată lângă ei pe masa de bucătărie și îi mări flacăra.

– Cred că Jackie este în camera de zi. Mergem la ea?

– Desigur.

Se mutară în acea încăpere care se găsea deja în întuneric. O mică lumină venea de la fereastră pe ușa din față, dar era foarte slabă. Putea fi deslușită figura singuratică a lui Jackie pe sofa.

– Cum se face că ștezi aici pe întuneric? întrebă Clayton de îndată ce puse lampa jos. Amândoi bărbații se uitară la zâmbetul ei și cum își puse de o parte cartea.

– E deja întuneric? Nu pot spune că am remarcat.

Clayton puse un sărut pe fruntea ei înainte să aprindă lămpile și mărească focul. Apoi se așeză alături de ea pe sofa, iar Chase ocupă balansoarul.

– Unde sunt copiii?

– Cred că Rusty și Clare discută în camera lui Clare, iar Dana a zis ceva despre un raport cu privire la India.

– Dar Les?

– Nu ne-a spus că merge la casa pastorului?

– O, așa este.

– Aveai nevoie de el?

– Nu, dar doresc să fi putut auzi aceasta. Chase și cu mine tocmai discutam despre terenul care îl interesează pe el.

– Unde este terenul, domnule McCandles? întrebă Jackie.

Chase explică amplasarea și planurile lui actuale. Jackie și Clayton aveau mult mai multe întrebări, iar Chase, după ce chibzui limpede totul, avu un răspuns pentru aproape fiecare.

– Niciodată în viața mea nu am simțit ceva asemănător, Rusty, recunosc sora ei, Clare. Vreau să ies și să văd lucrurile. Mergem în fiecare an la Denver, și bineînțeles îi vizităm pe bunica și pe bunicul în Georgetown, dar mă simt atât de goală pe dinăuntru. Ochii tinerei fete se umplură de lacrimi. Până și Manitou ar constitui o schimbare de ritm. Sunt într-un fel invidioasă pe tine.

– Ce anume cauți tu, Clare? întrebă Rusty cu bunătațe.

– Doar oameni, așa cred. Îmi studiez Biblia mai mult ca oricând, și cred că Domnul m-a ajutat cu adevărat în privința limbii și atitudinii mele, și aceasta m-a ajutat să mă apropiu mai mult de oamenii la școală în acest an. Mama și tata au remarcat amândoi, dar cu cât studiez mai mult, cu atât tânjesc mai mult după altceva. Chiar acum studiem India la geografie, și vreau să merg acolo. Vreau să ating nisipul și să simt căldura zilei. Vreau să-i văd pe oameni și să cunosc îndeaproape viața lor.

– Poate că aceasta trebuie să faci, Clare, zise Rusty cu simplitate. Poate acolo te vrea Dumnezeu. Dacă păcătuiești

prin nemulțumirea ta, atunci știi că aceasta nu poate fi de la Dumnezeu, dar poate această neliniște este menită să te ajute să pleci de acasă pentru că nu trebuie să rămâi aici pentru totdeauna.

— Ești a doua persoană care îmi spune aceasta, recunosc Clare discret.

— Cine a fost prima?

— Tăticu.

Rusty încuviință și zâmbi.

— Sunt atât de bucuroasă că ai vorbit cu el, Clare. El are o inimă atât de mare. Știu că el plânge de fiecare dată când plec—mama mi-a scris și mi-a spus asta—dar niciodată nu a încercat să mă oprească. Când am avut pe inimă să merg și să fiu cu acei copii, el le-a scris imediat lui Paddy și Sammy. Și acum, aceasta! Nu aș fi prea surprinsă să aflu că tăticu nu a vorbit deja cu pastorul Henley să vadă dacă știe pe cineva în India cu care să poți corespunda.

— Chiar crezi asta, Rusty? Ar face el asta?

— Exact așa ar face. Dacă aș fi în locul tău, aș deschide din nou discuția și l-aș întreba dacă are vreo sugestie pentru tine. În definitiv, tu termini școala luna viitoare. Mama și tata știu amândoi că vei avea nevoie să faci ceva.

— În vara aceasta trebuie să lucrez pentru doamna Wood. Tânăra de 17 ani nu era firește încântată de această perspectivă.

— Doamna Helen Wood?

— Da, intenționez să-ți scriu și să-ți spun, dar nu am făcut-o niciodată.

— Cum s-a întâmplat aceasta?

— Și-a rupt piciorul astă iarnă și încă nu poate merge singură. Menajera ei pleacă în vara aceasta pentru două luni întregi, și ea are nevoie de cineva în timpul zilei. S-a făcut un anunț în biserică, și fără să stau prea mult pe gânduri, m-am oferit în mod voluntar.

Rusty zâmbi și apoi râse încântată.

— Nu cred că e amuzant, Rusty. Ea are peste șaptezeci de ani, iar toată treaba mă îngrozește.

— O, Clare! Sora ei o apucă de mână. Dumnezeu e așa de bun! Nu știi cine este ea? Nu-ți amintești nimic cu privire la această femeie? O dată a venit și ne-a vorbit la școală.

Clare se încruntă concentrată și apoi dădu din cap că nu.

– Helen Wood a fost peste tot în lume, zise Rusty ușor fascinată. Dacă tânjești să călătorești spre India, nu aș fi deloc surprinsă să aud că ea a fost pe acolo.

– Vorbești serios, Rusty?

– Da, îi zise sora ei, cu un zâmbet uriaș. Dumnezeu a știut exact unde trebuie să fii, Clare Melissa Taggart. Nu știu cum este ea acum, dar într-un timp am crezut că Helen Wood e cea mai încântătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Clare păru că putea râde și plânge în același timp. O îmbrățișă pe Rusty și apoi sări în picioare.

– Trebuie să-i spun lui Dana.

– Perfect, zise Rusty râzând, gășind contagioasă încântarea lui Clare. Voi coborî scările. Tu și cu Dana să veniți destul de repede. Aceasta este ultima seară aici a domnului McCandles.

– Perfect, strigă Clare cu sufletul la gură în timp ce fugea din cameră. Rusty o urmă până ajunse la casa scării și apoi se alătură adulților din camera de zi. Peste zece minute veniră și Dana și Clare. Discuțiile despre afaceri au fost lăsate deoparte o vreme, îndeajuns pentru Clare ca să le spună părinților ei ce zisese Rusty despre doamna Wood. Tatăl ei confirmă informațiile și adăugă câteva din partea lui. Când Leslie li se alătură și se hotărâră să joace un joc de societate, Clare plutea pe nori.

Stația de tren era în mod obișnuit aglomerată pentru zorii unei zile de luni. Chase stătea liniștit, așteptând apelul de a urca în vagoane, și cu biletul pus în siguranță în buzunarul de la cămașă. Era greu de crezut că weekend-ul se terminase. Era puțin obosit după trei seri prelungite cu familia, dar nu puteai ști aceasta uitându-te la el. Era proaspăt bărbierit și îmbăiat și se gândea deja la călătoria spre casă. Singurul treaz devreme în dimineața aceea fusese Clayton, care reușise totuși să pună o masă hrănitoare în fața musafirului său.

Era puțin frig, așa că Chase se plimbă în jur, nevrând să-i amorțească picioarele. În acel moment o observă. Rusty venea spre el cu o viteză amețitoare. Părul ei era puțin răvășit în jurul feței ei, iar ochii ei erau somnoroși, dar ei se luminau când ea îl văzu.

– Am crezut că nu vă mai găsesc, zise ea cu suflul la gură, cu un zâmbet larg pe față, în timp ce păși în fața lui. Am intenționat să mă scol și să-mi iau rămas bun și să-ți mulțumesc încă o dată pentru tot ce ai făcut.

– Cu plăcere, zise el binevoitor. Mai ales ținând cont cât de târziu ne-am retras cu toții.

– Ei bine, replică Rusty, fiind cât se poate de logică, ai rămas treaz la fel de târziu, dar ai reușit totuși să te scoli mai devreme.

– Este adevărat, zise el serios și îi zâmbi.

– Îi vei spune lui Quintin că-l salut?

– Cu siguranță.

Rusty își deschise gura ca să spună ceva, dar apoi o închise din nou.

– Mai era ceva? Chase o urmărise atent.

– Da, recunosc eu, dar este o obrăznicie din partea mea.

– Mă îndoiesc că mă vei jigni.

Rusty își mușcă buza.

Sprâncenele lui Chase se ridicară întrebătoare, ochii lui fixând ochii ei. Comentariul lui Rusty ieși în cele din urmă, în șoaptă:

– Sper doar că nu vei îndepărta ursulețul de el.

Chase încuviință, cu o privire înțelegătoare.

– M-am gândit mult la aceasta, Katherine, și trebuie să-ți spun cinstit că am în plan să-i spun doamnei Harding că Quintin trebuie să păstreze acest ursuleț, dar întrucât nu i s-a permis niciodată să se atașeze de jucării, nu sunt sigur că îi va ține de cald.

Rusty încuviință. Ea nu se gândise la aceasta. Inima ei bătea acum puțin mai încet din cauza tristeții, dar ea reuși să nu-i arate aceasta lui McCandles. Acesta nu era un mod de a-ți lua rămas bun de la cineva.

– Ei bine, noi am încercat, zise ea în cele din urmă, cu un zâmbet forțat.

– În mod sigur îi voi spune că am ales cadoul împreună. Se va bucura să afle aceasta.

– Dar aceasta nu va diminua oare caracterul special al faptului că i-ai luat un cadou?

– Nu cred, zise el sincer. Chase ar fi continuat poate efortul de a o convinge, dar trenul lui era anunțat.

– Este trenul tău, nu-i așa?

– Da, este. Mulțumesc că ai venit să mă conduci, Katherine.

– Mulțumesc că ai venit, zise ea, la rândul ei. Apoi îi întinse mâna, iar Chase i-o strânse fără să se gândească. El se întoarse și se îndepărtă chiar atunci, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-și urmeze inima și să-i dea o îmbrățișare. Se urcă în tren și șezu lângă fereastră astfel încât să poată privi afară. Ea stătea și acum în picioare în locul unde o lăsase. Când ea îl zări la fereastră, el îi făcu semn cu mâna și remarcă faptul că ea nu făcuse nicio mișcare ca să plece.

Amintirea cu acei tineri adunați în jurul ei pe alee îi veni din nou brusc în minte. Trenul se puse în mișcare, iar Chase mai aruncă o privire ca s-o vadă pe Rusty făcând din nou semn cu mâna. După doar câteva secunde ea se pierdu din vedere, dar când trenul mări viteza, el se convinse că singurul motiv pentru care simțea regret că pleacă era pentru că încă credea că ar fi putut face o treabă mai bună cu privire la îngrijirea ei. Având adânc înrădăcinat în minte acest lucru, Chase întinse mâna după ziarul pe care îl cumpărase și se instală în vederea călătoriei.

– Ai ajuns acolo la vreme? își întreabă Clayton fiica în clipa în care ea se întorcea pe ușă.

– Da. Am discutat câteva minute, și pe urmă a fost anunțat trenul lui.

Clayton privi cum ea își turnă o ceașcă de cafea și se așează la masă în fața lui. Clayton puse ziarul deoparte și îi zâmbi.

– Ești tristă că a plecat?

– Puțin, și nu știu de ce.

– Ei bine, îți place de el, nu-i așa?

– Da, dar abia ne cunoaștem unul pe altul.

– Uneori așa se întâmplă, Rusty, zise Clayton blând. Atracție imediată. În mod sigur aceasta s-a întâmplat între mama ta și mine.

– Începi să vorbești ca Dana.

– Ce a spus ea?

Rusty își roti ochii.

– Ca și când nu am fi rămas destul de târziu, după jocul din seara trecută, ea mi-a spus că trebuie să discute cu mine.

– Și?

– În opinia ei, eu *mă* voi căsători cu acest bărbat.

– Ei bine, ținând cont de faptul că Dana nu este un oracol, nu cred că trebuie să te îngrijești cu privire la aceasta. Dar de ce consideri sugestia ei atât de scandaloasă?

Rusty își lăsa capul într-o parte și înșiră motivele, pe degete.

– În primul rând, el locuiește în Springs iar eu locuiesc în Manitou. Este mai în vârstă decât mine. Este un om de afaceri care călătorește mult și are un fiu pe care abia dacă îl cunoaște. Nu am habar ce simt chiar acum, și cel mai important, pot să-mi dau seama că nu este deloc interesat de mine.

– Aici greșești, Rusty.

Ceașca cu cafea se opri înainte să ajungă la gura lui Rusty.

– Ce vrei să spui? A vorbit cu tine?

– Nu era nevoie să vorbească.

Ea puse ceașca jos și se uită la tatăl ei.

– Să nu mă înțelegi greșit, dragă. Nu spun că este gata să te ceară în căsătorie, dar Chase McCandles este foarte interesat de tine. Bineînțeles, nu este primul, dar este primul bărbat de care pari și tu interesată.

Rusty se uită fix la masă. Ea era interesată, dar în acest moment îi era greu să deslușească interesul domnului McCandles. El era amabil și foarte atent, dar ea nu vedea aceasta ca o fascinație romantică. Iar dacă tatăl ei credea lucrul acesta, ce văzuse el? Ea era pe punctul să-l întrebe când el avu o întrebare pentru ea.

– Poți să-mi spui ce ai vrut să zici când ai afirmat că nu-și cunoaște fiul?

Rusty oftă.

– Este adevărat. El are o casă uriașă și mult personal, inclusiv o bonă pentru Quintin, dar el pur și simplu nu-l cunoaște. Nu discută, nu se îmbrățișează, nu fac nimic semnificativ împreună. Domnul McCandles nu știe ce jucării are fiul lui și nu pare că vrea să știe. Ea oftă din nou. Sunt interesată de el, dar cred că sunt furioasă pe mine că îmi pasă de un bărbat care poate avea așa de puțină considerație pentru copilul lui.

– Vede el aceasta, Rusty? Ceea ce mi-ai descris—este Chase conștient de aceasta?

– Nu cred. Mi-ar plăcea să-i arăt ce băiețel drăguț are, dar nu este obligația mea.

Mâna lui Clayton acoperi brusc mâna lui Rusty.

– Te cunosc, Rusty. Te cunosc bine. Și îți voi spune ceva ce trebuie să iei în considerare. Nu știi dacă Dumnezeu are un viitor pentru tine și Chase, dar nu trebuie să devii interesată de acest bărbat doar pentru că îl iubești pe băiețel. Lucrul acesta nu este corect pentru niciunul dintre voi. Dacă te vei trezi vreodată în postura de a primi atențiile lui Chase McCandles, și dacă le vei accepta, trebuie să faci lucrul acesta din dragoste pentru el, nu pentru că vrei să-l salvezi pe Quintin.

Rusty încuviință. Tatăl ei o cunoștea bine. Ea nu se gândea să meargă atât de departe încât să intre într-o căsnicie lipsită de dragoste, dar ea era foarte vulnerabilă când se gândea la micuțul Quintin McCandles.

– Te-am supărat?

– Nu, dar în mod sigur mi-ai dat mult de gândit. Ea se opri și întâlni privirea tatălui ei. Cum v-ați simți tu și mama dacă mi-aș manifesta interesul pentru domnul McCandles?

– La amândoi ne place foarte mult de el, Rusty, și știm că a avut o grijă deosebită față de tine, dar așa cum tu însăși ai mărturisit, lipsesc unele lucruri. M-aș bucura să ajungi să-l cunoști mai bine, și dacă este câtuși de puțin posibil, să petreci mai mult timp cu el.

– Vorbim de parcă totul ar fi aranjat, zise Rusty, simțindu-și pieptul ciudat de încordat. După cum am spus, nu am habar ce simt, și nu am decât opinia ta și a lui Dana că el ar fi interesat.

– Oricum ar sta lucrurile, Rusty, acesta este momentul să discutăm despre aceste subiecte, nu când emoțiile au preluat controlul iar inima ta se va simți de parcă ar zbura spre lună.

Aceasta era o altă idee specială, și deocamdată era ultima. Leslie se abătu prin bucătărie doar după câteva minute și începu să ia micul dejun. Apoi intră Jackie și ea era urmată de Clare și Dana. Ele luară micul dejun glumind și amuzându-se, dar era pe punctul să înceapă o nouă zi de școală și nu dură mult până când fiecare se duse într-altă direcție cu toată viteza.

Colorado Springs

Chase se lăsă pe scaun și se uită la teancul de scrisori de pe masă. Fusese plecat doar pentru două zile de afaceri, dar teancul crescuse, negreșit. După ce întinse mâna după geanta de afaceri și o puse pe masă, el răsuci încuietoarea, și văzu imediat ursulețul. Zâmbi și porni imediat ca s-o găsească pe doamna Whitley. Ea era în bucătărie.

– Știi unde este Quintin? o întrebă el pe femeia mai în vârstă.
– Cred că este împreună cu doamna Harding la plimbare, domnule.

Chase încuviință.

– Te rog să-l trimiți la mine când se întoarce.

– Da, domnule.

Chase se întoarce în biroul său și continuă să lucreze la corespondența lui. El realizase deja mult când auzi sunetul vocii lui Quintin și tropăit de piciorușe. Pregătindu-se să-l oprească pe Quintin în prag, Chase rămase surprins când băiețelul țâșni direct în biroul lui, cu ochii luminați de mirare. Chase privi confuz în timp ce mai tânărul McCandles se uită în jur în birou și apoi la tatăl lui.

– Unde este ea? întrebă Quintin, renunțând pentru prima oară în viață la formalitate față de tatăl său.

– Unde este cine, Quintin?

– Domnișoara Taggart. Unde este ea? Căpșorul lui se întoarce în timp ce o caută din nou, și întoarce o față zâmbitoare spre tatăl său, ca și când aștepta ca surpriza să se termine.

– Domnișoara Taggart nu este aici, Quintin, zise Chase cu amabilitate. Este acasă la ea, în Boulder.

Quintin se încruntă puțin.

– Am găsit un nou cuib, explică băiețelul. Trebuie să vadă cuibul meu. Când vine?

– Nu vine, Quintin, continuă Chase cu bunătate. Din Boulder se întoarce la orfelinatul unde lucrează.

– Nu vine?

– Nu, Quintin, îmi pare rău dacă ai crezut că vine.

Băiețelul înlemni la această veste, dar aceasta nu dură mult. Chase privi uimit cum ochii fiului său se umpleau de lacrimi. Amorțit de șoc, el se uita fix la Quintin care își lăsase fața în mâini și plângea cu sughițuri. El nu plângea doar ci și vorbea acum, dar Chase nu prinse mai nimic din spusele lui. O clipă mai târziu doamna Harding își arată grijulie capul de după colț. Se uită la micuțul de care avea grijă, care încă plângea cu fața în mâini, și apoi la Chase, care se uită și el la ea, neajutorat.

– Ce este, Quintin? întrebă doamna Harding cu o voce mai blândă ca de obicei.

– Ea nu e aici! izbuti el să spună. Nu s-a întors, iar eu nu-i pot arăta...

Din nou doamna Harding se uită la Chase.

– Vorbește despre domnișoara Taggart?

– Da.

Doamna Harding încuviință, fața ei nemanifestând nicio mirare.

– Să-l iau, domnule McCandles?

– Da, cred că ar fi mai bine. Vocea lui reflecta și acum șocul. O urmări pe doamna Harding îndepărtându-se cu fiul lui și apoi se așeză complet tăcut, cu ochii la locul unde stătuse Quintin. Cu siguranță el observase că Quintin se atașase de musafira lor, dar în niciun caz nu se așteptase la așa ceva.

După câteva minute Chase ședea din nou pe scaunul său. În timp ce ședea, ochii lui zăriră ursulețul plușat. El îl ridică și se uită la fața lui țăfnoasă. Pleoapele i se închiseră când își aminti de Katherine, și știu de ce plânsese Quintin. Ea era atât de amuzantă, atât de specială, și îi făcea pe toți cei ce erau cu ea să se simtă speciali. Chase se uită din nou la jucărie, dar imaginea ursulețului se estompă când fața lui Quintin îi reveni brusc în minte. Trebuia să facă ceva pentru micuțul lui, dar pe moment nu știa ce anume.

Boulder

Așa cum Rusty sperase, luni seara casa era plină până la refuz. Înarmați cu gustări de orice fel, mai mult de 30 de tineri își făcură apariția pentru o seară de părtășie, amuzament și mâncare, dar nimănui nu-i păsa de zgomot sau de lipsa de spațiu. Erau prea preocupați de distracție.

Pastorul și Beryl Henley au venit împreună cu Wilna North, iar Leslie s-a înroșit toată seara. Ei ședeau aproape unul de altul, dar nimeni nu i-a văzut vorbind unul cu altul. Justin Sommerfeldt veni, și deși Dana nu prezenta semne exterioare de interes, Rusty își aduse aminte ce spusese Leslie.

Rusty se comportă ca o gazdă, și făcând astfel ea putu să prindă o mulțime de vești. Ea avu o discuție deosebită cu Katie și Roz Buchanan, cât și o conversație lungă cu Pastorul și doamna Henley. Ei erau cu toții foarte bucuroși să o vadă și încântați de cât de mult își iubea ea munca.

Musafirii plecară pe la ora zece, și atât Jackie cât și Rusty sugerară să lase curățenia pentru dimineață.

– Vă mulțumesc pentru o seară minunată, le zise Rusty părinților ei înainte să plece în camera ei.

– Cu plăcere. I-ai văzut pe toți cei pe care ai sperat să-i vezi?

– Pe toți, cu excepția lui Grace Harrington, dar avem în plan să mergem să luăm prânzul în cursul săptămânii.

– Acum mă întreb ce veți discuta amândouă, întrucât nimic fascinant nu se întâmplă în viețile voastre, zise Clayton cu voce uscată.

Rusty râse.

– Da, și eu mă întreb. Noapte bună, tati. Noapte bună, mamă.

– Noapte bună, dragă, îi urară ei și coborâră în hol. După puțin timp erau deja în culcați, fiind amândoi de acord că zilele până ea se întorcea la Manitou aveau să treacă repede. Cu siguranță le va fi dor de ea, dar după plecarea ei va fi, în mod sigur, liniște.

Clare se temea că ar putea să fie bolnavă. Niciodată în viață nu fusese atât de agitată. Când tatăl ei îi spusese întâia dată că ea avea programată o întâlnire ca să o vadă pe doamna Wood, ea

delirase de fericire, o fericire care doar sporise atunci când Rusty zisese că avea să meargă împreună cu ea, mai ales întrucât pornea spre Manitou în decurs de două zile. Acum ele se îndreptau spre vila mare ce era situată pe Strada Pine, iar Clare literalmente tremura de emoție. Ea trebui să se forțeze ca să nu întindă mâna după mâna lui Rusty.

Acum ești o fată mare, Clare, poți face lucrul acesta. N-o să te mănânce!

– Ce se întâmplă dacă nu este acasă? întrebă Clare dintr-o dată, cu vocea găfâind.

Rusty râse.

– Are piciorul rupt, Clare. Ea este silită să stea în casă. În plus, ai o întâlnire programată.

– O, este adevărat.

Rusty râse din nou, dar apoi tonul ei deveni plin de compasiune.

– O, Clare! Fața ta este palidă. Să încetinim ca să te poți calma puțin.

Clare era recunoscătoare pentru sugestie. Fetele își încetiniră mersul până aproape că se târau, iar mai tânăra Taggart încercă să respire adânc. Ea acceptase sfatul sorei ei și se consultase din nou cu tatăl ei, gândind că trebuia să-i aducă aminte cât de mult dorea ea să călătorească. Greșise. El nu avea nevoie să i se aducă aminte și îi zise că lucra în această privință. La mai puțin de două ore după aceea, el avea să-i spună că ea o va întâlni pe doamna Wood în acea săptămână, și că doamna avea prieteni foarte apropiați în India. Iar acum era deja pe drum! Ea mergea să facă cunoștință cu angajatoarea ei din această vară. Cu doar două săptămâni în urmă, ar fi fost încântată ca doamna Wood s-o considere nepotrivită. Astăzi însă voia să facă cea mai bună impresie.

– Aici este, zise Rusty, iar Clare se uită în sus mirată. Cum ajunseseră atât de repede? Ești gata, Clare?

– Cred că da. Cum arăt?

– Arăți minunat, zise Rusty cu sinceritate și se dădu un pas în spate. Voia ca sora ei s-o ia înainte. Clare nu o dezamăgi. Mai tânăra fată inspiră adânc înainte să pornească și să bată la ușa din față. După ce făcu aceasta, Clare trebui să-și forțeze mâinile să nu tremure. Spre ușurarea ei, ușa se deschise repede.

– Domnișoara Taggart? O femeie zâmbitoare cu un păr cărunt, revărsat pe spate, le deschise ușa.

– Da. Eu sunt Clare Taggart, și aceasta este sora mea Katherine.

– Intrați, le primi ea cu căldură. Sunt Thelma Hepplewhite. Eu administrez casa doamnei Wood. Ea este foarte nerăbdătoare să vă cunoască.

– Și eu sunt nerăbdătoare s-o cunosc. Sper că voi putea să fiu de folos.

– Va fi foarte bine. Thelma mergea acum, arătând drumul. Cerințele ei sunt puține. Înainte să se lovească, au fost zile când am acuzat-o că mă plătește doar ca să-i țin companie.

Clare zâmbi și aruncă o privire la Rusty, care și ea zâmbea. Thelma le duse prin casă, trecură de camere elegant mobilate spre o verandă cu multe geamuri în spatele casei. Doamna Wood era așezată confortabil pe un scaun, cu o carte în poală și o scrisoare în mână.

– Helen, domnișoara Taggart este aici.

– O, bine, exclamă ea punând jos scrisoarea. Sunt foarte bucuroasă să vă văd și teribil de indispusă pentru că nu am putut să vin eu însămi la ușă. Intrați și ședeți aici, cu mine.

Fetele Taggart ocupară loc, iar Clare făcu o introducere.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Wood. Sunt Clare Taggart, și aceasta este sora mea, Katherine.

– Este minunat să vă cunosc pe amândouă. Sper că știți că m-am rugat să fiți aici, le zise ea cu seriozitate. Pot să vă spun chiar acum că nu am avut în plan să-mi rup acest picior, dar aceasta s-a întâmplat și din acest motiv am nevoie de tine, Clare Taggart. Toată iarna, Thelma a planificat să ia două luni libere. Eu mă gândeam să încerc să mă descurc singură dar, după cum puteți vedea, făcu ea un gest, arătând spre piciorul care se rezema de un divan tapizat, lucrul acesta este imposibil.

– Așa că te-ai rugat ca să vină cineva, ghici Clare cu un zâmbet.

– Cu siguranță, și iată-te aici! Ochii femeii în vârstă o examinară amabil. Ești mai tânără decât Thelma. S-ar putea să prefer să rămâi și s-o înlocuiești.

Thelma, care se întorcea în cameră cu o tăviță plină cu mâncare, râse sănătos.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să trântesc ușa în fața domnișoarei Taggart? Întrebă ea în timp ce așează tăvița pe o masă. Era bine să știi dinainte.

Clare și Rusty râseră de zeflemeaua dintre cele două, și acesta era doar începutul. Ele petrecură următoarele trei ore discutând, mai întâi pe verandă și apoi la un prânz delicios. Clare urma să înceapă prima zi după încheierea școlii și să rămână următoarele nouă săptămâni. Câteva doamne veneau săptămânal ca să facă curățenie și să gătească, așa că îndatoririle lui Clare erau în principal să ducă și să aducă—sarcini casnice, dar doamna Wood avea o inimă de aur, iar Clare știa că ea nu se va supăra deloc.

Era greu să pleci, dar în cele din urmă sosi timpul. Rusty nu credea că va putea s-o țină pe sora ei cu picioarele pe pământ. Când au ajuns acasă, Clare era atât de fascinată încât abia mai putea vorbi.

– O, mamă, începu Clare din prima clipă în care pășiră pe ușă. Din ea se revărsau cuvinte incoerente și fascinate. Doresc să fi putut fi—vreau să spun, ar fi trebuit ... India! Am discutat și ... casa ei este minunată și la fel și ea, adică, și ea este minunată, iar eu—Clare trebui să se oprească, iar Jackie râse de entuziasmul fiicei ei.

– M-am rugat tot timpul pentru tine, Clare, zise Jackie, cu ochii și vocea pline de bucurie. Am știut că Dumnezeu va face ceva special. Când începi?

– În prima zi după încheierea școlii. Abia pot, adică, o, mamă, a fost minunat.

Clare ajunsese în final la capătul puterilor. Se așează pe un scaun în camera din față, își lăasă capul pe spate și se uită fix la tavan.

– Cred că i s-a terminat puterea, zise Rusty.

– Pot paria că i s-a terminat, zise Jackie plină de compasiune. Așa că ar fi o idee bună să pregătim noi două cina din seara asta, Rusty.

Conversația se liniști, Rusty oferind detaliile care îi scăpaseră lui Clare. Totul păru calm până când Dana intră ca o furtună pe ușă, venind de la școală. O înnebunise faptul că lui Clare i s-a permis să lipsască de la școală pentru un interviu, dar asta numai pentru că știa că are de așteptat până să audă rezultatul. Văzând-o, Clare se porni pe povestit. Jackie și Rusty se gândiră să le lase singure și să scape în liniștea bucătăriei ca să se ocupe de cină.

Rusty se sprijini de speteaza scaunului trenului și oftă. Auzind aceasta, însoțitorul ei se întoarse, cercetându-i ochii.

– Nu te îngrijora pentru mine, tati, zise ea, întrerupând politicos privirea tatălui ei. Sunt doar obosită.

– Dar dorești să te întorci la orfelinat? întrebă Clayton, dorind să se asigure.

Ochii lui Rusty străluciră.

– O, da. Mi-e așa de dor de copii, mai ales de verișorii mei. Dar nu am dormit foarte bine noaptea trecută, și apoi mama și cu mine ne-am trezit amândouă atât de devreme. A fost minunat să petrec ceva timp în plus cu ea, dar acum mă ajunge din urmă oboseala.

– De ce nu ai dormit bine?

– Nu știu—am în minte o mulțime de lucruri.

Ea nu intră în amănunte, așa încât Clayton rămase tăcut și se rugă, decis s-o lase liberă pe fiica lui cea mare.

Ea este a Ta, Doamne. Așa a fost întotdeauna. Uit și încerc s-o iau de la Tine, dar ea nu a fost niciodată a mea. Te rog s-o păstrezi în siguranță, dar fac aceasta în voia Ta. Ți mulțumesc pentru tot ce ai pentru Rusty. Tu o iubești mai mult ca mine. Ți mulțumesc că este o persoană atât de specială, și că ai pus-o în familia noastră. Suntem cu toții binecuvântați prin viața ei.

Ajut-o să-și stăpânească emoțiile acum când se întoarce la muncă. Ajut-o să nu se enerveze în fața nedreptăților pe care le vede, ci să vadă mâna Ta în toate și să se încreadă pe deplin în Tine cu privire la acei copii.

Rusty întrerupse rugăciunea tatălui ei cu o întrebare despre când aveau să sosească, dar apoi se întoarse din nou să privească

pe fereastră. Clayton luase un ziar pe care acum îl deschise, dar la un moment dat aruncă o privire ca să vadă pe fața lui Rusty o expresie atât de îndurerată încât îl uimi. Împături încet ziarul și așteptă, cu ochii încă fixați asupra profilului ei. Expresia trecu, dar Clayton nu avea de gând s-o ignore.

– Ești bine? întrebă el blând.

Rusty se uită în sus la el.

– Mă gândeam la Quintin.

Clayton nu avu nevoie să audă mai mult. Puține lucruri o întristau pe Rusty mai mult decât un copil în suferință. Nici Clayton nu se deosebea mult de fiica lui.

– Am multe lucruri pentru care să-I mulțumesc lui Dumnezeu, tati, în mod specific cu privire la Quintin—dar doresc totuși mai mult pentru el. Încerc să mă concentrez asupra faptului că este bine îngrijit și păzit de rău—este mai mult decât pot spune despre mulți dintre orfanii care vin la noi—totuși doresc ca el să aibă parte de mai mult.

– Înțeleg, Rusty, dar cred că îi faci un mare deserviciu comparându-l cu un orfan. Domnul McCandles ar fi foarte jignit.

Sprânceană lui Rusty se coborî.

– Ar trebui să fie.

Clayton nu-și putu reține zâmbetul. Fără avertisment, el și-o imaginează pe fiica lui căsătorită cu Chase McCandles și nu cunosc decât un sentiment de pace.

– Cineva râde de mine? Rusty prinsese privirea lui.

– Nu, dar consider amuzant faptul că deși îl numești foarte respectuos *Domnul* McCandles nu eziți să-i spui exact ce gândești.

Zâmbetul strâmb al lui Rusty o discredita pe ea însăși. Ea *era* deschisă cu privire la tatăl lui Quintin, dar nu fusese niciodată directă și nu îi spusese ce gândea ea despre situație în ansamblu. Nu considerase că era obligația ei.

– Trebuie să-ți mai spun un lucru, Rusty, se aventurează Clayton. Rusty se uită la el. Dacă ai observat păcate în viața lui Chase, cum ar fi neglijarea fiului său, poți să-L rogi pe Dumnezeu să intervină. Dumnezeu dorește mai mult pentru Quintin decât dorești tu. Roagă-L pe Dumnezeu să-l ajute pe Chase să vadă cât de mare nevoie are fiul lui de el. Se poate să nu cunoști niciodată răspunsul, dar îți vei fi îndeplinit slujba prin rugăciunea cu

credincioșie. Aceasta este tot ce cere Dumnezeu de la tine în această situație.

Rusty încuviință.

– Mulțumesc, tati. Uitasem cât de bine e să călătoresc cu tine.

– Nu am avut destul timp cu tine. Călătoria aceasta ne va oferi o ocazie plăcută.

Rusty zâmbi dar apoi ochii îi rătăciră la distanță.

– Nu-l voi mai vedea probabil niciodată, zise ea gânditoare.

– Pe Quintin sau pe domnul McCandles?

Rusty ridică din umeri.

– Pe amândoi, bănuiesc.

Clayton nu răspunse, dar era cu totul de altă părere. El nu mergea la fel de departe încât să fie de acord cu Dana că Rusty urma să se căsătorească cu acest bărbat, dar se simțea absolut sigur că dacă Chase McCandles avea vreun cuvânt de spus în această privință, Rusty îl va vedea din nou.

Manitou

Sammy O'Brien se opri brusc când cumnatul ei intră pe ușa din față a orfelinatului. Ea era pe cale s-o îmbrățișeze pe Rusty, care intrase prima, dar fu atât de surprinsă de prezența lui Clayton încât ezită înainte ca un zâmbet uriaș să-i acopere fața.

– Clay! zise ea cu căldură. Ce surpriză deosebită.

– Nu-i așa? căzu el de acord în timp ce parcurse distanța dintre ele. Nu am avut destul timp cu Rusty așa că m-am gândit s-o însoțesc înapoi.

– Sunt bucuroasă că ai venit.

Ei se îmbrățișară apoi Sammy întrebă:

– Jackie și copiii sunt bine?

– Da.

– Cât timp poți să rămâi?

– Trebuie să plec mâine dimineață.

Ochii lui Sammy se îndreptară spre nepoata ei. Telegrama lui Chase spunea că ai fost bolnavă; ești bine acum?

– Da.

– Am uitat să te îmbrățișez. De cele mai multe ori Sammy se grăbea la treabă, dar acum că o avea pe Rusty în brațele ei, o ținu câtva timp și n-o lăsă să plece. Paddy veni la ei în timpul acesta.

– Ei, ce surpriză, râse el în timp ce strângea cu plăcere mâna lui Clayton.

– Bine ai venit acasă, Rusty. El își salută de asemenea nepoata printr-o îmbrățișare și primi și el o îmbrățișare caldă.

– Cum te simți?

– La fel ca înainte.

– Am vrut să urc pe tren și să vin să te iau când Chase a spus că ești bolnavă, dar am știut că el va avea grijă de tine, mărturisi Paddy în timp ce o îmbrățișă din nou și se întoarse apoi spre Clayton.

– Este totul bine în Boulder?

– Da, totul este minunat.

Paddy se întoarse din nou spre Rusty. Cum sunt copiii Parks?

– Plasarea a decurs foarte bine, dar când am ajuns la Makepeace trenul s-a stricat.

– Și acolo te-ai îmbolnăvit.

– Da.

Unul dintre lucrători veni chiar atunci să ceară ajutorul lui Paddy, așa că după câteva scurte instrucțiuni date grupului cu privire la cina ce urma într-o oră, el se duse la activitățile lui. Sammy avea și ea unele treburi de făcut. Rusty și Clayton se îndreptară spre apartamentul privat unde îi întâmpină mai tânărul O'Brien.

– Mama zicea că i-ai plasat pe Lizzy și Thomas, îi spuse Renny verișoarei sale. Ei ședea foarte aproape pe canapea, capul lui Rusty înclinându-se spre căpșorul lui Renny. Rusty era una dintre verișoarele lui favorite. Deși mai în vârstă, ea era mai aproape ca talie și, pe deasupra, era întotdeauna amabilă.

– Da. Ei locuiesc acum cu familia Davidson la Kurth.

– Familia Davidson?

– Întocmai. Ei au o fermă de vite.

– Cum arăta?

– Foarte frumoasă. O mulțime de vaci și pogoane de pământ. Ei au o casă mare cu un parter frumos și o tindă mare. Amândoi copiii au fiecare camera lui proprie, la etaj.

Renny tăcu, iar Rusty se întrebă dacă nu cumva ea îl întristase. Existau momente când toți uitau să fie recunoscători. Renny și

Nolan erau amândoi băieți foarte fericiți, dar dacă erau cuprinși de atitudini rele, aceasta era de obicei din cauză că trebuiau să împartă un dormitor cu sora și verișoara lor.

– Ai dormit recent în camera băieților? întrebă Rusty, păstrându-și vocea foarte degajată.

– Nu.

– De ce?

– Nu am dormit demult acolo pentru că ultima dată m-am speriat și am țipat.

– Aceasta a fost cu luni în urmă. Cred că ar trebui să încerci din nou. Te pot ajuta, dacă dorești.

Renny se încruntă.

– Băieții vor spune că sunt un țânc.

– Ei bine, încă ți-e teamă să dormi acolo?

– Niciodată nu mi-a fost.

Rusty se înclină și mai mult ca să-i vadă mai bine fața.

– Atunci de ce ai țipat?

– Am avut un vis urât.

– Asta eu nu am știut, Renny, se încruntă Rusty, dar dacă așa stau lucrurile, de ce nu ai cerut să te întorci?

– Pentru că mama a fost înfuriată de faptul că tati a trebuit să meargă și să mă ia, și ea a zis că nu mă mai lasă prea curând acolo.

– E mult de atunci, Renny. Cred că ar trebui s-o întrebi din nou. Ceva îmi spune că ea nu a înțeles. Cred că dacă ai vorbi cu ea, va regreta că te-a făcut să te simți atât de rău.

– Nu știu.

Rusty se întinse și îl ridică pe băiețel pe picioarele lui.

– Mergi acum, găsește-o și spune-i tot cu privire la aceasta.

El ezită doar pentru o clipă înainte să se îndrepte spre bucătăria unde mama și sora lui lucrau la vase. Nolan citea la masă, iar Paddy îl chemase pe Clayton ca să vadă unele reparații pe care el le făcuse într-una dintre încăperi. Lui Renny îi luă un moment ca să rostească ce avea de spus, dar mama lui pricepu repede și tot atât de repede îndreptă lucrurile între ei. Ea îi spuse lui Renny că îl va lăsa să doarmă o noapte în dormitorul băieților chiar săptămâna următoare. Apoi îi aminti că era timpul de culcare.

El plecă fără să spună un cuvânt, cu un zâmbet pe față. Odată ajuns în pat, mama se aplecă asupra lui ca să-l sărute și să-i dorească noapte bună.

- Va veni și tati să mă sărute?
- Da. Îl voi ruga să te sărute chiar dacă ai adormit.
- Nu am sărutat-o pe Rusty.
- Să o rog să vină?
- Renny nici nu încercă măcar să-și ascundă căscatul.
- Nu, mai bine nu, dar ea a vorbit cu mine și... El se uită somnoros la mama lui.
- Să-i spun că-i ești recunoscător, nu-i așa?
- El încuviință.
- Mulțumesc, mamă.
- Sammy îl sărută din nou, ieși și închise ușa. Îi găsi pe Nolan și Eileen în camera de zi împreună cu Rusty. Ea se așeză să-i asculte.
- Ea se simțea destul de deprimată că trebuie să lucreze pentru doamna Wood.
- Și ce i-ai spus?
- I-am spus că doamna Wood călătorise în toată lumea, și că s-ar putea să fie tocmai planul pe care îl are Dumnezeu pentru ea.
- Unde i-ar plăcea să meargă? întrebă Nolan.
- Este cel mai interesată de India.
- India? ochii lui Eileen se măriră.
- Da.
- Acolo se găsesc elefanți.
- Așa am auzit și eu, dar ea este interesată de oamenii de acolo, nu de elefanți.
- A spus doamna Wood că o va duce acolo?
- Nu, Nolan, lucrurile nu stau așa. Doamna Wood este mai în vârstă acum, și este sătulă de călătorii, dar ea are o prietenă bună care locuiește în Delhi. Are de gând să-i scrie și să-i trimită adresa lui Clare.
- Eileen oftă.
- Este atât de fascinant. Mi-aș dori să pot vedea India. Ai auzit, mamă? Nu-i așa că este fascinant?
- Este, cu siguranță. Cum a ajuns Clare să lucreze pentru doamna Wood?
- Doamna Wood și-a rupt un picior, iar femeia care o ajută nu poate sta cu ea toată vara. Pastorul Henley a anunțat într-o zi de duminică despre această situație, iar Clare s-a oferit în mod voluntar.

– Prin urmare, Clare va locui acolo?

– Nu, ea va merge doar în timpul zilei. Doamna Wood are o rudă care locuiește cu ea, o nepoată, cred; aceea o va supraveghea în timpul nopții.

– Cum sunt ceilalți de acasă? vru Sammy să știe.

Rusty își prezenta raportul când reveniră bărbatii. Paddy le spuse lui Nolan și Eileen că trebuiau să meargă la culcare. Rusty se oferă în mod voluntar să se ocupe de copiii mai mari, și înainte să se poată întoarce, Sammy îl tortură pe Clayton cu întrebările ei.

- Este sora mea cu adevărat bine?
- Da, Sammy, categoric. De ce te îngrijorezi?
- Am văzut mai devreme ceva pe fața ta, zise ea, privind fix la el, care m-a făcut să cred că te gândești la ea.

Clayton se uită și el la ea.

- Ce crede ea cu privire la Chase McCandles?

Clayton zâmbi încet.

- Nu știi cum faceți voi două, Sam, dar tu pari să știi la ce se gândește soția mea chiar dacă nu o poți vedea.

Sammy zâmbi când îl auzi pe Paddy chicotind.

- Spune-mi, deci, ce a crezut ea despre el? Vocea ei coborâse, la fel și vocea lui Clayton.

- Îi place de el, dar mai mult decât atât, ea crede că el este îndrăgostit de Rusty.

Așa cum el se aștepta, Sammy nu zise nimic. Ea încuviință, iar ochii îi erau meditativi înainte să spună:

- Probabil că el nu s-a putut abține. Nu am fost de mult timp la Briarly, dar viața lui Chase este foarte calmă și bine organizată. Rusty trebuie să pară întrucâtva asemenea unei flori în deșert. Dar Rusty îi împărtășește sentimentele?

- Nu o lua înaintea, Sammy, adăugă Paddy. Nu cred că asta vrea să spună Clay.

- Ai dreptate în această privință. Niciunul dintre ei nu simte altceva decât puțină atracție.

Sammy își deschise gura ca să comenteze aceasta când Rusty reveni la ei. Ea se așeză pe canapea lângă tatăl ei și privi dincolo la Paddy.

- Bucuroasă de revenire? întrebă el cu un zâmbet.

– Mai mult decât pot spune. Mi-a fost dor de copii.

– Au întrebat zilnic de tine, iar pastorul Brad a vrut să știe în ce duminică te vei întoarce ca să-i iei pe micuți.

Rusty zâmbi. Există un timp special pentru copiii care veneau la biserică în fiecare duminică, și de două ori pe lună Rusty îi învăța lecția și cânta cântece cu ei. Ea iubea acest timp, iar copiii o adora.

– Am să merg să-l văd mâine după-amiază, zise ea înainte ca să trebuiască să-și ascundă un căscat uriaș. Știu că tocmai m-am întors, dar dacă nimeni nu obiectează, chiar acum voi merge la culcare.

– Pare să fie o idee foarte bună. Sammy se ridică pentru a face același lucru, iar din respect bărbatului se ridică împreună cu ele.

Rusty îi sărută pe toți, le spuse noapte bună și ieși din încăpere. Sammy îl sărută pe Paddy deoarece știa că va adormi înainte ca el să meargă la culcare. Apoi îl îmbrățișă pe Clayton și îi spuse să planifice un mic dejun substanțial în dimineața următoare.

De îndată ce femeile plecară, bărbatului se așezară din nou. Așa cum Sammy a bănuț, Paddy nu i se alătură imediat. Deși de vârste diferite, Paddy și Clayton crescuseră împreună în același oraș, tații lor fiind amândoi supraveghetori în mină. Simțind că aveau multe de împărtășit, cei doi bărbatți vorbiră până târziu în noapte. Era foarte târziu când hotărâră să se oprească. În loc să ocupe camera liberă de la etaj în care dormeau de obicei el și Jackie când erau în vizită, Clayton alege să se întindă pe divanul din camera de zi. Mergând tăcut la culcare, Paddy știa că oricât de plăcut a fost să-și vadă cumnatul, zorii aveau să vină mult prea curând.

Rusty își conduse tatăl în ziua următoare, simțindu-se atât de mulțumită că o însoțise în această călătorie. Ea nu glumise, însă, cu privire la dorința ei de a se întoarce la muncă. Reveni la orfelinat și imediat începu să se ocupe de copii.

– Charity Wilkinson, eu cred că de când am plecat ai crescut vreo cinci centimetri.

Rușinoasa fetiță de trei ani nu avea de gând să se uite în sus la Rusty, dar zâmbi la podea și își ținu mâna vârată în mâna lui Rusty.

– Trebuie să merg în oraș după ceva, Charity. Voi merge imediat după prânz. Ai vrea să vii cu mine?

Charity își ridică atunci privirea dar dădu din cap că nu.

– Ești sigură?

– Sunt sigură, răspunse ea, suficient de îndrăzneță ca să răspundă de data aceasta. Acesta era un punct cu privire la care ea nu voia să fie greșit înțeleasă. Lui Charity nu-i plăcea să iasă dacă nu era forțată. Ea fusese predată la orfelinat înainte de a împlini un an și crescuse prea atașată de camera și patul ei. Ea se aventura afară în diminețile de duminică împreună cu toți ceilalți copii, în curtea uriașă, când li se poruncea să facă aceasta, dar ori de câte ori copiilor li se permitea să se joace în mod liber sau să-și aleagă activitatea, Charity putea fi găsită înăuntru, fericită să deseneze sau să se uite la imaginile dintr-o carte. Când i se spunea că trebuie să petreacă ceva timp în curte, ea nu alerga și nu sărea cu ceilalți copii, ci mergea încet în preajmă, cu fața meditativă și puțin temătoare. Singura dată când ea alerga era atunci când copiilor li se permitea să se întoarcă înăuntru, ea era de obicei prima din rând.

– Să te chem altă dată, nu-i așa? zise Rusty, și observă că inima ei micuță părea ușurată, văzând încuviințarea fetei. Ele mai avuseseră această conversație înainte. Rusty sărută fruntea ei mică, moale și deschise cartea pe care urmau s-o citească împreună. Subiectul ieșirii în oraș era abandonat.

Colorado Springs

– Chase!

Tocmai când ieșea din frizerie, Chase se întoarse auzindu-și numele strigat și își văzu pastorul, Jeremy Radke, care se ivea pe stradă.

– Pastore Radke, cum ești?

– Minunat. Ești liber pentru o ceașcă de cafea?

– Sigur.

Bărbații continuă să urce strada către hotel și intrară ca să găsească un loc. Ospătarul le aduse ceștile aburite și îi lăsă în tihnă.

– Mi-ai lipsit în ultimele câteva săptămâni. Cum te-ai descurcat?

– Bine. Am însoțit o lucrătoare de la orfelinat și doi copii într-un plasament.

– Acesta ar fi orfelinatul pe care îl sprijini din Manitou?

– Da. Plasarea a decurs foarte bine, dar pe drum spre casă femeia s-a îmbolnăvit. Ea a rămas la Briarly timp de câteva zile, dar am simțit că era important s-o conduc eu însumi acasă la ea.

– Acum este bine?

– Era bine când am lăsat-o la casa părinților ei din Boulder. Acum este, probabil, înapoi la Manitou.

– Veți merge s-o vezi?

– Nu cred, îi zise Chase, dar se miră de dezamăgirea care-l cuprinsese. El ar fi salutat un motiv de a vedea orfelinatul; trecuse foarte mult timp de când nu trecuse pe acolo. Dar de ce trebuia el să aștepte după un motiv ca să viziteze? Înainte să poată concepe un răspuns, pastorul Radke vorbi din nou, și deși Chase asculta, mintea lui era numai pe jumătate la conversație. Nu după mult timp, ei își terminară cafeaua și plecară fiecare în drumul lui.

Chase ajunsese acasă și intra încet pe ușa din față. Mintea lui era preocupată de întrebarea pe care i-o pusese pastorul despre mersul la Manitou. El nu reuși să treacă pragul intrării din față, ci doar stătu în picioare, meditănd. Acesta a fost momentul când auzi vocea lui Quintin venind din spatele ușii închise a încăperii micului dejun. De când ajunsese acasă de la Boulder, Chase nu-l putea vedea sau auzi pe Quintin fără să se gândească la Rusty. Era probabil datorită ursulețului de jucărie. De îndată ce băiețelul aflase că ea îl alesese, nu-l mai scăpase din vedere. Timp de câteva zile, copilul tânjise atât de mult după Rusty, încât ei se temeau să nu se îmbolnăvească. Atunci Chase își aduse aminte de ursuleț. Quintin se simțea mai bine, dar doamna Harding relata că el vorbea și acum în fiecare zi de domnișoara Taggart.

În cele din urmă, Chase se mută în biroul lui, dar mintea lui era încă plină de Quintin, Rusty și orfelinatul Fountain Creek.

Manitou

De îndată ce prânzul a fost gata, iar copiii au fost așezați la activitățile lor de după-amiază, Rusty, fidelă cuvântului dat, plecă la biserică. Biserica nu era departe, doar la distanță de câteva străzi înspre oraș. Ziua era minunată. La începutul lunii mai, primăvara prindea viață în Manitou. Deși era puțin răcoros,

Rusty nu își acoperi uniforma, care includea o fustă marinărească de culoare închisă și o bluză aspră, albă. Oricine o vedea făcea imediat legătura cu orfelinatul.

După doar câteva minute, Rusty bătea la ușa casei parohiale. Nu dură mult până când ușa se deschise, și cineva o îmbrățișă imediat.

— Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors! Tibby Reed, fiica cea mare a pastorului, aproape că o târî pe Rusty înăuntru. Parcă au trecut luni de zile de când ai plecat. Cum a fost plasamentul?

— Minunat, zise Rusty cu sinceritate în timp ce amândouă ocupară locuri în camera de zi. Ar fi trebuit să vezi acest cuplu, Tibby. Aveau inimile în priviri de fiecare dată când se uitau la Lizzy și Thomas.

— Dar copiii—erau fericiți?

— Foarte fericiți. Nu putea fi mai bine.

— Și cum era domnul McCans?

— McCandles, o corectă Rusty. A fost foarte amabil. S-a îngrijit minunat de noi.

— Un însoțitor plăcut?

— Da. Foarte grijuliu.

— M-am rugat pentru tine.

— Mulțumesc.

— Dar m-am rugat și mai mult pentru mine, recunosc eu, iar Rusty trebui să râdă.

— De ce?

— Pentru că a trebuit să te înlocuiesc cu copiii cât timp ai fost plecată. Îmi place să te ajut—știi aceasta—dar să fiu eu învătătoarea asta înseamnă multă bătaie de cap.

Rusty o aprobă cu prietenie.

— Din acest motiv sunt aici. Unchiul Paddy mi-a zis că tatăl tău a vrut să știe când mă întorc.

— Ei bine, el nu este acasă acum, dar îi voi spune că ai revenit în oraș. Nu este rândul nostru mâine, dar sunt sigură că vom fi săptămâna următoare.

— Sună bine. Mi-aș dori să pot sta și să discutăm, dar realmente trebuie să mă întorc. Cum merg planurile cu nunta?

Rusty se ridică în picioare, iar Tibby o conduse până la ușa. Tibby îi dădu ultimele detalii privind căsătoria care urma, și cele două tinere căzură de acord să se întâlnească în acea săptămână

pentru a parcurge lecția pentru copii. Tibby avea un mod de a însenina ziua fiecăruia, iar Rusty se simți încurajată de cele câteva momente petrecute împreună. Ea se întoarse apoi la orfelinat, plină de zâmbet.

Colorado Springs

Era spre sfârșitul lunii mai, aproape iunie, când doamna Harding primi scrisoarea. Primăvara încetase în cele din urmă să-i amăgească pe locuitorii Munților Stâncoși și sosi din plin. Orice colț al lumii părea să fie colorat. Pajiștile și grădinile din Briarly erau din nou un punct de atracție turistică. Acesta a fost momentul când bona lui Quintin deschise scrisoarea pe care o primise și, încă atentă la micuțul care se juca liniștit lângă ea se uită o vreme în gol.

– Doamnă Harding?

– Da, Quintin?

Doamna Harding se întreba ce expresie trebuie să fi avut ea pe față pentru că micuțul se uita acum fix la ea, cu o cută de îngrijorare între micile lui sprâncene.

– Mă gândeam, Quintin, zise ea, zâmbind pentru a-l liniști. Ea văzu cum ochii lui nu se desprindeau de la scrisoarea din mâna ei. Era prea inteligent ca să nu remarce, dar ea știa că el nu avea să întrebe nimic. Nu ți-e rece, nu-i așa?

Quintin privi din nou în ochii ei. Dădu din cap în semn de negare și se întoarse la carnețelul cu desene din mâna lui. Era o întrebare destul de normală pentru a-și lua gândul de la bona lui și pentru a-i oferi doamnei Harding încă un moment de gândire. De fapt, ea avea nevoie doar de un moment. Ea împături scrisoarea cu grijă și o puse la loc în plic. Despre conținutul ei va trebui să vorbească cu domnul McCandles chiar în seara aceasta.

Când salonul se întunecă, Chase mări flacăra lămpii și continuă să citească. El savura un roman de Rudyard Kipling și era dus pe gânduri când cineva își dresе glasul. Chase își ridică privirea și o văzu pe doamna Whitley la marginea încăperii, cu spatele la holul din față.

– Veți mai avea nevoie de ceva în seara aceasta, domnule?

– Nu cred, doamnă Whitley. Mulțumesc.

– Atunci am să vă spun noapte bună.

– Noapte bună.

Chase s-ar fi întors la cartea lui, dar el era așezat așa încât să poată vedea casa scării. Doamna Harding cobora, și în timp ce Chase privea, ea veni și stătu aproape în același loc unde fusese doamna Whitley.

– Îmi cer scuze pentru deranjul din seara aceasta, domnule, dar mă întrebam dacă aș putea avea o scurtă discuție cu dumneavoastră.

– Bineînțeles. Chase se ridică în picioare. El așteptă ca bona lui Quintin să se așeze comod pe canapea și apoi își reluă locul.

– Quintin este bine?

– Foarte bine, domnule. Am avut o zi frumoasă. El se bucură să iasă afară fără veston și pălărie.

– Bine. Pentru o clipă între ei se așternu tăcerea, iar Chase se gândi că ea părea puțin încordată. El așteptă, întrebându-se dacă ar fi trebuit ca el s-o interpeleze dar se decisе s-o lase să-i vorbească când va fi pregătită.

– Quintin este un băiețel foarte special, domnule McCandles, și mă bucur nespun de mult de el.

Chase încuviință. El bănuia că exista un „dar” undeva, însă nu voia să se hazardeze.

– Sunt acum de mai bine de trei ani împreună cu el, și nu mi pot închipui viața fără el. Dar ca să fiu sinceră, simt că am nevoie de câteva luni libere. Ideea mi-a venit în minte cu ceva timp în urmă, dar nu am simțit o presiune ca să dau curs acestei chestiuni.

– Iar acum simțiți?

– Da. Vedeți, domnule McCandles, am primit o scrisoare de la sora mea. Ea părea satisfăcută, dar încă nu zâmbea. Se va căsători. Abia acum zâmbi, ca și când nu se putea abține. Ea

este o femeie în vârstă de peste patruzeci de ani și se va căsători pentru prima oară.

Chase zâmbi și el.

– Ce pot să spun? Felicitări!

– Da. Mi-a scris ca să-mi spună, desigur, dar și ca să mă întrebe dacă este posibil să particip.

– Sigur că da. Chase nu avu nevoie să se gândească de două ori. Nu aș dori să pierzi un asemenea eveniment.

– Apreciez lucrul acesta, domnule, dar vedeți, sora mea locuiește în Charleston, Carolina de Sud, unde am crescut noi. Speranța mea este că voi putea nu doar să particip la nuntă, ci să-mi iau liber toată vara. Ea nu se căsătorește decât la începutul lui iulie, dar dacă este posibil, aș dori să plec cât mai curând, în iunie, și să nu mă întorc până la începutul lui septembrie.

Cu o înfățișare deschisă, Chase încuviință, dar nu vorbi. El nu avea rezerve cu privire la cererea ei de a pleca, dar se întreba evident ce va trebui să facă cu fiul său.

– Îmi dau seama, domnule, că v-am dat de gândit, și dacă nu puteți rezolva această problemă, voi rămâne. Dar ați fost întotdeauna un angajator corect, și m-am simțit liberă cel puțin să vă rog.

– Desigur, doamnă Harding. Sunt bucuros că ați făcut-o. Vă rog să vă planificați plecarea. Voi începe imediat să caut pe cineva care să vină pe timpul verii.

– Dacă aș îndrăzni să vă sugerez pe cineva, domnule ...

– Bineînțeles. Orice sugestie poate fi foarte utilă.

– Nu știu dacă domnișoara Taggart are un contract flexibil la orfelinat, dar Quintin vorbește în fiecare zi de ea. Simt că s-ar împăca foarte bine.

Chase nu comentă, dar mintea lui înainta acum precum o locomotivă cu aburi. Îl vedea din nou pe Quintin în biroul lui, cu fața îngropată în palme și plângând cu sughituri. Atunci se întrebase ce putea face el pentru copil. Promise cumva chiar acum răspunsul?

– Cred că domnișoara Taggart este o sugestie extraordinară, doamnă Harding, și vă mulțumesc. Dar, dacă lucrurile nu merg destul de repede, care ar fi data cea mai târzie când poți pleca și totuși să fii acolo la timp pentru nunta surorii tale?

– Mersul cu trenul continuă să se îmbunătățească an de an, zise ea meditativ. Iar nunta este pe 3 iulie, într-o zi de sâmbătă. Dacă nu au loc întârzieri, cred că ar fi suficient să ajung acolo cu o săptămână înainte de această dată.

– Voi face tot ce pot ca să luați acel tren la vreme, doamnă Harding, îi zise Chase. El căzu pe gânduri o clipă, cu ochii rătăcind de-a lungul și de-a latul încăperii și apoi se uită din nou la ea. Măine dimineață voi merge la Manitou. Domnișoara Taggart va fi prima mea opțiune pentru Quintin, așa că mă voi ocupa de aceasta înainte să discutăm alte posibilități. Nu am vizitat de ceva vreme orfelinatul, așa că nu aștepta să fiu înapoi până luni sau marți.

– Foarte bine, domnule. Să vă alcătuiesc o listă cu alte nume sau nu este nevoie?

– Cred că domnișoara Taggart va veni dacă va putea, dar după cum ai spus, trebuie să am în vedere obligația ei față de orfelinat. Mergi înainte și fă-mi o listă de nume, și când mă întorc îți voi spune dacă am nevoie de ele.

– Voi face aceasta, domnule. Mai era altceva?

– Nu, mulțumesc, doamnă Harding.

Doamna se ridică în picioare, și la fel făcu și Chase. El remarcă zâmbetul acesteia.

– Mulțumesc, domnule McCandles. Abia aștept să-i spun sorei mele vestea cea bună. Va fi foarte mulțumită.

– Sunt bucuros, doamnă Harding, zise Chase, foarte serios. Meriți un timp liber.

– Mulțumesc, domnule. Voi aștepta până când planurile dumneavoastră sunt mai bine conturate înainte ca să-i spun ceva lui Quintin.

– Da, consider că așa este înțelept. După cum am spus, voi și ti mai multe după weekend.

– Foarte bine. Noapte bună, domnule.

– Noapte bună, doamnă Harding.

Chase rămase în picioare până când ea ieși din cameră, dar chiar și după ce se retrase în scaunul frumos tapisat, el nu-și reluă lectura. Minteă îi era plină de gânduri despre Quintin, Rusty și singura zi pe care cei doi o avuseseră împreună. El nu era atât de îngrijorat dacă Rusty va veni sau nu la Colorado Springs—cumva el credea că lucrul acesta se va rezolva. Principala lui îngrijorare

era cu privire la cum va reacționa Quintin când va veni vremea ca ea să plece din nou.

Manitou

– Vi se pare că sunt mare? îi întrebă Rusty Taggart pe copii din locul ei de pe scaun. În încăperea spațioasă a bisericii se auzi un amestec de răspunsuri. După cum era de așteptat, copiii mai mici o vedeau mai înaltă decât cei mai mari.

– Perfect, zise ea în timp ce păși jos și se întoarse spre Tibby. Să-i dăm voie mătușii Tibby să stea în picioare pe scaun. Ea este mai înaltă decât mine. Să vedem cât de mare este ea când este pe scaun. Rusty stătu la o parte în timp ce colega ei urcă pe scaun.

– Este destul de înaltă, nu-i așa? Rusty se adresa din nou grupului de copii, dar se putea vedea că ei încă nu erau impresionați. Mintea lui Rusty răscolea în căutarea unei soluții când Chase McCandles intră în spatele camerei. Cerându-i scuze, ea zise:

– Copii, un prieten de-al meu tocmai a intrat, și aș dori ca să faceți cunoștință cu el.

Urmărindu-i privirea, aproape fiecare căpșor se întoarse spre ușă. Domnule McCandles, ești atât de amabil încât să vii în față și să faci cunoștință cu copiii?

Chase își reveni din mirare în timp ce înaintă spre Rusty, dar nu-și ascunse amuzamentul. Rusty îi zâmbi și își porunci să nu râdă.

– Copii, aș dori să faceți cunoștință cu domnul McCandles. Vreți vă rog să-i spuneți bun venit? Ea așteptă până când ei ascultară și apoi se întoarse spre Chase.

– Domnule McCandles, vrei te rog să spui copiilor cât ești de înalt?

– Am cam un metru și optzeci și șapte de centimetri.

– E înalt, nu-i așa? îi întrebă Rusty pe copii. Ei încuviințară cu toții, cu ochii măriți în timp ce se holbau la acest necunoscut impozant. Acum, cum ar fi dacă l-aș ruga pe domnul McCandles să urce pe scaun?

Chase făcu aceasta fără să fie rugat și găsi foarte plăcut să privească în jos la fețele uimite ale copiilor.

– Așa-i că e *înalt*? întrebă Rusty cu entuziasm. Dar știți ceva? Ea așteptă ca Chase să coboare și să dispară în fundal împreună

cu Tibby, așa încât toți ochii copiilor să fie din nou la ea. El nu este la fel de înalt precum Goliat. Vă spun, nu este. Goliat era *enorm*. Ochii lui Rusty găsiră un corespondent pentru cuvânt, brațele ei fiind larg deschise în timp ce încerca să-i facă pe copii să vadă. Dar oricât de mare era Goliat, Dumnezeu se îngrijea totuși de Israel. Pe cine a trimis El?

– Pe David, strigară copiii.

– Corect. David știa că Dumnezeu va avea grijă de Israel. Soldații nu au crezut aceasta, dar David a crezut. Acum, cine îmi poate spune ce s-a întâmplat?

Mâinile se ridicară peste tot, iar Rusty îl chemă pe un băiețel din față. El se ridică în picioare și se descurcă bine cu încheierea povestirii, lăsând afară puține detalii.

– Mulțumesc, Carlos. Ai făcut o treabă minunată. Voi, ceilalți, ați ascultat? Sper că da, întrucât aceasta nu este o povestire pe care a născocit-o mătușa Rusty și i-a povestit-o lui Carlos. Ea își ridică Biblia. Această povestire este chiar din Cuvântul lui Dumnezeu, așa că știm că este adevărată, și știm de asemenea că Dumnezeu vrea ca noi să învățăm ceva din ea.

– Să ne așezăm cu toții liniștiți acum, zise ea, luând un moment pentru a restabili ordinea. Vă voi spune ceva. Vocea lui Rusty coborî, iar copiii făcură liniște ca s-o audă. În propria mea viață am uriași. Ea văzu cum ochii lor se măriră din nou. Nu oameni uriași, ci păcate uriașe precum egoismul și frica. Au și unii din voi dintr-acestea? Multe mâini se ridicară, iar ea știu că avea încă atenția lor. Dar știți voi cine este mai mare decât toate păcatele mele uriașe? Ea văzu cum căpșoarele încuviințară. Așa este. Dumnezeu e mai mare. Nu e minunat? Când mi-e frică, pot să mă uit în Biblie și să-mi aduc aminte că Dumnezeu este mai mare decât frica mea când El spune că nu mă va lăsa și nu mă va părăsi niciodată.

– Pe mine mă cuprinde frica, strigă o fetiță din față.

– Da, Vicky, și pe mine.

Alții începură să vorbească tare atunci, iar Rusty știu că-i reținuse destul de mult.

– Perfect, să stăm liniștiți încă un moment și să rostim din nou versetul nostru. După aceasta, mătușa Tibby va mai cânta un cântec cu voi, și apoi va veni timpul să mergem în biserică.

Rusty întinse mâna după un semn mare pe care tipărise versetul și îi ascultă pe copii recitându-l foarte bine. Tibby era de față conducându-i pe copii într-un ultim cântec.

Femeile le-au dat apoi câte un fursec fiecăruia, și toți copiii cu excepția celor mai mititei au înțeles că trebuie să se alinieze ca să-l primească și apoi să meargă la ușă. În zece minute, încăperea era goală. Copiii își întâlniseră părinții, frați mai mari și chiar lucrătorii de la orfelinat, la ușă. Totul în liniște. Rusty se întoarse să privească la Chase McCandles, având pe buze un zâmbet mare.

– Bun venit la Manitou, domnule McCandles.

– Mulțumesc. El se înclină oficial, cu ochii răsând. Trebuie să recunosc că niciodată nu am fost întâmpinat ca astăzi.

Rusty râse puțin.

– Mulțumesc că m-ai ajutat s-o scot la capăt, zise ea cu seriozitate. Copiii au fost foarte impresionați.

– A fost plăcerea mea, dar nu mă pot abține să nu întreb ce ai fi făcut dacă nu aș fi apărut eu la ușă.

– Lucram la aceasta când te-am observat, recunosc Rusty, și atunci ai apărut. Nu-i așa că e bine să fii spontan?

Chase râse, iar Rusty îi făcu semn lui Tibby, o apucă de braț, și o trase aproape.

– Domnule McCandles, aș dori să vă fac cunoștință cu o foarte bună prietenă a mea, domnișoara Tibby Reed.

– Îmi pare bine. Tibby îi zâmbi și își întinse mâna.

– Foarte bine, mulțumesc, domnișoară Reed. Dacă-mi permiteți să vă fac un compliment, cântați minunat.

– Mulțumesc. Tibby făcu gropițe în obraz de plăcere. O, domnule McCandles, ea aruncă o privire în spatele lui Chase și continuă, acesta este logodnicul meu, Scott Thorstad.

– Bună, Scott. Chase se întoarse și întinse mâna.

– Este o plăcere să vă cunosc, domnule. Bărbații dăduă mâna, și odată cu aceasta se putea auzi venind din sanctuar cântarea orgii.

– O, Doamne, exclamă Tibby. Vom întârzia. Ea începu să-și adune lucrurile înainte ca să apuce brațul lui Scott și se îndreptară spre ușă. Rusty își luă Biblia și geanta de dascăl. Chase o ajunse din urmă.

– Cu ce ocazie prin oraș? întrebă Rusty cu bunătate.

– Pentru afaceri.

– Vei avea ocazia să-l vezi pe Paddy?

– Da. Sper să-l găsesc după slujbă.

Ei tăcură apoi și se apropiară de ușile sanctuarului. În spate exista o bancă aproape goală, iar Rusty se furișă acolo în timp ce adunarea stătea în picioare. Chase i se alătură așa cum ea se așteptase să facă, dar după ce niște femei se întoarseră ca să-i privească ea își dădu seama că urma să dea niște explicații.

– Îmi dau seama că v-am șocat.

– Da, ne-ai șocat, Chase, dar nu din motivul la care te gândești tu. Vezi, cu toții suntem grozav de atașați de Rusty. Nu m-am gândit niciodată la plecarea ei, așa că este greu de imaginat viața pe aici fără ea.

Omul de afaceri încuviință.

– Aș înțelege dacă ați prefera să n-o întreb eu, Paddy. Ea este prima mea opțiune, așa că nici măcar nu am consultat pe altcineva.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Chase se înspăimântă de răspunsul lui Padriac O'Brien. Poate că dacă nu ar fi văzut-o din nou pe Rusty, el putea accepta un nu, dar după ce a văzut-o cu acei copii și a vorbit cu ea, deși pe scurt, el era sigur că ea era femeia perfectă care să vină și să aibă grijă de Quintin.

Chase nu știa că Paddy era foarte conștient de situația lui Quintin. Într-o seară, Rusty i se confesase. Paddy știuse că lucrurile nu erau ideale, dar până când Rusty nu-i explicase situația, el nu fusese deplin conștient de cât de puțin timp petrecea Chase cu fiul său. Alte fapte se perindau acum prin mintea lui. Oricât de mult aducea Rusty cu ea la slujbă în fiecare zi, personalul orfelinatlui avea mulți lucrători deosebiți. Se părea că Quintin nu avea pe nimeni.

– Consider corect s-o rogi tu, Chase. Eu pot să-i spun ce ai tu în minte sau să te las pe tine să explici, dar dacă ea dorește să lucreze pentru tine vara aceasta, cred că este foarte bine.

Chase era pregătit să primească un răspuns care să-l dezamăgească, așa că Paddy îl surprinse. Pentru o clipă, el doar șezu acolo fără să mai spună nimic.

– Mulțumesc, zise el în cele din urmă. Când ar fi un timp potrivit să discut cu ea?

– Astăzi după masă—ea este de serviciu până la ora 5:00. Pot să-i spun că ai dori să vorbești cu ea când este gata.

– Foarte bine.

– Dorești să-i spun motivul pentru care ești aici, sau îi vei explica tu că este liberă de îndatoririle ei cât timp ai nevoie de ea?

Chase se încruntă din cauza concentrării. Nu-i plăcea cum suna aceasta.

– Katherine nu trebuie să ajungă să creadă că nu are de ales. Nu aș dori să vină dacă nu vrea.

Nu ai habar ce simte ea cu privire la fiul tău, Chase. Va veni. Nu va putea să spună nu, gândi Paddy. Dar ce zise el cu glas tare era mult diferit.

– Voi vorbi cu ea. Nu voi încerca să vorbesc în dreptul tău, dar îi voi explica faptul că alegerea îi aparține în întregime.

– Mulțumesc, Paddy.

– Cu plăcere, zise el cu căldură. Vei fi în oraș suficient de mult timp ca să faci mâine un tur al orfelinatului?

– Da, acesta mi-a fost planul. I-am spus menajerei mele că nu mă voi întoarce până luni sau marți.

– Bine. Poți planifica o cină împreună cu noi mâine seară?

– Da, va fi o bucurie pentru mine.

Paddy se ridică în picioare.

– Îi voi spune lui Sammy. Va fi încântată.

Bărbații se despărțiră atunci, iar Paddy se întâlni cu soția lui. Ea era desigur încântată să-l vadă pe Chase, dar cât despre posibilitatea plecării lui Rusty, ea nu putea să fie bucuroasă.

– O, unchiule Paddy, a fost tot ce reuși Rusty să spună timp de câteva secunde.

– Nu trebuie să faci aceasta, Rusty.

– Tocmai asta e, Paddy. Mi-ar plăcea, dar nu-mi pot închipui cum e să nu fiu aici cu voi toată vara. Și ... ea se opri și șezu acolo.

– Și?

– Nu știu cum m-aș descurca în casa aceea.

– Casa? Nu înțeleg.

– Nu sunt sigură că pot explica, dar nici nu cred că sunt persoana pe care o caută el cu adevărat.

Paddy încuviință.

– Dar ești măcar interesată să auzi ce are de spus Chase?

– Da. Cred că dacă a venit tot acest drum ar trebui cel puțin să-l ascult până la capăt.

– În regulă. Înțelege poziția lui Sammy și a mea cu privire la aceasta?

– Așa cred. Ce a zis Sammy?

– Că îi va fi dor de tine, dar înțelege.

– Vorbești de parcă totul este stabilit.

Paddy își ridică capul într-o parte, cu o expresie plină de bunătate.

– Amândoi știm ce simți cu privire la Quintin McCandles, Rusty. Cred că inima ta cea bună îți va face de petrecanie.

Zâmbetul lui Rusty era cam strâmb.

– Probabil că ai dreptate în privința aceasta.

Paddy se ridică în picioare.

– Îi voi spune lui Chase că ești gata să-l vezi.

– Foarte bine. Așteaptă el un răspuns imediat?

– Nu știu. Este un lucru pe care trebuie să-l afli de la el.

Rusty încuviință și încercă să nu-și lase mintea să rătăcească prea departe, dar nu izbuti întru totul. Gândurile ei erau la mare depărtare când Chase păși în biroul lui Paddy. El stătu o clipă în picioare și o urmări, știind că ea nu era conștientă de prezența lui. Își dresе încet glasul și așteptă ca ea să înceapă.

– O, ești aici. Nu te-am văzut.

– Părei căzută pe gânduri.

– Cred că eram.

Rusty rămase pe locul din fața mesei lui Paddy și privi cum el ocupă scaunul de lângă ea. Ea se mută ușor până când se găsiră aproape față în față.

– Ți-a spus Paddy despre ce este vorba?

– Foarte puțin. Înțeleg că doamna Harding este bolnavă.

– Nu, deloc. Sora ei urmează să se căsătorească luna viitoare, și ea ar dori să participe la nuntă. A vrut să-și ia liber câteva luni, acum că i s-a oferit ocazia să călătorească înapoi în Est.

– Cât timp planifică ea să fie plecată?

– Ea ar dori să plece în prima parte a lunii iunie și să stea pe acolo până la începutul lui septembrie.

Cu fata gânditoare. Rusty încuviință, dar nu vorbi

– Sunt sigur că ai întrebări, începu Chase. Aș fi fericit să-ți explic tot ce dorești să știi.

Capul lui Rusty se aplecă într-o parte.

– În realitate, domnule McCandles, ezitarea mea nu este cu privire la întrebări pe care aș dori să vi le pun. Mă întreb dacă pot fi într-adevăr o servitoare în casa dumneavoastră.

Cuvântul „servitoare” îl făcu pe Chase să-i înghețe sângele în vine. *Nu* acesta era modul în care o privea pe Rusty Taggart și nu avea să fie niciodată.

– Nu cred că îmi place cuvântul „servitoare”, zise Chase, păstrându-și vocea liniștită. Nici chiar „bonă”. Cred că te-aș privi ca însoțitoarea lui Quintin. În mod sigur ai fi bine primită la toate mesele și funcțiunile familiale. Dacă ar fi fost presat, Chase nu ar fi putut numi vreo funcție familială, dar el trebuia să-și formuleze ideea. El remarcă, totuși, că Rusty încă nu părea în largul ei.

– Ar mai fi ceva ce să-ți pot spune?

– Nu, zise ea. Nu sunt îngrijorată cu privire la ce știu, domnule McCandles, cât cu privire la ce *nu* știți dumneavoastră.

– Despre?

– Despre mine și stilul meu de a aborda lucrurile.

Expresia de pe fața lui îi spuse că-l pierduse. Vocea ei era foarte blândă când continuă:

– Aici la orfelinat trebuie să avem reguli, dar dumneavoastră locuiți într-o casă, domnule McCandles. Eu aș vrea să mă comport în casa dumneavoastră așa cum fac în propria mea casă.

– De ce crezi că aș avea obiecții în această privință?

Rusty abia își reținu șocul de pe față. *De ce cred că ai avea obiecții? Pentru că am fost acolo. Am văzut modul structurat în care este crescut Quintin. Nu e pentru mine, și nu ar trebui să fie nici pentru fiul tău.*

– Vrei să spui ceva, dar eziți.

Rusty nu își dăduse seama cât de îndeaproape o urmărise el.

– Da, vreau, recunosc eu. Explicația aceasta îmi dă bătaie de cap. Îmi pare rău.

– E în regulă, Katherine. Poți să-mi spui.

Ea oftă, știind într-o clipă că trebuia să-l scoată pe Quintin din discuție.

– Nu este nimic personal, domnule McCandles, dar eu nu pot lucra în genul de structură pe care îl aveți în casa dumneavoastră. După cum am spus, aici la orfelinat trebuie să avem reguli pentru a supraviețui, dar aș fi nefericită cu acest gen de limitări în casa dumneavoastră—în orice casă. Știu sigur că aș fi nefericită.

Chase încuviință.

– Acum este rândul meu să-mi cer scuze. Nu te rog să vii și să fii doamna Harding. Doresc să vii cu propriul tău stil și idei.

Rusty dădu din cap.

– Nu știți ce spuneți, domnule McCandles.

– Știu, zise el ferm.

– De-a v-ați ascunselea în toată casa, îl testă ea.

– E foarte bine.

– Cazemată sub masa din sufragerie, încercă ea din nou.

– Foarte bine.

– Turnuri făcute din cărți, în bibliotecă. Niciun program anume.

– În regulă.

Rusty se uită la el. Vorbea el cu adevărat serios? Se făcuse ea cu adevărat înțeleasă? Acesta a fost modul în care ea crescuse. Fusesse minunat, dar nu era mediul liniștit cu care era el obișnuit.

– Nu va fi întotdeauna liniște, simți ea nevoia să-i amintească.

– Nimeni nu se va plânge. Știu că nu trebuie să mă îngrijorez că ai lăsa să i se întâmple ceva rău lui Quintin, și altceva nu mă preocupă. Casa este a ta să faci cu ea după cum dorești.

Rusty își linse buzele. Putea fi el serios? Dacă putea face cu Quintin toată vara ceea ce au putut face într-o singură zi, aceasta ar fi una dintre cele mai minunate veri din viața ei. Ea îi aduse aminte lui McCandles de ziua aceea.

– Îți aduci aminte de ziua în care Quintin și cu mine am fost împreună?

– Desigur.

– *Fiecare* zi ar putea fi foarte bine ca acea zi, domnule McCandles. Ghete cu noroi și întârziere la masă.

Chase ridică din umeri.

– Până acum, Katherine, nu ai spus nimic cu care să nu pot accepta. Ca să nu mai vorbim de faptul că știu că lui Quintin îi va plăcea în acest stil.

Dacă știi că lui Quintin îi va plăcea, de ce n-a avut el parte de acest stil tot timpul? Întrebarea veni de nicăieri, iar Rusty știu că va trebui să-și reprime gândurile. El o ruga să vină și să fie cu fiul lui, nu să-i prezinte o critică despre trecut.

– Când ai nevoie de răspuns, domnule McCandles?

– Plec de aici marți după-amiază, dar nu doresc să te simți presată. Dacă încă nu știi ce vrei să faci când sunt gata de plecare, poți să-mi trimiți vorbă mai târziu. Dacă așa stau lucrurile, voi începe când ajung acasă să caut alte persoane, dar tu ești prima mea opțiune, așa că nu voi angaja pe nimeni până nu primesc vești de la tine.

Rusty încuviință.

– Și dacă accept slujba, când ai avea nevoie de mine?

– Doamna Harding ar dori să plece cât mai repede posibil. Marțea aceasta este 1 iunie, așa că eu cred că i-ar conveni oricând săptămâna următoare.

– Quintin știe că ai făcut apel la mine?

– Nu, nu știe nimic despre planurile noastre. Doamna Harding și cu mine am hotărât că ea îi va spune doar când lucrurile sunt destul de sigure.

Mintea lui Rusty rătăci la băiețelul în discuție. Ea încă îl putea vedea la ușa din față a Briarly. Se mai gândise el la ea după aceea sau se întorsese la lumea lui fără nicio părere de rău? Rusty avea suficientă experiență ca să nu întrebe. Răspunsul ar fi constituit o tentație să lase decizia în seama emoțiilor, și ea nu putea face aceasta. Ea trebuia să chibzuiască bine chiar acum.

– Nu consider corect să vă las în așteptare în legătură cu acest subiect, domnule McCandles. Vocea ei era foarte preocupată. Vă voi da răspunsul până să plecați. Există vreun loc unde aș putea să vă gădesc?

– Voi fi aici pentru cină mâine seară, iar în restul timpului stau în casa Jarvis. Dacă îți face plăcere, mă voi opri din nou aici în drum spre stația de tren.

– Foarte bine. Voi lua în calcul și această variantă, mulțumesc.

– Mai era altceva ce ai dori să știi?

Rusty dădu din cap.

– Nu cred, deși ... Rusty avu un gând. Personalul dumneavoastră este foarte cald și amabil, dar când am fost acolo ultima dată, am fost o musafiră. Vor primi ei bine pe cineva nou care lucrează în casa dumneavoastră?

– Ei au fost foarte impresionați de tine. Nu am nicio îndoială că vă veți împăca minunat.

Rusty încuviință din nou, dar îi veni în minte încă un gând.

– Tocmai mi-am adus aminte, două dintre prietenele mele se căsătoresc în vara aceasta. Dacă vin la Briarly, voi putea să-mi iau liber ca să mă întorc aici la Manitou și Boulder?

– Categorie. Doar să-mi comunici planurile tale din vreme.

– Și familia mea. Unde vor sta părinții mei în Colorado Springs dacă vor să mă viziteze?

El clipi mirat.

– Vor sta la Briarly cât timp vor dori.

– O! Rusty se simți ușor surprinsă de tonul lui realist. Din nou capul ei se aplecă într-o parte. Voi lucra pentru dumneavoastră, nu-i așa, domnule McCandles? Chiar acum încep să cred că aș fi o musafiră onorată.

– Vei avea un salariu, Katherine, și zile libere în care să faci ce dorești. Voi depinde bineînțeles de tine ca să ai grijă de Quintin, dar dacă vii, aș dori să vezi Briarly ca locuința ta pe timpul verii. Dacă există ceva ce putem face ca să te simți mai confortabil, sau dacă Quintin are nevoie de ceva, trebuie doar să ceri. Dacă nu-ți place modul în care este aranjat mobilierul în camera ta, poți să-l schimbi. Dacă prietenele tale sau familia vor să te viziteze, vor fi mai mult decât binevenite. M-am făcut înțeles?

– Da. Mulțumesc.

Rusty avu într-adevăr mult de gândit. Slujba părea un vis devenit realitate, dar știind foarte bine cum erau lucrurile între Quintin și tatăl lui, ea trebuia să fie prudentă, să nu viseze. Doar lucrul acesta era suficient s-o facă să șovăie cu privire la implicare. Ea trebuia să ceară sfatul lui Paddy și Sammy, și trebuia de asemenea să se roage.

Privindu-i fața, Chase știu că ea avea nevoie să fie singură. El se pripise crezând că dacă Paddy putea renunța la ea, Rusty va fi automat de acord să vină. El putea fi sigur că ea dorea, dar exista de asemenea ceva ce o reținea. Când se despărți de Rusty, Chase se gândea că va fi nevoie să înceapă să caute alte soluții.

– Vrei să-ți spună cineva exact ce să faci? o întrebă Sammy pe Rusty mai târziu în aceeași zi. Rusty zâmbi.

– Nu, nu cred. Continui să mă întreb, care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

– Și la ce rezultat ai ajuns?

Rusty ridică din umeri.

– Că voi fi nefericită și va trebui să-i spun domnului McCandles că nu pot rămâne.

– Spus în felul acesta, lucrul nu sună rău deloc, adăugă Paddy, dar s-ar putea să fie mai greu decât crezi.

– În acest caz, răspunse logic Rusty, ar trebui să mă întreb ce ar fi mai greu: să continui să rămân sau să-i spun domnului McCandles că trebuie să plec. Nu sunt naivă—a-mi lua la revedere de la Quintin ar fi îngrozitor—dar am încercat să văd toate opțiunile ca să îmi dau seama dacă pot face această muncă.

Paddy încuviință. Ținând cont de faptul că a avut doar vreo trei ore ca să reflecteze, Rusty venise desigur cu multe posibilități.

– Sunt îngrijorată cu privire la un lucru, Rusty.

Rusty nu știa la ce se gândise mătușa ei, așa că îi acordă toată atenția.

– Nu poți merge acolo cu un gând de a „repara” lucrurile între Chase și Quintin. Vocea lui Sammy era blândă, dar la subiect. Oricât de mult te supără acea relație, nu poți avea această atitudine sau acest plan.

– Sincer, nu mi-am făcut un astfel de plan, Sammy, dar aceasta nu înseamnă că nu mi-a trecut în minte. Mulțumesc.

Pentru o vreme, cei trei nu mai ziseră nimic, dar tăcerea nu dură. Rusty se hotărâse.

– Voi merge, zise ea blând. Îmi va fi dor de toți cei de aici, dar cred că ar trebui să fac aceasta. Mulțumesc, unchiule Paddy, că mi-ai dat această oportunitate.

– Cu plăcere. Și nouă ne va fi dor de tine. Pierderea noastră înseamnă avantajul lui Quintin McCandles.

Rusty zâmbi la acest compliment. Domnul McCandles mi-a spus că va veni mâine seară la cină.

Sammy încuviință și se exprimă.

– Da, la ora șase.

– În acest caz, îi voi spune atunci. Ea tăcu din nou gândindu-se doar la Quintin. Voia să-l revadă și era sigură că se vor distra foarte bine împreună.

– Ce vei face cu privire la programul copiilor de la biserică? întrebă Paddy.

– Voi vorbi mâine cu pastorul. Aceasta îmi va da timp să cumpănesc din nou dacă este pus într-o situație dificilă. Știu că Tibby are să leșine.

– În ce zi vei pleca? întrebă Sammy.

Rusty se uită la unchiul ei.

– Când v-ar conveni?

– Parcă el zicea el că oricând înainte de sâmbătă, șapte iunie?

– Da.

– Eu cred că mai aproape de acea dată ar fi mai bine decât mai devreme. Poate joi sau chiar vineri.

– Foarte bine.

Nimeni nu mai zise nimic timp de câteva minute. Rusty se ruga, mulțumindu-I în continuare lui Dumnezeu pentru această oportunitate și cerându-I ajutorul pentru a-și face slujba și pentru a fi persoana de care Quintin avea nevoie. La un moment dat, ea ridică privirea și văzu că ochii lui Sammy erau ațintiți asupra ei.

– Îmi va fi dor de tine, Rusty. Doar atât zise ea, dar era suficient ca să le facă pe amândouă să plângă.

Colorado Springs

Doamna Whitley pierdu urma lui Quintin pentru câteva minute, dar nu trebuia să se îngrijoreze. Stând drept ca un soldat, el era încă în fața ferestrei din vestibul, cu ochii la alea din față. Ea știa pe cine aștepta el. Înțeleapta menajeră bănuia că femeia care sosea era, din toată lumea, persoana lui favorită.

Doamna Harding plecase cu o zi înainte. Se hotărâse ca ea să fie plecată înainte să sosească domnișoara Taggart. Quintin știuse de aceste planuri doar pe la începutul săptămânii, dar doamna Whitley nu se putu abține să nu se întrebe dacă doamna Harding nu ar fi fost rănită de buna dispoziție a lui Quintin. Personalul nu-l văzuse niciodată atât de fericit. El nici măcar nu comentase în fața perspectivei de-a nu o vedea toată vara pe doamna Harding. Desigur, timpul era un lucru neclar pentru un copil de cinci ani, dar doamna Whitley știa că era mai mult decât atât.

Menajera se îndepărta de veghea lui Quintin când domnul McCandles se abătu pe acolo. El se plimba și se îngrijora puțin. Chase se gândea la ultima lui conversație cu Rusty. Fusesse foarte încântat să știe că ea urma să vină.

– E minunat, zisese el cel puțin de două ori. Voi veni să te iau. În ce zi vei fi terminat cu munca acolo?

– Nu am nevoie să vii, îi zisese ea, dar mulțumesc.

Chase dăduse deja din cap.

– Voi veni după tine; spune-mi doar ziua.

Bărbia lui Rusty se ridicase imediat în aer.

– Nu sunt sigură care este ziua, zisese ea, ochii ei provocându-l. Dar voi ajunge acolo singură.

Chase își deschise gura ca s-o corecteze, dar ea i-o scurtă.

– Domnule McCandles, voi veni singură la Briarly, iar când trebuie să călătoresc la Boulder sau înapoi aici la Manitou, o voi face de asemenea pe cont propriu. Și acesta este ultimul meu cuvânt pe această temă.

El nu fusese fericit cu privire la decizia ei, iar ea știa aceasta, dar nu lăsă niciodată să se înțeleagă că ar fi dispusă să dea înapoi. El nu avu de ales decât să abandoneze subiectul. Chase dorea acum să fi insistat pe această temă și să meargă oricum după ea.

De ce, Chase? se trezi el întrebând. De ce ai nevoie s-o aduci aici—așa încât să nu trebuiască să te îngrijezi? Oricum nu ar trebui să te îngrijezi. Este Dumnezeu în control, sau nu?

Aducându-și aminte de aceasta, el se întoarse, și lăsându-și fiul la fereastră, reveni în biroul lui. Din nefericire, niciodată nu-i trecuse prin minte să vorbească cu băiatul sau să inițieze vreun schimb de idei. El nici nu remarcă faptul că Quintin își ținea strâns ursulețul în brațe.

Rusty păși pe platformă și salută imediat un hamal. Hamalul, un tânăr cu preferință pentru roșcate, era fericit să fie în serviciul acestei femei micuțe cu licărire hotărâtă în ochii ei minunați de culoarea florii de levănțică.

– Am un cufăr, îi zise Rusty hamalului stângaci. Observase, desigur, interesul lui. Și am nevoie de o birjă. Poți avea grijă de aceste lucruri pentru mine?

– Sigur că pot, îi zise el, cu un zâmbet. Era tentat să întrebe dacă cufărul cel mare presupunea că va rămâne în oraș pentru un timp, dar întrebarea rămase nerostită de teamă că ea îl va raporta la superiorul lui. Dacă vei veni cu mine la stație și îmi vei arăta cufărul tău, voi merge direct la el.

– Mulțumesc.

Hamalul îi zâmbi și avu o conversație banală cu ea în timp ce îi ducea cufărul și se asigură că este instalată în trăsura care o așteptase, dar în afară de un bacșiș corect și mulțumirea pentru timpul lui, Rusty nu avu nimic altceva de spus. De fapt, ea nu se mai uită din nou la el. Dacă ar fi făcut-o, ea ar fi văzut mirarea imensă de pe figura hamalului când ea îi spuse birjarului că destinația lor era Briarly.

Quintin McCandles nu mai putea respira. Pieptul lui mic se ridică, dar nu coborî. Ea era aici! Domnișoara Taggart era în fața casei, coborând încet din trăsura și zâmbindu-i vizitiului care o ajutase. El trebuia să spună asta cuiva. El trebuia să înștiințeze pe cineva! Piciorușele lui se întoarseră și se îndreptă spre hol, dar holul era gol. Panica îi umplu pieptul când doamna Whitley coborî scările. O privire la fericirea mută de pe fața lui și inima ei se frângea de gingășie.

– Este ea aici, Quintin?

El reuși doar să încuviințeze din cap.

– S-o las să intre înăuntru, nu-i așa?

Din nou Quintin reuși doar o încuviințare, dar în acest timp ușa se deschise. Domnul Whitley, lacheul, birjarul și omul priceput la toate o deschise. Quintin se uită la el în timp ce omul făcea un pas înapoi și în clipa următoare ea era înăuntru!

Domnișoara Taggart era cea mai minunată persoană pe care o cunoscuse vreodată, și acum ea intra pe ușa din față. De fiecare dată când ținea în brațe ursulețul, el se gândea la ea și încerca să nu plângă, dar acum nu mai era nevoie să se gândească.

Micuțul nu se putea mișca. Voia să alerge la ea, dar picioarele lui nu funcționau. Nici nu era nevoie. În clipa în care Rusty îl observă, ea traversă în fugă vestibulul, sub arcada bogat ornamentată, și înspre foaier ca să-l strângă în brațele ei. Brațele lui Quintin o înconjură. El o auzi spunându-i numele, dar nu putu răspunde. Fața lui micuță se îngropă în gâtul ei, iar el avea impresia că mirosea a flori. O clipă mai târziu simți că piciorușele lui atinseseră podeaua, iar când își înălță capul, o găsi ingenușiată în fața lui și zâmbindu-i.

– Bună, Quintin McCandles.

– Bună, domnișoară Taggart, zise el, simțindu-se dintr-o dată rușinos.

– Acum, declară ea, este primul lucru pe care trebuie să-l învățăm. Numele meu este mătușa Rusty. Poți să ții minte lucrul acesta?

– Da.

– Și așa îmi vei spune, înțelegi?

– Da.

– Cum ți-a mers? Ea zâmbi când realizează cât de mult dorea el s-o mulțumească.

– Foarte bine, așa.

– Doamna Harding mai este pe aici?

– Nu. A plecat ieri.

– Și ce ai făcut azi ca să te distrezi?

– Am așteptat să vii.

Rusty zâmbi. Ea nu avea nevoie să-i traducă cineva aceasta. Și ea era ușurată. Nu avea să urmeze o tranziție dureroasă, cel puțin nu astăzi. Când ea începu să sugereze lucruri pe care el nu le făcuse niciodată în viață, pe el îl cuprinseseră oarecum teama, dar pentru ziua de azi era bucuros s-o vadă.

– Vrei să vii să mă ajuți să despachetez?

– Cred că doamna Whitley se va îngriji de aceasta.

Rusty ridică privirea la auzul vocii lui Chase și se ridică în picioare, luând mâna lui Quintin fără să se gândească. Chase era bucuros că ea îl văzuse abia acum. El venise pe hol la timp ca s-o

vadă cuprinzându-l pe Quintin în brațe. Scena îl impresionase atât de mult încât dacă i s-ar fi cerut să vorbească despre acest moment, ar fi fost în mare încurcătură.

– Bună, domnule McCandles, îl salută Rusty, binevoitoare.

– Bună, Katherine. Cum a fost călătoria ta?

– A fost plăcută, zise ea, cu ochi strălucitori.

– Liniștită?

Rusty râse.

– Foarte.

– Sunt bucuros să aud aceasta. Rusty se uită cum el se întoarce spre doamna Whitley. Rusty îi zâmbise când intrase, dar apoi fusese complet ocupată cu Quintin.

– Doamnă Whitley, a întâlnit domnișoara Taggart restul personalului?

– Nu cred că pe toți, domnule. Îmi dați voie să mă ocup eu de aceasta?

– Te rog. El se întoarce din nou spre Rusty. Doamna Whitley este pregătită să aibă grijă de Quintin pentru restul zilei dacă dorești să te odihnești.

– Mulțumesc, zise Rusty, cuprinzându-i cu privirea pe amândoi, dar călătoria nu a fost foarte solicitantă. Mă gândesc că eu și Quintin putem face ceva împreună.

– Cum dorești. Chase era cât se poate de binevoitor. Dacă ai nevoie de ceva, te rog nu ezita să ceri.

– Mulțumesc, domnule McCandles, îi zise Rusty. Apoi se întoarce spre menajera de la Briarly. Doamna Whitley se grăbi să răspundă.

– Domnișoară Taggart, nu cred că ați făcut cunoștință cu soțul meu. Ea i-l arată pe bărbatul care o ajutase după ce plătitise birjarului. Marshall Whitley era o persoană cu păr blond la fel ca soția lui, cu un zâmbet prompt și ochi blânzi. Intrase și stătuse liniștit în spate, cu pălăria în mână. Rusty merse direct la el și îi strânse mâna.

– Bună, domnule Whitley. Vă mulțumesc că ați avut grijă de cufărul meu.

– Cu plăcere, domnișoară Taggart. Voi avea grijă să ajungă la etaj, în camera ta.

– Mulțumesc. Vrei să-mi arăți drumul? îl întreabă Rusty pe Quintin.

El încuviință.

– Ești în aceeași cameră.

Ochii lui Rusty se măriră de entuziasm.

– Ce drăguț! Este o cameră frumoasă.

– Camera mea este vizavi pe palier.

– Ne putem vizita unul pe altul. Vocea ei coborâse la un ton conspirativ.

Ca de obicei, el încuviință afirmativ la tot ce spunea ea. Rusty porni spre trepte. După doar doi pași, Quintin luă conducerea. El merse în fața ei, vorbind tot drumul.

Privindu-i, Chase știu brusc de ce erau copiii atât de atrași de ea. Ea nu spunea niciodată ceva copiilor ca apoi să se uite la alți adulți cu o licărire complice în priviri. Conversațiile ei cu copiii erau strict pentru ei. Ce dar special avea ea!

Chase reveni în biroul lui, cu o pace extraordinară în inimă. Nu voia să se gândească la sfârșitul verii când ea va fi plecată sau cum ar putea accepta Quintin aceasta. Se hotărî să fie recunoscător că ea venise pentru acest timp. Așa cum îi aducea aminte Cuvântul lui Dumnezeu, ziua de mâine avea suficiente îngrijorări ale ei. Acum, el avea să se gândească doar la ziua de azi și să aducă mulțumiri.

– Poți să-mi spui ce floare este aceasta? îl întrebă Rusty pe Quintin. După doar trei ore, ea era instalată, iar ei porniseră în ceea ce Rusty numise o „aventură”.

– Cred că acestea sunt Stele Căzătoare.

– Ai dreptate. Sunt atât de minunate, iar grădinile de aici sunt atât de frumoase, Quintin. Nu îți plac?

El încuviință, dar ochii lui nu se abătură la flori. De când sosise, Rusty era foarte conștientă de adorarea lui. Ea se rugase toată dimineața să fie foarte atentă cu inima acestui copil, și se mai rugă acum încă o dată. El era atât de sentimental și de dulce. Se simțea deja binecuvântată să aibă parte de iubirea lui.

– Ei bine, acum cred că putem intra înăuntru pentru un timp. Îți citea doamna Harding dintr-o anumită carte?

– Tocmai am terminat una. Dar nu am început alta din lipsă de timp.

– Prin urmare, trebuie să alegem noi una acum?

Din nou, încuviințarea atât de familiară.

– Ei bine, să mergem. Ea își întinse mâna. Nu pot aștepta.

Doar după câteva minute, erau în bibliotecă, iar Rusty luă cărți de pe raft la întâmplare. Le puse pe masa bibliotecii, singura piesă de mobilier din cameră, și continuă să mai ia câteva. Privind-o, Quintin se alarmă. Doamna Harding nu l-a lăsat *niciodată* să aleagă dintre atât de multe cărți. Rusty era concentrată la treaba ei, așa că îi luă ceva timp ca să observe fața lui.

– Quintin, ce este?

– E prea mult.

Rusty se uită la mormanul de cărți de pe masă și înapoi la băiețel.

– Consideri că am ales prea multe cărți?

– Nu avem voie.

Rusty știi chiar atunci că nu putea asculta aceasta tot restul verii. Ea aruncă o privire în jur și îl observă pe domnul McCandles dincolo de salon. El era la masa lui, cu capul aplecat peste treburile lui.

– Vrei te rog să vii cu mine, Quintin? Rusty îl luă de mână și-i arătă drumul spre biroul lui Chase. Ușile erau deschise, iar el îi văzu apropiindu-se. El începuse să se ridice, dar Rusty îl opri.

– Vă rog să nu vă ridicați, domnule McCandles. Avem doar o întrebare. După ce zise aceasta ea se uită la Quintin. Quintin, vrei te rog să-l întrebi pe tatăl tău cu privire la cărți?

El o privi de parcă tocmai îi ceruse să scuipe pe covor. El se uită la ea și apoi la tatăl lui, cu fața înghețată de mirare. Rusty își asumă răspunderea.

– Quintin și cu mine am vrea să știm dacă există cărți în bibliotecă ce nu ar trebui atinse, sau dacă ați prefera să ne uităm doar la câteva deodată?

Chase dădu din cap.

– Toate cărțile pot fi atinse, și aveți voie să citiți sau să vă uitați la cât de multe cărți doriți.

– Le putem lua de pe rafturi?

– Desigur.

Rusty se uită în jos într-o parte.

– Ai auzit aceasta, Quintin?

– Da.

– Putem alege orice cărți vrem, și cât de multe vrem, repetă ea.

El încuviință, iar ea observă cum pieptul lui mic se ridică și coborî de ușurare. Rusty îi zâmbi.

– Quintin, vrei să-mi faci o favoare și să te întorci în bibliotecă și să te uiți la cărțile de pe masă? Scoate tot ce ți se pare amuzant de citit și pune-le într-o grămadă separată. Voi veni la tine într-un minut.

El se îndepărtă ca să facă cum îi ceruse ea. Rusty îl privi până se îndepărtă destul de mult ca să nu audă discuția și apoi se întoarse spre tatăl lui Quintin.

– Ați vorbit serios când ați spus să vin la dumneavoastră pentru orice am nevoie, domnule McCandles?

– Categorical, răspunse Chase fără ezitare. Acum el se ridicase în picioare, dar era în continuare în spatele mesei.

– Simt că mă aflu într-un fel de dilemă, recunosc eu. V-am interpretat foarte literal când ai spus că ar trebui să vin cu propriul meu stil și mod de abordare a lucrurilor, dar după cum puteai vedea, nu este atât de simplu. Dilema apare când îmi dau seama că doamna Harding se va întoarce. Nu-i pot spune lui Quintin să uite toate regulile ei, dar prin acțiunile mele tocmai aceasta îi voi spune. Dacă nu te superi că ne uităm la oricât de multe cărți dorim, atunci aceasta trebuie să fie regula ei. Din ziua aceea pe care Quintin și cu mine am petrecut-o împreună, am știut că ea are multe reguli. Ce ai dori să fac?

Chase încuviință. Pentru prima dată îi era clar motivul pentru care Rusty ezitase să vină. Dar el se hotărâse doar cu câteva ore înainte că nu se va îngriji de sfârșitul verii.

– Voi vorbi cu Quintin.

Rusty era surprinsă de aceasta decizie, dar în același timp, foarte încântată. Ea stătu de o parte și apoi își ocupă locul. La jumătatea drumului în fața salonului, Chase se uită din nou la ea.

– Vino cu mine, Katherine, îi zise el, iar Rusty i se alătură fără să comenteze. Quintin, spuse tatăl său de îndată ce intră în camera cu cărți ordonate. Am ceva ce trebuie să-ți spun.

Rusty încercă să ignore modul dureros în care copilul ajunsese să acorde atenție și să asculte ce spunea angajatorul ei.

– Doamna Harding s-a îngrijit bine de tine, Quintin, și a făcut lucrul acesta cum a considerat ea cel mai bine. Ea a avut reguli pentru tine, și lucrul acesta a fost bun. Domnișoara Taggart este aici...

– Mătușa Rusty, îl corectă Rusty cu curaj. El îi aruncă o privire scurtă și continuă:

– Mătușa Rusty va avea propriile ei reguli. Când doamna Harding vine înapoi ea va avea din nou regulile ei, dar deocamdată, pe perioada acestei veri, trebuie să faci așa cum te învață mătușa Rusty. M-am făcut înțeles?

– Da, domnule.

– Ce se întâmplă dacă ne murdărim? întrebă Rusty. De data aceasta el nici măcar nu-i aruncă vreo privire.

– Vă puteți murdări, îi zise Chase fiului său.

– Dar dacă nu facem lucrurile după program?

– Trebuie să urmezi programul mătușii Rusty de a face lucrurile, care s-ar putea să însemne să nu mergi la sala de lectură în anumite zile, sau chiar să mănânci la alte ore decât timpul stabilit. Quintin, sunt toate clare pentru tine, sau să explic din nou ceva?

– Da, domnule, adică vreau să spun nu, domnule.

– Foarte bine. Știu că pot avea încredere în tine ca să fii un băiat bun și să ascuți de mătușa Rusty. Ea se va îngriji bine de tine.

– Da, domnule. Poziția lui nu mai era atât de rigidă când Chase puse o mână pe umărul lui. Rusty aștepta cu un zâmbet când băiețelul privi spre ea.

– Ai găsit o carte care îți place?

– Nu încă.

– Ei bine, vom continua să căutăm. Asigură-te că i-ai mulțumit tatălui tău pentru că a intrat ca să vorbească cu noi.

– Mulțumesc, domnule.

– Cu plăcere. Sunt bucuros că am putut să ajut.

Rusty îi zâmbi acum lui Chase.

– Mulțumesc, zise ea blând. Sper că nu te voi dezamăgi.

– Niciodată nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

Rusty îi oferi din nou un zâmbet plin de recunoștință și stătu de o parte în timp ce el plecă pe drumul lui. Ea își îndreptă apoi atenția spre Quintin și cât ai clipi găsiră o carte și le așezară la loc pe toate celelalte. Doar cu puțină muncă de lămurire, ea îl convinse pe Quintin să se întindă sub masa bibliotecii și să-și înceapă cartea acolo. Avea să ia ceva vreme, dar ea era hotărâtă să-i ofere ceea ce ea numea o vară „normală”. Știa că intraseră pe fagașul cel bun când, la un moment dat, constată că ochii lui erau ațintiți asupra ei.

– Vrei să terminăm azi cu cartea aceasta? întrebă Rusty, punându-și mâna cu gingășie în dreptul obrazului lui.

– Nu, dar mi-e foame.

– Și mie mi-e foame. Să o întrebăm pe doamna Whitley dacă putem mânca aici sub masă?

– Da, zise el simplu, cu ochii luminați de bucurie. El nici măcar nu ezitase. Rusty înțelese că făceau progrese.

Rusty coborî încet treptele, nu prea obosită, dar simțind că lucrase din greu și avusese rezultate. Quintin fusese îmbăiat, i se citise, și participase la rugăciune. Acum el dormea adânc. Oricât de tentant era să caute propria ei odihnă, în timp ce îl puneă în pat, îi veni ceva în minte. Ea știa că nu putea să doarmă până nu verifică aceasta. După cum ea spera, domnul McCandles era încă la parter.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule McCandles, zise Rusty, stând în picioare în pragul salonului și privindu-l pe angajatorul ei ridicându-se din scaunul acela jos—exact cel în care dormise ea în timpul ultimei vizite la casa McCandles.

— Nu e niciun deranj. Te rog să ieși loc. Rusty se supuse, iar el întrebă: Cum a trecut prima zi?

— Foarte bine, eu așa cred. Quintin este atât de minunat, dar eu sunt puțin îngrijorată de cât de departe sunt de el în timpul nopții. Palierul de la etaj este atât de mare, iar camerele noastre sunt vizavi una de alta. Camera lui este situată într-un asemenea unghi încât nu-l pot vedea în patul lui. Sunt dispusă să dorm cu ușa mea deschisă sau, dacă vă face plăcere, pot dormi pe podeaua camerei lui.

— Apreciez propunerea ta, Katherine, dar nu cred că ai nevoie să faci aceasta, cel puțin atunci când eu sunt acasă. Camera lui Quintin este odaia copiilor, așa că am o ușă care duce din camera mea într-a lui. Voi începe să las ușa aceea deschisă în timpul nopții. Și voi veni după tine doar în cazul în care el are nevoie de tine.

Rusty încuviință, ușurată. Era clar că ea era pe punctul să-i mulțumească și să se ridice din scaunul ei, dar din motive pe care Chase n-a avut niciodată intenția să le examineze prea îndeaproape, el nu voia aceasta. O opri așadar cu o întrebare:

— A fost de folos că am vorbit cu Quintin?

— Da, mulțumesc foarte mult. El are momente când se uită la mine nesigur, dar de când ai vorbit cu el a încetat să mai spună: „Nu putem face aceasta.” Și, desigur, aceasta am sperat.

Chase se încruntă.

— Cred că n-am urmărit mai îndeaproape modul doamnei Harding de a face lucrurile, dar ea mi-a spus că e strictă, și am angajat-o tocmai din acest motiv.

Capul lui Rusty se înclină într-o parte. Ea vorbi fără nicio dezaprobare în tonul ei, doar cu curiozitate:

– A existat un motiv anume pentru care ai căutat o persoană care să fie strictă?

– Da. Eu simt că mi s-a permis să mă salvătesc cu totul când am fost tânăr. Am dorit ceva mai bun pentru Quintin.

– Și simți că ai realizat aceasta?

Întrebarea ei îl determină să se oprească, nu pentru că a prins vreun mesaj implicit în tonul sau privirea ei, ci pentru că nu credea că cineva ar fi pus această întrebare decât dacă acea persoană ar fi considerat că el nu avusese succes deplin. Era pe punctul să caute sensul întrebării ei, când doamna Whitley veni la ușă.

– Atât pentru seara aceasta, domnule?

– Da, doamnă Whitley. Dacă nu cumva mai dorește domnișoara Taggart ceva.

– Nu, mulțumesc, zise Rusty în timp ce se ridică. Sunt obosită și gata să mă culc, dar îți mulțumesc pentru întrebare.

– Cu multă plăcere. Sper să te odihnești bine.

– Mulțumesc.

Cu aceasta Rusty își luă noapte bună de la menajeră și de la angajatorul ei. Ea se îndreptă în sus pe scări, cu mintea încă la conversația cu Chase. El zisese că se prea putea să fi fost neglijent cu privire la doamna Harding. Rusty văzuse în aceasta un semn dător de speranță. Poate că dacă i s-ar fi oferit destul timp în care să-l vadă pe Quintin râzând și fericit, el ar dori să fie așa un an întreg și nu doar pe parcursul unei veri.

Jos în salon, Chase reveni în cele din urmă la cartea lui, dar asemenea lui Rusty, conversația stăruia în mintea lui. Eșuase el cu privire la Quintin? Pur și simplu nu știa. Nu răspunsese la ultima întrebare a lui Rusty și nu apucase să pună și alte întrebări ale lui. Era el ușurat sau nu? Se trezi cu încă o întrebare la care nu avea răspuns.

– Doamnă Whit, așa cum ajunsese Rusty s-o numească, dacă ne caută cineva, Quintin și cu mine vom fi în oraș.

Melinda Whitley primi liniștită acest anunț, forțându-se să nu privească în direcția bucătăresei, dar ea nu era atât de calmă pe cât părea. În aproape o săptămână cu Rusty Taggart învățase multe lucruri, dar surprizele nu se sfârșiseră.

– Rusty, vă duce Whit? Simțise nevoia să întrebe. Ea folosi de asemenea porecla lui Rusty, întrucât însoțitoarea de vară a lui Quintin insistase asupra adresării familiare de îndată ce făcuse cunoștință cu tot personalul.

– Nu, am găsit în grajd o cabrioletă pentru ponei, iar Quintin și cu mine ne împăcăm grozav de bine cu Dobbins, așa că vom face o încercare. Vom fi plecați doar pentru câteva ore.

– Numai câteva ore, repetă Quintin de lângă ea. În grija ei, el era deja un băiat diferit.

– Te deranjează dacă îl rog pe Whit să vă ducă cu trăsura? încercă doamna Whitley din nou. Știu că nu s-ar supăra.

Rusty dădu din cap și zise cu un zâmbet:

– Te rog, nu. S-ar putea să am nevoie de puțin ajutor cu cabrioleta, dar Quintin și cu mine vrem să facem o plimbare singuri.

Doamna Whitley oftă, dar trebui să zâmbească. A existat un timp când avusese energia lui Rusty, dar n-a fost niciodată atât de plină de imaginație. Fata asta era ceva ce merita văzut.

– În regulă. Îl voi ruga să vă verifice. Când voiati să plecați?

– De îndată ce punem la punct cabrioleta. Suntem gata să avem grijă de ea acum.

Bucătăreasa și doamna Whitley se uitară cum Rusty și Quintin șterpeliră fursecuri din cratița de pe masă, strigară un „mulțumesc!” și o zbughîră pe ușă. Aproape într-o stare de șoc, menajera se uită în cele din urmă la bucătăreasă. Glasul acesteia o aduse înapoi cu picioarele pe pământ.

– Melinda, ai face mai bine să-l găsești pe Whit.

– O, da. Doamna Whitley se puse pe treabă, sperând în tot acest timp că ceva nu va merge cu cabrioleta poneilor. Ea știuse după primul weekend că nu putea alerga la domnul McCandles de fiecare dată când Rusty făcea ceva neobișnuit, dar acum era puternic tentată să-l caute. Din fericire, nu era nevoie; soțul ei era aproape și avu grijă de toate.

În decurs de 20 de minute, el îi pregăti de plecare, și cu ochii lui atenți pricepu și transmise și la bucătărie că Rusty știe ce face. Whit aflase de asemenea de la ea aproximativ pe la ce ora vor reveni și îi spusese că dacă nu se întoarce în decurs de trei ore, el va pleca să o caute. Cunoscând că Rusty nu ar fi făcut în mod intenționat ceva care să-i dăuneze lui Quintin, personalul știa că trebuiau să se forțeze să stea liniștiți. Avea să fie, în mod sigur, o după-amiază lungă.

Chase McCandles stătea în picioare la fereastra unui dormitor de la etaj când observă cabrioleta cu ponei transportându-i pe Rusty și pe fiul său. În mod sigur, ochii îi jucau feste! Clipi și se mai uită o dată, dar totul era mult prea real. Fugi imediat pe scări cât de repede putea și ajunse în bucătărie unde o găsi pe bucătăreasă și pe cei doi Whitleys. Îi abordă direct:

– Unde sunt Katherine și Quintin? Întrebă el, cu răsuflarea chinuită.

– În drum spre oraș, răspunse sincer doamna Whitley.

– În cabrioletă?

– Da, domnule.

– Înșeuează-mi calul, Whit.

– Imediat, domnule.

Chase nici măcar nu-l privi cum pleacă. Se întoarse imediat spre doamna Whitley.

– Au spus unde merg?

– Doar în oraș, domnule, cred că pentru prânz. Whit i-a spus lui Rusty că o va căuta dacă nu se întoarce la timpul precizat.

– Cât timp va dura?

– Trei ore.

Chase clătină din cap, dar nu zise nimic. El știa că ea era impetuoasă, dar niciodată nu-i trecuse prin minte așa ceva. Orice se putea întâmpla unei cabriolette cu ponei. Gândul că Quintin ar putea fi în pericol era mai mult decât putea el suporta. Știa că putea fi considerată o reacție exagerată din partea lui, dar acum nu voia să dea înapoi.

– Îmi pare rău, domnule, spuse doamna Whitley simțind că greșise lăsând-o pe Rusty să plece. Știi că Rusty nu ar face niciodată nimic care să-i dăuneze lui Quintin, iar Whit a exersat împreună cu ea și a zis că ea stăpânește foarte bine hățurile. Îmi pare rău, domnule.

– Este în regulă. Chase era acum calmat de cuvintele ei. Femeia avea dreptate, desigur. Rusty nu era nesăbuită. Voi verifica să văd care este situația și voi merge cu ei în oraș. Nu ne așteptați curând. Ne vom întoarce repede doar dacă este vreo problemă.

– Foarte bine, domnule. Sper că totul e în ordine.

Chase avea aceeași speranță în timp ce îi mulțumi, se îmbracă în grabă în haina pe care i-o adusese bucătăreasa, și ieși pe ușă. După doar câteva clipe era în șaua lui Shelby, pornit spre oraș în plin galop și rugându-se în tot acest timp ca Rusty și Quintin să fie în siguranță, dar și ca el să-și păstreze calmul în această nouă situație.

– Quin! Vezi pasărea aceea? exclamă Rusty, făcând cabrioleta să se oprească în mijlocul drumului. Băiețelul icni în timp ce urmă degetul ei arătător.

– Era mare! exclamă el, și amândoi se uitară la micul lac pe lângă care treceau. Pasărea zbura printr-un crâng de copaci de cealaltă parte, iar cei doi călători priviră plini de bucurie și admirație.

– Ce soi de pasăre crezi că era? întrebă Rusty cu o dorință autentică de a cunoaște.

– Semăna cu un șoim de prerie, zise Quintin plin de încredere. Era bine să fi avut acum cartea mea.

– Va trebui să verificăm când ajungem acasă. N-ar fi interesant să vedem cuibul și ouăle? Crezi că și ouăle sunt mari?

– S-ar putea să fie. Cartea ne va arăta și aceasta. Doamna Harding îmi arăta întotdeauna unde să caut.

Rusty oftă. Era o plăcere atât de specială.

– Sunt atât de recunoscătoare că am putut vedea pasărea aceea. Dumnezeu face fapteuri atât de minunate, nu-i așa, Quin?

– Precum păsările, căzu el de acord.

– Da, într-adevăr.

Rusty lovi cu palma hățurile poneiului și porniră din nou. Briarly nu era departe de străzile principale ale orașului, dar ei

nu erau acolo când Chase îi ajunse din urmă. El călărea liniștit, părând că ieșise mai mult pentru o plimbare călare decât ca să-i caute. Când Rusty realizează cine era, opri cabrioleta.

– Ei, Quin, uite cine vine la noi. Bună, domnule McCandles.

– Bună. El vorbi destul de calm, dar Rusty prinse o privire în ochii lui în timp ce se dădea jos din șa. M-am gândit că aș putea veni cu voi.

– Desigur, zise ea, dar ceva din încântare o părăsise. Făcuse ea ceva greșit? Primisese el vești rele? Rusty știu că va trebui să aștepte ca să descopere, dar era întrucâtva stânjenită de aceste gânduri.

– Am dorit doar să mergem în oraș ca să luăm prânzul și să facem ceva cumpărături, explică ea, cu vocea oarecum stinsă. Va fi frumos să-l avem și pe tatăl tău cu noi, nu-i așa, Quin?

Băiețelul încuviință, dar nu comentă. El era încă preocupat de posibilitatea de a vedea și alte păsări. Rusty era cu ochii pe angajatorul ei, dar el nu zise nimic altceva până când urcă din nou în șaua lui Shelby și porniră în josul drumului.

– Unde v-ați gândit să mâncați? o întrebă el pe Rusty, cu vocea ridicată cât să fie auzit peste tropăiala copitelor.

– Nu sunt sigură. Ne recomanzi ceva? Ea încă se simțea nesigură.

Chase încuviință.

– Mă gândesc la Hotelul Antlers.

– Ai fost acolo, Quin? Rusty încercă să păstreze lucrurile simple pentru el.

– Nu. Mătușă Rusty, ce vom mânca?

– Tu ce ai dori?

Quintin o privi fără să spună nimic.

– Nu ești sigur? îl îmboldi ea.

El dădu din cap că nu, iar Rusty abandonă subiectul. Considerând că s-ar putea ca lui să nu-i fie încă foame pentru a lua prânzul, ea se gândi că ei ar putea mai întâi să arunce o privire prin oraș. Ea îi propuse acest lucru lui Chase.

– Orice dorești să faci e bine. Există un mic adăpost pentru cai lângă hotel, o îndrumă el. Când ajungem în zonă, ne oprim și lăsăm caii acolo.

Rusty se uită fix pentru o clipă la el, dar înfățișarea lui nu trăda nimic. Niciodată nu se gândise cum s-ar simți dacă Chase

McCandles ar fi fost înfuriat pe ea. Imaginându-se într-o astfel de situație, se gândi că nu i-ar plăcea deloc. Restul călătoriei îl făcură în liniște.

Odată ajunși în oraș, Rusty văzu repede adăpostul și îndrumă poneiul spre ușile duble, deschise. Ea nu lăsase niciodată în mod personal un animal la o asemenea stație, dar îi văzuse pe alții făcând asta și spera că va fi simplu și nu prea costisitor. Neatentă la faptul că Chase dăduse deja hățurile lui Shelby în mâinile tânărului care se apropiase, o surprinse să vadă că el ajunsese aproape instantaneu lângă ea, cu mâna întinsă ca s-o ajute să coboare. El întinse mâna după Quintin de îndată ce Rusty era cu picioarele pe pământ, iar băiețelul se îndepărtă de cal și se apropie de însoțitoarea lui imediat ce tatăl lui îl puse jos. Chase păși dincolo pentru a discuta cu îngrijitorul, iar după o clipă porniră în josul străzii. Lui Rusty nu i se oferī ocazia să aibă grijă de ceva din toate acestea.

În timp ce ei își vedeau de drum, ea încerca să fie calmă, dar fără rezultat. Ziua avea să-i fie ruinată dacă nu reușea să descopere ce îl deranja. Foarte conștientă de mâna micuță a lui Quintin în mâna ei, ea își păstră vocea delicată în timp ce se adresă tatălui lui:

– Este totul în ordine, domnule McCandles?

– Da, zise el fără ezitare, dar Rusty nu putea fi convinsă.

– Mă vei considera fantezistă, încercă ea din nou, cu vocea calmă și liniștită, dar aproape că am impresia că ai primit vorbă din partea familiei mele și ai avut nevoie să mă găsești.

Pentru prima oară Chase se uită în mod real la ea. Fața ei era palidă, iar ochii îi erau sobri și vulnerabili. El se opri, iar ea se opri în mod natural împreună cu el.

– Nu am primit nicio vorbă de la familia ta sau vești proaste de vreun fel. Îmi pare rău că te-ai speriat cu privire la aceasta. Se poate că am reacționat în mod exagerat venind după tine, începu el ezitant, cu ochii coborând la Quintin la un moment dat. Dar m-am îngrijorat când v-am văzut în cabrioletă. Poneii pot fi imprevizibili.

– Am crezut că ești furios, zise Rusty, blând.

– Nu, o asigură el sincer. Nu a fost intenția mea să-ți ruinez distracția, dar trebuie să admit că nu am visat niciodată că vei mâna în oraș de una singură.

Rusty încuviință. Ea putea să-i explice toate motivele, dar acum nu era timpul.

– Vei fi acasă în seara aceasta, domnule—poate citind în salon?

– Acesta îmi este planul, zise el, ochii lui exprimând mai mult decât cuvintele.

Rusty îi zâmbi ca și când el tocmai sugerase o ieșire. Apoi privi în jos la Quintin, care tot timpul se uitase fix la amândoi.

– Ei, Quin, ce ți se pare potrivit? Să mâncăm sau să facem ceva cumpărături?

– Mi-e foame.

– Foarte bine. Era vorba de Hotelul Antlers, domnule McCandles?

– Da, ei au o mâncare deosebită. Să vă arăt? se oferă el.

– Te rog.

Nu erau departe de ușa din față a hotelului, și împreună cu Chase, care-i însoțea, în curând stăteau așezați în sala de mese. În timp ce ospătarul le aducea meniurile, atenția deplină a lui Rusty era la Quintin și ce încerca să-l ajute să aleagă.

– Să vedem. Au pui? Dorești pui?

El se uită fix la ea așa cum făcuse de când ea menționase prima oară despre planul de a mânca în oraș.

– Nu? Bine, ce zici despre carnea de porc? Îți place carnea de porc, Quin?

Din nou, el doar se uita la ea.

Rusty se întoarse la meniu, mai citi ceva, și apoi se întoarse din nou spre Quintin. Consternată, văzu cum în ochii lui se adunaseră lacrimi.

– Quin. Vocea ei era blândă și caldă, iar meniul îl pusese deo parte. Ce e, draguțule?

El se uită fix la ea, pleoapele umplându-i-se de lacrimi gata să curgă.

– Nu te-a adus doamna Harding niciodată aici? Încercă Rusty din nou.

El dădu din cap că nu, părând la fel de nefericit.

Chase urmări toate acestea în liniște, dar apoi vorbi:

– Spune-mi, Quintin, unde ai luat prânzul când ai venit la sala de lectură împreună cu doamna Harding?

Quintin începu să se ridice de pe scaun, dar Rusty îl opri punând o mână pe brațul lui.

– Poți să-i spui tatălui tău și stând pe scaun, Quin.

El se uită la ea, nefericit.

– Am mâncat la doamna Reynolds, zise el chiar înainte să-și piardă cumpătul. Nu vreau să mănânc hârtie! Zicând aceasta el începu să plângă în mod serios.

Rusty se uită la șeful ei.

– Este casa Reynolds un restaurant sau o casă particulară?

– O casă particulară. Ea și doamna Harding sunt prietene.

Rusty înțeluse înaintea lui Chase. Ea își apropie scaunul și puse un braț în jurul lui.

– Este în ordine, Quin. El nu a mâncat niciodată la restaurant înainte, nu-i așa, domnule McCandles?

– Nu știu, recunosc Chase, iar Rusty era furioasă și îi venea să strige la el. Doar privind-o, Chase putea vedea că era supărată de răspunsul lui, dar ea nu dădu curs problemei. De fapt, Rusty știa bine că acum nu era momentul. Își îndreptă atenția spre băiețelul din brațele ei.

– Este în regulă, iubire. Dă-mi voie să-ți spun cum stau lucrurile.

Ospătarul se întoarse chiar atunci.

– Este totul în ordine, doamnă?

– O, mulțumesc pentru întrebare. Aveți lapte cu ciocolată?

– Desigur, doamnă, sau cacao fierbinte.

– Prefer laptele cu ciocolată. Aș dori de asemenea să aduceți puiul fript cu toată garnitura.

– Pentru o persoană, doamnă?

– Deocamdată, da, dar vom vrea de asemenea să vedem tăvița cu desert după ce terminăm cu puiul.

– Desigur. Și dumneavoastră, domnule? El se întoarse acumspre Chase.

– Și eu voi comanda, mai târziu.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem, rosti Rusty de îndată ce ospătarul plecă de la masa lor, este să-ți ștergem fața. O batistă albă fină ieși din mâneca ei, și doar după un minut Quintin avea fața ștearsă și era ceva mai calm. Următorul lucru pe care trebuie să-l facem este să discutăm despre servirea mesei într-un restaurant. Ea îi cuprinse fața lui micuță cu mâinile ei deopotrivă de mici și se asigură că el privea direct la ea.

– Noi nu mâncăm hârtie, Quintin James McCandles, zise ea cu un zâmbet plin de bunătate. Hârtiile ce ne sunt date se

numesc meniuri, iar noi le citim ca să vedem ce meniu oferă restaurantul. Știi ce am comandat pentru tine?

El dădu din cap că nu.

– Am comandat pui și lapte cu ciocolată. Nu sună minunat?

– Ba da.

– Și eu gândesc la fel. Și eu mă gândesc să comand același lucru. Iar când am terminat cu mâncarea, putem avea desertul!

El încuviință, răsuflarea lui venind cu un tremur ușor. Rusty zâmbi în ochii lui și așteptă ca și el să zâmbească.

– Chiar dacă nu poți citi, Quin, zise ea apoi, întinzând mâna spre farfuria ei, vreau ca tu să te uiți la acest meniu. Voi privi peste umărul tău și mă voi hotărî dacă vreau să comand puiul, dar tu doar studiază cuvintele.

Rusty puse în mâinile lui lista mare cu meniuri și apoi se înclină așa încât s-o poată vedea și ea din lateral. Toate felurile descrise sunau foarte ademenitor, dar mintea lui Rusty era numai pe jumătate la cuvinte.

Nu ai niciun drept să te înfurii pe el, Rusty. Ai știut cum stau lucrurile când ai venit. Maturizează-te și încetează să fii surprinsă de cât de puțin știe el cu privire la fiul lui!

Odată cu aceste puține vorbe încurajatoare nerostite, Rusty se așează din nou pe scaunul ei. Cu adevărat, și ea dorea meniul de pui. Începuse s-o doară capul încercând să citească literele mici, neregulate. Ea spera că ospătarul va reveni în curând așa încât să poată comanda o ceașcă de cafea.

– Mai dorești pui?

Până în acea clipă, ea nu fusese conștientă de privirea atentă a lui Chase.

– Da, pui aș vrea. Tu la ce te-ai hotărât?

Am hotărât că trebuie să discutăm mai mult decât despre ieșirea ta de azi în oraș, dar nu știu cum să procedez în această privință. Cu glas tare el zise:

– Și eu prefer pui. El puse de o parte meniul lui. Că planuri ai după prânz? Cumperi ceva anume?

– Nu, doar o mică trecere în revistă. Luna viitoare este ziua de naștere a sorei mele, dar în afară de aceasta nu am nimic pe listă.

– Dacă Quintin are nevoie de ceva, sper că tu vei procura pentru el. Nu sunt sigur dacă ți-am spus, dar doamna Harding avea grijă și de îmbrăcăminte. Eu am conturi în cele mai

multe magazine din oraș, așa că ai libertatea să cumperi orice are el nevoie. De asemenea, dacă constăți că ai nevoie de ceva pentru tine însăși datorită slujbei, nu ezita să cumperi lucrul respectiv.

Rusty încuviință, dar în realitate ea nu avea idee ce ar fi putut fi aceasta. Era, însă, genul de lucru pe care ea ajunsese să-l aștepte. Chase McCandles era foarte bun la a avea grijă de nevoile fiecăruia fără a fi necesar să se implice. El dădea ordine în cel mai amabil și binevoitor mod, și fiecare alerga să îndeplinească porunca lui. Rusty nu cunoscuse pe nimeni asemenea lui. Nimeni nu-i putea reproșa că nu avea grijă de cei care lucrau pentru el—ea văzuse înainte aceasta—dar se părea că Quintin era invizibil.

Sosirea mâncării lui Quintin a fost o ușurare. Rusty își putea comanda cafeaua, care îi abătu gândul de la problemele pe care nu era în stare să le soluționeze. Servirea mesei se făcu în liniște, fără incidente. După aceea, au făcut cumpărături așa cum plănuiseră, iar Chase îi conduse tot drumul înapoi la Briarly. Din afară, nimeni nu ar fi bănuît ce nori de furtună se adunau în inima lui Rusty.

Însoțitoarea lui Quintin știa că devenea cu fiecare zi tot mai furioasă pe angajatorul ei și că trebuia să se pocăiască de sentimentele ei, dar aceasta nu se întâmpla fără dificultate. Ea se lupta cu Dumnezeu cu privire la acest subiect și petrecea restul zilei predându-I Lui situația. Când îl puse pe Quintin în pat, se simți împăcată. Reuși să meargă în salonul de la Briarly în seara aceea pregătită să-i explice domnului McCandles de ce mersese în oraș. Ea făcu aceasta rugându-L pe Dumnezeu s-o ajute să primească orice mustrare ar fi venit și să-și aducă aminte că deși era tratată ca o membră a familiei, ea era totuși o angajată a casei McCandles.

– Am fost surprins de faptul că ai luat cabrioleta cu ponei spre oraș, Katherine. Chase nu irosi timpul. El o întreabă pe Rusty cum trecuse restul zilei și apoi plonjă direct în subiectul acelei după-amieze. El nu era furios sau supărat, dar evident dorea răspunsuri.

– Am vrut s-o fac pentru Quintin.

Chase încă nu pricepea.

– Nu sunt sigur că înțeleg. Nu părei să ai vreun plan specific. De ce aveai nevoie să mergi în oraș?

– Ca să-i ofer lui Quintin o ieșire, și aș fi făcut aceasta chiar din a doua zi dacă mi-aș fi dat seama că nu mâncase niciodată la un restaurant.

– Dar te putea duce Whit; trebuie să înțelegi aceasta.

– Da, înțeleg, dar Quin este îngrozit de cai. M-am gândit că dacă începeam cu Dobbins, cu care se simte mai confortabil, am fi făcut un prim pas pozitiv spre înțelegerea că nu are de ce să se teamă.

Era tocmai ce îi spusese doamna Whitley. Rusty nu ar fi făcut niciodată în mod deliberat ceva care să-i dăuneze lui Quintin. El nu o considera capabilă de această prevedere deosebită, dar toate acestea fuseseră complet plănuite, și toate spre bunăstarea lui Quintin. Pe neașteptate, însă, el se gândi la ea pe alea din Makepeace.

– Spune-mi, Katherine, ce ai fi făcut dacă ai fi întâlnit un alt grup de tineri? Te-ai gândit măcar la aceasta?

– Nu am stăruit asupra incidentului, dar da, mi-am imaginat aceasta. În primul rând, nu aș fi folosit vreo scurtătură și nu m-aș

fi plasat pe o alee, iar dacă cineva ar fi încercat oricum ceva, aş fi strigat după un poliţist. Mă întreb cât de îndrăzneţi ar fi fost acei bărbaţi dacă ochii celor din Makepeace ar fi fost asupra lor. Dacă s-ar fi întâmplat ceva astăzi, fusesem hotărâtă să strig şi să provoc un scandal uriaş.

Chase înţelegea acum de ce insistase ea să vină singură pe tren. Ea era hotărâtă să nu lase trecutul s-o domine.

– Nu ţi-a fost frică deloc?

– Poate doar puţin, mărturisi ea, dar încerc să lucrez cu Quintin la fricile lui. Ce fel de ipocrită aş deveni eu dacă-i spun lui Quin să nu-i fie frică de cai când eu n-am nici măcar curajul să merg în oraş?

Ea îl pusese în încurcătură. Se aşeză şi se uită fix la ea, neştiind deloc ce să spună.

– Îmi daţi voie să vă întreb ceva, domnule McCandles?

– Da, bineînţeles.

– Aveţi obiecţii cu privire la mersul nostru în oraş, cu privire la mersul într-o cabrioletă de ponei, sau cu privire la ambele?

– Teama mea cea mai mare a fost legată de cabrioleta de ponei. Mi-a fost teamă că ţie sau lui Quintin vi s-ar fi putut întâmpla ceva rău dacă ceva ar fi speriat acel animal şi ai fi pierdut controlul.

– N-o voi lua din nou, îi zise ea imediat. Pot lucra cu Quin în preajma animalelor şi totuşi să le las în grajdurile lor.

– De ce este atât de important ca Quintin să fie relaxat în preajma cailor?

– Pentru că aşa este normal, zise Rusty înainte să se gândească. Chase clipi, iar Rusty ştiu că trebuia să dea înapoi.

– Normal? Vocea lui devenise destul de rece.

Rusty ştiu că exista un mod înţelept de a formula acest subiect şi un mod neînţelept. Ea optă pentru primul.

– Poate că „normal” este cuvântul greşit, domnule McCandles. Sunt sigură că el mă face să par arogantă, şi spun sincer că nu vreau să fiu. Realitatea este că eu am crescut diferit de felul în care creşte Quintin. Existau atât de multe lucruri pe care Rusty voia să le spună, dar ea rămase la subiectul de faţă. Eu am fost în preajma cailor de când eram foarte mică, şi deşi am fost învăţată să fiu prudentă, nu mi-a fost frică de ei. Caii, la fel ca scările sau albinele, sunt o parte din lumea noastră. Eu nu vreau ca lui

Quintin să-i fie frică de vreunul dintre aceste lucruri—prudent când e nevoie, dar nu fricos.

Rusty Taggart avea mai multe calități decât se părea la prima vedere. Chase credea că înțelegea lucrul acesta, dar abia acum el văzu că pierduse din vedere niște elemente importante. Dintr-o dată îi deveni foarte clară diferența cea mai mare dintre Rusty și doamna Harding. Aceasta îl învățase pe Quintin maniere și tot ce se poate învăța din cărți. Rusty încerca să-l învețe pe Quintin despre viață—albine și restaurante—aspecte inevitabile ale trăirii în această lume.

– M-am pregătit pentru orice muștrare considerați că am nevoie, domnule McCandles, rosti Rusty când tăcerea se lungi, inima ei încercând să fie mulțumită indiferent ce ar fi avut el de spus. Dacă considerați că Quintin ar fi mai fericit cu altcineva, voi înțelege dacă simțiți că e nevoie să mă dați afară.

– Nu. Chase dădu din cap cu fermitate. Nu te dau afară. Niciodată nu mi-a trecut prin minte aceasta. Doresc ca tu să continui. Cred chiar că folosirea cabrioletei cu ponei este potrivită cât timp stai aici la Briarly, iar Whit sau eu știm de planurile tale. Sunt foarte mulțumit de modul în care îl tratezi pe Quintin. Te rog să nu-ți faci griji în această privință.

Rusty îl luă pe cuvânt. Inima ei se liniști înțelegând că el era mulțumit de realizările ei. Ea vorbise cu mai multă bravadă decât simțea. Nu s-ar fi certat cu el dacă ar fi dat-o afară, dar ei i-ar fi lipsit Quintin ca propriul ei copil.

Urmărind-o, Chase știu că acesta era momentul perfect când s-o întrebe de ce fusese supărată pe el în Hotelul Antlers, dar nu se putu hotărî s-o facă. Lucrurile erau atât de liniștite chiar acum, iar inima lui se simțea ușoară doar știind cât de multe dorea ea pentru Quintin și cât de departe era ea dispusă să meargă. Ca și în prima seară, el simțea că ea era gata să se ridice în picioare și să-i ureze noapte bună. Și din nou, ca în prima seară, ceva înăuntrul lui nu voia aceasta. El o opri cu o întrebare:

– Care soră își aniversează ziua de naștere luna viitoare?

Era o întrebare deosebit de simplă, dar ea avu efectul scontat. Ei nu vorbiră despre nimic anume dar atinseră totul în ora următoare. Când Rusty își dădu seama cât de târziu era, ea își ceru multe scuze.

– Privește cât e ceasul! Rusty se ridică în picioare. Îmi pare atât de rău. V-am stricat toată seara.

– Deloc. Mi-a plăcut discuția noastră. De fapt, dacă ar fi putut concepe vreun alt mod ca s-o rețină, ar fi încercat, dar în curând ea urca scările către camera ei. Chase Jefferson McCandles, un bărbat foarte confortabil și obișnuit să fie singur, se mira de șirul gândurilor lui. Poate era mai solitar decât își dădea seama, dar cum era lucrul acesta posibil? Cum putea cineva să fie solitar și să nu știe aceasta? El consideră ridicolă toată această idee, dar nu putea s-o alunge cu totul din minte. Mai citi un timp, dar întrebarea îi stăpâni gândurile tot restul serii. Când veni vremea să se culce, el se întreba dacă nu ar fi cumva timpul să caute o altă soție. Încă se întreba dacă ideea lui era bună când, în final, adormi.

– Vino acum, îl îndemnă Rusty pe micuțul de care avea grijă. Doar trage-o de pe pat.

Ochii lui Quintin erau bulbucați, dar el făcea cum i se spunea.

– S-o împăturesc?

– Nu, mi-am luat și eu cuvertura, iar doamna Whit mi-a mai dat două pături.

– De ce avem nevoie de ele?

– Pentru fortul nostru. Nu poți construi un fort fără o mulțime de pături și cuverturi.

El se uită la ea complet buimăcit.

– Îți voi arăta, zise ea, dar el nu-i răspunse, urmând-o în tăcere în timp ce se deplasau înspre holul scărilor și spre trepte, cu metri de învelitori în urma lor.

Ei cucureau camerele una câte una. Odată cu trecerea zilelor, Rusty îi arătase lui Quintin că locuința lui trebuia locuită, nu venerată. Ea nu folosisese aceste cuvinte, desigur, dar prin acțiunile ei îl lăsa să înțeleagă treptat lucrul acesta. Întotdeauna el fusese în largul său în camera micului dejun și în propriul lui dormitor, dar acum el venea și mergea în bibliotecă, atingând cărți, și chiar lăsând lucrurile puțin în dezordine. Acum și bucătăria era un loc al relaxării, întrucât împreună cu Rusty el „fura” fursecuri și cerea mâncare între mese dacă îi era foame.

Făcuseră un loc splendid din baie, stropind pereții și lăsând clăbuci de săpun pe podea, curățind însă totul înainte de plecare. Quintin abia aștepta timpul de baie așa cum nu făcuse niciodată înainte. Ei chiar se jucaseră de două ori de-a v-ați ascunselea în salon. Într-un fel, acest joc era cel mai folositor în a-l ajuta să se bucure de casa lui, întrucât el dezvăluia întotdeauna restul locuinței. Astăzi ei se îndreptau înspre sufragerie.

Rusty nu văzuse niciodată în toată viața ei o masă de sufragerie de mărimea celei de la Briarly. Fratele și surorile ei ar fi pălit de invidie dacă ar fi putut vedea fortul pe care ea plănuia să-l construiască. Ei construiseră aproape săptămânal forturi sub mesele lor de acasă, dar niciunul dintre ele nu se putea compara cu mărimea acestuia.

– Mergem în sufragerie? întrebă Quintin când Rusty se întoarse chiar la partea de jos a treptelor.

– Exact așa, răspunse ea cu o voce trăgănată. Vom face cel mai mare fort din întreaga lume.

– Aici înăuntru?

– Da, aici este locul perfect!

Privirea lui Quintin era mai mult decât îndoielnică, așa că Rusty doar râse.

– Acum, va trebui să acoperim ambele capete ale mesei și această parte, îl instrui ea, referindu-se la partea cea mai aproape de ușă, dar vom lăsa deschisă cealaltă parte așa încât să putem privi afară înspre verandă și grădină. Va fi minunat!

Așa cum se întâmpla de aproape două săptămâni, entuziasmul lui Rusty era contagios. În astfel de clipe ezitarea lui Quintin dispărea, așa că el o ajută pe Rusty să arunce cuverturile de pat peste vârful mesei și să le poziționeze corect. Mișcate încet așa încât să nu se zgărie, scaunele aveau rostul de a ține lucrurile la loc, și cu ajutorul altor pături, totul era gata. Rusty se târi de-a bușilea dedesubt fără să spună un cuvânt și-l așteptă pe Quintin să i se alăture.

El avu nevoie de câteva secunde, dar privirea de pe fața lui merita fiecare clipă. Cu ajutorul luminii care venea prin ușile franțuzești ale verandei, Rusty putu să vadă că îl delectase încă o dată. Scundă cum era, Rusty ședea aproape dreaptă, și de îndată ce ea chicoti, Quintin zbură în poala ei.

– Te iubesc, mătușă Rusty.

– O, Quin, murmură Rusty. Te iubesc. Nu-i așa că suntem mari constructori de forturi?

– Da. El privi în jur. Este întuneric aici. Vocea lui era liniștită.

– Da, este. Nu-ți place?

El încuviință, cu ochii mari și aprinși de mirare.

– Acum, te sui la patul meu și patul tău și aduni toate pernele pe care le poți duce. Eu voi găsi cartea pe care o citim și îi voi spune doamnei Whitley că astăzi *trebuie* să avem prânzul în fort.

– Perfect. El se târî de-a bușilea afară și o luă din loc ca să facă așa cum dorea ea. Lui Rusty îi plăcea enorm să-l audă alergând în sus pe scări. Așa ceva fusese complet interzis în timpul copilăriei ei și de asemenea la orfelinat, dar această situație necesita reguli și standarde noi. Deplasându-se ceva mai liniștit, Rusty se îndreptă spre bucătărie. După cum se așteptase, ea le găsi pe doamna Whitley și pe bucătăreasă.

– Doamnă Whit, zise ea, avem voie, Quin și cu mine, să luăm azi prânzul sub masa din sufragerie? Nu așteptăm să ne serviți. Ea întotdeauna zicea aceasta. Vom veni și vom lua noi totul, dar nu dorim să pregătiți camera micului dejun pentru că noi nu vom fi acolo.

– E foarte bine, Rusty, se bucura întotdeauna doamna Whitley să spună. Vă vom aduce noi totul. Sandvișurile ar putea fi cea mai bună soluție în acest caz.

– Și eu cred la fel, dar să ne dați și acele păhărele rotunde care nu se pot răsturna ușor.

– Cu citronadă?

– Exact. Cu mult zahăr, vă rog.

– Fursecuri sau ceva prăjitură?

– Fursecuri, ca să nu avem nevoie de furculițe. O! Vrei te rog să-l rogi pe Whit să ne aducă gramofonul? Cred că avem nevoie de puțină muzică.

– Desigur.

Rusty le mulțumi așa cum făcea întotdeauna, făcându-le să se simtă ca și cum ele i-ar fi luminat ziua, și merse în drumul ei. Cele două femei mai în vârstă își zâmbiră una alteia.

– Ți-am spus cât sunt de bucuroasă că ea este aici? o întrebă bucătăreasa pe Melinda.

– Mă gândesc la asta aproape de fiecare dată când intră în bucătărie.

– Te-ai gândit că era plictisitor pe aici înainte ca să vină ea?
– Nu. Niciodată nu am fost lipsiți de activități, dar cred că era cam liniște.

– Sunt sigur că vorbiți despre Rusty, zise Whit în timp ce intră din tinda mică în bucătărie. Femeile izbucniră în râs; era atât de evident. Melinda se amuză foarte mult să-i spună soțului ei că Rusty avea nevoie de gramofon sub masa din sufragerie. Ele râseră încă o dată de privirea uluită de pe fața lui.

– Chase, intră! Pastorul Jeremy Radke se ridică în picioare cu un zâmbet. Ia loc.

– Mulțumesc, pastore.

– Ce te aduce azi?

– M-am gândit doar să-ți spun bună ziua, replică Chase, dar Jeremy se gândi că se mai putea să fie ceva în mintea lui.

– Cum stau lucrurile cu Rusty și Quintin?

– Foarte bine, îi zise Chase, dar Jeremy se miră de ce nu era convins. El slujea în această biserică de doi ani, și îi luase ceva timp ca să ajungă să-l cunoască pe Chase McCandles. Acest om de afaceri înstărit era un individ foarte discret, iar uneori Jeremy nu știa cum să se apropie de el. De multe ori Chase venise la el cu întrebări despre Scripturi—el era foarte deschis la învățătură—dar niciodată nu a menționat ceva personal. Desigur, el călătorea mult și aceasta făcea părtășia și mai dificilă.

– E bine, spuse pastorul. Quintin pare să se bucure de ea.

Chase se uită la el și se miră cum de știa aceasta, dar înainte ca să-l poată întreba, Jeremy îl surprinse.

– Chase, încep un studiu biblic pentru bărbați. Chiar acum suntem patru, și sperăm să începem în aproximativ trei săptămâni. M-aș bucura dacă ai putea să ni te alături. Jeremy observă că îl pusese în încurcătură, dar nu dădu înapoi. Chiar acum se pare că ne vom aduna marțea seara. Vom studia cartea lui Marcu. Te gândești la aceasta, și vom ține legătura.

– În regulă, izbuti Chase să spună, în final. Se întreba dacă studiul era o idee bună; totuși, el nu promise nimic. Mulțumesc, zise el, ridicându-se în picioare.

Jeremy îl conduse până la ușă, iar Chase se depărtă în curând, mintea lui fiind doar pe jumătate la ce zisese pastorul. După cum

devenise un obicei, el se gândea din nou la Rusty, și de data aceasta și la Quintin. Pastorul Radke știuse că Quintin și însoțitoarea lui se împăcau bine împreună, dar Chase nu se ocupase de Rusty atât cât plănuise să o facă. Deseară trebuie să corecteze aceasta.

După ce părăsi biserica și biroul pastorului, Chase expedie o scrisoare unui domn din Boulder și apoi se îndreptă spre casă. La Briarly intră prin bucătărie, și întrucât avea corespondență pentru personal, o lăsă în seama bucătăresei.

– Domnișoara Taggart și Quintin sunt înăuntru sau afară? o întreabă el.

– Sunt în sufragerie, domnule, îi răspunse ea.

Chase îi mulțumi și se îndreptă spre biroul său, plănuiind să-i salute în treacăt. Minteia lui încă pendula între însoțitoarea fiului său și conversația avută cu pastorul când intră în sufragerie și se opri brusc. Ieșind în afară din grămada de pături, se zărea o mică pereche de pantofi cu mulți nasturi. Puteau fi văzute de asemenea marginea dantelată a unui jupon și tivul unei fuste de culoare închisă în carouri. Chase privi cum pantofii se încrucișau, se depărtau și apoi iar se încrucișau la glezne.

Fascinat, Chase își dădu dintr-o dată seama că cineva vorbea.

– Vrei să citești din nou partea aceea?

– Partea despre urs?

– Da. El este atât de mare!

– Da, este! Cred că mă sperie.

Quintin râse.

– Te voi proteja eu.

– Ești așa de curajos, Quin. Ce m-aș face fără tine?

Erau mai multe chicoteli, iar picioarele dispărură cu totul înăuntru. O clipă mai târziu, de sub masă ieși un sunet de muzică. Capul lui Chase se ridică, iar el se uită în gol, de-a curmezișul verandei. Trecură câteva clipe până să audă un zgomot în spatele

lui. Se întoarse și o găsi pe doamna Whitley stând în picioare afară, pe hol. Ea zâmbea privind expresia uluită de pe fața lui.

– Se pare că vă distrați pe aici, zise el observând scânteia din ochii ei.

– Dacă chicotelile ce vin de sub masa aceea sunt un semn, aveți dreptate.

– De cât timp sunt ei acolo?

– Cu o oră înainte de prânz.

Chase se uită din nou în cameră.

– Cum vede ca să-i citească?

– Partea din față este deschisă spre verandă. Au intrat și au ieșit toată ziua.

Chase dădu din cap și se uită din nou în jos, spre masă.

– Puteți merge dedesubt la ei, zise isteța menajeră.

Chase o fixă cu atenție și văzu că vorbea serios, dar nu răspunse. Doamna Whitley nu făcu niciun comentariu suplimentar. Nici nu rămase să vadă ce va decide el. Chase îi urmări mersul spre bucătărie și apoi se uită din nou la masă. După doar o clipă, el se întoarse și trecu prin salon spre biroul lui. Trebuia să-i spună fiului său că va pleca pentru câteva zile, dar această discuție mai putea aștepta. În loc să-i întrerupă, decise să petreacă ceva timp asupra hârtiilor care descriau terenul pe care dorea să-l dezvolte în Pueblo. Întrucât el trebuia să plece în după-amiaza următoare, călătoria era chestiunea mai presantă în clipa de față. În doar câteva secunde, cu harta deschisă înaintea lui, el uită cu totul de dorința de a o saluta pe Rusty sau de a vorbi cu fiul său.

– Bine, acum, pune-ți mâinile aici și trage-te în sus. Quintin își puse mâinile pe copac, dar nu încercă să urce cu adevărat. El culese puțină scoarță, trase o frunză joasă, și în final își lăsă mâinile în jos.

– Niciodată nu m-am urcat într-un copac, zise el, ridicând un băț de pe pământ ca să se joace cu el.

– Dar nu ți-ar plăcea să încerci? îl întreabă Rusty. Eu stau chiar în spatele tău.

Quintin se uită la ea, nesigur.

– Îți va plăcea, îl convinse ea. Poți vedea la mare distanță. Putem pretinde că navigăm în largul mării. Rusty îl urmări cu

atenție. S-ar putea să existe un cuib, îl încurajă ea, dar nu-i putea oferi nicio dovadă.

Quintin se plecă pe genunchi și începu să scrie în noroiul și frunzele de pe pământ.

– Quin?

– Mi-e foame.

Rusty consideră aceasta drept un pretext dar se hotărî ca deocamdată să nu acționeze.

– Să mergem să luăm ceva de mâncare. Mai târziu ne vom întoarce și vom urca în copac.

El păru ceva mai ușurat în urma acestei sugestii și o urmă alergând bucuros spre ușa bucătăriei când ea îl provocă. Când ea ajunsese prima, mersul lui zorit nu era lipsit de sentimente patetice, dar pasul lui se lungea acum, iar el își stăpânea mersul foarte atent.

Bucătăreasa n-a fost deloc surprinsă să-i vadă când intrară pe ușa din spate și anunțară că au nevoie de mâncare. Ea merse imediat după tăvița pe care se deprinsese să o păstreze la îndemână. Fără să se deranjeze măcar să-și spele mâinile, ei se delectară cu fructe, nuci și biscuiți. Bucătăreasa avea de asemenea băutură răcoritoare pe care o ținea în cămară, la o temperatură potrivită. Ei luau deja această gustare sănătoasă când Kimberly, o angajată sezonieră de la Briarly, intră și îi văzu.

– O, Rusty, bine că te-am găsit. Domnul McCandles vrea să-l vadă pe Quintin.

– A, foarte bine. Mulțumesc, Kimmy. Cererea aceasta nu era nouă pentru ea, așa că zise simplu: Ai auzit aceasta, Quintin? Poți merge să-ți vezi tatăl, și apoi vom termina gustarea noastră.

– În regulă.

Rusty se ridică să iasă din cameră, dar Quintin șovăi.

– Ce este, Quin?

– Nu sunt curat.

Rusty se uită fix la el. El avea puțin noroi pe bărbie unde băutura răcoritoare se amestecase cu praful, dar pentru Rusty el arăta ca un băiețel tipic.

– Ești foarte bine, zise ea în final.

– Fața și mâinile nu-mi sunt curate, repetă el, cu o privire îngrijorată.

– Quintin. Vocea ei era foarte blândă, doar ea nu avea să fie cuprinsă de panică ca el. Tatăl tău vrea să te vadă. Nu-i va păsa cum arăți. Vino acum.

El o urmă, dar ochii lui aveau expresia timorată pe care ea o văzuse ori de câte ori încălcau vechile reguli. Rusty arată drumul spre salon, dar trebui să se oprească de două ori și să-l aștepte. La jumătatea distanței, pe holul lung și elegant, Rusty se opri.

– Te voi aștepta în bibliotecă, Quin. Când termini, vino după mine. Rusty considera că s-a descurcat, dar greșea. Ea porni în direcția bibliotecii, dar Quintin rămase neclintit. În acel moment Rusty dori să îl fi spălat. Părea atât de absurd! Îngenunche în fața lui Quintin și încercă să explice.

– Îți aduci aminte acea zi când tatăl tău ți-a spus că ne putem murdări? Eram chiar în bibliotecă, iar el a spus să nu ne îngrijorăm în privința aceasta.

Quintin era nefericit. Nu putu nici măcar să încuviințeze și să fie de acord cu ea. Mic cum era, el își aducea bine aminte de aceasta ca de una dintre cele mai ferme reguli ale doamnei Harding. *Trebuie să te porți cât mai bine și să arăți cât mai bine când tatăl tău te cheamă în biroul lui.* Acum mătușa Rusty îi spunea că nimic din toate acestea nu conta. Ce să facă?

Nici Rusty, nici Quintin nu erau conștienți că Chase îi urmărise. El îi văzuse traversând încăperea, și o urmărise pe Rusty îngenunchind pe podea. Fiul lui părea foarte tulburat, iar el se gândea dacă să se amestece sau nu. El știa că autoritatea lui Rusty era de puțin folos dacă el ca părinte i-o submina. Dar când ei continuă să discute în mijlocul salonului, el simți că trebuie să intervină.

Rusty îl auzi apropiindu-se, și în loc să se ridice, ea doar șezu pe călcâie și rămase pe podea. Chase apucă un scaun, îl apropie, și șezu pe el.

– Este totul în ordine? o întreabă Chase pe Rusty, dar ea privi imediat la Quintin.

– Vrei să-i spui tatălui tău, Quin?

El dădu din cap, cu ochii plini de lacrimi. Inima lui Rusty se frânse. Ce mod dureros, oribil, de a crește un copil! Așa o frică, și fără rost. Rusty oftă, de data aceasta fără să-i pese cine o auzea. Ea vorbi cu ochii încă ațintiți asupra tânărului McCandles.

– I-a fost frică să vină la tine cu fața și mâinile murdare.

– Este în ordine, Quintin, zise tatăl lui în modul său liniștit, obișnuit. El se simți foarte mișcat de tulburarea fiului său și de ce văzu pe fața lui Rusty. Ea părea marcată. Înțeleg că te-ai jucat, continuă el amabil.

– Doamna Harding— începu Quintin dar se opri, frângându-și mâinile de frustrare.

– Doamna Harding voia, îl ajută tatăl lui, ca mâinile să-ți fie curate când am trimis după tine?

Quintin încuviință, încă nefericit. Când el începu să plângă în hohote, Chase scoase o batistă albă, mare. El nu-l ajută pe fiul său să-și ștergă fața sau să-și sufle nasul, dar când Quintin i-o restituî, el puse batista în buzunarul său cât se poate de natural.

– Quintin, nu trebuie să te speli când te chem în biroul meu. Iar azi îți pot spune chiar aici ce am de spus.

Auzind aceasta, Rusty începu să se ridice.

– Te rog să nu pleci, Katherine. Și tu trebuie să auzi aceasta. El așteptă până ea revenise pe călcăiele ei. Măine plec din oraș pentru afaceri, Quintin. Am în plan să fiu plecat câteva zile, dar dacă este mai mult de atât, voi trimite vorbă.

Quintin încuviință, dar pe fața lui încă se vedea suferința. Rusty cu greu putea suporta aceasta. Ea nu se uita la Quintin sau la tatăl lui. Spre ușurarea ei, Chase se ridică în picioare, probabil pentru a reveni în biroul lui.

– Planuri pentru după-amiază? o întrebă el pe Rusty, care știa că era momentul să se ridice. Mâna lui Chase era acolo ca s-o ajute, iar ea îi mulțumi, inconștientă de modul în care fața ei îi arăta toate emoțiile.

– Da, încercă ea să pară cât mai naturală. Cred că am putea citi un timp, sau poate vom desena.

Chase încuviință. Ceva era foarte în neregulă. Rusty doar aruncase o privire spre el, dar el putea totuși vedea că ea era complet distrasă de ceva. Era foarte tentat să vorbească imediat despre asta, dar aducându-și aminte că trebuia oricum să discute în seara aceea, se gândi să amâne.

– Ei bine, nu mă lăsa să te rețin, zise el, știind că Rusty nu s-ar fi simțit liberă să plece fără consimțământul lui.

– Mulțumesc, zise ea scurt și o luă înainte spre bucătărie. Emoțiile lui Rusty amenințau s-o copleșească, iar ea gândi că ar

fi o binecuvântare dacă Quintin ar vrea să-și termine gustarea și să deseneze un timp. Bucătăreasa nu strânsese lucrurile și timp de câteva minute Rusty se gândi că i se va împlini dorința.

– Am crezut că vom urca în copac, zise Quintin între două mușcături de pară.

Rusty dădu din cap. Ea n-ar fi încercat să-l constrângă pentru nimic în lume.

– Quin, dacă tu nu dorești, eu nu te oblig. Vocea ei era blândă. Ea nu voia ca el să simtă vreo învinovățire.

– Dar ai spus că s-ar putea să existe un cuib de pasăre.

– Este adevărat, s-ar putea să existe. Ai dori ca să urc eu și să verific?

– Vrei să faci aceasta?

– Desigur că vreau, spuse Rusty cu un zâmbet. Într-o asemenea clipă, ea voia să-i pună întreaga lume la picioare.

– Ce se întâmplă dacă vei cădea?

– Nu voi cădea. Urc în copaci de când eram o fetiță mică.

Quintin privi lung la ea cu un sentiment de uimire. Terminară repede gustarea.

– Ei, Quin, ce vrei atunci? Desenăm, citim sau ne cățărăm în copaci?

– Ne cățărăm în copaci.

– Perfect, să mergem.

Rusty era obosită, dar nu l-ar fi refuzat în niciun caz. Îi mulțumiră bucătăresei și ieșiră. Ceva din oboseala lui Rusty dispăru când văzu încântarea lui Quintin. El se cățără în copac împreună cu ea chiar și după ce constatară că nu era niciun cuib. Rusty alese să lase în urmă experiența anterioară și să fie recunoscătoare pentru tot ce făcuse Dumnezeu până acum. În felul acesta, călătoria lor în păduri se transformă într-o aventură minunată.

Seara trecea repede când Chase urcă treptele. N-o văzuse pe Rusty în restul zilei, și dintr-un anumit motiv el se simți obligat să-i vorbească înainte ca ea să meargă la culcare. Nu era deloc neobișnuit ca ea să coboare și să ia ceva rece de băut după ce-l așeza pe Quintin în pat, dar în seara aceasta nu mai venise. Chase

speculase cu privire la ce văzuse pe fața ei mai devreme, dar încă nu avea răspunsuri.

Urcă până în capătul scărilor, gata să bată la ușa ei, când auzi voci din odaia copiilor. El merse la ușa lui Quintin și intră. Atât Rusty cât și Quintin ședeau pe patul fiului său, rezemați de căpătâiul patului. Măinile lui Rusty erau încrucișate peste o carte închisă în poala ei.

– Bună, zise Rusty.

– Bună. Am crezut că poate te-ai culcat.

– Doar discutam.

În ochii lui Chase amândoi păreau foarte obosiți, dar el nu comentă.

– Ai nevoie de ceva? întrebă Rusty.

– Doar să vorbesc cu tine când este posibil.

Ea încuviință.

– Vei fi în salon?

– Da. Vino când poți.

– În regulă.

– Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Quintin când tatăl său plecă.

– Ei bine, Zacheu a alergat înaintea mulțimii și s-a cățărât într-un copac. El știa că Isus urma să vină pe acel drum, așa că a așteptat, și desigur, Isus S-a oprit chiar sub copac, S-a uitat în sus, și i-a vorbit. Isus chiar i-a spus lui Zacheu că voia să ia masa împreună cu el. Cei doi au mâncat împreună, iar viața lui Zacheu a fost schimbată pentru totdeauna. El a înțeles că e păcătos și că are nevoie ca Isus Cristos să-l ierte.

– De ce este aceasta întâmplarea ta favorită din Biblie?

– Ei bine, îmi plac toate întâmplările despre Isus, dar îmi place în mod deosebit de Zacheu pentru că este scund ca și mine.

– Tatăl meu este înalt. El L-ar fi putut vedea pe Isus.

– Da, este. Va trebui să-i spui aceasta.

Expresia pe care Rusty se obișnuise s-o vadă de fiecare dată când amintea de Chase McCandles acoperi fața lui Quintin. Era dorință sau indiferență? Sincer, ea nu putea să spună. Ce credea acest băiețel despre tatăl lui? Îl cunoștea el suficient de bine ca să aibă vreo părere despre el?

– Quin, cred că ar fi mai bine să dormi acum, sugerează Rusty. Nu dorea să comenteze ceva, ca mai târziu să regrete.

- Cobori scările?
- Da. Te descurci?
- Așa cred.
- Dacă ai nevoie de ceva, vino în salon.

După cum devenise obiceiul lor, Quintin stătea acum în picioare pe pat așa încât Rusty să-i poată da o îmbrățișare lungă. Ea îl legănă dintr-o parte într-alta în timp ce brațele ei îl ținură strâns.

- Te iubesc, Quin.
- Te iubesc, mătușă Rusty.

- Să dormi bine, Quin, zise ea în timp ce sărută obrazul lui micuț. El se târî de-a bușilea în pat și așteptă în timp ce ea îi potrivea învelitorile. Acesta era modul în care Clayton Taggart îi așezase întotdeauna pe copiii lui în pat. Tatăl lui Rusty s-ar fi hârjonit puțin cu Quintin și l-ar fi strâns din nou în brațe, dar Rusty doar se aplecă așa încât ei să-și poată freca nasurile. Quintin zâmbi în ochii ei. Rusty ieși dar lăsă ușa deschisă. Minte ei era ocupată, dar mișcările îi erau liniștite. De fapt, pașii ei aproape nu făcură niciun zgomot în timp ce ea se ducea spre scări.

După ce îi lăasă pe Rusty și Quintin singuri, Chase găsi scaunul lui obișnuit în salon, cel care îi permitea să vadă scările și foaierul. El nu o chemase, dar deoarece o auzi venind, se ridică în picioare în clipa în care o văzu pe Rusty coborând. Ea zâmbi cu amabilitate când îl văzu, dar pentru ochii lui cea care avea grijă de Quintin părea totuși obosită. Se decise să nu o țină mult timp.

– Ai dori ceva? Sunt sigur că doamna Whitley este încă în bucătărie.

– Nu, mulțumesc. Sunt foarte bine. Chase încuviință și își ocupă locul.

– Am vrut să vorbesc cu tine despre Quintin. Cum crezi că se simte?

– Foarte bine. A urcat azi într-un copac, și a fost ideea lui să mergem și să-l vedem pe Dobbins.

– Ați mai luat cabrioleta în jurul grădinii?

– Da, ieri. M-am gândit că s-ar putea să facem gălăgie, așa că am încercat să stăm departe de ferestrele biroului dumneavoastră.

De ce l-ar deranja pe Chase o astfel de afirmație, ea nu era sigură, dar lucrul acesta avu loc. Era tonul ei sau doar faptul că el nu se bucurase să-i vadă trecând pe lângă fereastră? Pentru moment, el era incapabil să răspundă. Întrucât tăcerea se lungea, Rusty se mișcă în scaun, atrăgând din nou atenția lui Chase asupra ei. El avu impresia că ea era gata să-și ceară scuze și să urce scările ca să meargă la culcare, dar Chase mai avea un gând în minte.

– L-am văzut azi pe pastorul Radke, zise el dintr-o dată. El a remarcat în fața mea că tu și Quintin păreți să vă înțelegeți bine.

Obosită cum era, Rusty zâmbi.

– Sunt bucuroasă că a observat. Quintin și cu mine am fost să-l vedem de vreo două ori. El are întotdeauna un cuvânt bun. Și lui Quin pare să-i placă cu adevărat de el.

Chase rămase surprins că Rusty și Quintin obișnuiau să-l viziteze pe pastorul lor, așa încât el nu avu un răspuns imediat. Din nou, el tăcu pentru mai mult timp, încât Rusty crezu că au terminat.

– Mai era ceva, domnule McCandles?

– Nu. Chase dădu din cap și apoi întrebă cordial: Dacă nu cumva voiai tu să discuți ceva cu mine.

Rusty se uită la el, venindu-i în minte cel puțin douăzeci de lucruri, dar dădu din cap că nu.

Chase încuviință, dar deși știa foarte bine că ea avea lucruri pe care dorea să le spună. Dacă nu ar fi arătat atât de epuizată, el ar fi presat ideea.

– Atunci îți voi spune noapte bună, iar dacă nu mai vorbim, călătorie plăcută, domnule McCandles.

– Mulțumesc. Noapte bună, Katherine.

Un expert în curtoazie, Chase se ridică liniștit și rămase în picioare până când Rusty ieși din încăpere. Se așează din nou, dar era agitat și se ridică în picioare. El nu-și programase să plece spre Pueblo până în după-amiaza următoare, dar nu era atât de ușor să găsești o audiență la Rusty când ea era preocupată cu îngrijirea lui Quintin.

Chase se adună și încetă să mai umble prin cameră. Se gândi să se întoarcă în biroul lui ca să lucreze, dar acesta nu era un obicei cu care voia să se deprindă. El stătea acum în bovindoul uriaș din partea de est a salonului, cu privirea hoinărind la peisajul de primăvară.

Nu am habar ce să fac, Doamne. Am impresia incomodă că Katherine regretă că a acceptat slujba. Știu cât de capabilă este—niciodată nu l-am văzut pe Quintin atât de fericit—dar nu mă pot debarasa de sentimentul că ea dorește să nu fi venit niciodată. Ar trebui să-i spun deschis aceasta? Ar trebui să declar deschis aceasta și s-o întreb? Tot personalul se bucură de ea, este evident, așa că motivul poate să fie Quintin sau eu, sau amândoi.

Chase nu avea răspunsuri. Pentru el nu era destul că slujba era făcută. Dacă Rusty era tulburată, el voia să știe. Chase se întoarse

să privească din nou la sofa unde șezuse ea. Ea îi apăruse atât de obosită. Deși existau lucruri pe care trebuia să le pregătească, trenul lui nu pleca până la ora două în după-amiaza zilei următoare. El se gândi că nu trebuie să scape din vedere lucruri precum micul dejun și activitățile de dimineață. Dacă ceva părea nepotrivit, el urma să vorbească pe loc cu Rusty. Planul acesta îl mai liniști, iar când căută să se culce și își deschise Biblia, el se simți învăluit în pace. Citi mai mult de o oră și adormi de îndată ce stinse lampa.

Rusty se trezi încet și se întinse. Dormise atât de adânc încât o durea șoldul pe care stătuse cea mai mare parte a nopții. Îi trebui o clipă mai lungă ca să-și deschidă bine ochii, iar când făcu aceasta, întinse mâna după Biblia ei. Dimineața era răcoroasă, așa că se rostogoli de pe șoldul dureros pe celălalt și se cufundă sub învelitori ca să citească din epistola către Efeseni. Ea studie în liniște rugăciunea lui Pavel din capitolul al treilea.

... Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Cristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre, prin credință; pentruca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Cristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Aici Rusty avea o notă în Biblia ei. Ea zicea simplu:

„Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”

Ca să ajungem la statura plinătății Lui.

Rusty cugetă la aceste cuvinte în mintea ei și apoi le citi din nou. „Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” era un rând al Scripturii care o captiva. Plinătatea lui Dumnezeu era un lucru uimitor, aproape prea mult ca să-l cuprinzi. Dar Pavel se rugase astfel pentru credincioșii din Efes, și aceasta îi spunea lui Rusty că era ceva ce putea și trebuia să fie atins.

Rusty citi în continuare: *Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi.* Rusty își închise ochii ca să se gândească la ceea ce tocmai citise. Nu trecură multe secunde înainte să înceapă să se roage.

S-ar putea să fiu copleșită în încercarea de a afla ce este plinătatea Ta, Doamne, dar Tu ești în stare să faci mai mult decât pot eu să cer de la Tine. Mulțumesc, Tată, pentru rugăciunea din capitolul întâi. Mulțumesc pentru această aducere aminte că nu trebuie să uit niciodată ce ai făcut Tu pentru mine. Mulțumesc că ai murit pentru mine și apoi ai înviat dintre cei morți ca să biruiști moartea pentru totdeauna. Mulțumesc că reverși peste mine toate bogățiile cerului. Aceste bogății nu sunt lipsite de responsabilitate, Doamne, așa că Te rog să mă ajuți să stau tare și să continui să merg chiar și atunci când nu doresc.

Rusty stătu liniștită și se gândi la ceea ce tocmai ceruse. Nici când nu visase cât de greu va fi să locuiască în această casă. Ea se gândi din nou la scurta ei conversație cu Chase din seara precedentă. El știa că ceva nu era în regulă—putea fi sigură de aceasta din modul în care el se uitase la ea—dar încă credea că nu era datoria ei să dea sfaturi.

Prin urmare, care este datoria mea? Îl întrebă ea pe Domnul. Fără să trebuiască să se gândească foarte mult, ea avu răspunsul. Sunt aici ca să am grijă de Quintin. Asta e tot. Dacă văd lucruri care se desfășoară împotriva Cuvântului Tău, Doamne, atunci Te pot ruga să intervii. Hotărâtă, ea coborî din pat ca să se spele și să se îmbrace.

Rusty își simți inima ușurată. Ea avea o slujbă de făcut, și voia s-o facă cât putea mai bine. Quintin McCandles avea să fie beneficiarul devotamentului ei, și acesta era un motiv suficient care s-o facă pe Rusty să continue.

Voi avea vreodată propriul meu copil, Doamne? În fiecare an văd copii plecând sau, ca în vara aceasta, îmi dăruiesc inima iar apoi trebuie să se îndepărteze. Vrei să-ți aduci amintești de mine, Doamne, și să-mi dai și mie bucuria de a fi mamă? Vrei Te rog să-ți aduci aminte cât de mult doresc copii ai mei?

— Mătușă Rusty, sună o voce micuță chiar lângă ușa ei. Rusty era îmbrăcată, deși părul nu-i era pieptănat, dar ea nu se duse să deschidă ușa. Ea așteptă ca Quintin să o întredeschidă puțin și apoi fugi repede în jurul patului până în debara. Înțelese că

băiețelul o văzuse, după chicotelile pline de încântare care o urmară de-a curmezișul încăperii.

– Te-am văzut, mătușă Rusty! Nu te poți ascunde de mine.

Deși ascunsă, Quintin o descoperi după câteva clipe în spatele hainelor din debaraua ei.

– Ți-am văzut pantoful, strigă el triumfător, în timp Rusty ieși repezindu-se la el. El tipă și încercă să alerge, dar ea era mai rapidă. Îl apucă cu un strigăt triumfător și alergă ca să-l arunce pe pat. Urmă o tăvăleală cu gădilături până când amândoi râdeau prea tare ca să se mai poată mișca.

– Trebuie să termin cu îmbrăcatul, zise Rusty, încă gâfâind. Este timpul pentru micul dejun.

– Te voi aștepta.

– În regulă. Trebuie doar să-mi aranjez părul. Ea se ridică de pe pat și se îndreptă spre oglindă.

– Adună-l deasupra, recomandă Quintin, iar Rusty se întoarse spre el, cu o privire în care se citea confuzia.

– Deasupra?

– Da, ca în poză.

– O, așa, deci.

În timp ce cu mâinile Rusty începu să adune și să pieptene, își aminti de micul album foto pe care îl adusese cu ea. Acolo erau poze cu întreaga ei familie, inclusiv o poză foarte oficială în care era împreună cu frații ei. Pentru această fotografie, ea își strânsese părul deasupra capului. Aceasta nu era ceva ce făcea de obicei decât dacă era foarte cald, dar pentru a-i face plăcere lui Quintin ea se apucă de lucru.

– Ai scăpat o șuviță, o ajută el, apropiindu-se pentru a o sfătui.

– O voi lua, îl asigură ea. Cum este? se întoarse în final Rusty ca să se prezinte, iar Quintin zâmbi.

– Îmi place.

– Mulțumesc. Acum, ajută-mă să fac patul, și vom lua ceva să mâncăm. Ți-ai făcut patul?

– Așa cred.

– Ei, ți l-ai făcut sau nu?

– Am încercat.

– Cred că trebuie să verific personal, se hotărî Rusty, cu vocea liniștită, dar fermă.

– Ar fi bine să mai încerc o dată.

Rusty dădu din cap când el fugi din cameră. Își aranjă singură patul și apoi ieși să-l caute.

– Ei, acum arată frumos, Quin. Știu că te-ai străduit din greu. El mai netezi o încrețitură și păru foarte satisfăcut.

– Să coborâm?

Apoi sări ca s-o apuce de mână, și după doar câteva momente intrau împreună în camera micului dejun. Chase era deja prezent.

– Bună dimineața, îi zise Rusty, zâmbind.

– Bună dimineața, o susținu Quintin.

– Bună dimineața la amândoi, răspunse Chase în modul său liniștit obișnuit. Dar în interior numai liniștit nu se simțea. Nu se gândise niciodată cât de diferită putea părea Rusty cu părul adunat deasupra, dar schimbarea în ea era dramatică. Efectul era sporit de bluza albastră, care etala un guler înalt în jurul gâtului ei. Ea părea foarte atrăgătoare și matură, și chiar acum, fermecător de inconștientă de modul în care Chase se uita fix la ea.

– Nu-i așa că miroase grozav, Quin? Mi-e foame.

– Întotdeauna ți-e foame, mătușă Rusty.

Remarca aceasta îndepărtă repede atenția lui Chase de la înfățișarea lui Rusty. El considera impertinentă o asemenea remarcă, dar însoțitoarea fiului său nu gîndea la fel.

– Mi-e foame întotdeauna, nu-i așa, Quin? Vocea ei nu dezvăluia niciun afront.

– Din cauză că nu-ți speli farfuria, explică Quintin.

Chase așteptă ca Rusty să-i corecteze fiul, dar mustrarea nu veni. În schimb, ea luă ceea ce dori de pe servanță și se îndreptă spre masă.

– Nu, n-o spăl, căzu ea de acord cu prietenie. Sunt uneori zăpăcită, dar întotdeauna mulțumită.

Rusty și Quintin terminaseră cu umplerea farfuriilor, cu spatele la celălalt ocupant al încăperii. Când își ocupară locurile la masă, Rusty văzu foarte repede că atenția angajatorului ei nu era la mâncare sau la ziar, dar nu zise nimic. Ea se aplecă împreună cu Quintin, zise o rugăciune de mulțumire pentru amândoi, și apoi ridică furculița.

– Am luat prea multe ouă.

– Adevărat, Quin? Rusty era bucuroasă că se putea gândi la altceva. Termină doar ce poți și data viitoare ia mai puțin. Întotdeauna te poți întoarce să iei mai mult.

– Tu mai dorești ceva?

– Nu, mulțumesc, dragă. Am luat numai cât aveam nevoie.

Rusty se întoarce la mâncarea ei, dar nu înainte să arunce o privire către Chase. El nu se mai uita fix la ei, dar ceva îi spunea că voia să stea de vorbă cu ea înainte să plece din oraș. Rusty ghicise corect. Când cei trei terminară de mâncat, Chase îl trimise pe Quintin singur la bucătărie și o rugă pe Rusty să vină în biroul lui. El vorbi cu ea fără să închidă ușa sau să ocupe loc.

– Sunt puțin îngrijorat de cât de familiar a devenit Quintin cu tine. Îl consider impertinent când îți spune că ți-e întotdeauna foame.

Fața lui Rusty păli toată. Ea se simți ca și când el tocmai aruncase cu apă înghețată asupra ei.

– Îmi pare rău, domnule, zise ea cu o sinceritate politicoasă. Am uitat de poziția mea aici—ca una dintre angajatele dumneavoastră, cu alte cuvinte. Îmi pare rău că am fost prea familiară cu Quintin.

– Katherine, nu vorbesc de comportamentul *tău* ci de comportamentul lui Quintin.

Rusty înghiți în sec și se încruntă confuză. Chase putu să vadă că o pierduse.

– Nu consideri un lucru foarte personal când îți spune că nu termini ce ai în farfurie? Întrebă el.

– Da, zise ea încet, presupun că îl consider personal, dar nu-l consider ofensator. Dar aș îndrăzni să întreb, domnule, dacă Quintin nu poate fi familiar și în largul lui cu mine, atunci cu cine poate fi?

Chase tresări vizibil. Își deschise gura și o închise din nou. Nu avea un răspuns.

– Îmi pare rău, domnule. Rusty simți un regret imediat. Nu trebuia să spun aceasta. M-ai rugat să nu fiu prea familiară cu Quintin. În viitor voi face tot posibilul să-mi aduc aminte. Rusty tăcu, așteptând să fie trimisă afară. Ea încercă să ignore senzația dureroasă care îi strângea inima, dar era mult prea conștientă de ea.

Chase nu putea crede ceea ce ea tocmai îi ceruse. Cu o claritate uimitoare, își aducea aminte de tachinarea și râsul din jurul mesei familiei Taggart din Boulder. Știu într-o clipă că era timpul să

găsească o soție. Fiul său nu putea crește la fel de singur ca el. El trebuia să aibă frați, dar între timp ...

Chase își dădu seama că Rusty stătea și acum în picioare în fața lui. Ochiul ei erau larg deschiși, și până în acel moment Chase nu-și dădu seama cât de mult trebuie s-o fi rănit cuvintele lui. Încercă să-și repare greșeala.

– Cred că mi-ar face plăcere să uităm de conversația aceasta, Katherine. Ai dreptate, Quintin nu are pe nimeni cu care să râdă și să glumească. Pe viitor, voi lăsa manierele și alegerea cuvintelor lui la discreția ta.

– În regulă. Rusty era ușurată, deși se simțea și acum întrucâtva rănită. Consider că ar trebui să vă spun, domnule McCandles, că Quintin este întotdeauna politicoș. El îmi mulțumește pentru că îi citesc și pentru că-l ajut cu pantofii. Nu-l consider lipsit de respect. Doamna Harding a făcut o treabă foarte minuțioasă.

Chase încuviință, dar nu scoase niciun cuvânt.

– Asta a fost tot, domnule? întrebă Rusty în final.

Chase privi în jos înspre fața ei palidă și simți o nevoie bruscă de a rămâne acasă. Era însă prea târziu ca să anuleze întâlnirea, iar el nu avea să rămână mai mult decât era absolut necesar.

– Da, asta e tot, Katherine. Te rog să-l trimiți pe Quintin la mine. Voi pleca mai devreme decât planificasem, dar voi fi acasă nu mai târziu de joi.

– Da, domnule.

Rusty dispăru, iar Chase se uită după ea cu regret. Ea făcea o treabă minunată, iar el o făcuse să simtă că eșuase. Dintr-un anumit motiv, ochii lui zăboviră asupra gâtului ei suplu în timp ce mergea prin salon. Ea părea atât de vulnerabilă în fața lui, încât el simți o durere lăuntrică.

Nici măcar nu i-am spus cât de plăcut arăta părul ei. Apariția lui Quintin îi întrerupse șirul gândurilor. Îi vorbi scurt băiețelului și după doar câteva minute Chase ieșea și se îndrepta spre stația de tren. Singurul lui gând era să ajungă la Pueblo și apoi să revină acasă cât mai repede posibil.

În cursul zilei de joi, Rusty primi două scrisori foarte bine-venite. Restul zilei de marți fusese dificil, întrucât ea încercase să nu accepte cuvintele lui Chase ca un atac la persoană; gândul acesta o preocupase într-o oarecare măsură pe parcursul întregii zile. Rusty continua să-și repete că el fusese doar preocupat cu privire la fiul lui, dar era surprinsă de cât de mult o afectase pe ea acea conversație. Ziua de miercuri fusese aproape la fel de urâtă, întrucât scena stăruise în mintea ei.

Marți, după plecarea lui Chase, ea simțise pentru un timp o barieră între ea și Quintin, și se întreba dacă făcea ceva incorect, dar în preajma mesei de prânz ea se găsea din nou pe teren solid. Știa că avea o slujbă de făcut, și era decisă s-o facă! Munca nu era însoțită de multe laude, dar ea avea să lucreze totuși, din greu. În această zi Rusty mai descoperi ceva: Quintin McCandles avea nevoie și de puțin timp doar pentru el însuși. Ea nu era nicidecum plictisită de el, dar începea să vadă că acest copil nu era niciodată singur.

Începând chiar din acea zi—la o oră după prânz—ea avea să-l roage pe Quintin să găsească ceva de făcut, de unul singur. Când i-a vorbit prima oară despre acest plan, el se uitase fix la ea, dar apoi începu să înțeleagă și se îndepărtă să se joace pe verandă, părând destul de mulțumit. Rusty mai zăbovi în spatele lui, timp de câteva minute, ca să vadă cum se descurcă, dar îl lăsa de unul singur când observă că nu era niciun pericol.

El se descurcase de minune marți și chiar și mai bine miercuri. Acum venise joia, iar ea tocmai îi spusese că era timpul să se joace singur. Quintin se îndreptă spre verandă pentru cea de-a treia zi consecutiv, iar Rusty merse în salon ca să-și citească scrisorile.

Una era de la Tibby, iar cealaltă de la Grace Harrington. Rusty știuse data pentru nunta lui Tibby încă dinainte să plece așa că, plină de speranțe că și Grace avea acum nunta fixată, deschise această scrisoare mai întâi.

Putem să anunțăm o dată! erau cuvintele de deschidere ale lui Grace. *14 August. Te rog să-mi spui că vei fi aici, Rusty. Știi că vrem să te avem la nuntă ca domnișoară de onoare. Melissa a ales deja un model de rochie care îi place și de-abia așteaptă să ți-o arate. Scrie de îndată ce poți și spune-mi ce gândești.*

Scrisoarea continua cu planurile de nuntă ale lui Grace, dar Rusty le reținu numai pe jumătate. Se gândea că trebuie să-i spună angajatorului ei care sunt datele când trebuia să fie plecată. Acum că le cunoștea pe amândouă, avea să le noteze și să le pună pe masa lui. Avu grijă să scrie aceasta pe hârtie în camera ei. Data nunții lui Tibby era în iulie, iar nunta lui Grace era planificată cinci săptămâni mai târziu. Rusty tocmai pusese mesajul pe masa lui Chase când se întoarse și îl găsi traversând salonul.

— O, domnule McCandles! Rusty încercă să nu se comporte atât de penibil pe cât se simțea. Ea nu știu dacă e potrivit să-i spună „Bun venit acasă” sau nu. Alese să continue cu treburile ei. Tocmai puneam niște date pe biroul dumneavoastră—zilele când trebuie să fiu plecată la nunțile prietenelor mele.

— În regulă. Felul său de a fi era întrucâtva distant, iar Rusty se simțea vinovată că a intrat în biroul lui particular. Iritată de faptul că se simțea astfel, ea decise să dispară și să-l lase singur. Totuși, vocea lui o opri.

— Katherine, vrei te rog să-l trimiți pe Quintin la mine?

Îi era pe vârful limbii să-l asigure că o va face, dar o scânteie de mânie se aprinse înăuntrul ei, iar ea nu făcu nimic ca s-o ignore. Ieșise cu totul din cameră, dar apoi se întoarse și intră direct înăuntru.

— De ce faci întotdeauna asta?

Chase își ridică privirea, mirat. El ocolise scaunul din spatele mesei lui dar se opri uitând cu totul de hârtia din mâna lui.

— De ce fac, ce?

— Trimiți după Quintin. De ce nu mergi niciodată la el?

Chase se uită la ea, răbdător.

— Aceasta este o locuință mare, Katherine. Nu am timp să alerg și să-l caut pe fiul meu.

Mânia explodează în creierul lui Rusty.

– Lucrul acesta este mai mult decât evident, zise ea scrâșnind. Oricine locuiește aici poate confirma faptul că nu ai timp pentru fiul tău.

Șocat, Chase se holbă pentru o clipă la ea înainte ca indignarea să-i cuprindă privirea. Nici chiar atunci, Rusty nu dădu înapoi. Chase ieși din spatele mesei, dar Rusty rămase neclintită. Ei se uitară cu ostilitate unul la altul timp de câteva secunde, amândoi respirând cu greutate.

– Consider că ești lipsită de respect, domnișoară Taggart, izbuti să spună Chase, părând mai calm decât se simțea.

– Dacă nu-ți place, concediază-mă! ripostă Rusty, deloc calmă.

– Ești concediată.

– Îmi voi împacheta gențile, zise ea fără să piardă o clipă, vocea ei ridicându-se ușor, dar nu înainte să-mi spun părerea. Tocmai ai făcut cea mai mare greșeală din viața ta. Nu, greșesc, zise ea cu o mișcare în jos a mâinii. Tocmai ai făcut cea mai mare greșeală din viața lui Quintin. Singura ființă umană pe care o cunoaște fiul tău, sunt eu. Zicând aceasta ea se întoarse ca să năvălească precum o furtună de-a curmezișul camerei.

– Ce vrea să însemne aceasta? vocea lui Chase sună ca un tunet în timp ce el o urmă.

Rusty se întoarse atât de repede încât părul ei se răspândi în evantai în spatele ei. Ei erau acum în mijlocul salonului, amândoi cu fețele roșii de emoție.

– Îți voi spune, răspunse ea, neînduplecată. Dacă tu și soția ta ați dorit o mică jucărie acționată mecanic, ea putea fi cumpărată cu mai puțin necaz și cheltuială de la magazinul universal din oraș!

– Cum îndrăznești? explodează Chase, de-a dreptul furios, dar Rusty nu era deloc intimidată.

– Cum îndrăznesc *eu*? Cum îndrăznești *tu* să ai un copil de care nu-ți pasă!

– Și ce anume *te* face pe *tine*, dă-mi voie să întreb, o autoritate în domeniul creșterii copiilor, domnișoară Taggart?

– Nu trebuie să fiu o autoritate. Trebuie doar să am ochi!

– Ei bine, *deschide-i*, și vei vedea modul în care îmi iubesc și îmi îngrijesc fiul!

– Așa numești tu aceasta? Ochii ei erau măriți din cauza socului. De unde vin eu avem un termen diferit!

Chase își deschidea gura ca să riposteze când cu colțul ochiului depistă o mișcare. Quintin stătea în picioare la intrarea dintre hol și salon. Rusty îi urmă privirea și îl observă și ea.

– Intră, Quintin, porunci ea, nu prea amabil. Chase se uita șocat la ea, dar ea nu remarcă. Ea continuă înainte ca el să-i poată spune să se oprească.

– Tatăl tău și cu mine avem o ceartă. Ai știut, Quintin, că oamenii se mai și ceartă? Eu sunt mânios pe el, iar el este mânios pe mine. S-ar putea să ne pară rău pentru unele lucruri pe care le-am spus, dar chiar acum suntem foarte tulburați!

Băiețelul privi spre ei, cu fața lividă ca de mort. El îi surprinse apoi pe amândoi când se uită la tatăl lui și întrebă direct:

– O vei lovi pe mătușa Rusty?

– Nu, Quintin, răspunse Chase, vocea lui revenind la liniștea ei normală. Niciodată n-o voi lovi pe mătușa ta Rusty. Nu aș face așa ceva sub niciun motiv.

Auzind liniștea din vocea lui, Rusty își veni în fire atât de repede încât crezu că inima îi va plesni. *Rusty Taggart, ce-ai făcut?* Poruncindu-și să nu izbucnească în lacrimi, ea respiră adânc și încercă să calmeze bătaia sălbatică a inimii ei.

– Vino aici, Quintin, zise ea blând și își întinse mâna. Văzându-l comportându-se din nou normal, băiețelul veni fără ezitare. Rusty merse la canapeaua lungă, se așeză și îl ridică pe Quintin în poala ei. Ea era întrucâtva conștientă că Chase ocupase unul dintre scaune.

– Spune-mi ceva, Quin. Ați început vreodată tu și doamna Harding o carte pe care nu ați putut-o termina?

– Nu cred.

– Ei bine, chiar dacă nu ați făcut aceasta, înțelegi că se poate întâmpla, nu-i așa? S-ar putea să citești o carte care îți place foarte mult, dar dintr-un anumit motiv trebuie s-o pui la loc pe raft și să n-o termini sau să o iei din nou?

Băiețelul încuviință.

– La fel se întâmplă uneori cu oamenii, continuă Rusty.

– Nu spune asta.

Cuvintele ieșiră atât de încet încât Rusty aproape că le pierdu. Ochii lui Quintin erau și acum la fața ei, așa încât ea știa că el nu

auzise rugămintea tatălui său. Ea înghiți și mângâie părul de pe fruntea lui Quintin, recunoscătoare că putea cel puțin să-și ceară scuze înainte ca să plece.

– Va trebui să-ți explic mai târziu aceasta, Quin. Tatăl tău și cu mine mai avem nevoie să discutăm.

– Vă veți certa din nou?

– Nu, nu ne vom certa. Rușinea lui Rusty era enormă. Dar trebuie să discutăm. Vrei să mergi în bucătărie sau înapoi pe verandă? Poate bucătărea are o gustare pentru tine.

– În regulă.

Quintin alunecă din poala ei și porni către ușa care îl ducea spre holul din față și apoi spre bucătărie. El aruncă din nou o privire îngrijorată în drumul său prin portal, dar Rusty îl privea și îi zâmbea. Copilul se îndepărtă zâmbindu-i la rândul său.

Rusty era complet perplexă. Putea simți privirea lui Chase asupra ei dar nu se putea hotărî să privească înspre el. Fusesse atât de mândră și lipsită de respect.

– Nu am vorbit serios când am spus că ești concediată, zise Chase cu blândețe, fără să-i scape fața din priviri. Am spus aceasta doar ca să văd ce vei face. Îmi pare rău.

Rusty dădu din cap, nedorind ca el să-și ceară scuze. Ea meritase tot ce el zisese și chiar mai mult, și din acest motiv ea încă nu-și putea ridica ochii spre ochii lui. Ridicându-se brusc, ea merse spre balcon. Chase o urmă imediat.

– Nu mai pot face aceasta, zise ea, abia reținându-și lacrimile. Nu pot face aceasta, și ar fi trebuit să-ți spun.

– Katherine. Vocea lui Chase era mai joasă decât de obicei. Măinile lui erau pe umerii ei, iar el o întoarse cu fața spre el. El o ținu în fața lui, iar ea ridică ochii mari, plini de lacrimi, ca să-i întâlnească privirea.

– Este atât de scump, iar tu nici măcar nu știi că el este aici. Vocea ei era doar ceva mai mult decât o șoaptă. Nu știu cum poți sta fără să-l atingi. I-ai mirosit vreodată părul și pielea după ce a făcut baie, sau te-a privit el în ochi și ți-a spus: Te iubesc, taticule? El nici măcar nu te cunoaște, domnule McCandles. Rusty dădu din cap. Fiecare strop de neputință pe care ea îl simțise, ieși în clocot la suprafață.

– Aș dori să te debarasezi de tot ce te ține atât de ocupat— casa aceasta, personalul, orice. Vinde locuința aceasta scumpă,

concediază personalul, și mută-te într-un mic apartament din oraș așa încât să ai timp să fii un tată pentru acest copil. Văd în fiecare zi mai mult de 30 de băieți care ar da totul să aibă un tată. Quintin are unul, dar cu ce folos? Toate hainele, bucatele și mediul deosebit nu au nicio valoare dacă Quintin nu știe că-l iubești.

Apoi lacrimile începură să curgă, iar inima lui Chase se frânse din mai multe motive. O trase pe Rusty, fără permisiune, în brațele lui și o ținu acolo în tăcere. El văzuse suferința pe fața ei, deja de mai multe zile, dar nu știa ce se petrece. Tatăl său nu avusese niciun rol în creșterea lui, iar mama lui fusese bolnavă cea mai mare parte a copilăriei lui. Fusese crescut de o bună. Niciodată nu-i venise în minte să procedeze altfel. Avea Quintin atât de mare nevoie de el? Lipsea el din viața copilului chiar atât de mult?

Pe neașteptate, îi veni în minte imaginea lui Clayton Taggart. Exista atâta căldură și afecțiune între acest bărbat și familia lui. Chase nu împărtășise vreun gen de afecțiune cu tatăl său până cam cu un an înainte de moartea acestuia. Acum începea să înțeleagă că avea același tip de relație cu propriul său fiu. Poate că asta era problema. Dar el nu se gândise deloc la ea.

Chase își luă un braț de pe umărul ei, îl întinse după batistă, și o puse în mâinile lui Rusty. Apoi, cu o mână pe spatele ei, o îndrumă blând spre sofa.

– Șezi aici, Katherine.

Ea se supuse, iar el șezu pe marginea canapelei, în așa fel încât să se poată uita la ea. Așteptă până când ea păru că se controlează ceva mai bine, și apoi începu să-i vorbească.

– De când ai sosit ai fost tulburată cu privire la ceva, iar eu nu am știut cum să te întreb ce nu este în regulă.

Rusty își ridică privirea la el și încercă să nu smiorcăie, cu batista făcută ghem în mâna ei.

– Despre aceasta vorbeai când ai spus că ai fost crescută diferit; acum înțeleg.

– Îmi pare atât de rău pentru lucrurile pe care le-am spus, îl întrerupse Rusty. Mi-ai spus că sunt lipsită de respect, iar eu am continuat. Ai avut dreptate să mă concediez.

– Nu ești concediată, zise Chase cu fermitate. Dacă ai încerca să ne părăsești, cred că aș bloca ușa.

Pentru câteva clipe, se așternu liniștea. Rusty folosi din nou batista și încercă să nu plângă. Aceasta nu era deloc o sarcină ușoară. Durerea și confuzia pe care le citea pe fața lui Chase McCandles erau aproape prea mult pentru ea.

– Vorbește-mi despre copilăria ta, Katherine.

Rusty clipi.

– Copilăria mea?

– Da. Spune-mi cum a fost să crești cu tatăl tău.

– Nu știu de unde să încep, se eschivă ea. Chase nu avea să-i dea drumul atât de ușor.

– Ai spus că ai fost crescută diferit. Ce ai vrut să spui cu aceasta?

Rusty își mușcă buza. Oare să-i spună?

– De ce eziți?

– Nu înțelegeți cât de greșit m-am purtat, domnule McCandles? Nu este obligația mea să vă spun cum să vă creșteți copilul.

Chase privi în depărtare. El considera că ea era persoana cea mai potrivită care să-i spună. Așa trebuia să procedeze. Ochii lui reveniră dintr-o dată și o țintuiră de scaun.

– Dacă ai putea face ceva pentru Quintin, care ar fi lucrul acela?

Rusty ridică sprâncenele a mirare.

– Dacă ai nevoie să te gândești mai mult la aceasta, este în regulă.

Era însă mai ușor de spus decât de făcut. Pentru o clipă, mintea lui Rusty parcă se golise. Aproape că râse, totuși, când îi veni în minte lucrul cel mai evident.

– Continuă, o îndemnă Chase. El o urmărea cu multă atenție.

– Mi-aș dori ca mama lui să fie încă în viață, zise ea cu simplitate. Știu cum simt eu cu privire la mama mea, și mi-aș dori ca el să poată avea o mamă la fel de iubitoare ca a mea.

– Altceva?

– Apoi e vorba de tine, îl acuză ea.

– Spune-mi numai. Vocea lui era destul de fermă, iar Rusty se supuse, liniștită.

– Vreau să te joci cu el. Rusty vru să-i întâlnească privirea. Să-l gâdili și să alergi după el prin casă. Vreau să-l urci în șaua lui Shelby și să călătorești mile întregi. Vreau să-i citești din Biblia

ta și să-l instalezi seara în pat, să iei cina cu el și să-l duci în oraș pentru tuns și cumpărături.

– Tatăl tău făcea toate acestea?

Rusty încuviință.

– Mama mea era oarbă, domnule McCandles. Ea nu era în niciun caz complet neajutorată. Ea făcea multe pentru noi, dar tatăl meu a făcut probabil mai multe cu noi decât ar fi fost regula. Știu că situațiile nu sunt identice, dar așa am crescut eu. Așa au stat lucrurile cu Clayton Taggart. El nu a fost perfect, dar avea timp pentru noi. Noi am înțeles cât de profundă era dragostea lui pentru Cristos și că noi însemnam totul pentru el.

Ochii lui Chase se închiseră. Cum a putut să fie atât de inconștient?

– Sunteți bine? întrebă Rusty.

Chase se uită la ea.

– Niciodată nu i-am spus lui Quintin o întâmplare din Biblie. Știu că doamna Harding i-a citit din Biblie, dar eu nu știu cât cunoaște.

Rusty încuviință.

– El poate relata multe întâmplări, dar nu cred că a pus ceva la inimă. Cu alte cuvinte, nu cred că a făcut un gen de decizie personală.

Chase încuviință, iar de data aceasta tăcerea lui dură ceva vreme.

– Ar trebui să plec, zise Rusty când timpul se lungi. Dintr-o dată ea simți mâna lui mare pe obrazul ei.

– Nu ești concediată.

– Am înțeles aceasta. Am vrut să spun doar că ar trebui să merg să-l verific pe Quin.

– O, zise Chase, dar nu-și lăsa mâna jos. Ne-am înțeles cu privire la aceasta, nu-i așa, Katherine? Știi că vreau să rămâi, și vei rămâne, nu-i așa?

– Da, dar mi-e teamă că am distrus lucrurile pentru totdeauna. Nu vei avea încredere în mine și...

Chase dădea din cap.

– Lucrurile vor fi diferite acum, dar nu pentru că nu mă încred în tine. El își lăsa mâna în jos și se uită fix la ea. Ce-ar fi să mergi să-ți pui o compresă rece pe ochi? Îl voi verifica eu pe Quintin.

— În regulă, zise Rusty liniștită, încercând să-și ascundă mirarea.

Chase așteptă ca ea să se ridice și să iasă înaintea lui din cameră. Rusty porni spre scările care duceau la dormitorul ei, dar nu înainte să remarce faptul că angajatorul ei trecuse deja de scara ce ducea la bucătărie. Rusty ajunsese la etaj cu inima bătând să-i spargă pieptul. Ea nu știa ce va ieși din toată povestea aceasta, dar știa cu siguranță că nu va uita ziua aceasta niciodată.

– Quintin, strigă Chase de îndată ce îl văzu pe fiul său la masa din bucătărie. Ți-ai terminat gustarea?

– Da, domnule, răspunse Quintin încet, întrebându-se dacă era vinovat de ceva.

– Vrei să vii cu mine la o plimbare?

Băiețelul era complet uluit. El era suficient de inteligent ca să nu pună întrebări sau să discute, dar ochii lui continuau să privească în urma tatălui său până la intrare. Era imposibil ca Chase să nu remarce.

– Mătușa Rusty a urcat puțin pînă în camera ei, îi zise el încet. Cred că vine și ea jos, mai târziu.

Quintin se uită fix în sus spre tatăl său și urmări cum acesta se îndrepta spre ușă. Băiețelul îl urmă, cu o privire atentă. Chase deschise ușa și se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Quintin să iasă.

Când ușa se închise, femeile din bucătărie se uitară una la alta. Auziseră, desigur, strigătele din cealaltă încăpere, iar apoi Quintin venise singur în bucătărie. Era neclar dacă Rusty mai lucra sau nu la Briarly, dar mai derutantă decât această întrebare era venirea lui Chase McCandles pentru a-și lua fiul la o plimbare. Zeci de întrebări roiau în mințile femeilor, dar niciuna nu zise vreun cuvânt.

Chase era cu mult mai înalt decât fiul său, așa că odată ajuns afară el își încetini pașii și porni spre grădină. Quintin i se alătură, și pentru câteva clipe niciunul nu vorbi. Chase căuta să spună ceva acestei persoane micuțe pe care abia o cunoștea, când

observă pădurea. Își aduse aminte că Quintin și Rusty mergeau aproape zilnic pe acolo.

– Ai venit în dimineața aceasta împreună cu mătușa Rusty în pădure?

– Da, domnule.

– Ce ați făcut?

Quintin încercă să se oprească și luă poziția de drepti ca să raporteze tatălui său, dar tatăl continua să meargă. El alergă înainte și încercă din nou, dar tatăl lui merse și acum mai departe. Mirat de mersul lui ciudat, Chase se opri și se uită fix în jos spre el. Inima mai vârstnicului McCandles se strânse când Quintin se opri asemenea unui soldățel de jucărie și începu să vorbească cu o voce monotonă. Cuvintele lui Rusty despre o jucărie acționată mecanic îi veniră rapid în minte. Chase își întrerupse fiul.

– Ce-ar fi să-mi povestești în timp ce mergem, Quintin? Vrei?

– O, în regulă. El păru puțin încurcat. Am mers în pădure.

– Ce ați văzut?

– Copaci și o pasăre moartă.

– O pasăre moartă? Era un pui?

– Nu. Era mare, ca o pasăre mamă.

– Vrei să mi-o arăți?

Quintin încuviință binevoitor și-i arată drumul din grădină. Chase se uită fix în jos la capul lui mic și simți că ceva îi sfâșie inima. *El este tot ce am, Doamne, dar niciodată nu i-am spus. Este atât de prețios pentru mine, dar pentru el eu sunt doar „domnule”. Cum am putut să fiu atât de orb? Cum mă pot apropia de el? Va vrea el cel puțin să aibă de-a face cu mine? Am nevoie aici de o minune, Doamne—atât în inima lui cât și în inima mea.*

– Este aici, arată Quintin în timp ce Chase încercă să-și stăpânească bătaile inimii. Chiar aici, sub acest copac.

– O, da, răspunse Chase în timp ce se ghemui ca să privească. Este o pasăre mare, un... Chase fusese pe punctul s-o numească dar se opri. Ce fel de pasăre este aceasta, Quintin?

– Este un graur, zise el convins. Noi nu i-am văzut cuibul, dar nici nu am putut privi foarte sus.

Chase începu să se miște printre copaci, înălțimea lui oferindu-i un avantaj ferm printre ramurile joase. El căută timp de câteva minute înainte să găsească o posibilitate.

– Aici, Quintin, uită-te la acesta.

Quintin veni și fără să se gândească Chase îl legănă în sus în brațele lui.

– Îl vezi? Chase stătu în așa fel încât Quintin să poată privi peste ramura copacului și înspre cuib. Să fie acesta?

– S-ar putea să fie, zise Quintin după ce privise la el cu atenție. Trebuie să-mi verific cartea.

Chase se uită din nou la cuib și mai făcu câteva comentarii. El știa câteva lucruri despre păsări și își luă o clipă să-i arate ceva fiului său despre modul în care erau așezate crenguțele în cuib. Aruncă din nou o privire ca să vadă dacă Quintin înțelegea, dar el constată că mai tânărul McCandles se uita la el, nu la cuib. Chase era atât de copleșit de emoție încât simțea o durere ascuțită în spatele ochilor lui.

– Mulțumesc că mi-ai arătat pasărea, Quintin, zise el încet.

– Suntem la înălțime.

Chase putu doar să zâmbească, iar inima lui se topi când Quintin îi zâmbi la rândul lui. Doar după o clipă, însă, Chase începu să se simtă penibil și îl coborî cu bunătate pe Quintin pe pământ. Băiețelul se uită în sus la el, așteptând în mod clar următorul ordin. Chase era la mare încurcătură.

– Crezi că mătușa Rusty este la parter acum? încercă el, întrebându-se de ce suna vocea lui atât de nefiresc.

– Nu știu. A plecat și ea în pădure?

– Nu cred. Poate că ar trebui să mergem și să verificăm.

– În regulă.

Quintin nu observă că ceva nu era în regulă cu tatăl lui. De fapt, el îl cunoștea atât de puțin pe Chase McCandles, încât orice făcea acum tatăl său era ceva nou pentru el. Quintin porni înapoi spre casă, după câte se pare fără nicio grijă pe lume. Chase nu era însă la fel de relaxat.

Cum face Katherine de găsește toată ziua ceva de făcut împreună cu fiul meu? Ea nu pare să fie vreodată în încurcătură. Dar el nu avea răspunsuri și se rugă doar ca ea să fi coborât din camera ei și să fie gata să-l ia pe Quintin, sau cel puțin să-l ajute să știe ce să facă. Ofră adânc. Acum nu mai trebuia să i se spună că mai are multe de învățat. Chase înțelesese.

– Nu am știut. Nu am avut habar! Nu pot să cred! I-ai văzut expresia feței?

Rusty încuviință cu un zâmbet, dar Chase nu observă aceasta. Era o oră târzie. Luaseră cina împreună toți trei, iar Chase se oferise singur să ajute la îmbăierea lui Quintin. Apoi el îi citise o poveste. Dar, ca și în cazul cuibului, ochii lui Quintin îl fixaseră pe tatăl său și aproape că nu dăduse atenție poveștii.

Acum Quintin dormea, iar Chase se plimba în salon la parter, prea entuziasmat ca să se așeze. El o rugase pe Rusty să coboare ca să poată discuta cu ea, dar o vreme el vorbi singur și se plimbă prin cameră.

– Ce planuri ai pentru mâine? Întrebă Chase dintr-o dată, întorcându-se spre ea.

Rusty ridică din umeri.

– De obicei nu planific cu prea mult timp înainte. E ceva ce ai dori să faci?

– Tocmai asta e. Nu știu. Zicând aceasta Chase se ridică în picioare și se uită fix la ea, expresia feței lui arătând că el aștepta ca ea să elaboreze pe dată un plan pentru ziua respectivă.

Rusty începu să râdă. Era ceva neintenționat, nu se putea abține.

– Ce mi-a scăpat? El își puse mâinile în șolduri, și încercă să pară indignat.

Încă chicotind, Rusty încercă să explice.

– Nu faci nimic cu jumătăți de măsură, nu-i așa? Vrei să ajungi să-l cunoști pe Quintin, și vrei s-o faci *acum*. E ca o bucată de teren pe care ai observat-o și vrei s-o cumperi. Vrei afacerea rezolvată până la apusul soarelui!

Chase se lăsă pe un scaun și încercă să se încrunte la ea. Rusty nu-l văzuse niciodată atât de dramatic. Nu-și putu reține un zâmbet.

– Încă râzi de mine.

– Nu mă pot abține. Până acum nu mi-am dat seama cât de puternic și ambițios poți fi, dar nu ar trebui să fii mirată.

– De ce aceasta?

– Din toate motivele. Rusty își roti privirea peste încăperea elegantă, scump mobilată. Nu ajungi la lucruri atât de frumoase doar șezând și privind în tavan.

– De fapt, aceasta a fost locuința părinților mei. Am crescut aici.

Ochii lui Rusty se măriră.

– Nu am avut habar.

Era rândul lui Chase să privească în jurul încăperii.

– Am considerat că mi se cuvine tot ce vezi aici, dar acum când mă gândesc la aceasta, înțeleg că a fost un privilegiu să cresc într-o casă mare.

– Trebuie să fi fost. Rusty studie bavindoul. Împrejurimile erau atât de minunate. Parcă mi-ai spus că mama ta locuiește în Texas?

– Da. De aceea eu locuiesc aici, la Briarly. Chase se uită fix la ea pentru o clipă. Ea nu știa nimic despre el. Venise să aibă grijă de Quintin și nu pusese întrebări. El simți dintr-o dată nevoia să explice.

– Am fost cât se poate de răsfățat ca și copil, începu Chase din nou. Mama mea a fost bolnavă aproape toată copilăria mea, iar tatăl meu a fost foarte preocupat de sănătatea ei și de oportunitățile lui de afaceri. Am fost crescut de o serie de bone care mi-au dat în esență tot ce am vrut ca să mă ferească de necaz. Mama mea a avut tuberculoză și a fost într-un centru de îngrijire specială aici, în oraș. Mi s-a dat voie s-o văd doar o dată pe lună. Ea nu a avut habar cum am crescut, iar când a venit acasă, eu aveam 16 ani și eram deja foarte stabil în felul meu de a fi. După mult timp am înțeles că acțiunile și atitudinile mele îi frângeau inima, dar am venit la Cristos și apoi m-am bucurat de o relație minunată cu mama mea. Când m-a rugat să merg la școală în Est, am fost de acord.

Tatăl meu a murit pe când eram acasă într-o vară, iar eu am crezut că mama mea se va prăbuși și va muri. Greșeam. Ea s-a angajat în multe dintre tranzacțiile tatălui meu și s-a avântat într-o viață pe care n-o avusese de când se îmbolnăvisese.

În această perioadă ea a angajat o secretară, o tânără care crescuse la orfelinatul Fountain Creek. Numele ei era Carla Bensen, iar mama mea vorbea despre ea în fiecare scrisoare. Când am terminat școala și m-am întors acasă, am știut că cea mai mare dorință a mamei mele era ca eu să mă căsătoresc cu Carla.

Nu a fost o căsătorie din dragoste, recunosc eu, dar ne păsa unul de altul, și eu cred că eram fericiți. Locuiam amândoi într-o

casă mică aici în oraș, iar eu am început să lucrez împreună cu mama mea. Nimeni nu putea prezice ce s-a întâmplat pe urmă. Un bărbat din Texas a vizitat biserica într-o duminică. El și mama s-au privit unul pe altul și s-au îndrăgostit. Îmi aduc aminte ce șoc am simțit când l-am văzut pentru prima dată punându-și brațul în jurul ei, dar apoi îmi aduc de asemenea aminte de strălucirea din ochii ei, ceva ce nu mai văzusem la ea după moartea tatălui meu.

Nu după mult timp s-au căsătorit și ea s-a mutat împreună cu el în Texas. Tranzacțiile tatălui meu, casa aceasta—totul—ne-au fost lăsate mie și Carlei. Quintin era născut, și la fel ca în cazul celei de-a doua căsătorii a mamei mele, niciodată nu mi-a trecut prin minte că soției mele i s-ar fi putut întâmpla ceva. A fost o epidemie prin zonă, un virus periculos. Carla a fost doborâtă. La început n-a putut umbla, iar apoi n-a putut respira. Ea, o femeie sănătoasă și activă, într-o lună era înmormântată.

— Îmi pare așa de rău, zise Rusty în șoptă. De asemenea, îmi pare rău dacă ai avut de suferit vorbind despre aceasta.

— Este în regulă, Katherine. Sunt fericit să vorbesc despre acel timp din viața mea și să privesc în urmă la modul în care Dumnezeu a avut grijă de mine. Adevărata mea durere este pentru Quintin. El are nevoie de o mamă.

Rusty încuviință, simțindu-se dintr-o dată penibil. Chase păru că nu mai avea nimic de spus, și întrucât Rusty consideră nimerit, ea se ridică să spună noapte bună. Lucrul cel mai bun era ca ea să nu uite că era doar angajată aici.

— Acum voi spune noapte bună, zise ea, încet.

Chase se ridică în picioare, cu un sentiment de dezamăgire acum familiar pentru el. El zise de asemenea noapte bună, dar înainte ca ea să ajungă prea departe, el o chemă pe nume.

— Katherine?

Rusty se opri pe prima treaptă a scărilor și se întoarse. Chase veni și stătu drept în fața ei, ochii lor fiind la același nivel cu ea pe o treaptă.

— Ți-am mulțumit pentru ziua de azi? Ți-am spus cât de eficientă ești?

Rusty dădu din cap că nu.

– Atunci îți voi spune acum. Mulțumesc pentru tot. Mulțumesc pentru ziua de azi și pentru că lucrezi așa din greu cu Quintin. Ai dreptate. El este o ființă mică și foarte specială.

Rusty zâmbi, dar simți o nevoie puternică de a se repeta.

– Sunt bucuroasă că sunteți mulțumit, domnule McCandles. Și vă rog din nou să acceptați scuzele mele că am strigat la dumneavoastră.

– Bineînțeles. Sper că pe viitor vei veni la mine de îndată ce vezi o problemă. Nu aștepta până ești mânioasă, Katherine. Vino la mine imediat.

– Așa voi face. Noapte bună, domnule McCandles.

– Noapte bună. Chase zise aceste ultime cuvinte foarte încet. El o privi urcând treptele, dar chiar și atunci când ea nu se mai vedea el nu-și părăsi locul.

Este doar emoția zilei, își zise el. Asta e tot. Un lucru trecător. Ignoră-l și va dispărea. Cuvintele păreau bune și frumoase, dar nu aveau efectul scontat. Mai mult decât orice, Chase McCandles dorea s-o ia pe Rusty Taggart în brațe și s-o sărute. În timp ce se uita în ochii ei, gândul acesta venise atât de brusc încât aproape că acționă pe baza lui. El o tachinase pe Rusty în trecut cu privire la natura ei impetuoasă, dar acum el fusese puternic tentat să ia ceva din felul ei de a fi.

Cu o hotărâre fermă, el păși în biroul său. Nu realizase astăzi aproape nimic în punerea la punct a hârtiilor, și chiar acum avea nevoie de o evadare. El credea cu naivitate că munca va rezolva problemele. Dar în ziua următoare el ajunsese să înțeleagă că lucrurile stăteau cu totul altfel.

– Cred că ar trebui să ieșim azi să luăm prânzul în oraș, îi zise Rusty lui Quintin în timp ce el o urmărea aranjându-și părul. El o rugase să-l strângă din nou deasupra, și vrând să-i facă pe plac, ea se supuse. Ce crezi, Quin? Dacă Whit ne poate lua, ți-ar plăcea să mâncăm în oraș?

– Da, mi-ar plăcea.

– Bine. Rusty își încrucișă ochii în oglindă la el, iar Quintin râse.

– Pot să comand pui și desert?

– Da, ai voie. Ne vom ocupa de desert după ce ajungem acolo.

– Tu ce vei comanda?

– O, cred că voi mânca doar ce este pe meniul zilei.

– Mătușă Rusty... Tonul lui era îngăduitor.

– Da, insistă ea, cu ochi mari. Dacă pun puțină sare, ar trebui să fie delicios.

El se lăsă acum pe spate pe pat, iar Rusty trebui să-l alunge întrucât ea își făcuse deja patul.

– Patul tău este făcut?

– Da, dar nu este la fel de neted ca al tău.

– Este în regulă dacă ți-ai dat toată silința. Vino aici, Quin. Dă-mi voie să fac ceva cu părul tău. El rămase răbdător în timp ce ea lucra. Cred că astăzi este potrivit și un tuns. Doamna Harding se ocupa întotdeauna de aceasta, nu-i așa?

– Îhî... El era ocupat să se strâmbe în oglindă.

– Unde te-a dus, Quin?

Quintin era prea distras ca să răspundă.

– Quintin McCandles, ascultă la mine. Unde te ducea doamna Harding la tuns?

– În oraș.
 – Ei bine, asta e de mare ajutor. Poate știe Whit.
 – Sau Rick. A venit și el o dată.
 – În regulă. Să mergem să luăm micul dejun și să vedem dacă este cineva liber ca să ne ducă astăzi în oraș.

– De ce nu-l putem lua pe Dobbins?
 – Tatălui tău îi este teamă că se va speria și va fugi cu noi.
 – Îmi va citi deseară?
 – Tatăl tău? Nu știu. Ți-ar face plăcere să-ți citească?
 Acum erau în partea de jos a scărilor, iar Quintin doar încuviință, cu un mic zâmbet pe față.

– Ai putea să-l întrebi dacă are de gând, sugeră Rusty.
 După o clipă ei erau în camera micului dejun, dar spre mirarea lor, domnul McCandles nu era acolo. Ziarul lui era la locul său, dar se părea că el nu mâncase. Rusty merse înainte și îl instală pe Quintin cu farfuria lui înainte să se strecoare în bucătărie să vadă dacă îl putea găsi pe Whit.

– Bună dimineăta. Știi cumva dacă Whit este prin preajmă?
 – Bună dimineăta, Rusty. Cred că este în grajd. Aveai nevoie de el?

– Am o întrebare pentru el. Quintin ia micul dejun, așa că voi ieși puțin afară și-l voi întreba.

– Sau îi pot spune eu că-l cauți. Părea că se grăbește să revină.
 – O, în regulă. Mulțumesc. Rusty se întoarce în camera micului dejun și spre mirarea și plăcerea ei îl găsi pe Chase. Vorbea cu Quintin. Rusty rămase foarte tăcută ca să nu-i deranjeze.

– Am găsit ceva ce m-am gândit că ți-ar plăcea, zicea Chase. El luă o cutiuță din buzunar și o puse lângă Quintin.

– Să o deschid?
 – Da. Ți aparține.

Quintin deschise cutia, iar gura lui micuță rămase deschisă de mirare.

– Poți să-l scoți? îl întreabă Chase.
 Quintin trase de lănișor și ieși un ceas de buzunar în miniatură. Băiețelul se uită impresionat la el.

– Tatăl meu mi l-a dat pe când aveam cinci ani, explică Chase. Știi că ai împlinit cinci ani luna trecută, așa că el vine cam târziu, dar doresc totuși să ți-l ofer.

– Este așa de mic.

– Da, și totuși arată ora. Vei avea mare grijă de el, nu-i așa?
El putu doar să încuviințeze.

În acel moment, Chase o observă pe Rusty. El se ridică repede în picioare, iar ea se simți liberă să intre.

– Sper că nu întrerup.

– Deloc. Tocmai îi dădeam ceva lui Quintin.

Rusty privi în jos spre băiețel, dar atenția lui deplină era la ceasul de buzunar. Ea se uită la Chase și constată că ochii lui o priveau. Ceva pe fața lui reținu atenția lui Rusty. Ea își dădu seama, nu pentru prima oară, că evenimentele din ziua anterioară fuseseră bulversante. Angajatorul ei părea în clipa aceea foarte vulnerabil în fața ei. Rusty știa că o să sune puțin prea familiar, dar trebuia să-l întrebe.

– Sunteți bine, domnule McCandles? zise ea, încet.

Nu, nu sunt, zise el în mintea lui. *Sentimentul acesta trebuia să rămână în urmă, împreună cu ziua de ieri, dar nu a rămas, iar acum nu știu ce să fac.*

– Domnule McCandles?

– Îmi pare rău, se scuza el, gândurile mele au rătăcit. Apoi își drese glasul. Mi-am dat seama în dimineața aceasta că nu știu ce planuri ai azi pentru Quintin.

– Un tuns, îi zise Rusty. Dacă Whit ne poate duce în oraș. Ne-am gândit de asemenea că ar fi amuzant să mergem să luăm prânzul, dar cred că tunsul este mai important.

Chase încuviință.

– Am ceva de lucru care ar trebui să-mi ia doar câteva ore, și apoi pot merge cu voi în oraș.

– O, mulțumim.

Rusty se servi și se așeză la masă. Apoi se aplecă peste umărul lui Quintin și se uită la ceasul pe care el încă îl ținea în mână.

– Nu-i așa că-i frumos, Quin? Ți-ai adus aminte să spui mulțumesc?

– Mulțumesc, zise Quintin imediat.

Rusty se uită cum băiețelul se întoarse direct la ceas. Se vedea că el nu era interesat de mâncare. Ultimul lucru pe care dorea ea să-l facă era să interfereze, dar ea avea totuși o slujbă de făcut.

– Să-ți spun ceva, Quin. Vom pune ceasul chiar aici în cutie unde îl poți vedea când termini micul dejun.

– Bine, căzu el de acord, absent.

Rusty schimbă priviri cu Chase.

– Se pare că ai transformat ziua cuiva, zise Rusty încet.

– Și eu cred la fel, se declară Chase de acord cu ea, dar el nu se gândea doar la fiul său.

Nu m-am gândit dinainte cum aș simți s-o am aici în fiecare zi, Doamne. Ea este așa de dulce și sensibilă, iar când n-o văd, îmi lipsește. Te-am întrebat dacă este momentul să caut o altă soție, și chiar aici ...

Chase prinse direcția gândurilor lui înainte de a-i rătăci prea departe. Chiar acum inima lui nu putea accepta aceasta. El știa de asemenea că amândoi ar fi nefericiți dacă nu va aborda situația cu înțelepciune. Dacă ea ar fi știut ce simțea el, ar fi fost copleșită. În mod sigur, și-ar fi dat imediat demisia, iar el știa că nu putea suporta aceasta. El trebuia să ia lucrurile ușor sau să vorbească despre afaceri. Rusty nu putea ști despre schimbarea din sentimentele lui, și pur și simplu nu era corect să încerce s-o curteze pe neașteptate.

– Am găsit datele pe care le-ai lăsat pe masa mea, zise Chase cu voce blândă.

– O, bine. Se poate aranja totul?

– Da, e în ordine. A cui nuntă este prima?

– A lui Tibby. Nu ar trebui să fiu plecată pentru mai mult de un weekend. În august, însă, voi avea probabil nevoie de ceva mai mult timp. Azi dimineață mi-a venit dintr-o dată un gând. M-am întrebat dacă ar fi posibil să iau pe cineva cu mine când plec la Boulder. Ochii lui Rusty fugiră în jos spre băiețelul cu ceas de buzunar și apoi din nou la Chase. După cum sperase, Quintin nu era atent.

Rusty văzu sprâncenele lui Chase ridicându-se și putea fi sigură că îi plăcea și lui ideea.

– Aceasta va fi în august?

– Da. Cred că el s-ar simți foarte bine cu familia mea.

Chase încuviință; el era sigur de acest fapt. Totuși, zise:

– Mă voi gândi la aceasta și îți voi da un răspuns.

Terminară masa într-o liniște relativă, și nu după multă vreme Chase se scuză și merse la muncă. El căuta disperat un echilibru. Dimineața devreme în timp ce se bărbierise și se îmbrăcase, fusese tentat să-l caute pe Quintin și să petreacă toată ziua împreună cu el, dar înainte ca să-și pună planul în acțiune, el știu că mergea

prea departe. El trebuia să se ocupe mai întâi de probleme, de afaceri, și avea timp mai târziu să ajungă să-l cunoască ceva mai bine pe fiul său.

La aceasta se adăuga o dorință profundă de a petrece mai mult timp și cu Rusty. Noua lui înțelegere cu privire la ea ar fi putut veni într-un moment mai potrivit, dar el știa că avea să găsească modalități de a aborda aceasta. O atitudine protectoare față de amândoi se extinsă atât de rapid înăuntrul lui încât pentru un moment el șezu la masa lui și nu făcu nimic.

Îmi voi pierde mintea dacă merg pe calea aceasta, Doamne. Fie mă încred în Tine să ai grijă de ei, fie nu. Chase era tentat să-I spună lui Dumnezeu că s-ar simți în largul său dacă ar ști că Rusty ar primi cu bucurie avansurile lui, dar el avu destulă înțelepciune. Încrederea însemna să ai o atitudine „orice s-ar întâmpla”. Nu avea să fie întotdeauna ușor, dar el era dispus să încerce. Pe neașteptate, Chase își aduse aminte de studiul biblic la care îl invitase pastorul Radke să se alătore și știu foarte clar în inima lui că ar trebui să participe. Va trebui să vorbească cu pastorul data următoare când îl va vedea. Chase petrecu câteva minute în rugăciune și apoi se apucă de muncă la hârtiile lui. Aceasta produse efectul scontat. Înainte să-și dea seama, dimineața zburase.

- Vrei desert, Quin? Au prăjitură cu ciocolată.
- Băiețelul dădu din cap și zise sincer:
- Sunt prea sătul.
- Și eu, căzu de acord Rusty. Ea mai luă o gură de cafea și se uită cum domnul McCandles se întorcea la masă. Ei luau masa la Casa Clausen, iar el observase pe cineva cu care trebuia să vorbească și îi lăsase pentru o clipă.
- Ce ziceți de desert? îi întrebă el pe Rusty și pe fiul lui.
- Rusty era pe punctul să-i spună că erau prea sătui, dar ea încerca să nu vorbească prea mult așa încât tatăl și fiul să aibă posibilitatea de a ajunge să se cunoască unul pe altul.
- Quintin? insistă tatăl lui.
- Sunt sătul.
- O, foarte bine. Dar tu, Katherine?
- Nimic pentru mine, mulțumesc.

– Ei bine atunci, cred că suntem gata să mergem la frizer.

Așa cum făcuse de când plecaseră de acasă, Chase preluă controlul. Rusty nu avea nicio remușcare cu privire la aceasta. Într-un fel era plăcut ca altcineva să-și asume răspunderea. Ea nu știa că Chase nu fusese gata să-și lase hârtiile la care lucra, și pentru a se concentra la nevoile fiului său, el fusese întrucâtva sever cu privire la sine. În schimb, era mai puțin sever cu Rusty și Quintin.

Frizeria nu era departe de restaurant. Cei trei au parcurs distanța în liniște; în afară de faptul că Rusty îi atenționează pe Quintin să nu rămână în urmă, nimeni nu zise nimic. Toată această tăcere se termină la ușa frizerului. Când Chase dădu să intre pe ușă, Rusty îl întrebă:

– Vă veți ocupa de tunsul lui Quintin, Dle McCandles?

– Da, asta am în plan, zise el simplu.

– Atunci, cred că eu mai bine mă duc peste drum, la galanterie, se decise ea. Voi verifica peste un timp ca să văd dacă ați terminat.

Privirea lui Chase deveni întrucâtva sălbatică atunci când se uită peste stradă în direcția ei. El era din nou supraprotector, ca în ziua când dorise s-o aducă personal ca să-și înceapă slujba. Rusty se întrebă doar pentru o clipă dacă el se aștepta să vadă bandiți rătăcind în fața magazinului și aproape că râse zgomotos când se gândi. În schimb, ea verifică să vadă dacă înțelesese bine.

– Ați afirmat că vă veți ocupa de tunsul lui Quintin, nu-i așa, domnule McCandles?

– Da. El se uita la ea acum.

– Atunci ne vedem peste puțin timp.

– Te voi traversa strada.

– Nu, n-o veți face.

Cuvintele erau rostite blând, dar din vocea lui Rusty nu lipsea tonul poruncitor. Chase își îndreptă ochii spre cea care îndrăznea să-l provoace, iar Rusty făcea tocmai aceasta. Privindu-l ținută, ea zise:

– Ne vedem mai târziu. Ea coborî atunci pe alee.

– Katherine, o strigă Chase cu o voce pe care ea nu o putea ignora. Se întoarse și i se păru mai înalt ca oricând întrucât ea stătea în picioare pe stradă iar el încă se plimba. Vei fi în galanterie și nu în altă parte. E limpede?

– Foarte limpede. Tonul ei era tolerant.

– Quintin și cu mine vom veni la tine când suntem gata. Nu vei pleca de acolo până nu venim.

De data aceasta Rusty doar privi la el, foarte conștientă că Quintin urmărea toată scena. Ea se gândi că Chase era ridicol și voia să-i spună aceasta, dar știu că acum nu era momentul. El vorbi înainte ca ea să poată spune un cuvânt într-un fel sau altul.

– Acestea sunt opțiunile—în frizerie cu noi sau la magazin și rămâi acolo.

Rusty renunță. Lupta nu-și avea rostul.

– Voi fi la magazin, zise Rusty încet. Ea plecă și nu se uită înapoi, dar putea simți ochii lui Chase asupra ei când traversă drumul.

Rusty nu mai fusese în această galanterie și o considera minunată. Ei aveau o varietate uriașă de stoffe, modele pe care nu le văzuse niciodată înainte, și zeci de articole. Ea examina niște aripioare când unul dintre vânzători se apropie.

– Acestea tocmai sunt cu reducere.

– O, într-adevăr? răspunse Rusty tânărului drăguț. Pentru ce sunt?

– Le pui în părul tău.

– În păr? Rusty ridică mirată sprâncenele.

– Da. Îmi dai voie să-ți arăt?

– O, foarte bine. Rusty nu găsea nimic ofensator în felul lui de a fi, și pentru că în această zi ea își adunase părul deasupra capului, abia putea simți degetele lui în timp ce ele împinseră două aripioare în colacul abundent de păr. Chase intră, întrucât terminase, și de la înălțimea lui o observă imediat pe Rusty. Deși nu zise nimic, ochii lui studiară acțiunile și atenția celui tânăr asemenea unui șoim care își urmărește prada.

– Acum, zicea el amabil, luați oglinjoara. El i-o întinse lui Rusty. Voi ajusta oglinda din perete așa încât să te poți vedea. Într-o clipă, Rusty putu să privească efectul. Ce crezi?

Rusty zâmbi.

– Cred că arată minunat. Ce crezi, Quintin? Îi va plăcea sorii mele acest cadou pentru ziua ei?

– Pentru părul ei? zâmbi băiețelul în sus spre ea.

– Da, îi răspunse Rusty la zâmbet, fără să știe cât de minunat arăta. O, dar părul *tău* arată minunat, îi zise ea lui Quintin. Apoi ea se întoarse spre bărbatul din spatele tejghelei. Le voi lua pe acestea, zise ea.

– Foarte bine. Le veți purta?

– Nu, le vreau împachetate. Rusty începu să întindă mâna după pieptene, dar vocea bărbatului o opriră.

– Dă-mi voie să te ajut.

Nevrând să-și strice pieptenătura, Rusty se întoarse puțin ca să se supună. Dacă ar fi privit chiar atunci la Chase, ar fi văzut că el era țeapăn ca un stâlp. După câteva clipe, tânărul vânzător îi însoți până la ușă, iar ei ieșiră din magazin cu pieptenele în mână.

– A fost un tip amabil, comentă Rusty, nevăzând nimic rău.

– Mă mir că nu te-a urmat în sus pe stradă.

Rusty se uită fix la angajatorul ei.

– Sunteți cu adevărat o persoană grijulie, nu-i așa?

Chase se uită în jos la ea.

– Nu știu despre ce vorbești, zise el, serios.

– Cloștile fac asta din instinct, zise ea cu un zâmbet.

Chase nu-și putea crede urechilor. Ea lăsa să se înțeleagă că era problema *lui*. Acțiunile acelui bărbat fuseseră absolut inadecvate! Vocea lui spunea totul despre exasperarea lui.

– Dacă am fi rămas mai mult, Katherine, cred că ți-ar fi făcut o cerere în căsătorie.

Așa cum dorise să facă în fața frizeriei, Rusty râse. Nu era un râs ușor, mic, ci un râs caracteristic lui Rusty: deplin și sonor.

Chase nu intenționase să fie deloc amuzant și nu înțelegea gluma, dar Rusty nu se putea opri. Ea chicoti tot drumul înapoi spre trăsură și chiar în timpul călătoriei spre casă. Între accese de râs, ea îl întreba pe Quintin totul despre experiența lui la frizer. Ascultându-l, Chase nu putea rămâne într-o proastă dispoziție. Rusty observă că angajatorul ei s-a înveselit, iar când trăsura se opri în fața Briarly, ea se simți liberă să-l întrebe.

– Ești supărat pe mine?

– Nu. Dar tu ești supărată pe mine?

– Nu, dar consider că ești prea protector.

Chase încuviință și nu negă aceasta. El își spusese același lucru, realizând foarte limpede că nu-i era deloc ușor să se schimbe.

Ei își croiră drum înăuntru, iar doamna Whitley îi întâmpină în holul din față. Ea analizează pentru o clipă tunsorea lui Quintin și apoi se întoarce spre Rusty.

– Rusty, ai musafiri. Te așteaptă în salon.

– O, mulțumesc, doamnă Whit. Vocea lui Rusty era destul de calmă, dar se întoarce ca să schimbe o privire cu Chase. El doar ridică sprâncenele și dădu din umeri.

Rusty se uită în urmă spre salon dar, dintr-un anumit motiv, nu se mișcă.

– Să vin împreună cu tine? vocea lui Chase îi sună plăcut în urechi, iar ea se întoarce imediat.

– Vrei?

– Desigur.

Deși se simțea puțin neliniștită, Rusty înaintă spre salon. Nu era nimic de temut. Când pași în salon, râse încântată. După o clipă, ea se găsea în îmbrățișarea caldă a lui Clayton Taggart.

– M-am întrebat de ce nu ați răspuns niciodată la ultima mea scrisoare, le zise Rusty atât lui Clayton cât și lui Jackie, cu un zâmbet uriaș pe față. Ei erau pe canapea, iar Rusty și Chase ocupară două fotolii. De cât timp puneți asta la cale?

– Încă dinainte de ultima ta vizită acasă, răspunse mama ei. Ai spus în prima ta scrisoare că familia și prietenii tăi vor fi bineveniți aici, așa că ne-am păstrat planurile chiar dacă nu erai la orfelinat.

– Sunt atât de bucuroasă că ați făcut-o, zise Rusty cu blândețe. De fapt, era o mare bucurie să-i vadă. Până când puteți rămâne?

– Până luni.

– Bine. O, mamă. Vocea lui Rusty a fost dintr-o dată entuziasmată. Ți-a descris tatălui această încăpere?

– Da, zise Jackie înflăcărată. Bavindoul arată extraordinar.

– Este splendid, o asigură Rusty. El lasă atât de multă lumină în această cameră. Va trebui să vă duc și afară în grădini. Sunt minunate.

– Ei bine, acum, interveni Clayton de îndată ce Rusty se opri. Pe cine avem aici?

Atât Chase cât și Rusty se uitară spre cei doi oameni care tocmai intrau pe ușă și îi găsiră pe Quintin cu doamna Whitley.

– Îmi pare rău să vă deranjez, încercă ea, ochii ei oscilând între Rusty și angajatorul ei, dar Quintin vrea să știe dacă să aibă acum timpul său liber de joacă.

O perioadă liberă de joacă era ceva nou pentru Chase, așa că el se uită la Rusty. Rusty se uita și ea la el.

– Nu vă veți supăra dacă vine la noi, nu-i așa, domnule McCandles?

– Deloc, răspunse Chase fericit. El se simți îngrozitor că uitase atât de repede de fiul său.

– Vino aici, Quin. Rusty întinse o mână. Quintin veni direct la ea, iar Rusty îl ridică în poala ei. Quintin McCandles, aș dori să te prezint părinților mei, domnul și doamna Taggart.

– Bună, Quintin, ziseră atât Clayton cât și Jackie.

– Bună, zise el încet.

– Ce vârstă ai, Quintin? întrebă Clayton. Practic, el ajunsese pe marginea scaunului său, cu ochii concentrați la acest copil minunat.

– Am cinci ani.

– Ești un băiat foarte mare.

La această remarcă el aruncă o privire în sus spre Rusty, iar ea îi zâmbi.

– Poți să spui părinților mei ce am făcut azi? sugeră ea.

Quintin se deplasă ca să stea în picioare pe podea, și de data aceasta Rusty îl lăsă.

– Am mâncat pui, dar nu am luat desert.

– Pui, interveni Jackie. Aceasta este mâncarea mea preferată.

– Eu am un ceas, nu se putu abține Quintin să nu spună. Frumosul cadou fusese toată ziua în mintea lui.

– Într-adevăr? întrebă Clayton. Îmi dai voie să-l văd?

Quintin merse direct la canapea și trase cu grijă ceasul din buzunar.

– Ei bine, să ne uităm la o mare bucurie. Clayton era impresionat. Îmi dai voie să-l țin în mâna mea, Quintin?

Quintin înmână ceasul fără nicio părere de rău. Clayton îl studie și apoi i-l dădu lui Jackie.

– Este o miniatură, zise ea încet. Este minunat, Quintin. A fost un dar?

Băiețelul încuviință.

– Da, din partea tatălui meu. A fost al lui.

– Este atât de mic și de perfect, zise Jackie, încă simțindu-l în palma mâinii ei. Trebuie să fii atât de fericit să-l ai.

Așa cum făcuse cu întreruperi de când se așezaseră, Rusty aruncă priviri de la Quintin și părinții ei la Chase și încă o dată constată că ochii lui priveau la ea. Privirea lui era puțin pătrunzătoare, și nu pentru prima dată Rusty se întreabă dacă făcuse ceva greșit.

Aici lucrurile erau atât de diferite. La orfelinat îndatoririle ei erau bine trasate, dar la Briarly foarte multe lucruri erau lăsate în seama momentului și a zilei. Și acum, odată cu schimbarea domnului McCandles față de fiul lui, ea se simțea și mai nesigură decât fusese înainte. Când să intervină, și când să stea deoparte? Apoi a fost acea scenă din oraș. Ea nu făcuse altceva decât să-l înfrunte în fața frizeriei.

– Cred, menționează Jackie liniștită, că aș dori să mă relaxez puțin.

– Tu și cu tati puteți ocupa camera mea, mamă, se oferă Rusty imediat. Eu voi dormi în camera lui Quintin.

– Camera de oaspeți este pregătită, spuse Chase liniștit. Cred că părinții tăi se vor simți confortabil acolo, Katherine.

– O, foarte bine. Rusty avu dintr-o dată o idee. Quintin, vrei să le arăți părinților mei unde este camera de oaspeți? Voi veni în câteva minute.

– Da, mătușă Rusty.

– Mulțumim, Chase, zise Clayton în timp ce se ridică în picioare.

– Da, mulțumim, domnule McCandles, adăugă Jackie.

Chase se ridică și el în picioare.

– Cu plăcere. Dacă aveți nevoie de ceva, trebuie doar să cereți.

Din fericire, Chase nu pierdu semnificația ordinelor lui Rusty date fiului său, și în timp ce Quintin îi conducea pe Jackie și Clayton afară din cameră, el rămase în urmă cu tovarășa lui Quintin. Ea se uită cum au plecat părinții ei împreună cu micul lor însoțitor și se întoarse să constate că ochii lui Chase erau din nou îndreptați asupra ei.

– Este totul în ordine, Katherine?

– Așa cred.

– Ai avut nevoie de ceva?

– Doar să-ți pun o întrebare.

Chase îi arată cu un gest larg un capăt al canapelei. După ce ea se așază, el ocupă scaunul cel mai apropiat.

– Domnule McCandles, dați-mi voie să cred că îmi veți spune dacă ceva nu este în regulă; adică, dacă nu sunteți mulțumit de mine sau de realizările mele?

– Categorie, zise el fără să ezite o clipă. Ai avut vreun motiv să crezi că am fost supărat?

Măinile lui Rusty trădau neliniștea, ea era în mod clar incomodată de menționarea a ceea ce avea în minte. Suspină recunoscătoare când Chase înțelese.

— Este aceasta din cauză că m-am uitat fix la tine chiar acum, sau din cauza a ce s-a întâmplat în oraș?

— Puțin din amândouă, cred, zise ea încet, cu ochii în jos, simțindu-se foarte stânjenită.

Ea își întorsese capul suficient ca Chase să vadă perfect urechea ei dreaptă. Era la fel de roșie ca o cireasă. Conversația din Boulder, cea cu Rusty și cu mama ei, îl copleși. Tentația de a-i spune chiar acum ceva cald și personal era puternică, dar el o înlătură.

— Îți datorez scuzele mele, Katherine, începu Chase în schimb, iar Rusty se uită la el. Sunt pur și simplu groaznic când vine vorba să-i spun cuiva că are rezultate bune. Sunt mai mult decât dispus să arăt greșeli, dar atitudinea mea lăuntrică de „nicio veste nu este o veste bună” nu ajută pe nimeni să știe când sunt mulțumit. Faci o treabă minunată. Sunt încântat de schimbările pe care le văd la Quintin și de modul în care m-ai ajutat.

Rusty încuviință, satisfăcută că el nu era supărat pe ea, dar mai era ceva.

— Dar cuvintele noastre din oraș—începu ea, ești supărat pe mine cu privire la aceasta?

— Nu sunt supărat pe tine, dar încă nu știu cum simt cu privire la aceasta, recunosc Chase. Pari foarte în largul tău rătăcind prin oraș, după dorință. De cele mai multe ori ești în siguranță, dar pur și simplu nu sunt convins că ești suficient de prudentă.

— Nu sunt complet lipsită de griji, domnule McCandles, dar nu-i pot permite fricii să mă stăpânească. Prea de multe ori în viața mea mi-a fost frică de lucruri, iar de data aceasta vreau să mă comport mai bine. Vreau să mă opun cu curaj oricui m-ar amenința și să nu mă fac mică de teamă.

Chase se așeză lângă ea înainte ca ea să înțeleagă ce se întâmplă.

— Te rog să-mi spui că nu vei mai face aceasta, Katherine. Te rog să-mi spui că este doar un gând și nu un plan. Te rog să-mi spui că vei țipa după poliție așa cum ai spus că vei face.

El era foarte aproape, cu capul înclinat așa încât să-i poată vorbi direct spre față. Ea întâlnește ochii lui și se miră de ce nu observase niciodată cât de închiși la culoare erau.

– Katherine?

– Nu este un plan, zise ea, determinându-și mintea să revină la subiectul de față. Și niciodată nu aș face ceva nebunesc, dar mă întreb într-adevăr cum m-aș putea comporta mai bine decât am făcut în Makepeace.

– Katherine, reveni Chase, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă, imaginația mea face prostii când emiți afirmații de felul acesta. Mi te închipui umblând pe o alee doar ca să te confrunți cu oricine ar hoinări pe acolo.

– Nu aș face aceasta, zise Rusty cu calm.

Chase oftă. El încă nu o speriasc, așa cum sperase. Pricepu aceasta și se uită la bărbia lui Rusty ridicându-se în aer. Se părea că se îndreptau înspre o altă luptă.

– Încercăi să mă sperii? Ea se simți jignită.

Cu un deget lung, Chase împinse bărbia lui Rusty la loc. El i se adresă apoi cu un calm enervant:

– Ai o bărbie foarte drăguță, domnișoară Taggart, și poți s-o îndrepti spre mine oricând dorești, dar înainte să începem să strigăm unul la altul vrei te rog să-mi spui că înțelegi gravitatea acestei chestiuni? Tu însăși recunoști că tinzi să fii impulsivă; prin urmare, vrei te rog să-mi spui că nu vei lua în serios să-l confrunți pe următorul bărbat care se comportă inadecvat față de tine.

– În ordine, căzu ea de acord, încă părând că dorea să caute o altă metodă. Dacă hotărâsc să mă opun cuiva, îți voi spune.

– Nu e tocmai ce am vrut să spun, replică Chase, dându-și seama ce zisese.

– Ei bine, e tot ce pot să fac. Privirea încăpățănată era din nou pe fața ei.

– Nu, nu e, susținu Chase. Poți să-mi spui că nu vei face deloc aceasta.

– Ne îndreptăm spre o altă luptă uriașă?

– Nu, dar vreau să mă asigur că nu sfârșești din nou neajutorată pe o alee.

Rusty se opri. Cuvântul „neajutorată” îi reținu atenția mai mult ca orice. Ea fusese complet fără putere cu spatele la acea clădire și cu acei bărbați în fața ei, și nu era ceva ce dorea să repete.

– Nu voi face nimic pripit.

– Mulțumesc. Chase se așează din nou, știind că ea era de cuvânt. De asemenea, el trebuia să înveselească această conversație—discuții de genul acesta cu Rusty aveau să ducă la prăbușirea inimii cuiva: a lui.

– Sunt ușurat, adăugă el. Pentru o clipă, am crezut că va trebui să recurg la șantaj.

Întrucât el se mișcă din nou de pe marginea canapelei și ședea chiar lângă ea, Rusty trebui să se întoarcă ca să-i vadă mai bine fața. El părea foarte mulțumit de sine.

– Șantaj? Și ce ai folosi pentru asta?

– O, doar o mică informație cu privire la o anumită persoană ale cărei urechi devin roșii atunci când este stânjenită.

Rusty zâmbi.

– Nu ai face aceasta.

– Aș face-o. El dădu din cap cu o asprime falsă. Nu aș avea de ales! Un bărbat trebuie să facă ce trebuie să facă.

Rusty își mușcă buza ca să nu râdă.

– Ești condamnat, acuză ea în final.

– Deloc. Așa cum am spus, nu aș avea de ales.

– În acest caz, va trebui doar să-mi piepten părul în jos tot restul verii.

– A, nu, asta ar fi mare păcat.

Căldura și finețea vocii lui o determinară pe Rusty să se oprească și să-l studieze. Chase o privi și el. Era întâia dată când Rusty observă aceasta: interes—un interes pur, direct, pe care Chase nu făcu nimic ca să-l ascundă. Emoțiile năvăliră în căpșorul cu păr roșu, care consideră că nu trebuie să spună vreun cuvânt; de asemenea, ea nu-și putea retrage privirea. Neștiind dacă s-a mișcat prea repede sau nu, Chase doar tăcu.

Trecură câteva clipe înainte ca Rusty să-și poată regăsi vocea ca să-i spună lui Chase că trebuia să-l verifice pe Quintin. Dacă ea ar fi părut speriată, el nu ar fi lăsat-o niciodată să plece, dar zâmbetul dulce pe care ea i-l oferă înainte ca să plece din cameră îi făcu inima nespus de fericită.

– Acesta este patul, le zise Quintin părinților lui Rusty, cu micuța lui față foarte serioasă. Iar aceasta este oglinda. Quintin arătă spre oglinda mare de pe măsuta de toaletă.

– Mulțumesc. Clayton zâmbi în jos spre el. A fost draguț din partea ta să ne ajuți să găsim lucrurile. Vii vreodată aici să privești pe fereastră, Quintin? De aici poți vedea la mare distanță.

Băiețelul veni la Clayton lângă perdelele dantelate.

– Acesta este orașul. Acesta este Colorado Springs.

– Arată frumos. Mergi des acolo?

El încuviință.

– Da, cu mătușa Rusty și uneori cu tatăl meu.

– Trebuie să fie amuzant. Quintin deveni atunci tăcut, iar Clayton știi că avea nevoie să fie eliberat. Mulțumesc pentru că ne-ai arătat, Quintin.

– Cu plăcere. Acum trebuie s-o găsec pe mătușa Rusty.

– În regulă. Pe curând.

Clayton așteptă ca el să iasă pe ușă și apoi o închise încet.

– O, Clayton, murmură Jackie de îndată ce erau singuri. Ea se așezase pe marginea patului până când Clayton îi putu descrie configurația încăperii. Dacă e pe jumătate atât de încântător pe cât pare, Rusty trebuie să fie îndrăgostită de el.

– Este foarte isteț, îi zise Clayton fără ezitare. Și sunt sigur că ai dreptate. Eu sunt pe jumătate îndrăgostit de el, și de-abia am ajuns aici.

– Spune-mi, Clay. Exista un șiretlic în vocea lui Jackie. Am auzit eu acum glasul primului meu nepot?

Clayton se apropie de ea, înfășurându-și strâns brațele în jurul ei. El se aplecă aproape de urechea ei și zise:

– Da.

– O, Clayton, plânse ea în timp ce soțul ei o cuprindea.

– Ai auzit ceva de data aceasta?

– Nu încă. Ea se smiorcăi și căută băjbăind după batista ei. Clayton o găsi și i-o oferă. Spune-mi ce ai văzut.

– El nu-și poate lua ochii de la ea. Este mai evident decât a fost în Boulder, iar acum și ea se uită la el. Am fost în incertitudine până când a intrat Quintin iar Rusty l-a ținut în poala ei. Am putut vedea că inima lui Chase s-a urcat în privirile lui. Abia își putea lua privirea.

– Crezi că Rusty își dă seama?

– Nu sunt sigur. Ceva îmi spune că relația dintre Chase și Quintin este mai bună, și aceasta va parcurge un drum lung în a capta atenția lui Rusty.

Jackie inspiră adânc.

– Am știut când s-a mutat la Manitou că nu vom fi în preajmă ca să vedem ceva de felul acesta întâmplându-se, dar este atât de greu să nu fim aici, Clayton.

– Da, este, dar îți pot spune că ea arată minunat, iar noi știm din scrisorile ei că ea gândește bine și încearcă să prevină surprizele care apar. Pentru ce altceva ne putem ruga?

– Ai dreptate. În loc să fiu recunoscătoare că suntem acum aici, eu mă plâng că nu o avem tot timpul!

Clayton o sărută pe frunte, dar Jackie își ridică fața. Clayton era fericit să se supună, și mai trecură câteva momente înainte ca vreunul să-și aducă aminte că Jackie încă avea nevoie să cunoască descrierea camerei.

– Ai primit scrisoarea mea? îl întreabă încet Clayton pe Chase curând după cina din seara aceea.

– Ceva de săptămâna aceasta? Nu, nu am primit.

Clayton se încruntă.

– Probabil că am expediat-o cam târziu.

– Aveai nevoie de ceva?

– Nu vreau să abuzez de ospitalitatea ta, Chase.

– Mă îndoiesc în mod sincer că aceasta va fi o problemă.

Clayton încuviință.

– I-am scris lui Paddy ca să-l înștiințez că vom fi aici. Sper că o va aduce pe Sammy ca să-i facă o surpriză lui Jackie, dar mi-e teamă că te vei simți invadat.

– Din contră, de luni de zile încerc să-i determin pe Paddy și Sammy să ne viziteze. Sper să vină și să-i aducă pe toți copiii.

– Minunat. Dacă nu vin, vom merge mai departe și ne vom face timp să ne oprim acolo luni, înainte ca să mergem spre nord. Aceasta înseamnă că vom ajunge mai târziu acasă și vom petrece mai puțin timp cu ei, dar Jackie nu a văzut-o pe Sammy de luni de zile.

– Ei bine, sper că vor veni, și te asigur că sunt bineveniți. O voi informa pe doamna Whitley așa încât să poată pregăti camera doamnei Harding.

– Se poate ca ei să nu vină, Chase. Nu vreau ca personalul tău să se deranjeze prea mult.

– Menajera mea, doamna Whitley, nu se va simți deloc astfel. De obicei este cam multă liniște pe aici, iar eu știu că ei îi place să aibă companie.

— Foarte bine. Pot s-o înștiințez și pe Rusty. Ea este întotdeauna dispusă să ajute.

Nu fusese intenția lui Clayton să fie evaziv cu Chase, să urmărească un anume gen de reacție sau să-l pună în vreun fel într-o situație compromițătoare, dar expresia ce străbătu fața tânărului la pomenirea numelui fiicei lui era clară—ceva se petrecea.

— Cred că Katherine și soția ta sunt deja în salon, la cafea, Domnule Taggart, zise Chase cu o voce mai blândă decât de obicei, pot avea un moment personal cu tine?

— Desigur.

Chase îi arată drumul afară din sufragerie. Seara era răcoroasă, dar confortabilă, iar el îl călăuzi pe Clayton înspre verandă și afară spre grădini.

— Ești satisfăcut de munca lui Rusty, Chase? întrebă Clayton aproape imediat.

— Da, sunt. Quintin n-a fost în viața lui atât de fericit. Până nu a venit Katherine nu mi-am dat seama că fusesem neglijent față de fiul meu. Cunoașterea acestui fapt era încă atât de nouă încât Chase se opri o clipă. Doamna Harding a avut intenții bune, continuă Chase încet, nevrând să pară lipsit de bunătate sau să acuze. După cum îi adusese aminte Rusty, el era tatăl lui Quintin. Totuși, ea nu l-a învățat niciodată pe Quintin despre viață. Katherine însă se ocupă de aceasta, iar influența ei este incalculabilă.

— Lucrul acesta este minunat. Clayton se simți mândru de fica lui. Rusty trebuie să-mi fi spus, dar nu-mi pot aduce aminte—când aștepți să se întoarcă doamna Harding?

Chase se opri un timp îndelungat. Bărbații încă umblau, dar Chase nu zisese un cuvânt.

— Nu vreau să ignor întrebarea ta, domnule Taggart, dar pot să-ți pun și eu una?

— Bineînțeles.

Chase se opri. Aceasta nu era o întrebare pe care o putea pune plimbându-se degajat.

— Ai avea obiecții dacă aș încerca s-o cunosc pe fica ta la un nivel personal?

— Nu, replică Clayton fără ezitare, dar nu pot emite presupuneri în dreptul fiicei mele. Aprobarea lui Rusty trebuie s-o urmeze pe a mea.

– Bineînțeles. Ca să fiu sincer, nu am vorbit cu ea despre aceasta. Am vrut să iau mai mult timp—și eram pe punctul s-o întreb dacă voia să iau legătura cu tine, dar întrucât ești aici, m-am gândit că ar fi foarte bine să te întreb personal.

– Sunt bucuros că te-ai simțit liber s-o faci, dar voi fi direct cu tine, Chase. Simt că nu există altă cale. Te gândești la căsătorie?

Chase inspiră profund, dorind să fie complet sincer.

– Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit la aceasta, dar în clipa de față vreau doar să știu dacă Katherine ar accepta curtea mea. Mă mai gândesc că ea ar putea crede că încerc doar să asigur o mamă pentru Quintin, așa că simt că trebuie să mă mișc cu atenție. Pe lângă aceasta este complicația locuirii ei aici. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să constituim un subiect de bârfă.

Clayton nu putea fi mai mulțumit de modul de a raționa al acestui bărbat. Era plăcut să știi că Rusty se găsea în mâini atât de atente.

– Apreciez aceasta, Chase. Rusty nu a fost atât de ocrotită încât să nu poată trece peste bârfa neîntemeiată, dar reputația ta poate fi în joc. Ne vei ține la curent?

– Da, poți conta pe aceasta. Știe Rusty că i-ai invitat pe Paddy și familia?

– Nu, dar ei îi plac surprizele, și se adaptează foarte bine.

– Îmi pot închipui aceasta. Uneori râd de natura spontană a ficei tale, dar trebuie să recunosc că există momente când mă sperie de moarte.

Clayton râse.

– Așa a fost de pe vremea când era un copil. Sora ei Clare era diferită. Dacă Clare vedea că o oală începea să fiarbă pe sobă, ea venea după mama ei sau după mine. Rusty obișnuia să mute oala. În mintea lui Rusty este foarte clar: Dacă vezi că trebuie făcut un lucru, îl faci. În același timp te întrebi de ce nu s-a făcut înainte treaba respectivă.

– Aceasta e o descriere bună, zise Chase cu o mișcare a capului.

– Hai acum, Chase, îl tachină Clayton. Nu ai vrea să te plictisești.

Tânărul zâmbi confuz.

– Nu știu. Din când în când, aș primi cu bucurie puțină plictiseală.

Clayton putu doar să râdă.

– Tatăl tău mi-a spus că arăți bine.
– Chiar? zise Rusty cu un zâmbet. Sunt bucuroasă.
– Trebuie că îți place munca.
– O, mamă, Quintin este un băiețel atât de dulce. El se uită cu ochi mari la fața ta când îi citești. El este mai interesat de persoana care este cu el decât de carte. Ochii pe care i-a îndreptat în seara aceasta spre tatăl său au fost îndeajuns ca să-mi miște inima.

– Pot fi sigură. Dacă l-ai fi putut auzi arătându-ne camera. El și-a luat slujba atât de în serios. Am dreptate că lucrurile par să meargă mai bine între domnul McCandles și fiul său?

– Da. Domnul McCandles face mari eforturi. Rusty se opri. Am avut o luptă uriașă. Eu am fost lipsită de respect, dar el s-a dovedit foarte iertător.

– Dar tu crezi că aceasta a ajutat.

– Da, cred. Greșită cum am fost ca să-l atac, el nu a fost conștient de ce făcea. După cum am spus, el m-a iertat pentru modul în care i-am vorbit, dar a pus lucrurile la inimă și văd că depune efort.

– Trebuie să fii atât de mulțumită.

– Da, sunt, zise Rusty în șoaptă în timp ce îi veneau în minte fragmente din acea zi. Quintin s-a dovedit special, dar apoi la fel s-a dovedit și domnul McCandles.

Rusty era tot timpul mai atrasă spre el. Chiar și atunci când era mânioasă pe el, ea voia într-un fel să-l protejeze și să-l ajute. Oricine îl întâlnea nu l-ar fi privit ca pe un bărbat ce trebuia ajutat, dar Rusty era de altă părere.

– Nu mai zici nimic.

– Doar mă gândeam.

– La domnul McCandles?

– Da.

– Este inima ta afectată în toate acestea, Rusty?

– Cred că este, mamă. Nu sunt sigură cum simt cu privire la aceasta.

– Să-ți spun cum simt eu?

– Da, te rog.

– Nu cred că ar trebui să lupți cu aceasta, Rusty, chiar dacă înseamnă să-ți permiți să te îndrăgostești.

– O, mamă!

– Vino aici, dragă. Jackie avea nevoie să fie mai aproape de copilul ei cel mai mare. Vino așa încât să te pot vedea.

Ele fuseseră una lângă alta pe canapea, dar Rusty se deplasă până când Jackie putu să pună un braț în jurul ei. Jackie vorbi din nou odată ce o trase pe Rusty aproape și îi mângâie obrazul cu mâna liberă.

– Te-am speriat?

– Nu, dar este puțin șocant când cineva rostește atât de exact gândurile mele.

– Ce am spus?

– Că mi-e teamă să-mi permit să mă îndrăgostesc de el. Acesta este adevărul, mamă.

– De ce te înapăimântă aceasta?

– Pentru că mi-e teamă că el nu mă va iubi la rândul lui. Dar mai rău decât atât, încă mi-e teamă că s-ar putea să nu fie un tată bun. Nu aş putea suporta aceasta.

Jackie trase aproape capul lui Rusty și își rezemă obrazul de vârful capului ei. *Ce spun, Tată? Nu-i pot promite că domnul McCandles o va iubi, deși cred că el o iubește deja. Nu-i pot spune să lase la o parte prudența; ea trebuie să reflecteze clar la aceasta. Ei nu se cunosc unul pe altul de foarte mult timp. Ajută-mă să fiu înțeleaptă și atentă cu cuvintele mele. Eu m-am îndrăgostit atât de repede de Clayton, dar au durat ani înainte să ne avem unul pe altul. Ajută-mă, Doamne, și ajută-o pe Rusty să-și cunoască inima dar să nu o uite niciodată pe a Ta.*

– Nu trebuie să ne îngrijorăm niciodată, Rusty, zise Jackie încet. Acesta este, bineînțeles, un lucru mult mai ușor de afirmat decât de practicat, dar Dumnezeu este ferm cu privire la acest subiect: Îngrijorarea este un păcat. Dacă te agiți cu privire la sentimentele tale sau dacă el va fi un tată bun, trebuie să-ți mărturisești lipsa de încredere. Dumnezeu are pregătit pentru noi ceva mult mai bun decât avem noi vreodată pentru noi înșine, iar jugul și sarcina Lui sunt ușoare. E clar?

– Foarte clar. Mulțumesc. Rusty se opri din nou. Cum ai simți ca domnul McCandles să facă parte din familie, mamă?

– Dacă îl iubești, și amândoi vreți să vă zidiți relația și familia în Cristos, cred că ar fi minunat.

Rusty oftă, o povară uriașă ridicându-i-se de pe inimă. Dintr-un anumit motiv ea avea nevoie de permisiunea mamei ei; și nu doar de permisiunea ei, ci și de aprobarea ei în raport cu standardul lui Dumnezeu în această privință. Ea știa că dacă va ține minte aceasta nu o putea apuca pe o cale greșită.

– Te simți deja mai bine, nu-i așa?

– Da. Am avut nevoie să aud aceste cuvinte.

Jackie o sărută pe frunte.

– Sunt bucuroasă, dar trebuie să fii sinceră cu tine și să-ți spun că agrafele tale de păr îmi fac o gaură în obraz.

Rusty se ridică cu un râs mirat. Jackie râse și ea. Când bărbații au ajuns în salon, femeile erau amândouă îmbujorate atât de râs cât și de oboseală. Ele știau că era timpul să meargă la culcare, dar niciuna dintre ele nu putea explica de ce râdeau. Clayton și Chase le lăsară să plece. Rusty urcă împreună cu mama ei la etaj unde mai vorbiră puțin, dar ambele femei dormeau adânc când bărbații își luară în final rămas bun și urcară ei înșiși la etaj.

Sâmbăta dimineața începu cu sosirea familiei O'Brien. Erau adunați toți în camera micului dejun când doamna Whitley îi spuse lui Chase în mod personal că avea musafiri. Doar după câteva secunde el o îmbrățișa pe Sammy și își ridică degetul ca să-i liniștească pe copii. Cu o scânteie de încântare în priviri, Chase arătă drumul sub arcadă, în hol și în final în camera micului dejun.

Capul lui Jackie se întoarse când auzi zgomotul. Ea putea fi sigură că intraseră câțiva oameni în cameră, dar pentru o clipă nimeni nu vorbea. Exista o mică chicoteală, dar Jackie nu credea că era Quintin. Aceasta doar adăuga la curiozitatea ei.

– Bună, Jackie.

Fața lui Jackie se luminează de un zâmbet uriaș.

– Bună, Sammy. Am avut eu un sentiment că Clayton vine cu ceva. Sunteți cu toții aici?

– Da, suntem, răspunse Paddy în timp ce se năpustiră cu toții să se îmbrățișeze și să se salute unii pe alții. Ceea ce a urmat a fost o scenă de completă confuzie presărată cu râs și chicoteli.

Quintin făcu cunoștință cu fiecare, cu un zâmbet pe față, dar apoi căută poala lui Rusty ca refugiu. El nu vedea prea des atât de mulți oameni în Briarly, și cu atât mai puțin în camera micului dejun.

– Renny. Din colțul ei de la masă, Jackie aproape că terminase să-l „vadă” pe fiecare. Ea vorbea cu mâinile pe umerii băiețelului. Ești așa de înalt. Nu te-aș fi cunoscut.

– Mătușă Jackie, zise el serios, am studiat la școală despre Louis Braille. Știi cine este?

– Bineînțeles că știu. Ți-am arătat Biblia mea și unele dintre cărțile mele, nu-i așa?

El încuviință înainte să-și aducă aminte.

– Da, le-am văzut. El le-a făcut, nu-i așa?

– Ei bine, el a făcut metoda punctelor în relief așa încât să le pot citi.

– Și el a fost orb, o informă Renny.

Jackie zâmbi și îl îmbrățișă din nou. Mulțumesc că mi-ai spus, Renny. Sunt atât de bucuroasă că l-ai studiat, și sunt atât de recunoscătoare pentru metoda pe care a dezvoltat-o el. Ea se așează din nou puțin pe locul ei și doar ascultă cuvintele din jurul ei.

– Sunt atât de mulțumit că ai primit scrisoarea mea, spunea Clayton. Până când poți rămâne?

– Până mâine seară.

– Bine! declară Chase, repetând ca un ecou gândurile fiecăruia.

Era doar începutul unei zile pline de râs și distracție. Grupul făcu un tur complet al casei, grajdului și grădinii, și apoi încărcară fiecare trăsură ce aparținea lui Chase și porniră într-o călătorie și ieșire lungă. Ei pierdură prânzul, dar se întoarseră spre sfârșitul după-amiezii și luară o cină devreme. Pe urmă se jucară jocuri până când sosi timpul de culcare.

Odată cu timpul de culcare când fiecare găsea un loc unde să doarmă, urmă și mai mult râs. Rusty renunță la patul ei pentru Paddy și Sammy și merse în pat cu Quintin. Verișorii ei ocupară camera doamnei Harding.

Dimineața era rând la baie, dar în final toți au fost gata și chiar sosiră la timp la biserică. Nu era o adunare sau clădire de biserică uriașă, așa că nu a fost greu să ocupe o bancă întreagă. Pastorul

Radke era relaxat și amuzant, iar Rusty își simți inima crescând de plăcere când el îl rugă pe Chase să-și prezinte musafirii.

— Aceștia sunt Clayton și Jackie Taggart, părinții lui Katherine. Ei locuiesc la Boulder. Și sora și familia doamnei Taggart. A trecut ceva vreme de când au fost aici, așa că vă voi reîmperspăta memoria. Aceștia sunt Padriac, Samantha, Eileen, Nolan și Renny O'Brien din Manitou.

— Tu lucrezi la orfelinatul sprijinit de Chase, nu-i așa, domnule O'Brien?

— Exact.

— Ne rugăm adesea pentru voi. Ai dori să ne prezinți o analiză privind munca acolo?

— Cu mare plăcere, răspunse Paddy și folosi următoarele câteva minute ca să facă aceasta. El le vorbi despre copiii de la orfelinat, numărul și rolurile personalului, și apoi încheie cu aceste cuvinte: Vreau să știți că Dumnezeu onorează rugăciunile voastre pentru noi. Săptămâna trecută niște copii pe care Rusty i-a plasat în primăvara aceasta, un băiețel și o fetiță, ne-au vizitat împreună cu noua lor familie. Le merge atât de bine cu noua lor familie încât părinții sunt interesați de încă doi copii. Dumnezeu face lucruri mari și minunate, și noi vă mulțumim pentru că vă aduceți aminte de noi.

— Mulțumesc, domnule O'Brien, zise sincer pastorul Radke. Apoi slujba se desfășură mai departe. Ca în cele mai multe duminici, pentru Rusty participarea la biserică era un timp special de închinare și hrănire din Cuvântul lui Dumnezeu, dar în această dimineață mintea ei era și la altceva, sau mai degrabă la altcineva. În final ea avu un moment cu acel cineva când se întorceau cu toții la Briarly pentru prânz.

— Nu am știut, șopti Rusty atât de încet pentru Chase încât el trebui să se aplece. Toți ceilalți intraseră înăuntru, dar Rusty zăbovi afară pentru a avea un moment singură cu angajatorul ei. Chase nu se supără. Ea arăta minunat în noua rochie pe care o confecționase mama ei pentru ea, tocmai aceea al cărei material îl aleseseră ele în ultima călătorie a lui Rusty acasă.

— Nu am știut că erați un donator la Fountain Creek. Ea încă vorbea foarte încet, iar Chase rămase aplecat ca s-o audă, având privirea îndreptată spre fața ei.

— Te deranjează aceasta? Vocea lui era și ea liniștită.

– Nu, pur și simplu nu am știut. Ei îi era teamă că ar putea deveni emoțională, dar trebuia totuși s-o spună. Ai făcut posibil ca acei copii să aibă o locuință în tot acest timp... Ea dădu din cap. Pur și simplu, nu am știut. Rusty rămase fără cuvinte. Pentru o clipă ea privi la fața lui și apoi dintr-o dată se mișcă suficient ca să-i sărute tandru obrazul. Sprâncenele lui Chase se ridicară întrebătoare, iar Rusty își lăsă ochii în jos.

– Cred că ești un om minunat, zise ea ca o explicație și porni să se întoarcă spre casă. Chase o opri cu o mână pe brațul ei.

– Mulțumesc, zise el când li se întâlniră privirile.

Văzând cât de satisfăcut era, Rusty se bucură că zisese ceva. Ea îi zâmbi cu ochii ei de culoarea levănțicii, iar Chase n-o mai reținu. Totuși, el se gândi la acel sărut tot restul zilei.

– A fost un weekend minunat, îi zise Clayton lui Rusty în timp ce făceau o plimbare în jurul proprietății.

– Da, a fost. Tu și cu mama mă puteți surprinde oricând doriți. Clayton doar zâmbi.

– Ce tren luați?

– Trenul de la ora zece. Vom ajunge acasă ceva mai târziu, dar este plăcut că n-a trebuit să ne agităm prea de dimineată.

– Te rog să-i îmbrățișezi pe surorile și fratele meu din partea mea.

– Așa voi face. Ei vor avea o sută de întrebări pentru mine.

– Ei bine, spune-le că sunt bine și că pot și ei să-mi scrie ceva mai des.

Clayton râse. Le voi spune, dar cât o privește pe Clare, ea este atât de ocupată la doamna Wood încât probabil nu vei afla nimic de la ea.

– Ea mi-a spus în ultima ei scrisoare, scrisoare *scurtă*, că îi place, și că doamna Wood mă salută.

– Îi place munca acolo, iar doamna Wood este o scumpă. Clare nu a primit încă vești de dincolo de ocean, dar entuziasmul ei crește zilnic.

– Sunt atât de fericită pentru ea.

– Și ea va fi fericită pentru tine, zise Clayton calm.

– Cu privire la ce?

El doar aruncă o privire la casă și apoi din nou la fiica lui, care părea mulțumită.

– Eu mă conduc cu capul, tăticule, exact cum mi-ai spus, așa că nu-i da încă lui Clare nicio veste.

Clayton îi zâmbi. Era o eroare să încerci să anticipezi reacțiile lui Rusty Taggart. Ochii ei inocenți și natura ei impetuoasă o făceau să pară exagerat de protejată și naivă, dar în acel căpșor cu păr creț de culoare roșu închis era o minte care lucra bine.

– Îi voi spune lui Clare și celorlalți frați ai tăi că ești bine, pentru că este foarte adevărat.

Zâmbetul lui Rusty era plin de căldură.

– Mulțumesc, tăticule.

Cu brațul lui Clayton în jurul umărului ei, cei doi se plimbară înapoi spre casă pentru a se alătura lui Jackie, Chase și Quintin în camera micului dejun. Rusty nu simți nicio tristețe când careta de la Briarly îi transportă, o oră mai târziu. Fusese un weekend minunat, iar inima ei era atât de recunoscătoare încât nu exista loc pentru lacrimi.

Două săptămâni mai târziu, aproape de jumătatea lunii iulie, Rusty s-a întors la Manitou pentru nunta lui Tibby, iar absența ei s-a dovedit a fi un timp de descoperiri noi pentru fiecare. Chase s-a bucurat pe deplin de timpul său cu Quintin și a constatat că inima lui făcea lucruri imprevizibile când băiețelul îl căuta mai mult pe el decât pe doamna Whitley, sau când el se urca pe genunchii lui și-l numea tăticule, așa cum începuse Rusty să se refere la el. Dar Chase își dădea seama și acum că lipsea ceva sau, mai degrabă, cineva.

Chase nu voise să împingă lucrurile prea repede în privința lui Rusty după întoarcerea părinților ei acasă, dar modul în care Rusty îi lipsea în acest weekend nu putea fi ignorat. El se gândea constant la ea, iar când Quintin întreba de ea aproape la fel de mult, el știa că era timpul să vorbească cu ea. Sigur, era mai ușor să reflectezi la aceasta decât să înfăptuiești. Ce anume urma să-i spună? Vreau să-ți fac curte? Ce simți cu privire la mine? Te-ai gândit vreodată să te căsătorești cu un văduv ce are un copil? Toate aceste lucruri păreau atât de forțate. În cursul weekendului el dormi foarte puțin, dar spre mirarea lui decizia se dovedi a fi parțial scăpată de sub controlul lui.

Trenul lui Rusty o adusese înapoi la Briarly duminică seara, așa că luni dimineața veni cu treburi ca de obicei. Whit dădu o fugă devreme în oraș și se opri binevoitor la oficiul poștal la întoarcere. În mod normal el obișnuia să pună corespondența pe biroul lui Chase, dar îl observă în camera micului dejun așa că o lăsă acolo. Deasupra grămezii se găsea o scrisoare personală.

— Ea nu se întoarce. Cuvintele ieșiră din gura lui Chase înainte să-și aducă aminte că nu era în biroul lui. El lăsă jos hârtia ca să constate că atât Rusty cât și Quintin se uitau cu ochi mari la el.

– Pardon? zise Rusty cu politețe.

– Ea... începuse Chase, dar apoi ochii lui se opriră asupra lui Quintin și tăcu. Rusty presupuse că el dorea să vorbească personal cu ea.

– Ești gata, Quin?

– Trebuie să-mi beau sucul.

– În regulă. Când ești gata, vrei te rog să alergi la etaj și să verifici să vezi dacă ți-ai făcut patul?

– L-ai verificat deja.

– O, chiar? Ei bine, când ai terminat mă poți aștepta pe verandă.

Băiețelul încuviință, dar nu se grăbi să plece. Uitând complet de toți ceilalți din încăpere, el își bău încet sucul ca și când ar fi avut toată ziua la dispoziție. Ochii lui Rusty se îndreptară spre angajatorul ei și constatară că el părea foarte amuzat. Ei schimbă un mic zâmbet înainte ca Rusty să se întoarcă la micul dejun și ca Chase să citească mai mult din scrisoare. Trecură încă cel puțin cinci minute până ce Quintin să se scuze.

– Da, ai voie, îi zise Rusty și îl ajută să-și miște scaunul ca să plece. Ea îl urmări cum sări de pe scaun dar observă că el se îndreaptă în cealaltă direcție. Rusty se ridică în picioare și merse la ușă.

– Quin, îl chemă ea. Am crezut că vei merge pe verandă.

– Merg, se opri el și îi zise, dar trebuie să-i mulțumesc bucătăresei.

Rusty îi zâmbi.

– Te caut mai târziu.

– În regulă.

Acestea fiind zise, Rusty păși înapoi în camera micului dejun și ocupă scaunul imediat la dreapta lui Chase.

– Aveați nevoie de mine, domnule?

– Da, mulțumesc, zise Chase calm, considerând că era un timp ciudat să dorească să fie numit Chase. Am primit o scrisoare din partea doamnei Harding. Ea se căsătorește peste câteva săptămâni și nu se va mai întoarce.

Gura lui Rusty se deschise într-un mod cât se poate de nefeminin, iar Chase chicoti văzând aceasta.

– Exact acesta este modul în care am reacționat și eu când am citit această scrisoare. El ridică hârtia.

Rusty încă nu putea să râdă; gândul ei era doar la Quintin.

– Consideri că Quintin va fi teribil de tulburat?

Chase ridică din sprâncene.

– Nu cred că va fi tulburat deloc.

Rusty păru surprinsă.

– Îmi pot da seama că te-am șocat, Katherine, dar realitatea este că de când ai sosit tu nu cred că el s-a mai gândit la ea.

Rusty era complet perplexă. Era posibil? Ea își aduse aminte apoi de prima zi pe care o petrecuseră împreună, cu multe săptămâni în urmă, ea și Quintin. Da, era posibil. Un copil care fusese sub domnia atâtor reguli avea să-și prețuiască cu adevărat libertatea.

– Ce vei face? întrebă în final Rusty în șoaptă.

– Îmi vin în minte două opțiuni, zise Chase fără să intre în amănunte.

Rusty era destul de înțeleaptă ca să nu pună întrebări. În definitiv, nu era treaba ei—dar ea trebuia să-i spună că înțelegea cum plecarea doamnei Harding putea afecta situația.

– Voi înțelege dacă nu aveți nevoie de mine să rămân toată vara, domnule McCandles. Știu că aceasta schimbă planurile noastre inițiale.

Chase o studie și zise simplu:

– Totul depinde de decizia pe care o voi lua. Dacă angajez o altă însoțitoare pentru Quintin, ai dreptate—nu voi avea nevoie să rămâi. Dacă aleg cealaltă opțiune, însă, voi avea foarte mare nevoie de tine.

Lui Rusty îi luă foarte puțin timp ca să prindă sensul cuvintelor lui. Când înțelese, ea putu doar să se uite cu ochi mari. Ea își mușcă buzele și încercă să spună ceva. O secundă mai târziu ea îngheță și se uită cum angajatorul ei își ridică brațele și îi potrivea părul în spatele urechii ei stângi. El zâmbi, iar ea știu că urechea îi era roșie. Rusty ridică repede mâna ca să aducă părul la loc, dar Chase o apucă și îi ținu mâna în mâna lui.

– Te-am speriat, Katherine?

– Nu, zise ea în șoaptă, sunt doar surprinsă. Adică... ea ezită în timp ce o izbi un gând care-i strângea inima. O, acum înțeleg.

– Ce înțelegi?

– Ai nevoie de o mamă pentru Quintin.

– Nu ești nici măcar pe aproape, îi zise el, clar și răspicat. Nu este vorba despre o mamă pentru Quintin. E limpede pentru tine?

– Așa cred. Ea încerca să se obișnuiască cu ideea într-un timp atât de scurt.

– Dar? o îmboldi el.

Rusty nu avea de ales decât să fie sinceră.

– Dacă așa stau lucrurile, surpriza este și mai mare.

– De ce aceasta? trebui să știe Chase.

– Mătușă Rusty? Quintin venise tocmai atunci ca s-o caute, iar Rusty își dădu seama că întârziase ceva vreme. Ea își trase mâna din strânsoarea lui Chase, iar el o lăsă să plece. Dar înainte ca ea să-i poată vorbi sau să se ridice, Chase își chemă fiul.

– Vino aici, Quintin.

Băiețelul veni direct la tatăl său, iar Chase îl ridică pe genunchi.

– Doamna Harding mi-a scris o scrisoare. Chase nu pierdea vremea. Urmează să se căsătorească în vara aceasta cu un bărbat din Carolina de Sud. Ea nu se va mai întoarce la noi.

Quintin își ridică privirea la tatăl lui și apoi se uită la Rusty. Se uită din nou la Chase.

– Va rămâne mătușă Rusty cu mine?

– Despre aceasta vorbim chiar acum. Deocamdată nu s-a luat nicio hotărâre, dar am vrut să știi despre doamna Harding. Așa-i că e bine pentru ea că se căsătorește?

– Eu îl cunosc pe acel bărbat?

– Nu, replică Chase, ridicând scrisoarea. Este un bărbat pe care îl cunoaște de ani de zile, dar nu l-a văzut de ceva vreme. Se vor căsători pe 31 iulie.

– Eu cred că ar trebui să te căsătorești cu mătușă Rusty, zise Quintin fără să se uite măcar la ea. Chase avu înțelepciunea să nu se uite nici el la ea.

– Crezi?

– Da. Ea poate rămâne cu mine.

Chase netezi tandru părul fiului său dar nu comentă și nu-l chestionă mai mult.

– Mă duc la etaj pentru câteva minute, zise Rusty cu vocea gâfâind.

Chase vru s-o oprească dar, văzând cât de palidă era, avu înțelepciunea să nu o facă.

– Te voi vedea peste puțin timp, Quin, zise Rusty încet.

Ea se îndreptă spre ușă, având în urechi vocea lui Chase în timp ce dădea instrucțiuni lui Quintin. Ea nu se așteptă ca Chase s-o oprească înainte să poată ajunge la cea de-a doua treaptă.

– Putem discuta deseară? întrebă el, fixându-i ochii și mâna.

– Da.

– Ți-am ruinat ziua?

– Nu.

– Dar ești tulburată.

– Nu știu cum sunt, recunosc Rusty, poruncindu-și să nu plângă.

Chase îi mângâie mâna, iar ochii lui Rusty se înmuiară.

– Vă rog să-mi dați timp, domnule McCandles.

Chase zâmbi.

– Îți voi da oricât timp ai nevoie dacă doar mă vei numi Chase.

Rusty oftă, inima ei având nevoie de acest subiect mai neimportant.

– Chase Jefferson McCandles.

– E destul de greu de pronunțat, nu-i așa?

– Eu cred că e mai ușor decât Katherine Alexa Taggart.

Chase se relaxă. Vocea ei era din nou normală, iar el simți că putea cel puțin s-o lase de mână.

– Quintin și cu mine vom merge la o plimbare în pădure sau la grajd. Vrei să vii jos mai târziu și să ne însoțești?

– Da.

– Și vom discuta deseară.

– În regulă. Mulțumesc.

El nu avu de ales decât s-o lase să plece, deși era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Ea încă părea marcată. El se consolă cu gândul că puteau avea o conversație neîntreruptă în seara aceea, după cină. Dar el nu știa că Rusty nu avea să îi însoțească în pădure înainte ca Quintin să se întoarcă în casă pentru o nevoie personală sau că mama lui și tatăl lui vitreg aveau să-și facă apariția chiar când el și fiul lui ieșeau din nou.

– O, Quintin, zise Nan Capland pentru a cincea oară. Ai crescut atât de mult, iar bunica este atât de mândră de tine. Uită-te la el, Cap, îi zise ea soțului ei, al cărui nume întreg era John

Charles Capland III. Bărbatul zâmbi către băiețelul din mijlocul lor, dar nu zise nimic.

Quintin zâmbi în sus spre bunica lui înainte să spună:

– Eu am un ceas.

– Da, cum așa?

– Cred că-l vei recunoaște, comentă Chase. El ședea vizavi de ei pe un fotoliu înalt, unul care îi permitea să vadă casa scărilor.

Nan păru surprinsă dar numai până când Quintin trase ceasul din buzunar și îl întinse în vederea examinării.

– O, Quintin, ai ceasul! Știi cât de mândru era tatăl tău de acest ceas? Îl îndrăgea, și ți l-a dat ție.

Nan se uită vizavi ca să-i zâmbească fiului ei, dar atenția lui era concentrată la ușă. O clipă mai târziu el se ridică în picioare, se scuza și merse în hol.

– Mama mea și tatăl meu vitreg sunt aici, îi zise Chase lui Rusty, care tocmai ajungea la treapta de jos.

– Oo! Ochii lui Rusty se măriră.

În afară de familia ei, Briarly nu văzuse alți musafiri de când venise. Ea detesta să nu știe ce trebuie făcut.

– Ai dori să merg la Manitou pentru câteva zile și să-ți ofer câțva timp singur cu ei?

Chase clipi, părând ușor șocat.

– Știi în ce încurcătură aș fi dacă însoțitoarea lui Quintin nu mi-ar cunoaște mama? El tremura teatral.

Acțiunile și vocea lui erau atât de dramatice încât Rusty râse cu râsul ei normal, puternic și trebui să se lovească cu mâna peste gură. Chase îi zâmbi cu un zâmbet uriaș. Doar după o clipă ea auzi vocea lui Quintin.

– Mătușă Rusty, mătușă Rusty, strigă el, alergând înspre foaier. Vino și fă cunoștință cu bunica. A venit ca să mă vadă!

Rusty cedă în fața entuziasmului său fără să ezite o clipă, permițându-i s-o ia de mână și s-o conducă în salon. Ea nu anticipă modul în care Quintin încălca bunele maniere.

– Aceasta este mătușă Rusty, zise Quintin de îndată ce intră în cameră. Deși știa că el era entuziasmat, Rusty se simți totuși stânjenită când micuțul de care avea grijă îi întrerupse pe bărbatul și femeia care vorbeau unul cu altul. Lucrurile se agravară când Cap se ridică în picioare iar Nan doar șezu liniștită și o privi fix de parcă trăia șocul vieții ei.

– Bună, zise Rusty. Ea zâmbea dar se simțea teribil de jenată.

– Vă rog să-mi dați voie să fac prezentările, interveni Chase în timp ce pași lângă ea. Rusty îndreptă ochi recunoscători înspre el. Domnișoară Katherine Taggart, să ți-o prezint pe mama mea, Nan Capland, și pe soțul ei, John Capland.

Nan își reveni și se ridică, având pe față un zâmbet binevoitor.

– Ce minunat să te cunosc, Katherine. Pot vedea deja că Quintin este foarte fericit cu tine.

Rusty zâmbi.

– Este o plăcere să vă cunosc pe amândoi, și vă rog să-mi spuneți Rusty.

– Vino lângă noi, Katherine. Chase indică scaunul cel mai apropiat și așteptă până când ea se așează.

– Trebuie să-mi găsec ursulețul, zise Quintin, apropiindu-se de însoțitoarea lui. Trebuie să-i arăt bunicii ursulețul meu.

– În regulă. Cred că este prin camera ta.

Quintin se întoarse să fugă din salon, dar un cuvânt foarte încet din partea lui Rusty îl opri.

– Quintin.

El se răsuci și îi prinse privirea.

– O, bine. El se întoarse spre ceilalți adulți. Vă rog să mă scuzați acum, zise el tuturor celor prezenți, și deși în mod evident grăbit, el se întoarse, mișcându-se mult mai încet pentru a ieși din cameră.

Rusty îl urmări urcând treptele cu o viteză amețitoare, dar el nu privi în urmă așa încât să-i poată prinde privirea. Când ea se întoarse, ceilalți trei adulți o urmăreau. Urechile ei ardeau. Ea era mulțumită să știe că părul îi era lăsat în jos.

– Îmi pare rău, zise ea încet și sincer, ochii ei trădând rușinea. Poate vă întrebați cum a putut angaja domnul McCandles o persoană atât de nepricepută ca să aibă grijă de Quintin. Am lăsat deoparte în mare măsură buna lui instruire. Sper că nu veți pune aceasta pe seama lui. Vina îmi aparține în întregime.

Chase era pe punctul să meargă la ea. Nu putea suporta s-o vadă tulburată cu privire la ceva ce nu necesita scuze. Dar mama lui i-o luă înainte.

– Nu ne-am gândit deloc la aceasta, Rusty, zise ea în șoaptă. Niciodată nu l-am văzut pe nepotul meu atât de fericit. Ținând

cont de aceasta, nu-mi pasă dacă aleargă din cameră sau nu-și aduce aminte să mulțumească.

Rusty îi zâmbi.

– Sunteți prea amabilă, doamnă Capland.

– Deloc, spuse ea înviorător. Am spus doar adevărul.

– Cât timp veți fi cu noi, mamă? Își dădu seama Chase că nu întrebuse. De asemenea, el consideră că Rusty avea nevoie să fie salvată printr-o schimbare de subiect.

– Până ne dai afară, răspunse ea cu replica ei standard.

Chase se încruntă.

– Tocmai mi-am dat seama cât de devreme este. Când a sosit trenul vostru?

– Aseară, răspunse Cap. Era târziu așa că am rămas în oraș.

Doamna Whitley veni la ușa salonului și vorbi cu Chase.

– Serviți astăzi prânzul în sufragerie, domnule?

– Te rog.

– Și la timpul obișnuit?

– Așa cred. Care sunt planurile voastre, Cap?

– Nu am programat nimic.

Chase se întoarse spre neprețuita lui menajeră.

– Va fi foarte bine, mulțumesc.

Curând după plecarea doamnei Whitley, Quintin sosi cu ursulețul său. În următoarea oră Nan și Cap au fost complet ocupați cu băiețelul, și aceasta îi conveni lui Rusty, care avea nevoie de timp ca să reflecteze. Aproape o ceruse Chase McCandles în căsătorie ceva mai devreme? Rusty începea să se îndoiască de propria ei sănătate mintală. Urcase treptele ca să încerce să înțeleagă totul dar sfârși șezând pe pat și uitându-se fix în gol. Ea știa că acesta nu era modul adecvat de a-și aborda confuzia, dar se simțea copleșită.

De aceea pentru ea a fost o mare ușurare când prânzul a fost anunțat și servit în eleganta sufragerie, o oră mai târziu. Timpul și atenția lui Rusty erau absorbite de nevoile lui Quintin pe timpul mesei. Ceilalți adulți păreau înțelegători în această privință, și ea avu parte de puține conversații. Totuși, ea avea sentimentul clar că avea să fie o zi lungă.

– Unde ai găsit-o pe această fată? îl întrebă Nan pe fiul ei în după-amiaza următoare. Ea îl descoperise în biroul lui.

Chase se ridică în picioare până când mama lui se așează pe unul din scaunele biroului.

– Ea este tânăra pe care am însoțit-o de la orfelinat, cea care i-a plasat pe copiii despre care ți-am scris.

– Te rog n-o lăsa să plece, Chase. Este atât de specială, și pot vedea că Quintin o adoră.

El zâmbi.

– Dacă va fi cum doresc eu, nu va pleca nicăieri.

Un râs de copil ce venea pe o fereastră deschisă îi determină pe amândoi să se deplaseze spre ferestrele din spatele mesei lui Chase. Ei se uitară la Cap, Rusty și Quintin în grădină. Băiețelul vorbea cu bunicul lui vitreg, iar Rusty era jos, pe genunchi, adunând flori în mână. În timp ce ei se uitau, soțul lui Nan se aplecă pentru a săruta fruntea lui Quintin înainte ca să pornească spre verandă.

– În birou, îi strigă Nan când auziră ușa. În câteva clipe Cap era împreună cu ei.

– Se pare că v-ați distrat, îi zise Nan în timp ce se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-i sărute obrazul. Cap puse un braț în jurul mijlocului ei.

– M-am distrat. Am crezut că Quintin se pricepe la numele păsărilor, dar se pricepe și la a numi toate florile.

– Este deosebit de inteligent, declară bunica lui, impresionată. Am știut întotdeauna aceasta.

Cap îi zâmbi dar apoi se uită la Chase și întrebă:

– Mai isteț decât tatăl lui?

Chase râse.

– Ceva îmi spune că nu pot câștiga această competiție, indiferent ce aș spune.

– Nu este adevărat, continuă Cap. Trebuie doar să-mi spui că te vei căsători cu acea fetișcană, și te voi numi genial.

– Tocmai i-am spus și eu același lucru, comentă Nan. Auzi aceasta, Chase? Cap și cu mine suntem de acord, așa că știi ce e bine de făcut.

– Mulțumesc, zise el sec. Ar trebui să consult această doamnă minunată sau doar să-i spun că am căzut cu toții de acord.

Cele două persoane mai în vârstă erau pline de veselie, dar Chase știa că vorbeau cât se poate de serios cu privire la Rusty. El însuși avea cele mai serioase intenții, dar a găsi timp să vorbești cu femeia în discuție se dovedea a fi o sarcină grea. Mama și tatăl lui vitreg discutau acum și se îndreptau spre salon. Chase reveni la fereastră. Rusty și Quintin erau și acum în grădină. Soarele după-amiezii făcea să strălucească părul lui Rusty, dându-i o aureolă roșie, iar ochii lui Chase erau ațintiți la ea. El se uită la Quintin plecându-se pe genunchi lângă ea și apoi întinzând un braț în jurul gâtului ei. Rusty se întoarse și sărută obrazul lui mic, iar Quintin doar stătea ținând-o aproape cu brațul său.

De ce nu am considerat ciudat faptul că doamna Harding nu-l atingea niciodată pe Quintin? De ce nu am remarcat? Îl întrebă Chase pe Domnul, dar el știa răspunsul. El era prea înfășurat în afacerile lui ca să vadă ceva. Ochii lui Chase se îndreptară acum spre masa lui. Lucrurile nu erau încheiate cum ar fi trebuit, și aceasta provoca mai multe întrebări. Ar fi trebuit să vândă o parte dintre proprietățile lui, cele pe care nu le putea administra, sau să angajeze un manager?

Chase se îndepărtă chiar atunci de fereastră, și nu-i văzu pe Rusty și Quintin lăsându-și florile și rătăcind spre pădure. Era foarte cald în grădină, iar Rusty își uitase boneta. Ea spera să scape de căldura soarelui îndreptându-se spre răcoarea copacilor.

– Ești tristă, mătușă Rusty? o surprinse Quintin cu întrebarea. Ea nici măcar nu fusese conștientă de cercetarea lui atentă.

– Nu, Quin, nu sunt. De ce ai întrebat?

– Fața ta pare tristă.

– Doar mă gândeam.

– La căsătoria cu tatălul?

Rusty se uită cu ochi mari la el. Putea el ști cu adevărat despre aceasta sau își aducea aminte de propria lui sugestie adresată tatălui său cu o zi înainte? Și ce să spună Rusty acum, întrucât ea chiar se gândise la căsătoria cu Chase McCandles?

– Uneori este cel mai bine să-l lași pe cineva singur cu gândurile lui, Quin. Așa că dacă nu te superi, nu cred că-ți voi spune chiar acum.

Mustrarea fusese blândă, dar Quintin înțelesese ideea. El încuviință și se uită spre copaci, dar înainte să poată întreba dacă Rusty voia să urce într-unul, el își aduse aminte de bunica lui. Având-o pe mătușa Rusty partener de joacă, el uitase cu totul că bunica era acolo.

– Pot merge acum s-o văd pe bunica?

– Da, cred că ar fi foarte bine. Ai vrea să vin cu tine?

– Da, te rog.

Rusty îl însoți până la casă și așteptă până ajunsese în salon. Ea ascultă cum Nan îl salută cu entuziasm și apoi se îndreaptă spre bucătărie. Rick era la masă lucrând la un vas cu fasole verde. Rusty se spală pe mâini și i se alătură. În ultimele săptămâni ei deveniseră prieteni, și deși Rusty bănuia că el era puțin îndrăgostit de ea, el stătea acum de vorbă cu ea relaxat și natural.

– Pari tristă astăzi, zise Rick după doar câteva secunde.

– Quin tocmai mi-a spus același lucru. Trebuie că sunt prea absorbită de mine însămi. Spune-mi ce ai făcut astăzi la școală, Rick, și ia-mi gândul de la mine.

El ridică din umeri.

– A fost la fel ca întotdeauna.

– Care este materia ta preferată?

– Istoria, dar astăzi nu ne-am ocupat prea mult de ea. Tânărul se uită cu ochi mari la ea. Nu era politicos să-i spună unei doamne că nasul ei era ars de soare sau că nasul ei ars de soare și pistruii o făceau să arate ca o fetiță de zece ani, dar la aceasta se gândea. Aspectul ei tineresc adăuga și el la tristețea din ochii ei, iar Rick dorea să găsească ceva ca s-o facă să râdă. Râsul lui Rusty era cel mai sănătos râs pe care-l auzise el vreodată.

– Iată un grup tăcut, remarcă bucătăreasa în timp ce venea din pivniță și-i observă pe cei doi care pregăteau fasolea.

Rusty îi zâmbi și nu comentă, dar aceasta o puse pe gânduri. Ea era tăcută. De ce aceasta? Motivul o izbi repede. Ea nu a avut

niciodată o zi liberă, cel puțin nu o zi întreagă, și era obosită. Ea fusese la Briarly de mai mult de o lună și nu a avut o zi întreagă liberă. Ea se întorsese la Manitou în weekendul anterior pentru nuntă, dar acesta numai odihnitor nu a fost. Minteia ei lucra, mâinile începură să i se miște mai repede. Rusty îl ajută rapid pe Rick să termine cu vasul de fasole și apoi merse în birou. După cum sperase, salonul era gol, dar Chase se găsea în spatele mesei lui.

– Îmi permiteți să vă deranjez pentru o clipă?

– Niciun deranj. Chase se ridicase în picioare și așteptă ca ea să intre. Rusty ocupă un loc și începu când el se așeză din nou.

– Știu că tocmai am fost plecată pentru weekend, dar mă întrebam dacă pot avea mâine o zi liberă.

– Aceasta va fi foarte bine, nu ezită Chase să răspundă, dar apoi el doar șezu liniștit și se uită la ea. Ceva te supără. Poți să-mi spui ce este?

Rusty dădu din cap.

– Toți mă întreabă lucrul acesta. Cred că sunt doar obosită. Este foarte greu să găsești odihnă și timp de singurătate când locuiești în aceeași casă în care lucrezi. Rusty se opri din vorbit și se uită la el.

Chase se îngrijoră cu privire la ea. Ea părea obosită, dar altceva era în neregulă.

– Ia-ți mâine o zi liberă, îi zise Chase. Odihnește-te. Fă orice îți place. Quintin și cu mine ne vom descurca foarte bine. Se poate să luăm noi înșine o zi liberă și s-o petrecem cu mama mea și cu Cap.

– Mulțumesc, zise Rusty cu recunoștință și se ridică. Voi planifica ținând cont de aceasta.

– Ai lucrat în grădină fără bonetă, nu-i așa? Întrebă Chase. Vocea lui era slabă, dar Rusty se simți foarte stângace, aproape muștrată.

– Da. Ea reuși un zâmbet forțat, mâna ei ridicându-se la nas în timp ce se îndepărta. Aș face mai bine să-l găsesc pe Quintin. Ea simți că trebuie să iasă. Dacă rămânea, putea în orice clipă să înceapă să plângă.

– În regulă, zise Chase, fără să vadă spaima din ochii ei. I-am spus doamnei Whitley să planifice cina din nou pentru noi cinci. Doresc ca tu și Quintin să mâncați împreună cu noi.

– Da, vom face aceasta, căzu Rusty de acord, bucuroasă să fie înapoi la treburile. Ea își luă la revedere și se furișă afară ca să-l găsească pe micuțul de care avea grijă. Inima o durea atât de rău încât ea credea că aceasta îi putea provoca moartea, dar acum nu era momentul să stăruie asupra acestui lucru. Ea avea să lucreze din greu la slujba ei toată vara dacă trebuia, dar cât despre căsătoria cu Chase McCandles, inima confuză a lui Rusty îi spunea că aceasta nu va reuși niciodată.

– De fapt, îi explică Cap lui Rusty după cina din seara aceea, eu sunt unul dintre puținii oameni din Texas care nu țin vite. Tatăl meu a avut vite, dar eu nu am avut niciun interes, așa că fratele meu deține și administrează ferma familiei. Mă bucur să lucrez cu mai puțin praf și călătorii, așa că am cumpărat o fabrică de cizme.

– O fabrică de cizme? Rusty nu se așteptase la aceasta.

Cap surâse.

– Cowboy-i trebuie să-și aibă cizmele lor, iar partea cea mai bună cu privire la aceasta este că îmi permite să am mai mult timp cu Nan.

– Ce minunat din partea ta, zise Rusty, foarte serioasă. Ea îi zâmbi și se gândi cât de binecuvântați erau. Cap își adora în mod clar cea de-a doua soție, iar dacă ochii lui Nan erau un indiciu, ea era la fel de îndrăgostită azi cum fusese când s-au cunoscut.

– Cap, spuse Nan cu glas tare, am adus acea fotografie cu ferma? Voiam să i-o arăt lui Quintin și am uitat cu totul de ea. Este Ferma Capland, luată din castelul de apă de pe marginea proprietății, îi explică Nan lui Rusty.

– Cred că am adus-o, zise soțul ei. Ar trebui să fie în valiză.

– Voi merge s-o iau.

Quintin se dusesese deja la culcare, așa că el avea s-o vadă mai târziu, dar Nan voia ca Rusty s-o vadă acum. Ea se ridică s-o găsească, iar Cap își continuă povestea. Nan, însă, nu se întoarse. Trecu ceva vreme, iar Cap se hotărî să o caute. Rusty îl urmări ieșind din cameră și apoi se uită la Chase. Așa cum se întâmplase întreaga seară, el o urmărea.

– Doresc să fii soția mea, zise el în șoaptă, ochii lui urmărind-o atent.

Brusc, Rusty nu mai avu aer. Nu mai exista niciun motiv să se mire sau să-și imagineze. Chase își pusese cărțile pe masă pentru ca Rusty să le vadă. Ea nu avea habar ce urma să spună. Concentrată să formuleze un răspuns, gura ei se deschise dar nu ieși niciun cuvânt. Trecu o clipă, și tocmai când se gândea că avea cuvintele, se auzi o mișcare pe scări. Cap și Nan se întorceau.

– Iat-o, strigă Nan triumfătoare. Aceasta este casa. Cred că ți-a spus Cap că fratele și familia lui locuiesc acum acolo. Ea îi dădu lui Rusty un dagherotip mare și se aplecă peste umărul ei ca să explice. Rusty reținu numai jumătate din explicații.

Ea avusese altfel de visuri. Părinții ei o avertizaseră de mică să se conducă cu capul și nu cu inima când era vorba de romantism, dar ce față nu a visat la cuvinte dulci și curtare? Cererea în căsătorie a domnului McCandles suna asemenea unei tranzacții. Cum avea să-i vorbească? Ce să facă ea? Rusty era atât de obosită punându-și această întrebare încât avea dureri.

– Cred că ești obosită, Rusty, sună brusc vocea lui Nan cu blândețe în urechile ei.

– Îmi pare rău. Rusty își dădu seama că Nan îi vorbise iar ea nu auzise nimic.

– Nu e nevoie. Fiicele și nora lui Cap au copii mici. Munca pe care o faci cu Quintin este epuizantă. Sunt bucuroasă că-ți ieși liber ziua de mâine.

– Sunteți foarte amabilă, doamnă Capland.

– Sunt de asemenea destul de atentă ca să văd că ai nevoie să fii eliberată. Mergi la culcare, Rusty.

Rusty îi zâmbi, cu un zâmbet larg, autentic.

– Cred că așa voi face. Cu aceasta se ridică. Bărbații se ridicară și ei în picioare în timp ce Rusty le ură la fiecare noapte bună. Chase anunță că o va însoți la etaj. Rusty nu comentă. Era prea obosită ca să-i pese într-un fel sau altul.

Prin urmare, Chase nu zise un cuvânt. El o însoți pe Rusty la etaj și până la ușa ei unde ea se întoarse și se uită la el. O clipă mai târziu el își aplecă capul și o sărută încet, pe gură.

– Nu am zis că mă voi căsători cu tine. Surprinsă cum era, Rusty simți nevoia să-i aducă aminte.

– Pot spune că sunt mai conștient decât oricine de aceasta, Katherine.

– Atunci, de ce sărutul?

Ochii lui Chase îi străbătură fața, ca și când ar fi memorat fiecare detaliu. În fața ta stă un bărbat care este disperat să-ți arate că nu încearcă să asigure o mamă pentru copilul lui.

Rusty dădu tristă din cap.

— De ce nu poți crede aceasta, Katherine?

Mâinile ei se mișcau neajutorate; ea nu se putea abține să nu-i spună.

— Nu cred nici măcar că mă consideri atrăgătoare, zise ea încet. Poate atunci când îmi port părul adunat coc, dar aceasta nu este foarte des. Uneori pari exasperat de ideile mele, și cred că mă consideri doar un copil. Nu pot trăi într-o căsătorie de felul acesta, o căsătorie de conveniență așa încât să poți avea o bonă angajată pentru Quintin. Eu vreau să am copii ai mei, mulți la număr.

De asemenea, cred că tu mă consideri o persoană foarte superficială, dar eu nu sunt. Reflectez mult mai mult la lucruri decât crezi. Nu am văzut mult din lume, dar nu sunt fetița prostuță pe care ți-o închipui tu. Sunt o femeie, capabilă și dispusă să lucreze din greu. Este adevărat că fac greșeli și privesc viața ca pe o aventură, dar simplul fapt că am o inimă de copil când mă joc cu un copil nu înseamnă că sunt eu însămi un copil.

— O, Katherine, șopti Chase... El nu cunoscuse niciodată așa o durere.

— Este în regulă. Ea știu că trebuia să-l elibereze înainte ca el să poată spune un alt cuvânt. Înțeleg. Nu ar trebui niciodată să te ții legat de cererea ta în căsătorie. Pur și simplu nu ți-ai dat seama că simțai în felul acesta. Voi lucra cât timp ai nevoie de mine vara aceasta, dar nu voi mai pomeni nimic despre aceasta. Poți conta și acum pe mine să lucrez din greu și să lăsăm în urmă discuția aceea.

Chase era prea uluit ca să se miște, altfel ar fi luat-o imediat în brațe. Era în întregime vina lui, iar el știa aceasta. El ar fi trebuit să-și facă timp să vorbească cu ea în ziua în care a primit scrisoarea doamnei Harding, dar nu a făcut-o, și acum ea se gândea la aceasta.

— Te iubesc, Katherine, zise el încet.

Rusty se uită cu ochi mari la el.

– Și este în întregime vina mea că nu știi aceasta. Nu am vorbit cu tine. De când am stat în stația de tren și am ridicat privirea ca să te văd venind spre mine cu copiii Parks nu sunt același om.

Rusty nu putea crede ceea ce auzea.

– Ar fi trebuit să-i spun mamei mele când a sosit că sincronizarea este teribilă, și că aveam nevoie să fiu singur cu tine. Ea și Cap ar fi înțeles. Îl puteam lăsa pe Quintin cu ei și să mergem în oraș întreaga zi sau chiar să luăm trenul spre Manitou, orice ne-ar fi dat timp ca să facem aceasta în mod adecvat.

Rusty era și acum fără grai.

– Vezi tu, aceasta nu are nimic de-a face cu doamna Harding. Mă gândeam cum aș redacta scrisoarea adresată ei i-aș fi scris să-i spun că nu mai aveam nevoie de ea: am găsit o femeie pe care s-o iubesc și cu care să mă căsătoresc. L-am întrebat pe tatăl tău când au fost aici în acel weekend dacă ar avea obiecții cu privire la avansurile mele pentru tine. El mi-a spus că aprobă cât timp aprobi și tu, dar eu nu am vrut să te zoresc.

Rusty își linse buzele. Abia putea respira.

– Știi că ești obosită, și nu am avut în plan să te copleșesc în seara asta așa cum am făcut-o, dar vrei să-mi spui un lucru?

Rusty încuviință.

– Ești deschisă să auzi mai multe din partea mea cu privire la acest subiect, sau dorești să-mi spui chiar acum că nu vrei să mai auzi de căsătorie în ce ne privește?

Rusty își linse din nou buzele.

– O căsătorie adevărată?

– O, da, vocea lui devenise și mai înceată. Cu *mulți* copii.

– Mă iubești? Ea trebuia să se asigure că-l auzise corect.

– Foarte mult.

Era totul atât de intens. Ea nu putea înțelege aceasta, dar trebuia să-i spună că voia să audă mai multe.

– Joi, zise Chase încet, după ce-ți iei ziua liberă, putem discuta despre aceasta?

El voia s-o elibereze. Rusty voia să plângă cu sughituri de ușurare dar nu o făcu. Ea zise doar:

– Mi-ar plăcea.

– Acum trebuie să te las să te odihnești.

Rusty încuviință. Era foarte adevărat.

– Noapte bună, dulce Katherine. Te rog să nu fii tulburată cu privire la aceasta. Odihnește-te numai, și vom discuta în curând.

– În regulă. Noapte bună.

Rusty era într-o stare de șoc în timp ce se pregătea pentru culcare. Ea nu-și mai aducea aminte de intrarea în cameră sau de închiderea ușii. Trecu prin rutina pregătirii de culcare fără gânduri sau emoții. Odată aflată sub pături ea putea să plângă până o va lua somnul, dar lucrul acesta nu se întâmplă. Rusty zăcu acolo fără lacrimi până când nu-și mai putu ține ochii deschiși, și apoi dormi timp de unsprezece ore.

Cum era și firesc, Chase McCandles a fost primul gând din mintea lui Rusty în dimineața următoare. *Mă iubește*, se gândi ea cu uimire. *Aceasta nu rezolvă fiecare problemă, dar mă iubește. Pot să văd aceasta în ochii lui. Am crezut că e vorba doar de Quintin, și știu că îl are în vedere, dar este mai mult de atât. Mulțumesc, Doamne. Mulțumesc că mă iubești atât de mult. Mulțumesc că i-ai adus pe Chase și Quintin în viața mea.*

Rusty stătea întinsă pe pat și încerca să înțeleagă. Ea nu era tipul de persoană flușturistică, dar aceasta o făcea să dorească să fie cu Clare și Dana așa încât să le poată șopti vestea, să primească îmbrățișarea lor și apoi să chicotească din nou asemenea fetițelor.

Consider că este atât de special, Doamne. Îmi place modul în care se străduiește cu privire la Quintin. În unele dimineți pot să văd că este preocupat, dorind să citească ziarul, dar îl văd forțându-și atenția la fiul său și încercând să pătrundă în lumea lui. Nu-și aduce întotdeauna aminte să facă aceasta, dar se străduiește. Nu vorbește destul, Doamne. Nu-mi spune ce gândește, și consider că-și ia puțin prea în serios responsabilitatea cu privire la mine, dar îl pot iubi pe acest bărbat din toată inima.

Nu știu cu ce se ocupă, nu știu cu adevărat. Nu am simțit ca fiind de datoria mea să întreb. Presupun că deține proprietăți și lucruri asemănătoare—cred că el mi-a spus aceasta—dar nu știu cu adevărat de unde vin toate acestea sau cum funcționează. Rusty se simți mai bine doar spunând aceasta, dar era mai mult. Ea vorbi cu Domnul aproape o oră înainte să adoarmă din nou.

La parter și peste tot în Briarly era mare liniște. Chase informase pe fiecare că Rusty avea nevoie de odihnă. Chase, însă,

nu conta doar pe această realizare. Mama lui și Cap îl scosese ră pe Quintin la plimbare. Chase era liber să lucreze tot ce avea de făcut, dar nu putea decât să privească afară pe fereastră și să se gândească la seara precedentă. Rusty îl privise în ochi și îi spusese că nu-și cunoștea propria lui inimă, dar că nu-l va învinovăți niciodată pentru aceasta. Chase făcu tot ce putu ca să nu plângă.

Nu mi-aș fi permis s-o copleșesc, și acum am dus lucrurile prea departe în cealaltă direcție. Am crezut că ea putea fi sigură din modul în care privesc la ea, dar aceasta nu a dat rezultate. Ei bine, lucrurile se vor schimba, Katherine Alexa Taggart. Nu te vei mai îndoi de sentimentele mele.

Chase prinse cu coada ochiului o mișcare. El se uită și o văzu pe Melinda Whitley traversând salonul spre el. Ea se opri în fața ușii lui deschise.

– Se apropie ora prânzului, domnule, iar bucătăreasa spune că Rusty nu a coborât deloc. Să verific ce e cu ea?

Tu mă consideri un copil.

– Nu, zise Chase încet chiar în timp ce auzea în mintea lui vocea lui Rusty. Va coborî ea când are nevoie de ceva.

Doamna Whitley încuviință, dar arăta afectată.

– Ea nu va fi bucuroasă dacă o tratăm ca pe un copilăș, zise Chase cu blândețe, atât pentru sine cât și pentru menajeră.

Femeia oftă.

– Aveți dreptate, desigur, dar ea este atât de tânără și de vulnerabilă.

Chase nu putea să nu fie de acord cu ea, dar Rusty avusese parțial dreptate în descrierea ei din seara trecută. Pe când se găseau la Kurth el se hotărâse să nu o trateze ca pe un copilăș spunându-i să-și mănânce mâncarea, dar undeva pe parcurs el începuse s-o abordeze ca pe un copil. El nu o considerase niciodată superficială, dar uneori el o trata într-adevăr ca pe un subaltern și nu ca pe un egal. Era adevărat că ea nu făcea întotdeauna aceeași alegere ca și el, dar cine îi dădea dreptul să se creadă expertul?

– Cât timp să aștept, domnule? vocea lui Melinda pătrunse din nou în gândurile lui.

– Ca să vezi dacă are nevoie de ceva? Toată ziua. Obosită cum era, se poate că are nevoie doar să doarmă. Va coborî când este gata. Vom aștepta să vină ea la noi.

– Dar ce se întâmplă dacă s-a îmbolnăvit în timpul nopții și nu poate ieși din pat? Era pentru prima oară când această femeie argumenta cu el, iar Chase se gândi că ea putea avea un motiv solid.

– În regulă, Chase își ridică mâna, dar asta e tot. Poți verifica pentru a te asigura că este încă în viață, dar nimic mai mult. Dacă are nevoie de ceva, va cere. Știi că nu a ezitat niciodată înainte.

– Mulțumesc, domnule, zise ea cu un sentiment de mare ușurare.

Chase o urmări îndepărtându-se. Îi trecuse prin minte gândul că personalul trebuia să facă unele ajustări dacă Rusty devenea stăpână la Briarly, dar gândul fusese absurd. Nu se gândise nici măcar o dată cât de cumplit s-ar fi simțit personalul la sfârșitul verii dacă ea trebuia să plece. El abia aștepta ziua când le putea spune că ea nu mai trebuia să plece niciodată.

Rusty coborî scările în seara aceea simțindu-se de parcă ar fi primit un nou avânt în viață. Ea dormise cea mai mare parte a zilei. Doamna Whitley venise s-o caute tocmai când ea se îndrepta în josul holului pentru o baie. Rusty a fost foarte sinceră când i-a spus că nu are nevoie de nimic de mâncare. Doamna Whitley o luase binevoitoare pe cuvânt, și de îndată ce Rusty își termină baia, ea se întorsese să se culce și adormi imediat. Când se trezi, își făcu încet părul și unghiile, își studie Biblia, scrisese câteva scrisori, și chiar se îmbracă cu viteză de melc.

În cele din urmă, flămânzi. Dându-și seama că se poate să nu fi fost planificată pentru cină, era pregătită să mănânce în bucătărie. Ajunse jos și se îndreptă în acea direcție. Văzând-o din salon, Chase o prinse pe când era încă în hol.

– Bine ai revenit, zise el încet din spatele ei.

Rusty se întoarse, ușor uimită. Chase ajunsese să stea în fața ei iar ea păși timidă în urmă cu spatele la perete. El continuă să se apropie până când mâna lui era pe perete deasupra capului ei iar fața lui era plecată în jos ca să-i vorbească.

– Ai putut să te odihnești?

– Da, mulțumesc. Vocea lui Rusty era blândă și puțin găfăită. El se apropiase foarte mult, iar ea era grozav de bucuroasă să-l vadă, dar lucrurile pe care le simțea erau foarte noi pentru ea.

– Ai dori să iei cina împreună cu noi?

– Am intenționat să mănânc în bucătărie și să nu deranjez.

– Nu am început, iar doamna Whitley a pus tacâmuri și pentru tine, pentru orice eventualitate.

– O, în regulă.

Ea s-ar fi îndepărtat de perete ca să i se alătore atunci, dar Chase nu se mișcă.

– Mi-a fost dor de tine azi, îi zise el.

– M-am gândit mult la tine, recunosc eu.

– Gânduri bune?

– Așa cred.

Chase nu se putu abține. El întinse două degete și trase una din buclele rebele de pe tâmpla ei.

– Acest păr al tău are într-adevăr mintea lui proprie.

– Mai ales după ce îl spăl.

Sprâncenele lui Chase se ridicară amuzate.

– Am uitat că ești liberă azi.

Rusty oftă.

– A fost dificil, dar cineva trebuia să facă sacrificiul.

Chase se îndepărtă de perete și își întinse brațul pentru ea. Rusty îl apucă și descoperi că era bucură să știe că are urechile acoperite. Toată stânjeneala dispăru, însă, când intră pe ușa sufrageriei. Quintin tocmai venea din salon, iar după o clipă alergă spre ea. Rusty îl ridică în brațe și îl ținu aproape. Brațele lui Quintin îi înconjură gâtul, și el își îngropă fața în părul ei.

– Mi-a fost dor de tine azi, zise Rusty încet.

Quintin se dădu înapoi suficient ca s-o privească.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Am mâncat pui, și am vrut să-ți aduc din el, dar bunica a zis să nu te deranjez.

– Cât de drăguț din partea ta să te gândești la mine, totuși.

Quintin își împinse fața înainte așa încât să-și poată freca nasurile. Rusty se întoarse când Nan și Cap veniră ca să se alătore grupului. Punându-l din nou pe Quintin pe picioarele lui, ea îi salută.

– Mi-e foame, declară Cap după ce încheiară cu amabilitățile.

Rusty trebuia să fie de acord cu el. Ea nu simțise foamea toată după-amiaza, dar acum era flămândă. Bine că nu a trebuit să aștepte mult timp. În scurt timp, doamna Whitley și Rick

începură să aducă la masă vase cu mâncare. Chase o invită pe Rusty să ia loc și apoi se aplecă peste ea și îi șopti la ureche:

– Ce salut deosebit a primit Quintin. Trebuie să-i învâț secretul.

Rusty prinse pe dată sensul cuvintelor lui și se uită la el amuzată.

– Este doar unul dintre acele lucruri de care nu poți scăpa când ai cinci ani.

Mâna lui Chase zăbovi pe umărul ei în timp ce el se îndepărta, iar Rusty se gândi că el părea foarte mulțumit de sine. Nici ea nu se simțea indispusă. Ei luară masa într-o atmosferă veselă, și pentru prima oară de când sosiseră cei doi Capland, Rusty se simți odihnită și capabilă să se relaxeze împreună cu ei.

– Spune-mi, Rusty, o întrebă Nan, ai frați?

– Da. Două surori și un frate. Ei toți locuiesc acasă împreună cu părinții mei, la Boulder.

– Prin urmare, tu ești cea mai mare?

– Da. Clare este următoarea, apoi Les și Dana.

– Ce distractiv trebuie să fie! Întotdeauna am dorit cel puțin un frate sau o soră pentru Chase. Ți-a spus Chase că am fost plecată mare parte din copilăria lui?

– Da, mi-a spus ceva. Trebuie să fi fost greu.

Nan dădu din cap.

– Uneori am crezut că voi muri de singurătate. Știam că altcineva îmi creștea copilul și că nu puteam fi acasă când soțul meu avea nevoie de mine. Am simțit că sunt eliberată când m-am întors în cele din urmă la Briarly.

– Cum arată acum locuința ta?

Aceasta era tot ce avea nevoie Nan. În următoarele minute Rusty ajunse să afle că actualul ei soț construise o locuință minunată după un an de la căsătoria lor. Unele aspecte ale ei erau similare cu Briarly, iar Rusty putu să vadă că aceasta era delectarea lui Nan.

– Frecventăm o mică biserică din Austin, și în loc să avem un serviciu la jumătatea săptămânii la biserică, ne întâlnim în camera noastră din față. Întotdeauna am încercat să ne folosim locuința pentru Domnul, iar El ne-a binecuvântat din nou și din nou. Cap are un studiu biblic cu doi tineri duminica seara, iar eu am început o întâlnire săptămânală la un ceai cu câteva doamne

care nu locuiesc prea departe de noi. Deocamdată aceasta nu are nimic spiritual, dar eu sunt plină de speranță.

– Katherine, povestește-le de slujirea ta cu copiii la biserica din Manitou, o încurajă Chase.

– O, desigur. Duminica avem un serviciu special pentru copii cu 45 de minute înainte să înceapă serviciul divin obișnuit. Există mai multe echipe de învățători, iar eu fac parte dintr-una.

– Cine îi învață pe copii? dori să știe Cap.

– În echipa mea, eu predau iar partenera mea se ocupă de muzică.

– Ce vârstă au copiii?

– Intervalul de vârstă este undeva între patru și zece ani.

– E extraordinar! exclamă Nan.

– S-o vezi în acțiune. Chase nu-și putu ascunde mândria din voce. Ea poate ține 40 de copii atenți la fiecare cuvânt al ei.

– Sunt copii buni, zise Rusty, și fiecare putea să vadă că vorbea foarte serios. Ea nu se vedea deloc ca o persoană specială. Totuși, Cap și Nan se uitară la Chase, care o urmărea pe Rusty, înainte să schimbe între ei o privire caldă, cu înțeles.

– Cafeaua în salon, te rog, doamnă Whitley, ordonă Chase când ea veni să vadă ce mai este de făcut.

– Îndată, domnule, sau ceva mai târziu?

– Mai târziu este perfect, așa cred, oricând ai timp.

– Foarte bine, domnule.

Curând după aceasta, Cap, Nan, Chase, Rusty și Quintin se deplasară din sufragerie ca să se instaleze în salon. Chase sugerează o excepție pentru Quintin, permițându-i să se întoarcă și să se alăture adulților când era gata de culcare. Cap îi citi o poveste în timp ce toți ceilalți ascultau.

Cei mari începură să discute când el termină povestea, și când nimeni nu privea, Quintin adormi adânc în brațele lui Cap. Îl lăsară singur până când veni vremea să meargă toți la culcare, după care Nan și Cap îndepliniră cu mare plăcere ritualul de a-l instala în pat pe nepotul lor adormit.

Gândindu-se în urmă la ce zi odihnitoare și ce seară amuzantă avusese, Rusty era sigură că nu va putea să doarmă. Totuși, ea adormi în câteva minute după stingerea lămpii.

Rusty fugi pe lângă scaunul lui Chase, intră sub birou și apoi șezu liniștită. Încă îl putea auzi pe Quintin numărând în salon, știind că în orice clipă el putea să renunțe și să pornească în căutare.

– 37, 38, 39, 40.

Rusty auzi o pauză lungă.

– 50! Cine nu e gata...

Îl putea auzi fățându-se, dar în ea nu exista nicio încordare. El nu avea s-o găsească aici *niciodată*. Aproape că dorea să fi adus o carte de citit. Șezând foarte comod sub masa de lemn, Rusty își lăsă gândurile să rătăcească. Zgomotul brusc de pași și vederea unui adult îmbrăcat în pantaloni o făcură să chicotească. În clipa următoare scaunul a fost dat complet deoparte iar Chase stătea în picioare la doar câțiva centimetri de ea. El evident auzise zgomotul întrucât pași prudent în urmă și se aplecă încet ca s-o vadă.

– Bună, zise el cu o ușoară nesiguranță.

– Credeam că ai mers în oraș, îi șopti ea.

– M-am întors. Ce faci?

– Mă ascund de Quin, răspunse ea, vorbind și acum în șoaptă.

Mi-a depistat toate celelalte ascunzători, așa că a trebuit să găsesc un loc nou, iar tu erai plecat—ei, am crezut că erai plecat. Oricum, acesta pare să fie locul perfect.

Chase zâmbi, gândindu-se că părea adorabilă. Părul îi era lăsat pe față, iar ochii ei erau uriași. El nu cunoștea multe persoane care să se poată potrivi atât de lesne sub masa lui.

– Poți uita că sunt aici.

Înfățișarea lui Chase era comică.

– Trebuie să mă crezi dacă îți spun că nu aș reuși.

Rusty râse încet, iar după o secundă ea auzi vocea lui Quintin și îl observă pe Chase ridicându-se în picioare.

– Este mătușa Rusty ascunsă aici? Întrebă băiețelul.

Chase ezită.

– Trișez dacă îți spun?

– O, nu știu. N-o pot găsi.

– Unde ai căutat?

– Peste tot! El părea demoralizat. Nu avem voie să mergem afară.

Arăta atât de necăjit încât Chase trebui să-l ajute. Ai căutat aici în birou?

– Nu.

– Ei bine, cred că te poți uita aici. Chase simți un mic pumn lovind vârful pantofului, dar nu se mișcă.

– Mătușă Rusty! strigă Quintin după o clipă în timp ce se târa pe lângă picioarele tatălui său ca să ajungă la ea. Rusty râse în timp ce el se mișca sub masă și încerca să stea în poala ei. Chase îl urmă jos pe podea, întinzându-se realmente pe o parte ca să vorbească cu ei.

– Tu i-ai spus! acuză Rusty.

– Mi-a părut rău de el.

– Ar fi trebuit să-ți pară rău de mine. Cunoști tu locurile în care el se poate ascunde? Părul și rochia mea reușesc întotdeauna să rămână pe afară, iar el mă găsește de fiecare dată.

În ciuda privirilor ei furioase, Chase putu doar să zâmbească. Era și mai minunată când se enerva.

– Ce trebuia să fac?

– Să-l întrebi dacă era gata să se dea bătut. În felul acesta puteam ieși, iar el nu trebuia să știe unde eram ascunsă. Și astfel aș fi flosit din nou acest loc.

– Aceasta nu ar fi avut efectul scontat.

– Ar fi avut, insistă ea. Data viitoare nu voi mai scoate niciun sunet. Dacă tăceam, n-ai fi știut că eram aici.

Privirea lui o făcu să-și lase ochii în jos.

– Quintin, nu crezi că mătușa Rusty este drăguță? Își întrebă el fuul.

Quintin îi zâmbi lui Rusty.

– El e absurd, nu-i așa? îl întrebă Rusty pe Quintin pentru a-și ascunde stânjeneala. Ea nu se uita la Chase, dar simți cum el își ridică mâna și îi potrivește părul după ureche.

– Hmm, într-adevăr, foarte drăguță.

Rusty încă nu se uită la el, iar Quintin, crezând că acesta era un joc deosebit, doar râse. Rusty își fixă părul peste ureche, dar Chase îl impinse din nou și îi prinse mâna.

– Quintin? vocea doamnei Whitley se făcu auzită în salon; era limpede că îl căuta.

– Ai face bine să mergi să vezi ce dorește, îi zise tatăl lui.

Chase privi din nou la Rusty când micul McCandles merse în drumul lui. El se uită fix la ea pentru o clipă și apoi se ridică în picioare. Când Rusty se târî ca să iasă de sub masă, el îi oferî o mână. El se sprijini de marginea mesei și așteptă ca ea să-și dea deoparte părul de pe față înainte să vorbească.

– Aceasta va fi o provocare.

– Ce anume?

– Să te curtez pe tine. Primei mele soții nu i-am făcut curte deloc, iar acum încerc să ajung să te cunosc în timp ce trebuie să te împart cu fiul meu de cinci ani.

Rusty putu doar să se uite fix la el.

– Ca să nu mai menționez faptul că nu poți continua să locuiești aici.

Aceasta era o noutate pentru Rusty, așa că ea nu răspunse.

– Decât dacă, desigur, zise Chase mai în glumă, mai în serios, ne căsătorim în weekendul acesta. Doar atunci poți locui aici.

Rusty se hotărî să răspundă ironiei pe care o simțea în vocea lui. Bărbia ei se ridică în timp ce ea răspunse, tachinându-l:

– Nu sunt sigură că mă pot căsători cu un bărbat care spune adversarului meu unde mă ascund. Acolo unde am crescut eu, aceasta era o ofensă destul de gravă.

– Am spus foarte puțin când l-am întrebat pe Quintin dacă ești drăguță, replică Chase, serios. Cuvântul acesta nu descrie nici pe departe cât de încântătoare ești.

Inima lui Rusty tresări. Ea se întrebă ce gândea el despre ea. Admirația pe care o vedea în ochii lui conta foarte mult pentru inima ei.

– Iei cina cu mine diseară, zise Chase dintr-o dată.

Rusty clipi. Ei luau cina împreună aproape în fiecare seară.

– În oraș. Doar noi doi.

Rusty simți un val de încântare trecând prin ea, dar zise totuși:

– Quintin...

– Ceva îmi spune că doamna Whitley sau mama mea vor fi încântate să aibă grijă de el.

– În regulă. Să vorbesc cu ele?

– Voi avea eu grijă de aceasta. Doar să fii gata să plecăm la 6:30, și să porți acea rochie de culoarea levănțicii cu aranjament violet.

Gura lui Rusty se deschise.

– Ce am spus? Întrebă el.

– Nu știu. El o uimise. Pur și simplu nu am crezut că ai remarcat ceva cu privire la mine, și acum dintr-o dată spui că sunt drăguță și că trebuie să port o anumită rochie.

Chase râse—nu de Rusty—ci de sine. Reușise să-și păstreze sentimentele doar pentru sine. Adevărul era însă că el remarcase totul despre ea.

– De ce e distractiv? Ea părea atât de nesigură încât Chase se dezmetici într-o clipă.

– Nu este, Katherine, nu tocmai. Râdeam de mine, nu de tine. El se uită la ea pentru o clipă. Ai crezut sincer că nu te consideram atrăgătoare?

Rusty își mușcă buza.

– Spune-mi, Katherine, o îndemnă el încet.

Ea nu se putu uita la el dar reuși totuși să spună:

– E vorba doar de mici observații despre părul meu creț ce are o minte proprie sau nasul meu ce este ars pentru că mi-am uitat boneta. Tu spui lucruri de felul acesta, iar eu am presupus că nu ți-a plăcut cum arăt.

– Katherine, zise el și așteptă să-l privească. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Ea încuviință, dar el nu știa dacă ea era convinsă. Înțelese ezitarea ei când ea zise doar atât:

– Aș face mai bine să mă întorc la muncă. Vor fi domnul și doamna Capland pe aici astăzi?

– Din câte știu, da, zise el încet. Se gândi să abandoneze celălalt subiect și să-și ia timp ca să-i arate cât de încântătoare o găsea; cuvintele nu erau îndeajuns. Mama mea și Cap plănuiesc

să plece sâmbătă ca să petreacă ceva timp în munți. Se poate să se întoarcă aici în drum spre casă.

Rusty încuviință.

– Sunt bucuroasă că am putut să-i cunosc.

– Le place mult de tine.

Aceasta era o veste bună pentru Rusty, dar ea nu zăbovi și nu întrebă ce ziseseră. Doamna Whitley îl rugase pe Quintin să-și pună deoparte jucăriile așa încât ea să poată repara covorașul din camera lui. Rusty îl găsi acolo încă adunând piesele unui puzzle. Ea ingenunche ca să-l ajute, dar gândurile ei zburau în altă parte. Deseară ieșea împreună cu Chase. Deseară ei puteau discuta și puteau fi singuri. Ziua i se păru foarte lungă.

– Aici e bine? o întrebă Chase pe Rusty în timp ce aștepta ca ea să se așeze la masa din separeu.

– E perfect. Mulțumesc.

Rusty se așteptase oarecum ca ceva să-i împiedice să iasă, dar lucrul acesta nu avu loc. Quintin era împreună cu bunica lui, iar ea ieșise cu Chase McCandles—doar ei doi—având înaintea lor o seară întreagă.

– Cât îți este de foame?

– Nu foarte tare, trebui să recunoască Rusty. Ea nu mâncase de la prânz, dar stomacul ei părea tensionat și agitat. Ce se putea întâmpla dacă el ajungea la concluzia că ea nu era în definitiv femeia pe care o dorise? Ochii lui Rusty se desprinseseră de pe oferta din meniu ca să-l studieze pe bărbatul de vizavi. Privirea lui era încă la lista cu meniuri, dar ea se uită fix la el până când el ridică în final privirea.

– Te-ai hotărât?

– Nu.

Chase puse jos meniul său.

– Ce este, Katherine?

– Nu ne cunoaștem foarte bine unul pe altul, nu-i așa?

Chase putu să înțeleagă ezitarea ei și zise: Și te întrebi în mod natural ce fel de bărbat te-a cerut să-i fii soție.

– Nu, mă întreb dacă mă vei dori după ce ajungi să mă cunoști.

Chase se uită la ea pentru o clipă. Această conversație era întrucâtva familiară. În cele din urmă el își aduse aminte.

– Dacă pot să-ți dau vreun sfat chiar acum, acesta ar fi să ai grijă de tine și nu de mine. Îți aduci aminte când te-am rugat să vii să lucrezi cu Quentin?

– Desigur.

– Nu țin minte ca tu să-mi fi pus atunci vreo întrebare. Erai mai îngrijorată de răspunsul meu cu privire la tine. De data aceasta nu poți face lucrul acesta, Katherine. Trebuie să te asiguri că eu sunt bărbatul cu care îți poți petrece tot restul vieții. E clar?

– Da. Dar încă trebuie să mă obișnuiesc cu toată această idee.

– Atunci nu mă lăsa să te zoresc. S-ar putea să fiu tentat să fac aceasta întrucât sentimentele mele mă împing înainte, dar spune-mi numai, și îți voi da timp, atât cât ai nevoie.

– Mulțumesc, zise Rusty simplu, dar apoi capul ei se ridică într-o parte. Nu știu cu adevărat cu ce te ocupi. Știu că faci investiții și lucruri asemănătoare, dar nu sunt tocmai sigură ce implică aceasta.

– Fac într-adevăr investiții, dar mai mult decât atât, dețin multe proprietăți. Dacă văd o bucată de teren care consider că are potențial de dezvoltare, o cumpăr și construiesc pe ea.

– Și pentru asta trebuie să călătorești.

– Da, și acesta este unul dintre motivele pentru care caut să lichidez unele proprietăți sau să angajez un manager. Nu pot ține pasul cu toate și să fiu în același timp și pe acasă cât aș dori.

Rusty era încântată să audă că el era hotărât să fie mai mult timp acasă, dar se întreba de asemenea cum ar fi să aibă la dispoziția ei banii pe care îi învârtea el.

– La ce te gândești?

– Îmi lăsam pur și simplu mintea să răătăcească. Ce aș face eu dacă aș avea bani de investit?

– Chiar, ce ai face?

Ea nu trebui să se gândească prea mult.

– Aș vedea dacă pot cumpăra acea bucată mare de teren lângă iaz.

– Ce ai face cu ea?

Rusty zâmbi.

– Aș construi un orfelinat.

Chase era serios.

– Dețin deja acel teren, zise el încet.

Sprâncenele lui Rusty se ridicară.

– Și niciodată nu mi-a trecut prin minte să construiesc un orfelinat pe el, recunosc Chase.

Vocea lui era atât de meditativă, atât de uluită, încât Rusty simți că trebuie să păstreze tăcerea. Tăcerea se prelungi până când ospătarul apără din nou. Ei îi cerură să le mai dea timp de gândire și să revină mai târziu să ia comanda. Când el plecă, conversația nu reveni la teren și investiții, dar Rusty putea fi sigură că zisese ceva ce îi dădea lui Chase de gândit.

Aproape două ore mai târziu, în timp ce plecau din restaurant cu intenția de a se plimba prin oraș, Rusty își aduse aminte de ceva ce Chase zisese pe când stăteau în biroul lui.

– Dorești să cauți un alt loc unde să locuiești? Întrebă ea.

– Am început deja să mă interesez cu privire la aceasta. Nu-mi pot închipui să nu locuiești la Briarly, dar consider că este mai bine așa. Distanța dintre noi mă va ajuta de asemenea să-ți dau timpul de care ai nevoie.

– În regulă. Poate ar trebui să cauți ceva în apropiere de biserică.

– Este o idee bună. Cunosco două femei care locuiesc în aceeași casă; poate că vor avea loc și pentru tine. Am să ți le prezint duminică.

– Aș putea locui de asemenea cu o familie care are nevoie de ajutor cu copiii lor, sugerează Rusty cu o sinceritate dezarmantă.

Chase zâmbi. Această tânăra era specială; inima lui îi spusese tot timpul aceasta. El știa că nu va găsi niciodată alta asemenea ei. Din nou îi veni în minte orfelinatul. Era o idee fascinantă. El îi mulțumi lui Dumnezeu că Rusty sugerase aceasta. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru ea. El își întoarse privirea și îi văzu profilul încântător. Încă nu se atingeau, dar el întinse mâna după mâna ei.

– Te deranjează aceasta?

– Nu, zise Rusty, dar ea abia putea respira. El o făcuse să se simtă atât de prețuită și de specială.

Cred că-l iubesc pe acest bărbat, Doamne. Nu am planificat asta, dar îmi dau seama acum că el n-a fost departe de gândurile mele de când l-am întâlnit. Ajută-mă să nu mă grăbesc. Ajută-mă să mă bucur de aceste momente, să fiu recunoscătoare și înțeleaptă.

– Te simți bine? Întrebă Chase dintr-o dată, văzând cât de concentrată devenise fața ei.

Rusty se uită la el și zâmbi.

– Da, totul este foarte bine.

Chase îi zâmbi la rândul său apoi îi luă brațul în al lui și încetini puțin mersul. Urma să fie o seară minunată.

Chase îi conduse spre intervalul central al bisericii dar apoi rămase politicos deoparte așa încât Rusty și Quintin s-o poată lua înaintea lui. Odată aflat pe bancă, Quintin se cuibări fericit între tatăl său și Rusty. El fusese destul de trist când Cap și bunica lui plecaseră în ziua precedentă, dar tatăl său îi adusese aminte să fie recunoscător pentru timpul petrecut cu ei. Acum îi revenise voia bună. Mâna lui intră în pliurile fustei lui Rusty în timp ce el se strânse lângă ea.

Rusty atinse plină de iubire genunchiul lui mic, lăsându-și ochii să umble prin sală și mintea să rățăcească. Ea remarcă nu pentru prima oară cât de mulți copii erau acolo. Quintin era doar unul dintre cei treizeci sau chiar patruzeci. Ea se trezi visând să existe și aici un program pentru ei cum exista la Manitou—nu un timp care să înlocuiască întâlnirea din biserică, ci să aibă o povestire biblică și un timp de cântare ceva mai la nivelul lor. Se încruntă puțin. Ea nu avea cum să știe dacă existau mulți învățători calificați din punct de vedere biblic, dar Biserica Biblică Colorado Springs avea în mod sigur destui oameni ca să fondeze câteva echipe de învățători.

– E adevărat. Vocea liniștită a lui Chase era mai înceată ca de obicei. El avea un braț de-a lungul spătarului băncii în spatele capului lui Quintin. Mâna lui era întinsă grațios lipită de spatele lui Rusty. Ea își ridică privirea ca să descopere că el o urmărea și se simți stânjenită din cauza gândurilor ei.

– Sunt dificilă, răspunse ea șoptind. Întotdeauna cred că am răspunsul la toate.

Sprânceana lui Chase se ridică.

– Nu mă frapează faptul că ești din cale afară de dogmatică, Katherine.

Rusty dădu din cap acuzându-se.

– Pot fi imposibilă. Chiar acum stau aici gândindu-mă că această biserică are nevoie de un program pentru copii ca cel din Manitou. Ce aroganță din partea mea! Nu-i cunosc destul de bine pe acești oameni ca să știu dacă vreunul dintre ei corespunde standardelor Bibliei pentru învățători. Chiar eu știu că nu se pune la cale un program înainte să aveți lucrători dedicați.

– Este o experiență să te cunosc, ți-ai dat seama de asta? o surprinse Chase privind-o cu ochi tandri.

– De ce?

– Ei bine, nu pot decât să fiu de acord cu tine că lucrătorii evlavioși trebuie găsiți înainte să fie instituite comitete sau programe, dar toată ideea unui timp cu copiii în biserică nu mi-a trecut niciodată prin minte. Chiar și după ce am participat la programul tău cu copiii tot nu m-am gândit cum ar fi să avem așa ceva pentru această biserică.

– Ei bine, nu poți să te gândești la toate.

– Ești prea severă cu tine însăși, zise el blând. Dar nu ar strica să vorbim cu prezbiterii. Se poate să le placă ideea. Chase reuși să rostească aceste cuvinte înainte ca liderul cu cântarea să pășească în spatele amvonului și să-i roage să se ridice. Se mai priviră câteva clipe înainte ca Chase să-și deschidă cartea de imnuri.

Rusty se gândi la cuvintele lui. *Se poate să aibă dreptate, zise ea Domnului, dar totul e legat de atitudinea mea. În loc să privesc în jur și să mă rog pentru o clasă de copii, eu sunt critică. În loc să Te rog să pregătești inimi așa încât această biserică să poată avea un program minunat pentru copii, eu privesc supărată la oameni nevinovați și emit judecăți. În loc să descopăr calea pe care se află liderii, eu îmi fac propria cale.*

În timp ce Rusty cânta și își pregătea inima pentru predică, Chase își spunea și el mica lui rugăciune. *Ea are idei care mă pun pe gânduri. Uneori cred că lumea mea e mică. Ea are o perspectivă atât de diferită. Atenția mea a fost la afaceri, atenția ei a fost la copii. Știu că Tu ai nevoie de oameni de afaceri evlavioși aici pe pământ, Doamne, dar ceva îmi spune că visurile și preocupările lui Rusty au o țintă eternă.*

Chase își concentrează mintea la predică și era satisfăcut de lucrul acesta. Așa cum făcuse în ultimele câteva săptămâni, pastorul Radke era în 1 Corinteni, iar Chase se simțea condamnat de ceea ce auzea. Uneori umblarea lui cu Domnul era dezordonată. El se rugă să aibă o atitudine de ascultare cu orice preț, în fiecare zi din viață.

Cu aceasta în minte, Chase își aminti de cuvintele adresate lui Clayton Taggart. El trebuie s-o onoreze pe Rusty și relația lor și s-o mute din casă înainte ca să o curteze. Încă se ruga cu privire la cum să procedeze când Darcey Lackland, organista bisericii, urcă pentru cântecul de încheiere.

Darcey nu era în niciun fel o persoană în vârstă, dar era văduvă, toți copiii ei fiind maturi și plecați. Ea locuia singură într-o locuință confortabilă în centrul orașului. Chase își aduse aminte că el se ocupase de vânzarea unor proprietăți pentru ea cu câțiva ani înainte, și că se înțeleseseră foarte bine. Se hotărî s-o abordeze imediat.

– Trebuie să vorbesc cu cineva, îi zise Chase lui Rusty când adunarea luă sfârșit.

– În regulă. Îl voi ține de vorbă pe Quin. Dorești să te așteptăm aici sau să venim cu tine?

– Așteptați-mă aici.

Ultimele acorduri ale muzicii tocmai se stingeau când Chase ajunsese în față. Darcey îl observă imediat și părăsi banca cu un zâmbet.

– Ei, Chase McCandles, ce mai faci?

– Bine, doamnă Lackland. Dar tu?

– Nu mă pot plânge, zise ea cu un zâmbet. Tu arăți ca un om cu o misiune precisă.

– De fapt, chiar așa este. Am o ofertă de afaceri pentru tine.

– S-o auzim.

Cei doi șezură pe banca din față ca să discute, și deși Chase simți că o surprinsese pe organistă, ea nu era împotriva ideii de a renunța la unul dintre dormitoare din locuința ei. Ea își prețuia intimitatea, după cum îi explică, dar Chase îi dădu asigurări că Rusty avea să fie la Briarly aproape în fiecare zi. El îi oferî o sumă lunară generoasă care o surprinse, și insistă atunci când ea încercă să protesteze.

– Când ar avea nevoie să vină?

– Cu cât mai repede cu atât mai bine.

Darcey îl privi.

– Așa?

Chase părea satisfăcut, dar nu zâmbea.

– Da. Nu va fi ușor sau convenabil s-o țin departe de Briarly, dar pentru acum este lucrul cel mai bun.

– Îmi dai un răgaz de o săptămână ca să mă hotărâsc?

– Categoric. Nu am luat legătura cu nimeni altcineva. Totuși, mă voi interesa puțin și despre alte variante. În felul acesta nu te vei simți presată.

– Te rog să nu o faci, răspunse Darcey repede. Mi-ar fi simplu să îți dau un răspuns afirmativ pe loc, dar tind să fac lucrurile prea repede. De aceea dacă-mi iau timp să reflectez la aceasta o săptămână, voi ști că am luat decizia corectă.

– Este foarte bine. Ai dori să faci cunoștință cu Katherine?

– Cred că da. Cine știe, se poate să-mi displace pe loc.

Chase râse, aducându-și aminte îndată cât de amuzantă era această femeie. Cinci minute mai târziu, Rusty gândi și ea la fel. Chase făcu prezentările și apoi le explică planul. Rusty se interesă imediat dacă Darcey avea nepoți, și cu aceasta începură să discute. Ea află totul despre vârstele și personalitățile lor. Oricât de fascinantă era Rusty, ochii lui Chase erau ațintiți la Darcey în timp ce femeile vorbeau. Zâmbetul ei era neîntrerupt, iar el se simți încrezător că răspunsul acestei femei mai în vârstă va fi afirmativ.

Rusty se distra și ea. Ea se întrebase cum se vor rezolva toate acestea, dar nu era nevoie să se îngrijoreze. Când și-au spus la revedere și s-au îndreptat spre trăsura care îi aștepta, ea plutea pe nori.

– Am uitat să vorbesc cu ea despre cost, comentă Rusty în timp ce se opri și se uită în urmă ca s-o găsească.

– Voi avea eu grijă de aceasta, îi zise Chase și se întoarse ca s-o ajute să urce în trăsură.

– În regulă. Cred că ajustarea salariului meu va fi la fel de simplă.

– Nu e nevoie să fac aceasta.

Rusty nu se simțea foarte confortabil știind că Chase cheltuia mai mulți bani, dar nu-l chestionă chiar atunci. Întorși la Briarly, însă, Quintin se plânse că pantaloni îi produceau mâncărime la

picioare și întrebă dacă putea merge direct în camera lui. Rusty îl lăsa să plece, dar ea nu coborî din trăsura.

– Nu știu multe despre modul în care trăiesc cei avuți, începu ea încet, dar știu că averea nu se adună dacă arunci cu banii în stânga și-n dreapta.

– Vorbești despre salariu acum.

– Da. Mă plătești deja cu o sumă generoasă. Dacă vei plăti pentru camera mea, atunci cred că ar trebui să-mi reduci plata sau să-mi dai voie s-o plătesc pe doamna Lackland din salariul pe care îl primesc acum.

Chase nu-i răspunse. El șezu lângă ea în trăsura, cu brațul întins de-a lungul spătarului și uitându-se fix în ochii ei.

– Ți-am spus că ai ochi frumoși? zise el dintr-o dată.

– Nu sunt sigură.

– Apropo, nu încerc să schimb subiectul. Putem vorbi despre salariu cât de mult dorești, dar nu am vrut să uit să-ți spun că eu cred că ai ochi frumoși.

– Pe când eram mică am urât culoarea lor, recunosc Rusty.

– De ce? întrebă Chase blând, dorind s-o fi putut vedea ca fetiță.

– Oamenii se holbau, iar o colegă de școală era rea cu mine din acest motiv. În cele din urmă ne-am împrietenit, dar timp de câțiva ani m-a urât.

– Din invidie?

– Cred că da. Familia ei era un dezastru. Tatăl ei răcnea mult. Învățătorul nostru era minunat—toți îl iubeau—și desigur, el era tatăl meu.

– Când ai început să iubești copiii?

– Când la ușa noastră a fost lăsat un bebeluș abandonat.

Chase clipi.

– Ce ai făcut?

Rusty zâmbi.

– Am păstrat-o. Este Dana.

Gura lui Chase se deschise involuntar.

– Nu am avut habar. Vreau să spun, ea chiar are păr roșu ca tine și Les.

Rusty zâmbi.

– Uimitor, nu-i așa? Nimeni nu-și aduce aminte măcar că ea nu s-a născut în familia părinților mei. E ca și când a fost dintotdeauna acolo.

– Nu e de mirare că ești atât de specială.

Rusty zâmbi.

– E drăguț să-mi spui asta.

– Vorbeam serios. Este de asemenea motivul pentru care doresc să am grijă de camera ta cu Darcey Lackland, cât și să las neschimbat salariul tău. El se opri și se uită din nou fix la ea, mâna lui ridicându-se pentru a-i mângâia obrazul. Dacă chiar nu te simți în largul tău în această privință, voi face ce dorești, dar dacă nu ai înțeles încă, Katherine, eu fac lucrurile diferit în ceea ce te privește. Întotdeauna am făcut-o, înainte chiar să-mi dau seama că te iubeam.

– Cum pot refuza o ofertă ca aceasta?

Chase zâmbi.

– Nu poți, așa cum am sperat. De data aceasta el se aplecă și îi sărută obrazul. Gata pentru prânz?

– Da, sunt gata. Quintin nu s-a mai întors. Mă întreb dacă și-a dat jos pantalonii.

Chase o ajută să coboare și se oferi să se ocupe de Quintin. Lăsă trăsura în seama lui Whit.

După-amiaza a fost petrecută cu îndeletniciri libere. Rusty și Quintin asamblară un puzzle, iar Chase adormi pe canapea în timp ce citea o carte. Ei se plimbară apoi prin pădure și discutară puțin despre viitor; Rusty simți că inima ei se strânge. Era timpul de culcare când o izbi faptul că aceasta era probabil ultima ei săptămână la Briarly, cel puțin pentru un timp. Își închise ochii și încercă să adoarmă repede—orice ca să înăbușe durerea plecării pentru cine știe cât de mult timp.

Mărți dimineața îi găsi pe Rusty și Quintin pe podeaua salonului, cu ziare întinse în fața lor, lucrând la păpuși mici pe care le făcuseră din bețe și bucăți de pânză. Ei terminaseră deja două familii, inclusiv bunici, un câine și un cal.

– Aceasta este mama ta, mătușă Rusty, zise Quintin serios.

– Mulțumesc, Quin. O voi pune împreună cu tatăl meu. Acum, familia ta are un câine sau un cal?

Înainte ca el să poată răspunde, Chase apărură în încăpere. El ocupă loc pe divanul cel mai apropiat, iar Quintin îi explică totul cu privire la familie. Băiețelul se bălbăi puțin când ajunse la mama propriei lui familii—el nu avea un nume pentru ea—dar merse mai departe spunând numele câinelui, iar Chase îl lăudă cu căldură înainte să spună că trebuia să se întoarcă la muncă. Se ridică în picioare și se îndepărtă după ce zâmbi către Rusty, iar cei doi creatori de păpuși se întoarseră la jocul lor.

– Doresc ca păpușile noastre să aibă păr, mătușă Rusty.

– O, Quin, ce idee grozavă! Putem folosi ceva din părul meu.

– Chiar? Ochii băiețelului erau măriți de încântare. Chiar putem?

– Desigur. Este o idee fantastică. Știi unde sunt foarfecele mele de croit?

– Katherine, aș avea o vorbă cu tine, zise Chase, întorcându-se dintr-o dată lângă ea.

Cei doi îl ignorau complet.

– În trusa de cusut în dulapul tău? Întrebă Quintin.

– Ai dreptate. Dar nu trebuie să fugi și nici măcar să te grăbești când ții o foarfecă în mână.

– Katherine. Vocea lui Chase se auzi din nou, dar ea avea ochi numai pentru Quintin.

– Voi găsi ceva lipici și... Rusty se opri brusc când Chase păși direct în fața ei. Aplecându-se, el o ridică în picioare.

– Ne scuzi doar pentru o clipă, Quintin, trebuie să discut cu mătușă Rusty.

Fără să aștepte un răspuns, Chase o trase pe Rusty prin salon, în biroul lui, și închise ușile. Quintin se așeză din nou pe genunchi lângă ziar dar nu își ridică păpușile. Privirea lui era îndreptată spre ușile de sticlă ce duceau la biroul tatălui său și la bărbatul și femeia dinăuntru.

– Nu vei face aceasta, îi zise Chase cu fermitate lui Rusty, cu o voce foarte scăzută. El se aplecă spre ea într-o încercare de a se face înțeleș. Nu îți vei tăia părul.

– Nu va fi foarte mult, explică ea ca și când el nu vorbise.

– N-o vei face, Katherine, și vorbesc serios.

– Este perfect. Nu știu de ce nu m-am gândit înainte la aceasta.

– Nu ascuți ce spun, încercă Chase din nou. Nu-ți vei tăia frumosul tău păr.

– Chase, zise ea blând, punându-și mâna pe pieptul lui. Este o idee atât de grozavă, iar Quin va fi atât de satisfăcut.

Mâna ei, ochii ei mari, și finețea vocii, toate reușiră să-l oprească din drumul lui. Așa era ea. Aceasta era femeia de care se îndrăgostise. Ea nu lăsa lucrurile neterminate, nici chiar dacă era vorba doar de păpuși din bețe. Pieptul lui Chase se ridică cu un oftat uriaș, și pentru o clipă ochii lui se închiseră. El îi deschise din nou și o văzu uitându-se fix la el. Chase se uită și el la ea, neajutorat. Carla fusese atât de blajină. Ea fusese așezată și liniștită și foarte predictibilă. Ea niciodată nu se ascunsese sub masa lui. În ce o privea pe Rusty, el nu știa ce urma să se întâmple de la o zi la alta, totuși o iubea din toată inima.

– Chase? Ea îi rosti numele cu o siguranță calmă.

– Mi-am spus că dacă mă vei numi vreodată Chase, te voi săruta.

Rusty zâmbi și privi prin ușă. Quintin era tocmai acolo unde îl lăsaseră, ochii lui urmărind fiecare mișcare a lor. Rusty se uită din nou la bărbatul de lângă ea.

– Avem un spectator în cealaltă cameră.

Chase nici măcar nu se sinchisi să arunce o privire spre ușă.

– Va trebui să se obișnuiască cu priveliștea, șopti el și își lăsă capul în jos ca să-i atingă tandru buzele cu buzele lui. A fost o atingere scurtă, dar atât de dulce, iar când el își ridică capul, zâmbi cu căldură în ochii ei. Incapabil să se abțină s-o atingă, el îi mângâie ușor obrazul. Pentru o clipă, ochii lui Rusty se închiseră. El o făcea să se simtă atât de iubită și de prețuită. Se uită în sus spre el, ochii ei spunând cuvintele înainte ca ea să le poată rosti.

– Acesta nu este locul pe care l-aș fi ales să-ți spun, șopti ea încet, dar... te iubesc, Chase McCandles.

– Locul acesta este minunat, zise el, cu voce scăzută, străpungându-i ochii cu ai lui. Voi asculta aceste cuvinte oricând dorești să le spui.

Rusty nu putu vorbi. Inima ei era prea plină. El era alesul. Ea se condusese cu capul, iar acum inima venea din urmă. El era cel cu care ea putea să-și împartă viața. Ei rămaseră aproape pentru o clipă, fără să vorbească, doar uitându-se unul la altul. Au trecut câteva momente înainte ca Rusty să-și concentreze din nou mintea la băiețelul din camera alăturată.

– Trebuie să mă întorc la Quin.

– Este disputa cu părul rezolvată?

Rusty încuviință cu capul. Da. Nu-l voi tăia dacă tu nu vrei s-o fac, dar am nevoie doar de puțin păr. Păpușile sunt atât de mici. El putu vedea că mintea ei inventivă lucra din nou. De fapt, speram să primesc de asemenea puțin din părul tău.

Chase râse, dându-și capul pe spate.

– Ai salvat o parte din el, Chase, zise ea foarte practică. Voi lua doar puțin, din lungime. Voi fi foarte atentă.

Chase era gata s-o sărute din nou, dar amândoi sesizară o mișcare prin ușile de sticlă. După ce auzise râsul tatălui său, Quintin se apropiase, având pe fața lui mică un amestec de anticipare și neliniște. Chase îi făcu semn cu mâna iar el intră cu un zâmbet. Chase îl ridică cu un braț și își puse celălalt braț în jurul lui Rusty.

– Vom tăia acum părul mătușii Rusty?

– Da, zise tatăl său, după un timp scurt de gândire. Dar numai puțin. El privi în jos la femeia care fusese o sursă nesfârșită de surpriză și delectare. Se pare că voi pierde și eu ceva din păr.

Vestea aceasta a fost întâmpinată în mod natural cu ovații din partea fiului său, iar Rusty îi surâse înainte să arate drumul

înspre salon pentru a termina păpușile. Chase nu s-a mai întors la muncă. Când îi ajunse foamea pe toți, el sugeră un prânz la iarbă verde.

În mai puțin de o oră erau plecați cu trăsura deschisă, coșul pentru picnic fiind așezat în siguranță, în spate. Chase nu-i spusese lui Rusty încotro se îndreptau, dar el opri caii lângă iaz, și meraseră pe jos spre câmpul unde Rusty dorise să fie construit orfelinatul ei. În următoarele patru ore ei prinseră cosași, alergară, se jucară de-a v-ați ascunselea în copaci, se odihniră pe pătură și luară picnicul pe care îl pregătise bucătăreasa.

Când Quintin rămase fără energie, se întinse lângă tatăl lui, iar Chase își puse brațul în jurul lui. Rusty aduna rămășițele prânzului când Chase începu să povestească.

– Ziua aceasta, cu căldura și liniștea ei, îmi aduce aminte de vara când am venit la Cristos. Rusty se uită la el, dar ochii lui erau îndreptați înspre orizont.

Aveam 16 ani când mama mea a venit acasă iar eu eram atât de egoist că nici nu am putut observa aceasta. Nu voi uita niciodată vara aceea. Mama mea venise acasă doar de câteva luni și se simțea bine, dar oricât de mult i-am simțit lipsa când a fost plecată, nu voiam să petrec timp cu ea. În fiecare dimineață ea își citea Biblia cu voce tare la masa micului dejun, dar eu voiam doar să plec departe—departe de ea și departe de Briarly.

Chase aruncă o privire la Quintin și văzu că adormise. El își continuă istorisirea pentru Rusty.

– Mama mea era atât de blândă și amabilă, dar eu doream să fug de ea. Tatăl meu era foarte ocupat și morocănos, și dintr-un anumit motiv lucrul acesta era mai ușor de suportat. Apoi avu loc evenimentul. Într-o duminică dimineața am anunțat că nu voiam să merg la biserică. Nici nu mai știu unde era tatăl meu chiar atunci, probabil într-o călătorie de afaceri. Am avut o discuție aprinsă cu mama. Am încercat să plec de acasă, dar ea m-a urmat la grajd. Am pus șaua pe calul meu și m-aș fi îndepărtat călare, dar m-au uitat în urmă și am văzut că ea plângea.

Nu m-am putut uita în altă parte. Aceasta mi-a frânt într-un fel inima. Ea a început să vorbească, și pentru prima oară am ascultat. „În toți acei ani m-am rugat să mă pot întoarce la tine”, zise ea. „În toți acei ani L-am implorat pe Dumnezeu să-mi permită să vin acasă la tine, dar acum îmi pare rău. Era mai

bine să fi murit în acel sanatoriu. Nicio durere acolo nu se poate compara vreodată cu durerea pe care o simt aici la Briarly.”

Nu puteam crede ce auzeam. Ea a spus cuvintele acestea și s-a întors pur și simplu înapoi în casă. Eram uluit. Ea mi-a spus nu la mult timp după aceasta că a regretat aproape imediat acele cuvinte, dar în acea zi Dumnezeu le-a folosit ca să-mi atragă atenția. Am luat șaua de pe cal, iar când mama mea pleca la biserică, eram în trăsură împreună cu ea. Nu am vorbit despre aceasta, și nici ea nu a vorbit, dar începând din acea zi eram hotărât că niciodată nu o voi mai face să plângă.

Săptămânile care au urmat nu au fost ușoare. Am mers la biserică atunci când nu voiam s-o fac și mă sileam să șed și să ascult citirea Bibliei când voiam de fapt să fiu în altă parte, dar am rămas. Atunci, într-o zi Dumnezeu mi-a deschis inima. Mama mea citea din evanghelia după Luca despre Lazăr și omul bogat, și mi-am dat seama că eram un păcătos vrednic de iad. Ea s-a uitat atentă și a constatat că aveam lacrimi în ochi și m-a întrebat pur și simplu dacă eram, în sfârșit, pregătit.

Tot ce am putut să fac a fost să încuviințez din cap. Șezând chiar acolo în camera micului dejun mi-am plecat capul și m-am pocăit. I-am spus lui Dumnezeu că aveam nevoie de mântuirea pe care numai Fiul Său o poate da. Mi-am mărturisit nevoia după un Mântuitor și am crezut în Isus Cristos. Chase oftă plin de o duioasă amintire. Ca să nu spun mai mult, după aceea am fost un alt om. El se uită la Rusty și constată că ochii ei erau plini de lacrimi.

– Mulțumesc că mi-ai spus, șopti ea.

Chase își întinse mâna după mâna ei.

– Iar eu îți mulțumesc că ai pătruns în creștinismul meu de față și m-ai făcut conștient că fiul meu are nevoie de un tată.

Rusty doar îi zâmbi, prea emoționată ca să poată vorbi. Quintin dormea și acum, dar Chase privi în jos spre fața lui mică.

– Nici măcar nu am știut dacă tatăl meu credea în Cristos până cu puțin timp înainte de moartea lui. El spunea că credea, dar nu a dus o viață exemplară. Doresc ceva mai bun pentru Quintin. Îmi place versetul din 1 Timotei 4, cred că e vorba de versetul 16, unde Pavel îl avertizează pe Timotei. El spune: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora:

stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.” Promisiunile lui Dumnezeu cuprind ziua de mâine. Și nu doar ziua ce urmează zilei de azi, ci toate zilele de mâine care trebuie să vină, așa că pot lua acest verset pentru Quintin și pentru mine. Dacă sunt credincios, el va afla și va ști că trebuie să se întoarcă la Cristos nu doar pentru mântuirea lui, ci pentru fiecare zi, pentru tot restul vieții lui.

– Mulțumesc, Chase. Mulțumesc că mi-ai adus aminte că Dumnezeu nu renunță niciodată.

Chase îi zâmbi și o strânse ușor de mână. Ei continuă să vorbească până când Quintin se trezi și apoi se întoarseră la Briarly.

Rusty nu se gândise că va fi o după-amiază atât de reușită. Când a ajuns înapoi la Briarly, era extrem de obosită dar și foarte plină de pace. Darcey Lackland trimesese vorbă că Rusty era mai mult decât binevenită ca să se mute. Știind că este lucrul cel mai înțelept, Chase aranjă ca ea să plece ziua următoare. Atât Rusty cât și Quintin au plâns, dar sâmbătă seara ea era instalată confortabil în oraș. Cu această ocazie Quintin văzu cum arăta noua ei cameră și locuință, și de asemenea află că în chiar dimineața următoare se vor întâlni din nou, la biserică.

Așa cum făcuse vineri seara, ea se lăsă pe pat și adormi îndată. Evenimentele se derulasă puțin prea repede în ultimele câteva zile. Înainte de a adormi, se gândi că acum s-ar putea ca lucrurile s-o ia mai încet. Ea uitase că se apropia timpul să se întoarcă la Boulder pentru nunta următoare.

Boulder

Ochii lui Quintin McCandles erau larg deschiși în timp ce el coborî din tren, ținut de mână de tatăl său. Rusty o luase înaintea lor și se întoarse să-i zâmbească.

— Acesta este orașul meu natal, Quin. Acesta este Boulder.

Băiețelul reuși doar să încuviințeze. Deși puțin obosit în urma călătoriei, el era încântat. Rusty schimbă un zâmbet cu Chase. Era atât de amuzant să-l privească pe Quintin în prima lui călătorie pe tren. Ei veniseră spre nord pentru nunta lui Grace Harrington și Wyatt Buchanan. Rusty făcea parte dintre cei ce se ocupau cu organizarea nunții și dorise tot timpul să-l aducă pe Quintin ca să-i cunoască întreaga familie. Chase o impresionase plăcut când întrebase dacă putea să meargă și el în această călătorie, dar nu insistase. Întrucât Rusty nu mai era prea mult timp în preajma lui în ultima vreme, și îi simțea lipsa, a fost fericită de propunere. Era minunat pentru ea să locuiască la doamna Lackland, dar nu-i întâlnea prea des pe Chase și Quintin și le simțea teribil lipsa.

— Mergem? întrebă Chase, preluând comanda. Ești pregătită pentru plimbarea pe jos, Katherine?

— Da, sunt.

— Dar tu, Quin? Poți merge puțin pe jos?

— Cred că da. Ce este acel butoi de acolo, tăticule?

Ei nu se grăbiră să plece din stația de tren, fiindcă apăruse ceva neprevăzut—Quintin avea o duzină de întrebări. Când sosiră în locuința familiei Taggart, erau prezenți cu toții. Rusty a fost îmbulzită, iar când sosi timpul ca frații ei să facă cunoștință cu Quintin, ei se îndrăgostiră de el.

Rusty făcu prezentările.

– Aceasta este Dana. Ea este sora mea cea mai mică. Și aceasta este Clare. Ea este doar puțin mai tânără decât mine. Les, zise ea arătând spre tânărul care stătea în picioare lângă tatăl lui, este fratele meu.

Quintin se înclină, privirea lui îndreptându-se spre ei toți dar apoi se abătu din nou în mod natural spre fratele lui Rusty. Nu era greu să-i citești gândul. Dacă Leslie Taggart era la fel de amuzant precum tatăl lui, aveau să se înțeleagă foarte bine.

– Mamă, ai hotărât unde vom dormi fiecare?

– Domnul McCandles va avea aceeași cameră ca data trecută, răspunse Jackie, și m-am gândit că s-ar putea să vrei să hotărăști tu unde îl vrei pe Quintin. El poate fi cu tatăl lui, cu Les sau cu tine. Unde consideri că e cel mai bine.

– Eu cred că ar trebui să vină în camera mea, zise Les. Se va simți bine.

– Ce crezi, Quin? îl întreabă Chase. Vrei să stai în camera lui Les împreună cu el?

Quintin încuviință sfios, dar el părea de asemenea foarte satisfăcut. Rusty se uită cum Leslie își conducea micul coleg de cameră pe trepte în sus. Acesta avea să fie în mod sigur începutul unei săptămâni minunate împreună.

Inima lui McKay Harrington părea că va exploda în timp ce își conducea fiica lui cea mare pe culoarul central al bisericii. Soția lui, Callie, era pe banca din față, iar când McKay văzu lacrimile din ochii ei, aproape că îi dădura și lui lacrimile.

Wyatt Buchanan, un tânăr creștin atât de deosebit încât McKay nu credea că se mai poate găsi un altul, aștepta în față, în picioare. Inima lui crescuse gândindu-se cât de mult se iubeau Wyatt și Grace. Dacă vor fi în căsnicie la fel de fericiți cum erau el și Callie, nu se putea imagina o bucurie mai mare.

McKay o încredința pe Grace lui Wyatt, sărutându-i ușor obrazul înainte să se ducă la locul lui, lângă Callie. Ea își puse mâna în a lui și el se întoarse să-i zâmbească uitându-se în ochii ei. Vizavi de culoar stăteau Travis și Rebecca Buchanan, părinții mirelui. Rebecca era emoționată și lacrimile îi curgeau fără

încetare, iar ea își ținu batista în mână pe toată durata slujbei. Cei patru părinți erau foarte apropiați, iar unirea copiilor lor în căsătorie era ca un vis frumos care se împlinea atât de minunat.

Stând în picioare împreună cu fericiții miri, erau prietenii și familia. Primul cavaler de onoare al lui Wyatt era fratele său, Garrett. Ceilalți doi cavaleri erau fratele lui Grace, Daniel, și prietenul lui Wyatt, Tom Bacher. Sora lui Grace, Melissa, era prima domnișoară de onoare, și alături de ea erau Rusty și sora lui Wyatt, Katie.

Ceilalți frați, Roz Buchanan, Bart Harrington și Andrea Harrington, aveau cu toții sarcini la recepția ce urma să fie ținută imediat după cununie. În timpul ceremoniei ei ședea împreună cu părinții lor.

Chase ședea împreună cu Quintin și părinții lui Rusty, cam la jumătatea distanței dintre ușă și altar, pe partea miresei. El nu-și amintea să fi simțit vreodată la fel. Își aduse aminte de nunta lui cu Carla. Fusesse o mică întrunire intimă, dar nu aceasta era principala deosebire. Deosebirea consta în ceea ce Chase citea acum în ochii mirelui. Wyatt Buchanan era un bărbat îndrăgostit. Lui Chase îi păsase de Carla—chiar foarte mult—dar aceste sentimente nu se apropiaseră niciodată de profunzimea și intensitatea simțămintelor pentru femeia pe care o iubea acum.

Chase răspunsese scrisorii doamnei Harding și îi transmisese sincerele sale urări de bine. De asemenea îi scrisese că el și Rusty se atașaseră puternic. Cuvintele i se păruseră bombastice când le recitise, și își dădu seama ce persoană secretă era el față de cei din jur. Cu Rusty putea vorbi despre orice subiect, dar lucrurile nu erau la fel cu mulți alți oameni din viața lui.

Acum, în timp ce Chase o urmărea pe Rusty stând în picioare, în față, încântătoare într-o rochie de culoarea piersicii, cu părul adunat coc deasupra capului, el nu se putu abține să nu se întrebe când urma să aibă loc propria lor nuntă. Ei vorbeau des despre viitor, își împărtășeau visurile și dorințele, dar Chase nu vorbise deschis să-i ceară să se căsătorească cu el. Ea îl iubea, el știa aceasta, dar el se bucura cu Rusty de ceva ce nu avusese niciodată cu Carla: o curtare adevărată. Era minunat să ajungă s-o cunoască puțin mai mult în fiecare zi și să viseze la timpul când aveau să fie soț și soție.

Cununia se termină, dar Chase era încă pierdut în gânduri. El își dădu seama tresărind că auzise foarte puțin din ceremonie. Clayton trebuie să fi priceput aceasta, întrucât acest bărbat mai în vârstă îl întrebă la ce se gândea și îi zâmbi cu o strălucire zburdalnică în priviri. Chase îi zâmbi la rândul lui, știind că fusese prins.

– Tăticule. Quintin atinse chiar atunci mâna tatălui său, te rog să mă scuzi. Quintin se cerea afară.

– În regulă. Chase îl ridică pe un braț și se îndreptă spre ușă, recunoscător că ceremonia era încheiată.

– Astăzi s-a căsătorit mătușa Rusty? îl întrebă Quintin pe tatăl lui după ce terminase cu toaleta.

– Nu, Grace Harrington, o prietenă a ei, s-a căsătorit.

– O! Și cine era mirele? întrebă Quintin în timp ce se întorceau ca să se alăture celorlalți musafiri.

– Bărbatul care s-a căsătorit este un alt prieten. Numele lui este Wyatt Buchanan.

Quintin încuviință, iar Chase îl opri cu o mână pe umăr. El se aplecă în fața lui și îi vorbi în șoaptă.

– Ești îngrijorat cu privire la ceva, Quin?

– Nu, vreau doar s-o văd pe mătușa Rusty.

Chase încuviință.

– Și eu vreau, dar se poate să mai dureze puțin înainte să fie liberă să vină lângă noi. Poți să aștepți?

El încuviință, iar Chase se înclină aproape ca să-l sărute pe frunte. Quintin întinse ambele mâini, cu fața foarte serioasă. El ținu obrazii tatălui său în mâinile lui mici și înclină capul lui Chase în jos așa încât să-i poată săruta fruntea. Chase râse.

– O, Quin, tu mă faci să mă simt atât de bine.

– Și eu mă simt bine, zise el, iar Chase râse din nou.

Băiețelul apucă bucuros mâna tatălui său așa încât să poată merge la recepție. Chase îi observă pe Clayton și Jackie și se duse către ei ca să li se alăture. Înainte ca să ajungă acolo, Dana îl confiscă pe Quintin și îl duse la joacă.

– Cum a arătat mireasa? întrebă Jackie, iar Chase ascultă în timp ce Clayton o descrie. Iar Rusty?

Clayton râse.

– Îți pot spune, dar Chase poate face asta de două ori mai bine ca mine.

– Am știut că ești tu, domnule McCandles, comentă ea.
 – Cum ai știut?
 – Ei bine, am știut că era cineva înalt, și am prins și un ușor miros de cătină. Știu că acesta este mirosul hainelor tale, de când am fost în locuința ta.

– Uimitor, zise Chase, impresionat.

Jackie zâmbi. Pentru ea nu era uimitor, era doar o realitate.

– Prin urmare, îmi vei spune? Cum arată azi fiica mea?

– Frumoasă, zise el în șoaptă, iar Jackie putu fi sigură după vocea lui că el nu se mai uita în jos spre ea. Ea avea dreptate. De la înălțimea lui, Chase se uită peste sală în direcția unde stătea Rusty împreună cu ceilalți. Ea îl observă doar după câteva minute și zâmbi când privirea ei o întâlni pe a lui. Cineva aștepta să vorbească cu ea, așa că ea nu avu de ales decât să privească în altă parte. Totuși, ea arunca o privire în spate oricând era posibil și adesea prinse privirea lui Chase îndreptată asupra ei. De îndată ce reuși să se desprindă, ea fugi lângă el.

– Bună, zise ea încet în timp ce îl prinse de braț. Ce părere ai de nuntă?

– Da, spune-ne, Chase, îl tachină Clayton. Cum ți-a plăcut?
 Chase râse.

– Am pierdut o glumă confidențială? vru să știe Rusty.

– Nu voi spune niciodată, promise Clayton.

Rusty râse, dar păru încurcată. Doar după câteva ore, rămânând singură cu el, reuși să-l întrebe.

– Tatăl tău este o persoană care tachinează, îi zise Chase, împingând o buclă răzleață de pe obrazul ei. El știa că eram mai interesat de o anumită domnișoară de onoare cu păr roșu decât de mire și mireasă.

Rusty făcu groșițe în obraji. Nunta fusese minunată, dar și ea pierduse parte din ea, întrebându-se când avea să fie rândul ei. Ea simți că aceasta a fost și nostalgia lui Chase, dar nu spuse nimic.

În zilele care au urmat ei au fost rareori singuri, dar ceea ce pierdeau în intimitate recupereau în distracție. Quintin îl urma pe Leslie asemenea unui cățeluș, iar într-o zi chiar merse împreună cu Clare la casa doamnei Wood.

Mult prea curând sosi timpul să se întoarcă la Colorado Springs. Rusty trăia un amestec de sentimente: fericită să se întoarcă la rutina și timpul ei singură cu Chase și Quintin, dar

de asemenea tristă, pentru că trebuia să plece dintre ai ei. În timp ce trenul se urni din stație, Rusty știu că le va simți lipsa, dar ea se întreba de asemenea mai serios ca până atunci, dacă nu sosise deja timpul să pună bazele propriei familii. Ea nu îi zise nimic lui Chase, dar gândul persistă în mintea ei tot drumul spre casă.

Colorado Springs

La mai puțin de o zi de la întoarcerea acasă, Chase începu să transmită un semnal nou. Rusty sosise la timp în acea dimineață, dar nu îl văzuse. Acum ea se găsea pe verandă citindu-i lui Quintin o povestire. Chase ascultă un timp și apoi se depărtă. Rusty avu impresia că el voia să discute, dar când ea se opri și începu să închidă cartea, Chase dădu din cap. Astfel de situații se repetară pe tot restul zilei. Chase o căuta, dar dacă o vedea ocupată cu Quintin, nu dorea să îi întrerupă. Aproape de ora cinei, el o găsi în cele din urmă singură, în salon.

– E totul bine? întrebă ea fără ezitare.

– Trebuie să știu, zise el încet. Am crezut că pot aștepta, să las mai mult timp, dar trebuie să știu cu certitudine, de pe buzele tale, dacă vrei să te căsătorești cu mine.

Rusty înțelese, aducându-și aminte de toate gândurile și rugăciunile ei din chiar ziua precedentă. Ea se întrebase când urma el să întrebe, dar nu ar fi adus ea însăși în discuție aceasta.

– Îmi poți acorda aproximativ 20 de minute? întrebă ea.

– Desigur. Pot să te ajut cu ceva?

– Trebuie doar să vorbesc cu Quin.

– În regulă. Vrei să-l gălesc eu?

– Da, te rog.

Chase se ridică pentru a-și găsi fiul, iar Rusty se bucură de câteva minute de singurătate. Timpul petrecut cu familia ei fusese atât de minunat. Ea își făcuse timp să discute cu fiecare, dar mama ei îi ridicase o întrebare care o pusese pe gânduri. Modul în care Rusty se îngrijea de Quintin, ea a fost surprinsă că trecuse cu vederea aceasta. Ea nu fusese în stare pentru un timp să spună ceva dar sfârșise prin a-i mulțumi mamei ei și prin a o strânge în brațe.

Câteva minute mai târziu, Chase reveni, cu Quintin în spate. Îl așează pe băiețel pe divan și porni în drumul lui.

– Poți rămâne dacă îți face plăcere, îi zise Rusty în șoaptă.

Chase încuviință și se așeză vizavi de ea.

– Vino aici, Quin. Rusty își bătut poala. Quintin era fericit să se supună. Știi că te iubesc, Quintin James McCandles?

– Și eu te iubesc, mătușă Rusty. Ne iubim unul pe altul.

– Da, ne iubim, și sunt foarte bucuroasă. Spune-mi, Quin, te-ai gândit la plecarea mea, știi tu, la sfârșitul verii așa cum am planificat?

– Da. Nu-mi place aceasta. Îmi provoacă tristețe, zise el cu respect potolit.

– Cum ar fi dacă aș rămâne aici și m-aș căsători cu tatăl tău? Crezi că ți-ar plăcea lucrul acesta?

– Să rămâi pentru totdeauna? El voia să fie sigur că a înțeles.

– Chiar așa.

Quintin încuviință, cu fața luminoasă și dulce.

– Cred că așa ar trebui, zise el simplu. Mi-ar face plăcere. Rusty îi zâmbi dar apoi observă încordarea lui.

– Rămâi în continuare, mătușă Rusty?

– Vrei să spui, cum ar trebui să-mi zici?

Quintin încuviință.

– Consider că-mi poți spune cum dorești, dar mai important decât atât, Quintin, este să știi cu certitudine că tu ești bine. Îl iubesc pe tatăl tău, dar nu aș dori să rămân și să mă căsătoresc cu el decât dacă consideri și tu că aceasta este o idee foarte bună.

– Cred că este. Vei continua să locuiești la doamna Lackland?

– Nu. Voi locui aici. Îți convine și lucrul acesta?

– Te vei mai juca cu mine?

– Mă voi juca cu tine în fiecare zi, zise ea încet. Tu vei fi băiețelul meu.

– Vei fi ca o mamă?

– Chiar așa.

Zâmbetul care îi lumină fața era prea mult pentru Rusty. Ea își încolăci brațele în jurul lui și îl ținu strâns. Privirea ei se îndreptă apoi spre bărbatul din fața ei, și-i zâmbi.

– Te iubesc, Chase. Rostise cuvintele ferm, dar foarte încet.

Zâmbetul lui Rusty era tandru.

– Ai primit răspunsul? Întrebă ea în șoaptă.

Chase încuviință, știind că seara va părea lungă până vor fi singuri. Cu câteva săptămâni în urmă el alesese un inel pentru

ea, iar în seara aceasta i-l putea prezenta. Dintr-o dată, el o revăzu aieva, venind din partea de jos a orașului Colorado Springs, cu copiii Parks de mână. De atunci Chase nu mai era același. Acum când se uita la ea ținându-l pe fiul lui, știind că ea va fi cea mai bună mamă din lume—fără să mai vorbim de cea mai iubitoare soție—el vru să-i povestească din nou. Nu știa dacă putea găsi cuvintele ca să-i explice ce se întâmplase în acea zi, dar va găsi el o modalitate. Chiar dacă ar fi avut nevoie de următorii 50 de ani, el avea să-i arate lui Katherine Alexa Taggart că ea era în inima lui pentru totdeauna.

Epilog

Colorado Springs

Aprilie 1911—aproape 14 ani mai târziu

Chase se retrase și așteptă ca Rusty s-o ia înaintea lui pe ușa din față a Briarly. Quintin, acum la aproape 19 ani, veni în urma ei, așa cum făcură patru dintre frații lui: Ethan, un băiat înalt de 13 ani; Alisa, care avea 10 ani, de asemenea înaltă precum tatăl ei, dar cu păr roșu; Simon, un alt roșcat, care împlinise 8 ani; și Jordan de 6 ani, al cărui zâmbet era contagios. Leah și Marcus, în vârstă de 4 respectiv aproape 2 ani, fuseseră răciți și nu însoțiseră restul familiei la orfelinat.

Chase le mulțumi copiilor pentru că au mers cu ei și le aduse aminte să nu facă gălăgie înainte de a ști dacă Marcus dormea. El o urmă apoi pe Rusty, care intrase în salon ca să se așeze. Chase se așeză vizavi și se uită la ea, cuprinzând întâi cu privirea forma ei și apoi studiindu-i fața.

— Sper că ești pregătită să ai acest bebeluș, zise el în maniera liniștită și deja bine cunoscută de ea.

Ea era pregătită, dar întrebă totuși:

— De ce spui asta?

— Pentru că aș spune că ai mai puțin de 24 de ore.

Rusty zâmbi.

— Mulțumesc, doctor McCandles.

Chase îi surâse și el.

— Poți să râzi cât dorești, Katherine, dar am trecut cu tine de șase ori prin asta. Vei avea foarte curând acel bebeluș.

— Ce observi? întrebă ea, sincer curioasă.

Chase ridică din umeri.

– Mersul tău se schimbă. Și te așezi foarte atentă. Nu am remarcat aceasta până când te mișcai astăzi printre copiii de la orfelinat, dar este un indiciu, și de fiecare dată când văd aceasta, tu îmi oferi un alt copil în decurs de 24 de ore.

Ochii lui Rusty erau sceptici, dar ea îi zâmbi.

– Ai fost minunată azi cu acei copii, o complimentă Chase, conștient că nu o convinsese cu privire la venirea iminentă a bebelușului.

– Mulțumesc, zise Rusty în șoaptă. Visul ei devenise realitate. De peste zece ani funcționa orfelinatul Prairie Lake în câmpul unde și-l închipuise întâia dată Rusty. Clădirea putea adăposti 48 de copii și 20 de membri ai personalului și eventualii vizitatori.

– Ei au fost cu siguranță încântați de acea fotografie cu Clare pe elefant, comentă Rusty. Sunt bucuroasă că ți-ai adus aminte s-o iei.

– Aceasta este tot ce poate povesti Alisa, zise Chase. Ea se roagă în fiecare seară pentru mătușa ei Clare dar apoi Îl întreabă pe Dumnezeu dacă poate să meargă și ea în India.

– Cine știe? zise Rusty, în timp ce încerca să accepte eventualitatea acestei idei. Era un lucru să aibă sora plecată pe câmpul de misiune; propriul ei copil era ceva puțin mai diferit. Trebuie să-mi aduc aminte că ei nu sunt ai mei, Chase.

– Știu ce vrei să spui. Gândurile lui erau asemănătoare. Și eu trebuie să am grijă să nu pun căruța înaintea cailor. Ea are doar zece ani.

Rusty zâmbi. Pentru o clipă și ea uitase lucrul acesta. Își îngădui să închidă ochii și se întrebă dacă Chase putea avea dreptate. Ea nu obosise ușor pe timpul acestei sarcini, până în urmă cu câteva săptămâni. Dar acum ea era foarte epuizată. S-ar fi dus la culcare dacă nu ar fi venit chiar atunci Leah ca s-o caute. Chiar dacă nu avea năsucul șters, Rusty o acceptă cu bucurie în poală pe fiica ei cea mai mică și o ținu strâns. Marcus o urma îndeaproape și se aruncă de gâtul lui Chase în clipa în care îl observă. Jucăria favorită a copiilor era tatăl lor.

– Nu am reușit să merg azi, îi aduse Leah aminte mamei ei.

– Știu. Rusty era plină de compasiune în timp ce netezea părul ei negru. Dar nu am vrut să răcească vreunul dintre copii.

– Marcus n-a plâns, îi informă de asemenea Leah, mintea ei de patru ani fiind fericită să schimbe atât de repede subiectul.

– Bun băiat, îi zise tatăl lui. Ai tras un lung pui de somn?

Marcus, al cărui vocabular era limitat, zise doar:

– Somn.

Copiii mai mari fuseseră ocupați cu diferite îndeletniciri, dar în timp ce Chase și Rusty le vorbeau celor doi copii despre călătoria la orfelinat, ceilalți se îndreptară încet spre salon, vrând cu toții ceva de mâncare. Nu mai era mult până la cină, dar Chase spuse că puteau lua o mică gustare.

Rusty se ridică pentru a le sluji, iar după ce se asigură că ea era bine, Chase îi zise soției lui că avea ceva de lucru în birou. Lui Rusty însăși îi era puțin foame, așa că mănca împreună cu copiii și apoi căzu de acord să-i însoțească pe Simon și Jordan la grajdul cu cai.

– Quin, îl rugă ea pe fiul care o întrecea acum ca înălțime. Vrei să ai grijă de Marky?

– Desigur. Unde va fi Leah?

– Împreună cu Alisa. Ea zicea că merg la etaj ca să lucreze la un cadou. Luna viitoare va fi ziua lui Marky.

– Mamă, o tachină Quintin cu o licărire în priviri, atitudine atât de asemănătoare cu a lui Chase încât te speriai, o să te audă.

Rusty râse și se uită în jos la fiul ei cel mai tânăr. Marcus își mânca și acum biscuiții și laptele, manifestând puțin interes în conversație.

– Cred că va trebui și să-l spăl puțin pe față, zise Quintin fără prea mare tragere de inimă.

– Voi face eu aceasta, se oferi bucătăreasa cu amabilitate. Marcus McCandles, cu părul lui negru și ochi negri uriași, îi câstigase repede inima.

Văzând că totul era în ordine, Rusty le mulțumi bucătăresei și lui Quintin deopotrivă, apoi ieși pe ușa bucătăriei, însoțită de băieți. La jumătatea distanței până la grajd, Ethan îi ajunsese din urmă. De obicei el stătea mai tot timpul cu capul într-o carte, dar acum avea nevoie să discute ultima lui teorie. Mama lui era întotdeauna prima care afla. Ethan era fascinat de avioane și zbor aerian de orice fel. El avea întotdeauna o idee nouă la perfecționarea căreia lucra.

Rusty îl ascultă doar cu o ureche, nu pentru că nu-i păsa ci pentru că Jordan uitase că nu avea voie să se cățare în dulapuri. Ea trebui să-l mustră de două ori.

După al doilea avertisment, îi zise:

– Până aici, Jordy. Ea nu strigă la el, dar băiatul înțelese mesajul. Dacă mai faci asta încă o dată te întorci acasă, în camera ta.

– Da, mamă, zise el, și merse lângă Simon, care ședea în autoturismul deschis pe care îl cumpăraseră de câteva luni. Chase îi lăsa să stea în locurile din față dacă erau cuminți.

După acest schimb de cuvinte, Rusty îl urmări îndepărtându-se și se gândi să găsească o bancă pe care să stea jos. Ea era pe punctul să-l roage pe Ethan să-i găsească una când, dintr-o dată, se simți foarte rău. În gură îi veni un gust amar. Spre ușurarea ei, senzația neplăcută trecu repede.

În mijlocul disconfortului ei, Ethan se hotărî să se întoarcă spre casă ca să-și continue lectura și schița celui mai nou model al său. Plecase doar de zece minute când Rusty avu prima durere. Ea puse o mână pe ușa grajdului ca să-și țină echilibrul. Cuvintele lui Chase îi reveniră în minte. Dacă nu ar fi avut dureri atât de mari, ar fi râs acum de precizia lui.

– Băieți, îi chemă ea când putu, trebuie să ne întoarcem în casă, chiar acum.

– Dar abia am ajuns aici, protestă Jordan.

Rusty îl fixă cu privirea și el își aduse aminte imediat să-și revizuiască atitudinea.

– Da, mamă.

Simon coborâse fără să comenteze și apucă mâna mamei lui de îndată. Jordan apucă mâna cealaltă, și toți trei porniră înapoi spre casă.

– Abia aștept să pot să conduc mașină, mamă, zise Simon meditativ. Ce bine ar fi să o pot face acum.

– Știu, Simon. Nu-i așa că ai impresia uneori că timpul stă pe loc?

Băiatul de opt ani îi zâmbi, iar Rusty se aplecă pentru a-l săruta. Un copil foarte afectuos, el își întinse mâinile ca să-și îmbrățișeze mama în timp ce îi spunea că o iubește. Rusty îi zâmbi drept în ochi. Cu energie în plus, Simon și Jordan alergară

restul drumului, iar Rusty termină distanța cu relativă ușurință. Ea îl caută imediat pe Chase. El era și acum la biroul său.

– Chase.

– Știam că așa se va întâmpla! Stând în continuare pe scaun, el îi arăta articolul din ziarul pe care-l ținea în mână.

– Ai avut dreptate, zise Rusty în șoaptă.

– O, ți-am spus deja despre aceasta? continuă Chase. Toată acțiunea a dat faliment. Am știut când am citit despre ea că era o investiție precară. Sunt bucuros că nu ne-am implicat.

– Chase, ai avut dreptate.

Când ea își repetă afirmația a doua oară, Chase se uită mai bine la ea. În sfârșit, pricepu. El ocoli imediat masa, uitând de ziar și de orice altceva. O îmbrățișă și întreabă:

– Ai avut dureri?

– Numai una, dar doresc să nu fi mâncat acea gustare împreună cu copiii.

Chase o sărută cu bunătate, mâna lui coborând la umflătura de la talia ei.

– Vrei să urci la etaj?

– Nu încă. Am vrut doar să știi.

El îi zâmbi cu tandrețe, atitudinea lui nu spunea nimic de genul *ți-am zis eu* în timp ce îi atingea părul cu mâna și îi sărută fruntea.

– Ce-ar fi să te așezi?

Rusty dădu din cap. Vreau să continui să mă mișc cât timp pot.

– Foarte bine, dar având în vedere cât de repede au decurs lucrurile data trecută, nu crezi că ar trebui să trimiț după doctor?

– Nu cred că va fi la fel ca data trecută, replică Rusty, dar simțindu-se destul de inconfortabil doar după câteva minute, se răzgândi și se hotărî să urce în camera ei. Chase o ajută, și pentru o clipă el șezu pe marginea patului și o ținu pe genunchii lui. În mod surprinzător, niciunul dintre copii nu observase. Discutară liniștit, lucruri fără importanță, până când Rusty avu o altă contracție.

– Acesta pare să fie un semnal adevărat, zise ea când reuși să respire.

– Trimit după doctor.

De data aceasta Rusty nu se mai împotrivi.

Quintin stătea tolănit pe podeaua palierului de la etaj, cu o carte deschisă în față. Ceilalți copii erau instalați în pat, după ce se rugaseră cu toții pentru mama lor și pentru noul bebeluș. Doamna Whitley venise și plecase de câteva ori din cameră. Doctorul era deja acolo de câteva ore. Totuși, lucrurile nu înaintaseră atât de rapid pe cât speraseră.

Pentru o clipă, Quintin se gândi la Katherine Alexa McCandles. Ea nu era mama lui biologică, dar pentru toată dragostea pe care ea i-o arătase, putea fi considerată mai mult ca o mamă. El nu avea să uite niciodată ziua în care ea a îmbrăcat o rochie lungă, dantelată și s-a căsătorit cu tatăl lui. Fidelă promisiunilor făcute, ea s-a jucat în continuare cu el, i-a citit în fiecare zi, și nu l-a lăsat vreodată să uite cât era de iubit. Pe măsură ce timpul a trecut, el crescuse aproape de înălțimea tatălui său, iar când ei începuseră să-i aducă frați, amuzamentul și bucuria au crescut. Era ca un vis devenit realitate.

Quintin se trezi dintr-o dată foarte sentimental și își forța mintea să se concentreze la cartea din față lui. Reuși asta pentru un timp, dar el aruncă adesea o privire spre ușa închisă și se rugă. Exact atunci se auzi micul plânset. Deși de la nașterea lui Marcus nu trecuse prea mult timp, Quintin uitase ce sunet minunat era acesta. Ochii lui se închiseră, și un zâmbet plin de ușurare îi apără pe față.

— Mulțumesc, Doamne, murmură el. Te rog să fii cu amândoi. Te rog să ai grijă de mama mea.

Rugăciunea lui șoptită a fost întreruptă după doar câteva clipe când tatăl lui deschise brusc ușa. Quintin sări în picioare când Chase zise:

— O fetiță, Quin. Mai ai o soră.

Quintin zâmbi în timp ce tatăl lui îl îmbrățișă.

— Cum este mama?

— Intră și vezi.

Quintin nu avu nevoie să fie rugat de două ori. El intră repede în cameră și se duse direct lângă mama lui.

— O, Quin, îi zâmbi Rusty. Era îmbujorată și obosită, dar de asemenea, încântată. O fetiță—ți-a spus tatăl tău?

– Da. Michelle, nu-i așa?

– Așa este. Michelle pentru fetiță și Clayton pentru băiat.

– Michelle McCandles. E frumos.

– Ai văzut-o?

Nu o văzuse. Michelle era încă spălată și verificată de doctor și de doamna Whitley, dar nu dură mult până când Chase o luă în brațe și veni să i-o arate lui Quintin. Quintin se uită cum fața ei se încrețea, dar ea nu plângea cu adevărat.

– Este minunată, zise el și se întoarse să-i zâmbească mamei lui. Sunt bucuros că e fetiță.

Rusty îi zâmbi și ea și îl sărută pe obraz când el se aplecă spre ea.

Următoarele câteva ore au fost ocupate cu instalarea. Quintin se duse el însuși la culcare, declarând că nașterea de bebeluși era o muncă epuizantă. Rusty râse sănătos înainte ca toți să părăsească încăperea cu excepția lui Chase, dându-i posibilitatea să-și alăpteze bebelușul ca să doarmă și să doarmă ea însăși.

Chase rămase cu Michelle în brațe, nepregătit încă s-o pună în leagăn. El se așeză, cu spatele sprijinit de marginea patului, și se uită în jos spre fața ei adormită. Nu conta cât de mulți copii le dădea Dumnezeu, Chase considera că toți erau niște miracole. Era pe punctul să pună bebelușul în pat când constată că privirea lui Rusty era îndreptată spre el.

– Ești un soț minunat, îi zise ea așa cum făcea foarte adesea.

Privirea lui Chase se uni pentru o clipă cu privirea ei. El se ridică apoi în picioare și puse blând nou-născutul în pat. Reveni lângă Rusty, șezând lângă ea pe marginea saltei.

– De ce sunt minunat?

Rusty întinse mâna după mâna lui, nesigură dacă se putea exprima.

– Ești pur și simplu, minunat. Ai atâta grijă de noi, și indiferent cât de mulți copii avem, tu îi iubești pe toți.

Chase o sărută.

– Din moment ce majoritatea seamănă cu mama lor, nu este deloc greu să-i iubesc.

Era ceva atât de romantic în această afirmație, dar ea se învățase deja cu el. Chase McCandles își iubea Domnul, soția și copiii, din toată inima. De-a lungul anilor, el o învățase pe Rusty

atât de multe lucruri. Ei crescuseră în Domnul și mai aproape unul față de altul, cu fiecare zi.

– Vii la culcare acum? întrebă Rusty.

– Da.

Chase veni lângă ea doar după câteva minute. Rusty scoase un oftat uriaș atunci când capul ei se sprijini în cele din urmă pe umărul lui Chase.

– De ce oftezi? întrebă el.

– Opt copii, Chase. Poți crede asta?

– Da, pot. Când sunt trist nu îmi trebuie decât să umblu pe holul de la etaj și să mă uit înspre ușa fiecăruia.

Rusty râse.

– Cu mult timp în urmă L-am rugat pe Dumnezeu să-și aducă aminte de mine când va considera că pot fi mamă.

– Nu am știut aceasta. Chase se ridică într-un cot ca să privească în jos la fața ei.

– Este adevărat. Rusty îi mângâie părul de pe frunte. Am lucrat cu copii la orfelinat și chiar cu Quin, și m-am întrebat când voi avea copii ai mei.

Chase zâmbi.

– Acum Quintin este al tău, plus încă șapte. În mod sigur, Dumnezeu Și-a adus aminte de tine, nu-i așa, Katherine?

– Da, Și-a adus aminte, și nu e deloc de mirare, nu-i așa?

– Nu, nu e deloc de mirare, repetă el în șoaptă, cu un zâmbet în glas. Nu e deloc de mirare.

Despre autoare

Între scriitorii de ficțiune creștină de astăzi, Lori Wick este o autoare de mare adaptabilitate. Lucrările ei includ ficțiune de avangardă, două serii în Anglia și romane contemporane. Cărțile lui Lori (mai mult de 5 milioane de exemplare vândute) continuă să delecteze cititorii și se află în fruntea listei celor mai vândute cărți creștine de ficțiune. Lori și soțul ei, Bob, locuiesc în Wisconsin și sunt părinții a trei copii, „cei mai interesați copii din toată lumea”.

ALTE ROMANE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DE
Lori Wick

Izbăvirea

Când Anne Gardiner cade de pe o scară în brațele unui străin chipeș, tatăl ei instabil, colonelul Gardiner, clasează îmbrățișarea inocentă drept motiv pentru o cununie imediată. Anne se învoiește imediat, în timp ce, stupefiat, Robert Weston se bâlbăie blocat de surpriza momentului. Dacă la început a crezut că este înșelat de niște șarlatani, Weston vede în cele din urmă că acea „cununie” a fost oficiată doar de dragul colonelului, iar Anne avusese la fel de puține alternative ca și el.

[277 pag., 14 x 20.5 cm]

Urmărirea

Edward Steele avusese parte de o aventură minunată în Africa împreună cu fratele său, Henry. Acum însă, Henry se întorsese în Anglia, iar Edward, sperând să fie acasă pe Crăciun, era gata să-l urmeze. Cu toate acestea, Edward fusese întotdeauna un om de cuvânt. Când pe bordul unui vas le promise ajutor la doi străini, el își ține promisiunea—fără să viseze vreodată că întâlnirea cu cei doi bărbați va aduce în viața lui o femeie care îl captivează și contrariază în același timp.

[266 pag., 14 x 20.5 cm]

ÎN CURS DE APARIȚIE

Ce aduce ziua de mâine

Când familia Donovan a coborât din corabie pe străzile înșirate precum cărămizile orașului San Francisco, nimeni nu știa că viețile lor sunt pe punctul să se schimbe pentru totdeauna. După o tragedie devastatoare, Kaitlin, fiica cea mai mare, trebuie să înfrunte viața în aspra Californie. Vor profita oamenii din această țară neliniștită de inocența ei? Va recunoaște ea darul neașteptat al iubirii dat de Dumnezeu? Își poate ea păstra familia în siguranță până se întoarce tatăl ei?

[14 x 20.5 cm]

Aceste cărți, cât și altele
pot fi comandate la adresa:

EDITURA LIFE

OP 10, CP 25

Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636

RDS: 0771 746 787

Mobil: 0744 624 236

E-mail: liferom@rdslink.ro

Ne puteți găsi și pe internet la:

www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro